

Sống Chung Với Mẹ Chồng

Contents

Sống Chung Với Mẹ Chồng	1
1. Chương 1: Ra Mắt	2
2. Chương 2: Hôn Sự	6
3. Chương 3: Mẹ Chồng Của Mẹ Chồng	13
4. Chương 4: Không Có Tiền Thì Không Làm Được Gì	16
5. Chương 5: Người Đàn Bà Áo Trắng Trong Giấc Mơ	23
6. Chương 6: Tình Dịch Của Hy Lôi	28
7. Chương 7: Hồng Nhan Tri Kỷ Của Bố Chồng	35
8. Chương 8: Cú Điện Thoại Lạ	42
9. Chương 9: Thuốc Tránh Thai Không Cảnh Mà Bay	49
10. Chương 10: Sự Kiện Mua Xe	54
11. Chương 11: Trận Chiến Mẹ Chồng – Nàng Dâu Của Mai Lạc	61
12. Chương 12: Mua Nhà	69
13. Chương 13: Cuộc Đốt Đầu Khó Chịu	78
14. Chương 14: Sau cơn Mưa Trời Lại Sáng	86
15. Chương 15: Gốc Cây Bí Mật	91
16. Chương 16: Niềm Vui Bất Ngờ	97
17. Chương 17: Mùa Yêu Nhau Trong Hôn Nhân	103
18. Chương 18: Âm U	110
19. Chương 19: Mưa Bão Bất Ngờ	117
20. Chương 20: Trận Chiến Ly Hôn	125
21. Chương 21: Giải Thoát	133
22. Chương 22: Rẽ Lối Gặp Ai	139
23. Chương 23: Bà Mẹ Chồng Điên Khùng	145
24. Chương 24: Quay Đầu Lại 500 Lần	152
25. Chương 25: Lột Xác	159

Sống Chung Với Mẹ Chồng

Giới thiệu

Tác giả Phù Thủy Dưới Đáy Biển, tên thật là Giả Hiểu, thường dùng bút danh là Thanh Dương Uyển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-chung-voi-me-chong>

1. Chương 1: Ra Mắt

Tháng 6, trời trong xanh.

10 giờ sáng, Hứa Bân xuất hiện đúng giờ ở cổng chung cư nhà Hy Lôi. Cửa mở ra, Hứa Bân kinh ngạc, chiếc váy liền màu ngò sen ôm trọn thân hình trẻ trung của Hy Lôi, làn da trắng như ngọc, đôi môi màu cánh sen và chút phấn hồng trên má khiến cả người cô tràn đầy sức sống.

- Chuẩn bị xong chưa? - Hứa Bân bước vào phòng.

Hy Lôi điệu đà quay một vòng trước mặt anh:

- Đẹp không?

- Đẹp lắm! Em mặc gì cũng đẹp cả! - Hai người quen và yêu nhau đã một năm nay, cuối cùng thì Hứa Bân cũng được đưa cô bạn gái xinh đẹp tới gặp bố mẹ mình, trên mặt anh không giấu nổi niềm vui sướng.

Hứa Bân tốt nghiệp Học viện Chính trị Pháp luật, còn Hy Lôi học khoa Trung Văn trường Đại học Sư phạm, một năm trước, hai người quen nhau trong một buổi giao lưu văn nghệ giữa hai trường. Hứa Bân vừa thấy Hy Lôi, đã lập tức đứng sững lại như bị sét đánh, thế là anh bắt đầu gọi điện thoại và nhắn tin liên tục, lúc này, Hy Lôi đang vô đầu bút tai vì tìm việc, làm gì có thời gian để ý tới một anh chàng Hứa Bân diện mạo bình thường. Không lâu sau, cuối cùng Hy Lôi cũng tìm được một công việc vừa ý, làm biên tập ột tạp chí phụ nữ rất nổi tiếng. Hôm đó tâm trạng tốt, tin nhắn của Hứa Bân lại tới rất kịp thời: “Có thời gian không, cùng ăn cơm nhé?”. Câu chuyện bắt đầu từ ngày hôm đó. Sau khi tiếp xúc với nhau, sự dịu dàng, khiêm nhường, tận tâm, chu đáo của Hứa Bân đã dần dần khiến Hy Lôi rung động.

Cô gái thuê chung nhà với Hy Lôi tên là Mai Lạc ngái ngủ từ phòng bước ra, ngáp một cái dài rồi cười nói:

- Con dâu đến ngày ra mắt bố mẹ chồng rồi. Hy Lôi, cố lên!

Hy Lôi cười nói:

- Xì, cậu là con dâu thì có!

2.

Hy Lôi cùng Hứa Bân ra siêu thị mua một ít quà, gọi một chiếc taxi. Taxi dừng lại ở khu chung cư cao cấp phồn hoa nhất trong thành phố. Nhà anh ở tầng 11 nhà C.

Hứa Bân quên mang chìa khóa, mẹ anh ra mở cửa. Cuối cùng Hy Lôi cũng gặp được mẹ của Hứa Bân, bà Phương Thảo Trân, một người phụ nữ không cao, hơi đen, hơi bé, không hề có được ngoại hình của những bà vợ quan, bà chẳng khác gì những người phụ nữ của gia đình rất bình thường. Trái tim lơ lửng nãy giờ của Hy Lôi được đặt xuống, miệng cười ngọt ngào:

- Con chào bác ạ!

Phương Thảo Trần cũng hiền hòa mỉm cười, bảo con trai đưa Hy Lôi vào nhà. Người đàn ông trung niên đang đọc báo trong phòng khách chính là bố của Hứa Bân, Hứa Trường Thiên. Nghe Hứa Bân nói, bố anh giữ một chức vụ không to không nhỏ ở phòng nhân sự trong một doanh nghiệp nhà nước loại hình lớn, cũng có chút quyền lực, tính tình rất hiền hòa. Hy Lôi lên tiếng chào rồi cùng Hứa Bân ngồi xuống salon, rồi cô đặt mấy túi hoa quả với đồ dinh dưỡng lên bàn. Mẹ Hứa Bân rót trà, bố anh rất hiền lành, hỏi cô mấy câu đại loại như “Nhà con ở đâu? Bố mẹ khỏe không? Làm công việc gì”. Hy Lôi trả lời từng câu một.

Nhà Hy Lôi ở thành phố C cách thành phố A không xa, một gia đình bình thường, bố là bác sĩ ở bệnh viện, mẹ là giáo viên, có một cậu em trai vẫn đang học đại học, hoàn cảnh gia đình đơn giản và trong sạch.

Mẹ Hứa Bân ngồi một bên, thi thoảng lại nhìn Hy Lôi thăm dò, ngồi một lát rồi bà vào phòng bếp làm cơm. Hy Lôi và Hứa Bân thì ngồi lại nói chuyện với bố anh. Một lúc sau, Hứa Bân cảm thấy chán nên kéo Hy Lôi đứng dậy:

- Đi, anh đưa em đi tham quan nhà.

Lúc này Hy Lôi mới để ý thấy nhà anh rất rộng, 3 phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một nhà vệ sinh, sàn lát gỗ, đồ dùng toàn kiểu Trung Quốc, đơn giản mà mang hơi hướng hoài cổ. Phòng của bố mẹ anh ở hướng đón mặt trời, trên tường có treo một bức ảnh cưới đã cũ, trông có vẻ rất kỳ lạ. Bên cạnh là một phòng sách. Trong đó có rất nhiều sách quản lý, có thể nhận ra đây là nơi mà bố anh thường lui tới. Phòng của Hứa Bân thì ở hướng Bắc, trên tường treo rất nhiều ảnh của anh hồi còn nhỏ, trên giá sách đặt những cuốn sách mà anh từng đọc hồi đại học. Hy Lôi xem những cuốn sách đó và ảnh của Hứa Bân, Hứa Bân mở máy tính ra, down một bộ phim về xem. Bỗng dưng trên màn hình xuất hiện một cảnh tình cảm rất mùi mẫn, anh nóng mặt, bất giác quay đầu lại nhìn Hy Lôi, Hy Lôi thấy cảnh đó, nũng nịu cười mắng:

- Dê!

Hứa Bân bèn kéo Hy Lôi lại, hôn cô một cái. Cửa phòng chỉ khép hờ, Hy Lôi không dám phát ra âm thanh, cố gồng gượng để thoát khỏi anh. Đúng lúc đó mẹ anh ở ngoài gọi:

- Ăn cơm thôi! Hứa Bân, gọi Hy Lôi đi, rửa tay rồi ăn cơm!

Hy Lôi nghe thấy bà gọi mình là “Hy Lôi”, vừa thân thiết vừa quen thuộc, trong lòng thấy ấm áp hơn nhiều. Nhưng sự việc sau đó lại khiến Hy Lôi trở tay không kịp.

Hy Lôi đi rửa tay, ở phòng vệ sinh ngoài phòng khách, Hứa Bân thì vào một phòng vệ sinh khác, mẹ anh nhanh chóng đi theo, giả vờ là nói chuyện với con trai, sau đó, rất bất ngờ, bà sờ bên dưới cửa anh một cái. Anh không nổi giận, quay người đi ra, nhưng mặt đỏ bừng. Hy Lôi nhìn thấy rất rõ, kinh ngạc tới mức lưỡi cứng đờ, hai mẹ con này đang làm gì thế, thật là biến thái.

Trên bàn ăn, bố anh vẫn luôn giữ thái độ hiền hòa, tươi tỉnh, nhiệt tình mời Hy Lôi ăn món này món khác. Mẹ Hứa Bân cũng rất nhiệt tình gấp thức ăn ọi người. Các món ăn rất phong phú, có thể nhận ra mẹ Hứa Bân đã làm người phụ nữ của gia đình nhiều năm, tay nghề nấu ăn rất giỏi, mùi vị và hình thức đều rất tuyệt. Sáng nay Hy Lôi chưa ăn gì, bụng cũng đã đói nên không hề tỏ ra khách sáo. Hứa Bân cũng đói, chỉ cầm đầu vào ăn cơm, mẹ anh thì không ăn mấy, ngoại trừ việc ban đầu gấp cho Hy Lôi vài miếng thức ăn, sau đó thì liên tục gấp cho con trai mình, sườn xào chua ngọt, tôm, đầu cá, tất cả đều gấp vào bát con trai, nhìn anh ăn như hổ vồ, bà mỉm cười hạnh phúc, nói:

- Con trai, ăn nhiều một chút, công việc phải dùng nhiều đầu óc, ăn cá bổ não.

Hy Lôi cười thầm trong bụng: Chẳng nhẽ người khác làm việc không phải dùng đầu óc?

Hứa Bân ăn cơm rất nhanh, và mấy và là đã ăn xong hai bát cơm, thấy bát cơm của Hy Lôi vẫn chưa vơi đi là mấy, anh mới phát hiện ra mình đã quên mất cô. Thế là anh lại cầm đũa gấp cho cô một miếng sườn:

- Ăn nhiều một chút, em gầy quá!

Mẹ anh cũng bắt đầu ăn cơm. Ăn xong một bát lại xới thêm bát nữa, ăn được vài miếng thì thấy no, thế là trút cả chỗ cơm thừa trong bát mình cho bố Hứa Bân. Có lẽ giữa vợ chồng ăn cơm thừa của nhau là bình

thường, đi ra ngoài ăn cơm với Hứa Bân, Hy Lôi ăn thừa cơm, Hứa Bân sẽ ăn nốt. Bố anh có lẽ vì cảm thấy có người ngoài ở đó nên hơi ngại, đẩy cái bát sang một bên, nói:

- Ai thèm ăn cơm thừa của em!

Mẹ anh có vẻ không vui, nhưng rồi nhanh chóng thả nhiên, đùa nói:

- Giả vờ gì chứ, thân thiết thế rồi mà anh còn chê em à! - Bố anh đỏ bừng mặt, Hứa Bân nhìn mẹ một cái, Hy Lôi giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục ăn cơm. Bố anh cảm thấy ngượng nên lấy cớ đi hút thuốc, bỏ ra ngoài phòng khách. Hứa Bân cũng đã ăn cơm xong, đẩy bát ra xa rồi ra phòng khách xem tivi.

Cả cái bàn rộng thừa lại rất nhiều thức ăn, mẹ Hứa Bân bắt đầu thu dọn bát đĩa. Hy Lôi đang định giúp bà thu dọn thì mẹ anh đã cười nói:

- Cháu cứ để đấy, ra ngoài xem tivi với Hứa Bân đi!

Hy Lôi nhớ ra trên đường đi Hứa Bân đã dặn dò cô, bảo là “Cục cưng, giữ thể diện cho anh, thể hiện một chút trước mặt bố mẹ”. Thế là cô vẫn tiếp tục thu dọn bát đĩa để mang đi rửa. Mẹ anh lại đẩy cô ra, nói:

- Đứng, cháu tới lần đầu, là khách, sau này cưới nhau rồi tính sau!

Lúc này Hy Lôi mới bỏ bát đĩa xuống, đi ra ngoài. Nghe mẹ nói sau này cưới nhau, trong lòng thấy thật ngọt ngào, bà có vẻ rất hài lòng với cô con dâu này.

Hy Lôi và Hứa Bân cùng ngồi trong phòng khách xem tivi, bố anh thì đọc báo, mọi người không nói gì nhiều với nhau, không khí rất ngượng ngập. Một lát sau, mẹ anh cũng rửa bát xong, gọt hoa quả bảo mọi người ăn. Hy Lôi cầm một miếng táo nhỏ. Bố anh vẫn đang đọc báo nên không động đậy. Mẹ anh dùng tăm cắm vào một miếng táo, thân mật lại gần chồng, gọi:

- Ông xã, ăn hoa quả!

Hy Lôi vội quay đầu về phía tivi. Đã quen với cảnh bình thường hay dấu khẩu của bố mẹ mình, bỗng dưng cô thấy không quen với sự thân mật của bố mẹ Hứa Bân.

Ăn hoa quả xong, Hy Lôi đánh mắt ra hiệu cho Hứa Bân, bảo anh đưa cô về.

Trước khi về, mẹ anh cứ kiên quyết nhét cho Hy Lôi 1000 tệ. Hy Lôi biết lần đầu tiên gặp mặt bố mẹ phải có quà, nhưng nghĩ dù sao mình với Hứa Bân cũng sắp kết hôn, thế là cô thoải mái nhận lấy.

3.

Vừa ra khỏi cửa nhà, Hứa Bân đã thân mật ôm eo Hy Lôi. Hy Lôi tò mò hỏi:

- Mẹ anh với bố anh bình thường ở nhà toàn thế hả?

- Thế nào?

- Ông xã, ăn hoa quả! - Hy Lôi học theo giọng điệu của mẹ anh nói lại một lần. Hứa Bân lườm cô một cái, nói với Hy Lôi, thực ra mẹ anh cũng vất vả, không hiểu thảng như những người phụ nữ khác, cũng chẳng có tài năng gì, từ sau khi nghỉ việc ở nhà, mọi việc trong nhà đều do một tay bà lo liệu, chồng và con trai chính là nơi gửi gắm tinh thần của bà, ba bữa cơm mỗi ngày cho chồng con và việc vệ sinh nhà cửa đã trở thành toàn bộ công việc của bà. Bà không có bạn bè gì, học vấn cũng không cao, chồng và con chính là toàn bộ cuộc sống của bà.

Hy Lôi nghe anh nói vậy, cũng bắt đầu sụt sịt. Bỗng dưng nhớ lại cảnh ban nãy ở nhà vệ sinh, cô lập tức tóm cánh tay Hứa Bân hỏi:

- Vừa nãy ở nhà vệ sinh, mẹ anh làm gì thế? Sờ chỗ nào của anh?

Hứa Bân ngượng ngừng cười:

- Mẹ hay thế, vẫn phong kiến lắm, hỏi anh với em vừa nãy ở trong phòng làm gì? Xem chỗ đó của anh có... hehe!

- Trời ơi! Anh lớn thế rồi mà mẹ anh còn làm vậy.

Cũng giống như đa phần những người thuộc thế hệ 8X khác, Hy Lôi và Hứa Bân đã sớm nếm trái cấm. Mỗi quan hệ đó trong mắt Hy Lôi là một sự trao đổi giữa hai người, khiến tình cảm của hai người thêm hòa hợp, Hy Lôi làm biên tập ột tạp chí phụ nữ, cũng có quan niệm tình dục đúng đắn, chỉ cần là làm điều đó với người yêu của mình thì quan hệ tình dục là điều rất tuyệt vời.

Nhưng nghĩ tới việc Hứa Bân đã lớn như thế rồi mà mẹ anh vẫn còn sờ vào chỗ đó của anh, cô cảm thấy trong lòng không thoải mái. Cô cúi đầu nói:

- Biến thái! Sau này không được như thế nữa!

Hứa Bân đưa Hy Lôi về tới cổng tiểu khu nhà cô, rồi gọi taxi. Vốn là ngày cuối tuần, lẽ ra anh phải ở bên Hy Lôi lâu hơn một chút, nếu là trước đây thì Hứa Bân và Hy Lôi sẽ đi dạo phố hoặc xem phim, có thời gian thì tới nhà Hy Lôi nấu cơm, lúc Mai Lạc không có nhà, hai người sẽ làm tình ở trong phòng, cái cảm giác vụng trộm ấy vừa hưng phấn vừa kích thích. Nhưng hôm nay nghĩ tới mẹ anh, Hy Lôi cảm thấy tiết mục sau đó thật là vô vị. Cô đẩy Hứa Bân ra:

- Anh về đi! Bài kỳ này sắp phải nộp rồi, em còn chưa làm xong! Còn một đồng quần áo phải giặt nữa.

Hứa Bân không nổi giận, anh còn đang sốt ruột muốn biết ấn tượng của bố mẹ về Hy Lôi thế nào, thế là anh vẫy tay chào cô rồi quay người ra về.

4.

Về tới phòng, thấy Mai Lạc đang lúi húi nấu mì trong bếp. Thấy Hy Lôi về, cô bạn vội vàng chạy lại hỏi:

- Thế nào, thế nào hả?

Hy Lôi ném túi xách xuống rồi lười biếng ngồi phịch xuống salon, định nói về cảnh tượng biến thái của mẹ con Hứa Bân, rồi thái độ thân mật của bà với chồng, nhưng nghĩ đó là mẹ chồng tương lai của mình nên cuối cùng lại chẳng nói gì:

- Ok thôi! Tổ đáng yêu thế này cơ mà, ai dám chê tở chứ!

Mai Lạc bưng ra một bát mì, vừa ăn vừa hỏi:

- Tổ hỏi cậu là bố mẹ anh ấy thế nào?

Hy Lôi thản nhiên nói:

- Tốt lắm, bố anh ấy có vẻ rất hiền lành, mặc dù ở cơ quan có chút chức quyền nhưng cũng không hề làm cao, mẹ anh ấy thì là một phụ nữ gia đình, kiểu phụ nữ Trung Quốc truyền thống!

- Tóm lại cậu đừng có coi thường, Hứa Bân là con trai một, sau khi các cậu kết hôn, chắc chắn sẽ phải sống chung với họ, nếu xử lý không tốt mối quan hệ với mẹ chồng thì mệt lắm. Cơ quan tổ có mấy chị lấy chồng rồi, thường xuyên tới cơ quan tổ khổ, có người suýt nữa còn ly hôn vì mẹ chồng quá quắt đấy!

Hy Lôi chẳng để tâm lắm:

- Làm gì đến nỗi ấy. Mẹ tổ ở với bà nội quá nửa đời người, vẫn tốt đấy thôi.

- Dù sao thì tổ cũng nhắc nhở cậu như thế. Tổ thì không phải lo về cái này. - Mai Lạc với bạn trai cô, Tùng Phi, một người ở Giang Tây, một người ở Hà Bắc, trong thành phố này, họ đều bị coi là người ngoại tỉnh, cho dù kết hôn thì cũng sẽ sinh sống ở nơi này, sống cuộc sống của đôi uyên ương nhỏ, không phải lo tới vấn đề sống chung với bố mẹ.

Đúng lúc này thì điện thoại của Hứa Bân gọi tới:

- Cưng, tới nhà chưa?

- Rồi, đang nói chuyện với Mai Lạc.

- Em không muốn nghe ấn tượng của bố mẹ về em thế nào à?

Hy Lôi cười đầy thản nhiên:

- Đương nhiên là tốt rồi!

Bên kia vang lên tiếng cười của Hứa Bân:

- Đương nhiên rồi, anh có mắt nhìn mà! Bố mẹ nói em vừa xinh đẹp, lại lễ phép, công việc cũng tốt nữa, chỉ là... chỉ là...

Hy Lôi vừa nghe, thấy còn “chỉ là”, lại nói mấy tiếng liền nên hơi giận:

- Chỉ là cái gì! Em làm sao?

Hứa Bân lại đáp ứng:

- Không có gì! Chỉ nói là em hơi thanh cao! Còn nói hai đứa mình đi trong tiểu khu mà cứ nắm tay nhau, nhớ nhé!

Hy Lôi vừa nghe nói vậy đã lập tức bắn như súng liên thanh vào điện thoại:

- Em làm sao mà thanh cao? Em nắm tay anh thì làm sao, họ còn đứng nhìn lên ở cửa sổ à? Nắm tay thì làm sao, anh nhớ nhé thì có? Người thế hệ nào rồi, có phải họ không thường xuyên ra phố, không ra ngoài hay sao, biến thái à! - Nói xong, cô đập mạnh điện thoại.

Sau đó, cho tới khi kết hôn với Hứa Bân, dọn về sống trong căn nhà đó, sáng sớm ra ngoài đi làm, Hy Lôi vẫn cứ cảm thấy đằng sau khung cửa sổ sau lưng có một đôi mắt đang nhìn cô đầy dò xét, khiến cô lạnh run người.

Mai Lạc nhìn Hy Lôi một phút trước vẫn còn hớn hở như tết, giờ nhận xong cuộc điện thoại bỗng nổi giận lôi đình thì khựng lại, rồi lặng lẽ ăn mì, chẳng nói gì nữa.

2. Chương 2: Hôn Sự

Những lời ngọt ngào của Hứa Bân nhanh chóng dập tắt lửa giận của Hy Lôi. Vừa tan ca, Hứa Bân đã xuất hiện trước cổng cơ quan của Hy Lôi đúng giờ, mời cô ăn bữa tối để tạ tội, cơn giận của Hy Lôi cũng dần dần nguôi. Trên đường về nhà, bàn tay Hứa Bân lại không ngoan ngoãn, cứ trượt đi trượt lại trên vai Hy Lôi, Hy Lôi cố ý gạt tay anh ra:

- Tránh ra, nhớ nhé!

Hứa Bân lại ôm chặt lấy cô, miệng cười đều giả:

- Còn nhớ nhé hơn nữa cơ! - Sau đó anh hôn cô.

Chuyện hôn sự nhanh chóng được đề cập. Hy Lôi xin nghỉ, đưa Hứa Bân về thành phố C thăm gia đình mình. Bố mẹ cô đều là người rất cởi mở, tính tình Hứa Bân lại thoáng nên rất được lòng hai cụ, bố mẹ Hy Lôi không có vấn đề gì. Chỉ nói:

- Các con sau này sống hạnh phúc là được, bố mẹ không có ý kiến!

Bên nhà Hứa Bân đã bắt đầu tích cực chuẩn bị. Đúng như Mai Lạc nói, vì Hứa Bân là con một, nhà cửa lại to lớn rộng rãi nên đương nhiên phải sống cùng bố mẹ chồng. Bởi vì nhà anh mới mua mấy năm trước, lại không phải trang trí lại nên chỉ dán giấy dán tường mới trong phòng của Hứa Bân, thay rèm cửa mới, mẹ Hứa Bân ngày nào cũng chạy ngược chạy xuôi, mua chăn đệm, xem đồ dùng mới, còn đích thân tìm cho con trai một tiệm chụp ảnh cưới. Vì việc này mà Hứa Bân và Hy Lôi còn cãi nhau một trận. Hồi hai người yêu nhau, lúc Hy Lôi đi dạo trên phố đã thích một cửa hàng chụp ảnh cưới, cô cũng đã vào đó tư vấn và âm thầm so sánh, cái cửa hàng tên là “Kiếp trước kiếp này” chụp ảnh rất đẹp. Hy Lôi vẫn nghĩ khi nào kết hôn sẽ tới cửa hàng đó chụp ảnh, mà cô cũng đã nói chuyện này với Hứa Bân, không ngờ mẹ anh lại tự mình can thiệp, đặt sẵn tiền đặt cọc ở cửa hàng tên là “Cô dâu xinh đẹp”.

Hôm đó, mẹ Hứa Bân hớn hở cầm tờ rơi quảng cáo của cửa hàng đó cho họ xem, nói là mình đã đặt được một gói chụp ảnh cưới với giá rất ưu đãi. Trái tim Hy Lôi bất giác chùng xuống, nhưng không thể hiện ra. Vừa ra khỏi công tiểu khu, hai người đã cãi nhau.

- Nếu chụp thì một mình anh đi mà chụp, em không đi!

- Đừng thế mà! Mẹ anh cũng là ý tốt thôi, nghĩ công việc của chúng ta bận rộn, không có thời gian nên mới tự mình lo hết. - Hứa Bân cũng cảm thấy âm ức, không biết vì sao Hy Lôi bỗng dưng nổi giận.

- Em cưới hay là mẹ anh cưới! Ngay cả quyền chọn nơi chụp ảnh cưới mà em cũng không có sao? Rèm cửa là bà mua, hoa văn mà bà thích nhìn quê chết đi được, giấy dán tường cũng là bà chọn, trắng nhợt trắng nhạt, trông như mặt người chết ấy, chăn ga gối đệm cũng bà ấy mua, màu hồng quê kệch. Bỗng dưng em cảm thấy, tất cả những thứ này dường như chẳng liên quan gì tới em. Sao không hỏi em có thích hay không?

Hy Lôi nói một hơi ra hết những điều bất mãn, Hứa Bân lại xin lỗi rồi ngọt nhạt:

- Đừng giận mà. Mẹ thích lo mà! Thế em nói xem, đã định cả rồi thì làm thế nào, anh thấy cũng được mà, cửa hàng đó nhiều người chụp lắm, vả lại tiền đặt cọc cũng không lấy về được, thôi bỏ đi, anh về nói với mẹ, sau này đừng tự ý thế nữa, mua gì thì bàn bạc với mọi người trước, được không?

Hy Lôi suy nghĩ một lúc, cũng chỉ đành như vậy. Mặc dù cửa hàng áo cưới đó mình không thích lắm, nhưng cũng không phải quá tệ, đành phải thỏa hiệp thôi.

Có lẽ Hứa Bân về cũng nói với mẹ là đừng tự ý quyết định mọi chuyện, sau này có chuyện gì thì hãy hỏi ý kiến Hy Lôi. Khi tới nhà anh một lần nữa là cô hẹn đi xem đồ trang sức. Lúc ấy là buổi trưa, cả nhà cùng ăn cơm, mẹ anh nói tới chuyện chụp ảnh, bà thần nhiên cười:

- Bọn trẻ con lắm ý kiến quá.

Hy Lôi vừa nghe thế đã định nói mình không còn là trẻ con, mình có suy nghĩ của mình. Nhưng lời đã ra đến miệng, cô lại cố nhịn rồi nuốt vào trong.

Ăn cơm xong, Hứa Bân gọi mẹ:

- Mẹ lấy tiền cho con! - Thanh niên vừa mới đi làm, tiền lương không cao, một tháng được hơn một nghìn, còn không đủ mình tiêu, thi thoảng tặng Hy Lôi một món quà nhỏ cũng chỉ là mấy món “đồ chơi” như kiểu dây chuyền bằng thủy tinh, chưa bao giờ tặng cô món trang sức nào đắt tiền. Bản thân Hứa Bân cũng chẳng có khoản tiết kiệm nào, cưới xin phải mua đồ trang sức toàn là tiền của nhà, cũng may các gia đình Trung Quốc đều như thế, vất vả cả đời chỉ là để tổ chức cho con cái một cái đám cưới đàng hoàng, bằng bạn bằng bè.

Mẹ anh chỉnh trang lại một chút, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi xách cái túi của mình lên, nói:

- Đi thôi!

Hy Lôi và Hứa Bân nhìn nhau, thì ra mẹ anh không hề có ý định đưa tiền cho họ tự đi mua mà còn đòi đi cùng! Hứa Bân nhận ra vẻ không vui trên mặt Hy Lôi, bèn nói:

- Mẹ, mẹ không cần đi đâu, đưa con tiền, bọn con tự đi.

Mẹ anh vừa nghe thế đã tỏ ra không vui:

- Sao hử, cùng đi dạo phố với hai đứa cũng không được à, các con xem, mẹ có thể tư vấn cho hai đứa mà!
- Hứa Bân nghe mẹ nói thế, cũng không tiện nói gì nữa, đành cùng mẹ ra cửa. Dọc đường, mặt Hy Lôi cứ nặng như đeo đá.

2.

Trên con phố Đông nhộn nhịp nhất thành phố có một cửa hàng trang sức rất nổi tiếng, Hy Lôi thích một sợi lắc tay cần đá hồng ngọc, hơn một nghìn tệ. Hứa Bân đang định bảo nhân viên ghi hóa đơn thì mẹ nêu ra ý kiến:

- Ôi, Hy Lôi thích đá quý à! Nghe mẹ này, mua trang sức bằng vàng là kinh tế nhất, vừa sang trọng lại liên tục lên giá!

Hy Lôi vừa nghe nói thế đã lẩm bẩm:

- Mua trang sức chẳng phải để đeo thôi? Mình có buôn vàng đâu mà lo nó tăng giá hay giảm giá!
- Dù sao thì mẹ cũng cảm thấy đá quý không kinh tế! - Mẹ vẫn không buông tha.

Hứa Bân hơi bực mình, gắt lên:

- Mẹ, cô ấy thích thì cứ mua đi!

Lúc này bà mới miễn cưỡng đi thanh toán. Nhìn theo dáng mẹ anh, Hy Lôi cảm thấy vừa ầm ỨC, vừa bực mình, thấy cô nhân viên che miệng cười khúc khích.

Hy Lôi kéo cánh tay Hứa Bân, nói nhỏ:

- Bảo mẹ về đi, hai đứa đi với nhau, em thấy không thoải mái, thế này là cái kiểu gì! - Hứa Bân chỉ thở dài.

Một lúc sau, mẹ lại gần, ba người lại tiếp tục chọn đồ. Hy Lôi lúc này cảm thấy chẳng còn chút hứng thú nào nữa, thấy những món đồ trang sức lấp lánh trước mắt chẳng còn chút hấp dẫn nào cả. Một lúc sau, mẹ anh lại vui vẻ gọi Hy Lôi:

- Lại đây này, xem cái nhẫn này có đẹp không!

Hy Lôi lại gần nhìn, một cái nhẫn vàng vừa to vừa thô, chẳng có hoa văn gì đặc biệt, nhưng vừa nhìn đã biết là trọng lượng rất đủ. Cô lắc đầu, tỏ ý không thích. Mẹ Hứa Bân không vui:

- Đeo cái này sang biết bao nhiêu, cái thể loại vàng trắng ấy trông chẳng khác gì bạc, nhẹ hều. Không hiểu sao bọn trẻ con các con lại thích cái thứ đó. Lại đây, xem cái này này!

Hy Lôi quay đầu lại, nước mắt bất giác rơi ra, quay đầu đi:

- Nhưng con thực sự không thích cái này! Không thì thôi không mua nữa, con không cần! - Càng nói càng thấy tủi thân, thế là cô bật khóc giữa cửa hàng đông đúc người qua lại.

Hứa Bân giật mình, vội vàng lại gần nựng cô, rồi lại quay sang khuyên mẹ mình:

- Mẹ, mẹ về đi, bọn con tự mua, con xin mẹ đấy!

Mẹ Hứa Bân không biết vì sao bỗng dưng Hy Lôi lại khóc, mình cũng chẳng biết làm thế nào, thở dài đau lòng rồi lấy 1 vụn tẻ trong túi ra, dạn đi dạn lại:

- Nhiều tiền thế mẹ không yên tâm, giữ cẩn thận nhé! Mua cái gì thì phải xem cho kỹ, đừng chiều theo nó, đừng mua những món đồ không kinh tế. Mẹ đi nhé. - Trước khi đi, miệng bà còn nói, - Mẹ thấy vàng tốt lắm mà, có phải không nở mua cho hai đứa đâu! - Nhìn bóng mẹ khuất sau cánh cửa, Hứa Bân lại cảm thấy đau lòng. Hy Lôi đứng một bên sục sục, Hứa Bân vội vàng khuyên cô:

- Thôi mà, mẹ về rồi. Em thích gì thì cứ xem đi!

Mấy giọt nước mắt khiến tâm trạng của Hy Lôi đi xuống thâm trầm, thế là cô tùy tiện chọn một sợi dây chuyền bạch kim trông cũng không đến nỗi, rồi mua một đôi nhẫn cưới cho hai người và đi ra khỏi cửa hàng.

Đi dạo một vòng trên phố, mua thêm mấy bộ quần áo. Hy Lôi dần dần quên những không vui ban nãy. Lúc này cô cảm thấy hơi đói, bèn bảo Hứa Bân vào một cửa hàng gần đó ăn gì lót dạ. Vừa quay đầu lại, bỗng dưng thấy cách đó không xa có một dáng người rất quen thuộc, cách họ khoảng mười mấy mét, chiếc áo len màu đỏ, cái váy màu đen, thân hình thấp béo, thì ra mẹ Hứa Bân vẫn luôn ở sau lưng họ. Hy Lôi muốn khóc mà không nặn ra nổi một giọt nước mắt. Hứa Bân cũng nhìn thấy, chờ mẹ lại gần, hỏi bà sao còn chưa về, bà ngượng ngừng cười:

- Mẹ sợ con cầm tiền không cẩn thận!

Hy Lôi không nhịn được:

- Anh ấy có phải là trẻ con đâu, đã lớn thế rồi!

- Vẫn phải chú ý một chút chứ. Nó lớn đến đâu thì trong mắt bác vẫn là trẻ con! Đúng rồi, hai đứa định đi đâu?

Hứa Bân nói:

- Bọn con định đi ăn, đi thôi mẹ, mấy mẹ con cùng đi!

- Ăn ở ngoài đắt lắm! Lại không sạch sẽ, con không đọc báo à, các nhà hàng toàn dùng dầu mức ở cống lên, nhà bếp thì ruồi nhặng bầu đầy, đi nào, về nhà, mẹ nấu cơm cho các con! - Hy Lôi thấy thế, không muốn đi lắm, Hứa Bân cũng không muốn về, bèn nói thôi đi dạo phố thêm chút nữa, bảo bà về trước. Mẹ anh không biết làm thế nào, đành nói:

- Bân này, thế con đưa đồ trang sức mới mua đây, mẹ mang về cất cho! Hai con mang đồ quý giá đi dạo phố, cẩn thận kẻo bị bọn trộm để ý!

Hứa Bân thấy mẹ nói thế, chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức lôi mấy món đồ trang sức trong túi ra đưa mẹ.

Một cảm giác kỳ lạ không thể gọi tên dâng lên trong lòng Hy Lôi, cô bỗng dưng cảm thấy hình như mình không cảm nhận được chút nào niềm vui của đám cưới mà trước đây cô từng tưởng tượng.

Sau khi mẹ ra đường, hai người ăn cơm ở một quán ven đường, nhai cơm mà cứ như nhai rơm. Hứa Bân vốn còn định đến nhà Hy Lôi ngồi chơi một lúc, nhưng Hy Lôi nói là mình rất mệt nên bỏ về một mình.

Mai Lạc vẫn chưa đi làm về, một mình Hy Lôi nằm trong phòng, chẳng có ai để nói chuyện, lần đầu tiên cô thấy nghi ngờ về tương lai của mình và Hứa Bân: liệu có thực sự hạnh phúc không? Sao mọi thứ đều không bình thường vậy! Rốt cuộc thì chỗ nào có vấn đề!

Cầm điện thoại di động lên, nhưng chẳng nghĩ ra ai để tâm sự, gọi điện thoại về nhà, giọng nói của mẹ cô vang lên:

- Lôi Lôi à, thế nào, đám cưới chuẩn bị thế nào rồi?

- Tốt mẹ ạ! Mọi thứ đều tốt!

- Đi làm có mệt không, đừng thức khuya nhé, sắp làm cô dâu rồi, đừng để thâm quầng mắt là không xinh nữa đâu!

- Con biết mà! Mẹ, mẹ cũng phải chú ý sức khỏe nhé! Lớn tuổi rồi, có chuyện gì thì nghỉ thoáng một chút, đừng có cãi nhau với bố vì những việc nhỏ, sức khỏe của mình quan trọng hơn! - Nói mãi nói mãi, Hy Lôi sợ mình không nhận được sẽ khóc.

- Mẹ biết rồi, con cũng thế, phải hòa hợp với Hứa Bân đấy! Ở nhà người ta cũng phải ngoan ngoãn, chăm chỉ một chút.

Hy Lôi đáp lời rồi mau chóng cúp điện thoại. Cuối cùng không tìm được, nước mắt tuôn ra. Cô biết, mình đã lớn rồi, mẹ cũng già rồi, không còn là một cô gái lúc nào cũng có thể thổ lộ tâm sự với mẹ được nữa. Tương lai chỉ có mình mình đối mặt.

3.

Tháng 10, cuối cùng cũng đã tới ngày quan trọng nhất trong cuộc đời Hy Lôi và Hứa Bân. Khoác lên mình chiếc váy cưới, trông Hy Lôi đẹp ngất ngây, chiếc xe hoa đưa Hy Lôi đi qua nửa thành phố, Hứa Bân nắm tay cô, ánh mắt anh ngập trong nụ cười. Giây phút đó, hạnh phúc vẫn tràn đầy trong tim.

Bố Hứa Bân có rất nhiều bạn bè, họ hàng thân thích nhà Hứa Bân đa số là sống ở thành phố này, tiệc cưới ngồi kín 50 bàn, vô cùng xa hoa. Bố mẹ Hy Lôi từ thành phố C tới. Trong lễ cưới, người chủ trì hôn lễ yêu cầu cô dâu chú rể cúi lưng chào bố mẹ đôi bên, nói những câu rất lãng mạn, khi cúi lưng trước mẹ, Hy Lôi rơi nước mắt, hôn nhân có lẽ là một khởi đầu mới trong cuộc đời, mặc dù từ khi học đại học phải sống xa nhà, sống ở ngoài đã mấy năm, nhưng khi thực sự phải rời khỏi gia đình mà mình từng sinh ra và lớn lên, bước chân vào một gia đình khác, trong lòng cô bỗng thấy thật hụt hẫng.

Lúc ăn cơm, mẹ Hy Lôi kéo tay bà thông gia Phương Xảo Trân:

- Chị thông gia, tôi giao con cho chị, nó vẫn còn trẻ con, còn nhiều tật xấu lắm, chị cứ dạy bảo cháu nó nhé.

Mẹ chồng cũng hoan hỉ ra mặt:

- Chị yên tâm đi, tôi sẽ coi Hy Lôi như con gái ruột của mình.

Hôn lễ kết thúc, bố mẹ cũng quay về.

Hy Lôi cảm thấy thật hụt hẫng, vừa mệt vừa đau buốt cả lưng. Vừa về tới phòng mới, cô đã ngã vật ra giường.

Buổi tối, bố Hứa Bân còn ở bên ngoài uống rượu và chơi bài với mấy người bạn nữa, mẹ chồng ở nhà, chờ bạn bè về hết thì dọn dẹp nhà cửa rồi ngồi ở phòng khách xem tivi.

Bởi vì trong nhà có người già nên bạn bè cảm thấy không tiện nên không ai tới “quây động phòng”. Hứa Bân tắm xong, cười cười bò lên giường. Hy Lôi đã cảm thấy rất mệt, nhưng nghĩ ít nhiều đêm nay cũng là đêm tân hôn, không muốn Hứa Bân mất hứng.

Đây không phải là lần đầu tiên nên mọi thứ đều rất nhẹ nhàng, Hứa Bân thuận thực cởi áo cho Hy Lôi, nhẹ nhàng tắt đèn. Ánh trăng đêm thu rọi vào phòng, soi sáng làn da trắng ngần của Hy Lôi. Hứa Bân tham lam hôn lên cái bụng nhỏ, cánh tay, cổ, môi của Hy Lôi, cơn buồn ngủ trong cô cũng dần dần tan biến, không lâu sau, cả căn phòng đã ngập trong mùi hương của hạnh phúc.

Dù sao cũng còn trẻ, Hứa Bân nổi hứng, ghé sát tai cô nói:

- Cùng, em lên đi!

Hy Lôi xấu hổ không chịu, Hứa Bân cứ quẩn lấy cô, lúc này cô mới miễn cưỡng trèo lên. Mái tóc dài tung ra, Hy Lôi nhẹ nhàng chuyển động thân hình, Hứa Bân phát ra những âm thanh hưởng thụ.

Tiếng tivi bên ngoài không biết đã nhỏ đi từ lúc nào, nhưng đôi vợ chồng trẻ vẫn không hề phát hiện ra, Hứa Bân phát ra âm thanh rất to. Bỗng dưng Hy Lôi cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh thổi tới, cửa phòng bị mở ra, mẹ chồng giận dữ đứng sau lưng, không bật đèn.

Hy Lôi và Hứa Bân cứng đờ người. Ham muốn vừa mới dâng lên trong thoáng chốc đã biến mất không để lại dấu vết. Hy Lôi vẫn ngồi trên người Hứa Bân, cả người lóa lờ. Mẹ chồng đứng ở đó mấy giây, rồi ra sức đẩy Hy Lôi một cái, Hứa Bân vội vàng lấy chăn che lên cho cô.

Ba người im lặng trong bóng tối mấy giây. Trong đầu Hy Lôi nghe như có một tiếng nổ, vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Hứa Bân vừa giận vừa xấu hổ, gất lên:

- Mẹ, mẹ làm cái gì thế! Ra ngoài đi!

Mẹ chồng mở miệng, trong giọng nói của bà có sự hà khắc không thể tha thứ:

- Hứa Bân, mẹ nói cho con biết, còn trẻ muốn chơi thế nào cũng được, nhưng con phải nhớ, tuyệt đối không được để đàn bà trèo lên trên con!

Hứa Bân vội vàng nói:

- Con biết rồi, mẹ ra ngoài mau đi!

Mẹ chồng quay người đi ra. Hy Lôi bị mẹ chồng đẩy sang một bên, vẫn đang vùi mình vào chăn nện ngào khóc, một cảm giác nhục nhã đã choán hết cả tư duy cô. Hứa Bân an ủi cô rất lâu nhưng Hy Lôi vẫn không nói gì. Cả đêm không nói. Đêm tân hôn đã kết thúc trong tình cảnh thật nực cười. Ánh trăng ngoài cửa sổ không biết đã biến mất từ lúc nào, cả trời đất ngập trong bóng tối khổng lồ và sự yên tĩnh vô tận, Hy Lôi mệt mỏi vô cùng, nhưng không tài nào dỗ giấc được, vừa nẩy mẹ chồng lao vào rồi đẩy cô ra đã khiến cô hoàn toàn tỉnh táo.

Đây chính là cuộc hôn nhân mà cô sắp phải đối mặt, một tương lai không thể dự báo được.

4.

Địa điểm cô và Hứa Bân lựa chọn cho tuần trăng mật là Hải Nam, biển cuối thu giống như một người phụ nữ u buồn, không hề có vẻ náo nhiệt và phồn hoa của mùa hè. Dọc đường, Hy Lôi tỏ ra không mấy hứng thú, nói chuyện rất ít, buổi tối, hai người ở trong khách sạn Tam Á nổi tiếng, Hứa Bân vẫn còn tràn đầy

hứng thú với “tình dục”, nhưng Hy Lôi thì rất lạnh lùng, chỉ để mặc anh muốn làm gì thì làm. Hứa Bân cố gắng một lúc lâu mà Hy Lôi vẫn trơ như khúc gỗ, cũng cảm thấy chán nên tụt khỏi người cô, biết là Hy Lôi vẫn còn giận vì chuyện đêm tân hôn.

- Cục cưng, em đừng giận nữa được không? Anh biết là em giận, anh cũng giận, mẹ tư tưởng phong kiến mà, đừng chấp bà!

Cuối cùng Hy Lôi cũng mở miệng ra:

- Thế sao anh không nói mẹ, làm sao mà có thể như thế được? Đến cả chuyện này cũng đòi quản.

- Bà là mẹ anh, anh nói thế nào? - Hy Lôi nhìn Hứa Bân, thực sự không tin những lời này lại do chính miệng anh nói, thật là điển hình của một kiểu có hiếu tới ngu xuẩn.

- Mẹ thì làm sao, mẹ làm sai việc gì thì không được nói hả? Ngu ngốc! Đần độn! Biến thái! - Giọng nói của Hy Lôi càng lúc càng cao, bao nhiêu uất ức kìm nén những ngày nay đều phát tiết ra cả.

Một hồi lâu sau, Hứa Bân lại sát lại gần, giống như một cô con dâu cúi đầu nói:

- Vợ yêu, chúng ta cưới nhau rồi, đừng cãi nhau nữa được không. Giờ đi nghỉ tuần trăng mật thì vui vẻ một chút! - Thấy dáng vẻ đáng thương của Hứa Bân, nhớ lại bình thường Hứa Bân đối xử với mình rất tốt, Hy Lôi lại mềm lòng.

Tuần trăng mật vừa kết thúc, lẽ ra còn hai ngày nghỉ cưới nữa nhưng Hy Lôi vẫn đi làm trước. Buổi tối về nhà, mẹ chồng đã nấu xong cơm, ngoài ban công treo đầy những bộ quần áo bà vừa giặt xong. Mẹ chồng đã giặt hết quần áo bẩn mà Hy Lôi với chồng đi du lịch mang về. Ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, nhìn những bộ quần áo đang được cơn gió hoàng hôn thổi khô, giây phút đó, trái tim yếu đuối của Hy Lôi bỗng thấy vô cùng cảm động. Trên bàn ăn, mẹ chồng không ngừng gấp trứng rang cho Hứa Bân, nói:

- Còn trẻ, đừng quan hệ nhiều quá, ăn cái này cho bổ. Còn nữa, uống canh này đi. Xem con trai mẹ kia, mất thâm quần cả rồi.

Miếng cơm Hy Lôi vừa mới và vào miệng bỗng dưng nghẹn đắng lại, mặt cô đỏ bừng.

Ông Hứa Trường Thiên lườm vợ một cái, chẳng nói gì nữa. Hứa Bân cũng trách mẹ:

- Ghét quá, mẹ nói gì thế!

Khó nhọc ăn hết bữa cơm. Hy Lôi thu dọn bát đĩa, chuẩn bị đi rửa bát.

Bình thường cô ghét nhất là rửa bát, ở nhà cô chẳng bao giờ phải làm việc này. Thuê nhà ở ngoài, có lúc nấu cơm, nhưng nếu có Hứa Bân ở đó thì Hứa Bân sẽ phải rửa, Hứa Bân thường ngọt ngào rót vào tai cô:

- Tay của cưng vừa trắng và mềm, chỉ dùng để đánh máy thôi, ai nỡ để cưng rửa bát!

Nghĩ là có Hứa Bân giúp mình nên Hy Lôi thong thả cầm bát đĩa lên, mang vào phòng bếp.

Nhưng hôm nay không còn ai tỏ ra khách sáo với cô nữa, mẹ chồng vào nói cho cô biết rửa sạch sẽ bát đĩa thì để vào đâu, cái nào là khăn lau khô bát, sau đó ra ngoài, Hứa Bân thì vừa buông bát đĩa xuống đã vào thư phòng lên mạng. Hy Lôi mở vòi nước, nhớ lại những lời mẹ chồng nói lần đầu tiên đến đây, bà nói:

- Cháu bây giờ là khách, rửa bát thì chờ cưới rồi hãy tính!

Mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, làm chút việc nhà cũng chẳng đáng gì, nhưng Hy Lôi vẫn cảm thấy thật ngượng ngập.

Ngày thứ ba thì cuối cùng Hy Lôi cũng kháng nghị với Hứa Bân:

- Đồ lừa đảo, anh là đồ lừa đảo, chẳng phải ngày trước anh nói tay em vừa trắng vừa mềm, chỉ để đánh chữ thôi sao? Sao giờ ngày nào cũng bắt em rửa bát. Với lại mẹ anh không phải đi làm, em đi làm cả ngày vất vả còn bắt em rửa bát.

Hứa Bân thản nhiên:

- Rửa có vài cái bát thôi mà? Có gì mà phải làm to chuyện? Để đấy, anh rửa! - Hứa Bân vừa nói xong đã xắn tay áo lên, chuẩn bị rửa bát. Hy Lôi sung sướng toét miệng cười, lau khô tay, hôn lên má Hứa Bân một cái:

- Ông xã tuyệt quá!

Lúc đó mẹ chồng đi ngang qua cửa phòng bếp, thấy Hứa Bân đang rửa bát, vội vàng gọi thất thanh:

- Trời ơi, con trai, sao con lại rửa bát! Để đấy, để mẹ rửa! - Bà không phê phán Hy Lôi, nhưng bà đi thẳng vào, giằng cái giẻ rửa bát trong tay con trai, đưa tay ra định rửa, đẩy con trai sang một bên, - Tránh ra, tránh ra, đàn ông đừng có loanh quanh trong bếp, mẹ ghét nhất là đàn ông ở trong bếp, giống đàn bà lắm!

Từ đó, chỉ cần Hy Lôi rửa bát, Hứa Bân định giúp đỡ là mẹ chồng lập tức xuất hiện, bảo là để đó mình rửa. Nhiều lần như thế, Hy Lôi chẳng dám mong ước xa xỉ là Hứa Bân sẽ rửa bát giúp mình nữa.

Tối nào ăn cơm xong, cả nhà cũng ngồi ở phòng khách xem tivi với nhau. Hy Lôi không thích xem tivi, nhưng chưa gì đã chui về phòng mình thì không hay lắm, thế là ngày nào cô cũng ngồi xem một lát, mẹ chồng thích xem phim Hàn, thi thoảng còn bình luận vài câu, có lúc còn khen Hy Lôi vài câu:

- Cái nhân vật nữ chính trong phim này mẹ thấy cũng chẳng ra sao, còn không xinh bằng Hy Lôi nhà mình! Đúng không con trai! - Mỗi khi như thế, Hứa Bân thường đắc ý nói:

- Đương nhiên rồi!

Hy Lôi nghe mẹ nói vậy, chỉ cười nhạt. Đa phần thì mẹ chồng thấy cảm khái trước những cô con dâu hiền thực, đảm đang của Hàn Quốc:

- Nhìn con dâu Hàn Quốc ngoan ngoãn thế, lại hiểu phép tắc nữa, lúc nào cũng cung kính với bố mẹ chồng.

Hy Lôi giả bộ như không nghe thấy, có lúc xem thấy trong tivi có những cô gái rất giỏi giang trong công việc, lúc nào cũng ngẩng cao đầu trước đám đàn ông, mẹ chồng lại chặc lưỡi:

- Một người đàn bà ra ngoài xuất đầu lộ diện, chỉ trở sai bảo bọn đàn ông thì còn ra cái gì. Đàn bà cứ ngoan ngoãn ở nhà chăm chồng chăm con phải tốt không!

Có lúc Hy Lôi không nhận được phản bác vài câu:

- Mẹ, tư tưởng của mẹ từ đời nào rồi, xã hội hiện đại, ai có năng lực thì người đó làm việc. Có những người phụ nữ chỉ hợp ở nhà chăm con, nhưng có người thì hợp với cuộc sống ở công ty, không thể vợ đũa cả nắm được. - Mẹ chồng không nói lại được Hy Lôi, nhưng vẫn không chịu thua:

- Dù sao mẹ thấy đàn bà mạnh mẽ quá cũng không tốt!

Hàng ngày, thời gian cô thấy thoải mái nhất chính là lúc rửa bát xong và về phòng của mình. Lên mạng, viết bài, đọc sách, nghe nhạc, tự do tự tại, sau khi sự tự do của mình bị gói gọn trong gian phòng ngủ, Hy Lôi phát hiện ra chỉ có nơi này là thuộc về mình thực sự. Nhà bếp là khoảng trời riêng của mẹ chồng, thư phòng là nơi bố chồng thường trong đó, tất cả đều là sách vở và những bức tranh mà ông thích, phòng khách là nơi công cộng. Nhưng cuối cùng Hy Lôi mới phát hiện ra, thì ra phòng ngủ của mình thực ra là nơi hoàn toàn không có chút riêng tư nào sau khi cô đi làm. Buổi tối rửa bát xong, lúc tìm đồ lót, Hy Lôi phát hiện ra quần áo của mình ở trong tủ đã bị sắp xếp lại, nó không có vẻ bừa bộn như trước mà được sắp xếp rất gọn gàng. Quyển sách mình đã đọc xong tiện tay để ở đầu giường cũng được đặt lên giá sách. Những điều này đều là mẹ chồng cô làm lúc dọn dẹp phòng sau khi họ đã đi làm. Đúng thế, mẹ chồng cô rất chăm chỉ dọn dẹp phòng ngủ của vợ chồng cô, nhưng trong lòng Hy Lôi lại cảm thấy rất không thoải mái, mẹ chồng cô thì thấy chẳng có gì không ổn cả, buổi tối lúc xem tivi, bà nói với Hy Lôi như thể đang dạy con gái mình:

- Con gái thì phải thu dọn phòng mình sạch sẽ một chút, thấy quần áo trong tủ bừa bộn thì phải gấp lại chứ. - Hy Lôi lặng lẽ lắng nghe, không biết phải trả lời thế nào, đành im lặng.

Cơ quan của Hy Lôi cách nhà 4, 5 bến xe buýt, 8 rưỡi sáng vào làm, thói quen của Hy Lôi là dậy vào lúc 6 rưỡi sáng, nửa tiếng đánh răng rửa mặt và chải đầu, nửa tiếng ngồi xe buýt, tới cơ quan là khoảng hơn 7h40 phút, sau đó thu dọn bàn làm việc rồi ăn sáng, thời gian vừa vặn. Nhưng từ sau khi kết hôn, thói quen này đã bị phá vỡ. Giờ giấc ngủ nghỉ của mẹ chồng rất có quy luật, hôm nào cũng không xem tivi quá 10 giờ, cứ

đúng 10 giờ là đi ngủ, sáng đúng 6 giờ là dậy, sau đó quét dọn ở bên ngoài, rồi còn phụ trách đứng ngoài gọi họ:

- Con trai, Hy Lôi, dậy thôi, 6 giờ rồi. Chậm chạp là muộn đấy.

Nếu không nghe thấy động tĩnh gì thì cứ cách 5 phút bà lại gọi một lần. Hứa Bân ý chí rất kiên cường nên anh vẫn có thể ngủ tới 7 rưỡi trong tiếng gọi của bà. Lâu dần, đồng hồ sinh học của Hy Lôi cũng bị điều chỉnh về trước nửa tiếng, cứ tới 6 giờ là cô tự động tỉnh. Tới cơ quan cô lại phải ngủ bù một chút, đồng nghiệp Tiểu Lộc ở cùng ban biên tập đùa cô:

- Còn trẻ, đừng lao lực quá nhé!

Hy Lôi cười khổ trong bụng, họ đâu biết ở nhà mình có một cái đồng hồ báo thức rất tận tâm!

Có thể đây chính là hôn nhân! Cô nhớ lại câu nói kinh điển của Trương Ái Linh, “Đời người giống như một chiếc váy xinh đẹp, trong đó chứa đầy rận!”, trong lòng cô thầm nói với mình: thay đổi, không thể thay đổi, hãy chấp nhận đi!

3. Chương 3: Mẹ Chồng Của Mẹ Chồng

Tuần thứ ba sau đám cưới, mẹ chồng chính thức tỏ ra bất mãn với con trai, nói là Hy Lôi không khéo nói, cả ngày, số lần gọi “mẹ” chỉ đếm trên đầu ngón tay, bà rất buồn, rất đau lòng. Mẹ chồng nói, Hứa Bân hãy lập tức về phòng “hỏi tội” Hy Lôi.

Hy Lôi thấy chồng nói thế, chẳng biện giải gì cả, đúng thế, sáng sớm cô đã đi làm, buổi chiều mới quay về, thời gian ở cùng nhau có hạn, thêm vào đó mình cũng không quen tự nhiên gọi một người vốn chẳng có quan hệ gì với mình là “mẹ”, thực sự là cô cảm thấy rất ngượng miệng, rất xa lạ. Cuối cùng Hy Lôi nói, rồi mình sẽ dần dần thích ứng, dần dần sửa chữa.

Khi nói những điều này, trong lòng Hy Lôi bất giác nghĩ:

- Dựa vào gì mà nói mình, mình có thấy bà ấy gọi mẹ chồng của bà là mẹ mấy đâu!

Nhà này cứ cách hai tuần là có một chương trình cố định, đó là ra ngoại thành thăm ông bà nội của Hứa Bân, cũng chính là bố mẹ chồng của bà Phương Xảo Trân, bố mẹ của ông Hứa Trường Thiên. Ông Hứa Trường Thiên quê gốc ở Hà Nam, năm xưa bố mẹ ông vì tránh nạn đói mà tới thành phố phương Bắc này, sinh cơ lập nghiệp ở đây, bố ông làm thuê cho người ta, mẹ ở nhà làm ruộng, vất vả nuôi lớn được 4 người con cả trai cả gái, ông Hứa Trường Thiên là con cả trong nhà, dưới ông còn một người em trai và hai người em gái, năm xưa chỉ có mình ông là đi học đại học, nên Hứa Trường Thiên rất hiếu thuận, cứ cách dăm bữa nửa tháng, ông lại tranh thủ ngày cuối tuần không có việc gì quan trọng thì về nhà thăm bố mẹ. Ông Hứa Trường Thiên là kiểu “đàn ông phượng hoàng” rất điển hình của thời đại đó, nhưng bà Phương Xảo Trân lại không được coi là “phụ nữ khổng tước”. Do nguyên nhân thời đại, năm xưa bà tốt nghiệp cấp hai xong là về quê, sau khi quay lại thành phố thì nhờ các mối quan hệ vào làm ột xưởng sản xuất bột mì. Bà cũng chẳng xinh đẹp gì, tuổi xuân cứ nhàn nhạt trôi qua, rồi người ta giới thiệu cho bà ông Hứa Trường Thiên khi đó còn là một nhân viên kỹ thuật. Bà Phương Xảo Trân mỗi lần nhớ lại cuộc gặp gỡ năm xưa là lại có cảm giác tự hào rất mãnh liệt, thường trêu chồng mình:

- Năm xưa anh đi coi mắt mà chẳng có bộ quần áo nào ra hồn, áo sơ mi thì đi mượn, quần thì thùng một lỗ to, cũng chỉ có em là không chê anh thôi.

Ông Hứa Trường Thiên thấy vợ nói vậy thì chỉ cười. Sau khi hai người kết hôn thì rất ân ái với nhau, bà Phương Xảo Trân có những ưu điểm mà những cô gái thành phố khác không có, chăm chỉ, tiết kiệm, giỏi làm việc nhà, an phận thủ thường, một lòng một dạ với chồng, đối xử với bố mẹ chồng cũng tốt, cứ dăm bữa nửa tháng lại cùng chồng về thăm bố mẹ chồng, lúc nào cũng rất ngoan ngoãn, lễ phép. Không lâu sau bà mang thai, sức khỏe không tốt nên mẹ chồng lên chăm sóc bà, từ đó nảy sinh một loạt các mâu thuẫn, mẹ chồng đã phạm phải “tội tày đình” với bà, tới hôm nay nhắc lại với nhớ như in. Những việc đó Hy Lôi

chỉ biết đôi chút qua những lời kể tội của mẹ chồng mình với bố chồng, chứ không dám hỏi Hứa Bân, không biết rốt cuộc là bất hòa thế nào mà khiến họ trở mặt với nhau như thế.

Cuối tuần này, cả nhà lại tới thăm ông bà nội. Nơi đó gọi là thôn Thước Dực, ở ngay gần đường quốc lộ. Ông bà nội sống trong một căn nhà cũ có mấy gian, liêu xanh che trước cửa nhà, phía sau là một khoảng đất trống, ông bà trồng ít rau xanh để ăn, Hy Lôi rất thích nơi đó.

Vừa bước vào nhà, Hy Lôi đã chào:

- Con chào ông bà! - Hai người già cười rạng rỡ. Con dâu Phương Xảo Trân thì không nói gì, đi thẳng vào phòng, thấy ông bà cười tươi tắn thì lườm một cái.

Bà nội kéo tay Hy Lôi, đưa cho cô quả hồng, bảo cô ăn. Ông bà mỗi lần thấy Hy Lôi tới là luôn dành cho cô những món mà ông bà nghĩ là ngon, rồi quần lầy cô nói chuyện, giọng Hà Nam rất nặng, Hy Lôi nghe không hiểu lắm, chỉ mỉm cười gật đầu, chứng tỏ mình đang chăm chú lắng nghe, ông bà cảm thấy rất vui. Bà nội nói chuyện với con dâu mình, kể về thu hoạch nhà nông, hỏi công việc của con trai, cười cười nói nói, thậm chí còn nói bằng giọng rất thận trọng, nhưng bà Phương Xảo Trân thường chỉ trả lời qua loa hoặc nhún mũi, bĩu môi, bà nội lại đành ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác.

Lúc ăn cơm trưa, bà nội vẫn liên tục bảo Hy Lôi phải ăn nhiều một chút:

- Lôi Lôi, ăn nhiều một chút, mau sinh cho ông bà thằng chất đích tôn!

Hy Lôi biết người già ai cũng thích nói những câu đại loại như bế cháu, bế chất nên miệng chỉ nói:

- Dạ vâng, cháu biết rồi!

Mẹ chồng nghe vậy lập tức đón lời:

- Bà nội con nói đúng đấy, các con phải tranh thủ còn trẻ, mau sinh lấy một đứa, sức khỏe khôi phục nhanh, mà cũng tranh thủ lúc mẹ còn trẻ, trông con cho hai đứa.

Hứa Bân nghe vậy, lập tức phản bác:

- Mẹ! Mẹ nói gì thế! Bọn con vừa mới cưới, còn trẻ, có con sớm quá phiền phức lắm! - Mẹ chồng còn định nói tiếp, nhưng thấy con trai nói vậy, lại chẳng biết nói gì nữa.

Ăn cơm xong, bà Phương Xảo Trân ra vườn hái cà, bà nội với ông Hứa Trường Thiên ngồi trong phòng nói chuyện, Hy Lôi chơi với con chó nhỏ ngoài sân. Qua cửa sổ, cô âm thầm nghe thấy tiếng bà nội khóc nhỏ bên trong, bố chồng cô và Hứa Bân đều ở bên an ủi, ông nội thì chỉ thở dài. Hy Lôi sợ mọi người khó xử nên len lén tránh ra xa.

Trên đường về, cả nhà ngồi trong xe nhưng không ai nói câu nào, không khí rất kỳ lạ.

2.

Buổi tối, Hy Lôi và Hứa Bân đã ngủ say. Bỗng dưng trong phòng bố mẹ vang lên tiếng cãi nhau nho nhỏ. Sau đó, âm thanh càng lúc càng to.

- Bao nhiêu năm nay, em gọi được mấy tiếng mẹ? Đã là mẹ chồng rồi mà còn như thế. - Bố chồng giận dữ.

Tiếng rít lên của mẹ chồng:

- Bà ấy có chỗ nào đáng để tôi gọi là mẹ, chỗ nào đáng để tôi tôn trọng, tuần nào tôi cũng theo anh về thăm bà ấy là giữ thể diện cho anh lắm rồi.

- Em như thế thì thà không về.

- Không về thì không về, anh tưởng tôi thích à! Nghèo rớt mùng tơi, nhớ năm xưa, đi coi mắt tôi đến cái quần ra hồn còn không có, lúc cưới nhau cái đeo gì cũng chẳng mua cho tôi. - Mẹ chồng lại nhắc tới chuyện năm xưa, giọng nói mỗi lúc một to.

Bố chồng là người hay sĩ diện, nghe bà lại kể khổ, giận tới mức giọng nói phát run:

- Không mua sao cô còn cưới tôi, người như cô thì tìm được ai ra hôn, có người cưới cô là may lắm rồi, tôi mà thích ra đường có cả năm! - Từ ngữ của bố chồng rất cay nghiệt, vang lên rõ mồn một trong tai con trai, con dâu.

Bỗng dưng yên tĩnh lại.

Hứa Bân đẩy Hy Lôi:

- Ngủ đi! Kệ bố mẹ.

Bỗng dưng bên kia lại vang lên tiếng gọi gấp gáp của bố chồng:

- Hứa Bân, mau sang đây, mau gọi 120!

Hy Lôi và Hứa Bân vội vàng khoác áo ngoài vào rồi chạy sang, thấy mẹ mình sắc mặt tái nhợt, bố chồng đang ra sức lay bà, gọi:

- Xảo Trân, Xảo Trân! Tỉnh lại đi! - Hy Lôi từng nghe Hứa Bân nói mẹ chồng mình mắc bệnh tim, thế nên bà có cảm râm hay nổi giận, họ đều nhường nhịn bà.

Hứa Bân tìm thuốc trợ tim công hiệu nhanh trong tủ thuốc của mẹ, Hy Lôi mang nước tới, mọi người luống cuống cho bà uống thuốc, một lúc sau, mẹ chồng mới mở mắt tỉnh lại, chậm chậm mở mắt ra, thấy con trai với con dâu, rồi lại nhìn chồng mình, vừa giận vừa xấu hổ, ôm lấy eo con trai mà khóc lớn:

- Con trai ơi, bố con vô lương tâm, bố con không phải là người!

Hy Lôi ngỡ ngàng trước vụ cãi nhau của bố mẹ chồng mà bình thường luôn tỏ ra yêu thương nhau, rụt rè hỏi:

- Có cần gọi 120 nữa không ạ?

Bố chồng xua tay, bảo Hy Lôi về phòng ngủ.

Hứa Bân vẫn đang an ủi mẹ mình, Hy Lôi nằm trên giường, nghĩ ngợi: nổi oán hận và bất mãn lớn như thế nào mà khiến mẹ chồng mình hơn 20 năm nay vẫn hậm hực với bà nội, không chịu gọi bà một tiếng mẹ, và nổi oán hận như thế nào mới khiến bố chồng nói những câu cay nghiệt như thế.

3.

Sáng sớm hôm sau, cô không nghe thấy tiếng gọi đúng giờ của mẹ chồng, buổi tối đi làm về, thấy mẹ chồng đã không sao, đang ở trong bếp nấu cơm, món sườn xào bốc khói nghi ngút được bê ra bàn ăn. Xem ra bố mẹ chồng đã làm hòa với nhau rồi. Trên bàn ăn, mẹ chồng vừa xới cơm cho bố chồng, vừa tự chế giễu mình:

- Tôi đúng là số khổ! Hứa Trường Thiên, anh đi đi, ra ngoài phố mà tóm lấy một đứa, xem ai hầu hạ anh được như tôi.

Bố chồng cười biết lỗi:

- Đúng rồi, em là tốt nhất, dâu hiền vợ đảm, anh sai, anh sai!

Buổi tối nằm với Hứa Bân trên giường, Hứa Bân kể về chuyện năm xưa của mẹ mình với bà nội. Hồi mẹ mang thai Hứa Bân, bà nội lên thành phố chăm sóc. Hai người ở cùng nhau nên cũng va chạm nhiều. Bà nội vốn không phải người sạch sẽ, mẹ thì lại ưa sạch, thế là thường vì chuyện đó mà cãi nhau. Mẹ tiết kiệm, bà nội còn tiết kiệm hơn, lúc mang thai mẹ bị nghén, muốn ăn dưa hấu nhưng bà nội không mua cho. Tiền lương của bố thì đưa hết cho bà nội, mẹ thấy giận trong lòng, sau đó không nhịn được nên thường xuyên cãi nhau. Hai người đàn bà kẹp bố vào giữa, khiến ông cũng rất khó xử. Sau đó bà nội giận quá, bảo bố đánh mẹ, còn xúi bố li hôn với mẹ. Một lần nghiêm trọng nhất, mẹ chồng với con dâu cãi nhau, bố không có nhà, bà nội bèn gọi chú ở dưới quê lên đánh mẹ một trận. Từ đó hai người trở mặt với nhau, suốt một thời gian dài không nói chuyện, lâu dần, Hứa Bân lớn hơn một chút thì quan hệ mới khá hơn, nhưng từ đó không bao giờ mẹ chịu gọi bà nội là “mẹ” nữa.

Hy Lôi vừa nghe vừa sput sput, không ngờ bà nội là người hiền hòa như thế mà ngày xưa cũng từng đánh con dâu. Đương nhiên, đây chỉ là “phiên bản” mà mẹ kể cho Hứa Bân nghe. Sau khi Hứa Bân trưởng thành, bà nội cũng thường lên tố khổ với Hứa Bân, nhưng đó là một “phiên bản” khác. Bà nội nói, mẹ hồi đó lúc nào

cũng tỏ ra mình là người thành phố, bà nội làm việc mà cứ đứng chỉ tay năm ngón, lần nghiêm trọng nhất, hai người cãi nhau, mẹ chửi bà nội là “bà già nhà quê”, đúng lúc đó bố không có nhà, bà nội giận quá nên bỏ về quê, đau lòng kể khổ với con trai nhỏ, chú nghe thấy giận quá nên tới nói chuyện với mẹ, hai bên đẩy qua đẩy lại, nhưng mà không đánh nhau.

Hai người đàn bà, hai phiên bản khác nhau, đều là những người Hứa Bân yêu thương nhất, ai đúng ai sai, Hứa Bân cũng không rõ, có thể nó đúng với câu nói: Quan giỏi không lo được việc nhà!

Hy Lôi dựa vào lòng Hứa Bân, nghe anh kể chuyện cũ của gia đình, cố ý hỏi anh:

- Nếu em với mẹ anh cãi nhau, bà bắt anh ly hôn em thì làm thế nào?

Hứa Bân ghé sát tai Hy Lôi nói:

- Em là một con yêu tinh đáng yêu, là dâu phụ, sao anh nỡ ly hôn với em được? - Hứa Bân là như thế, cứ tới buổi tối, cứ ngồi lên giường là lập tức ngược lại với thái độ lịch sự, nho nhã ban ngày, nói những câu rất “dê”, rất tục tĩu. Hy Lôi cười bịt chặt tai, nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

4. Chương 4: Không Có Tiền Thì Không Làm Được Gì

Thành phố phương Bắc, mùa đông vừa khô vừa lạnh, nhưng không ngăn được bước chân của những cô gái theo đuổi cái đẹp, để thể hiện vẻ đẹp mong manh của mình, cho dù gió có lạnh đến đâu cũng phải mặc thật đẹp. Diệp Hy Lôi cũng không ngoại lệ.

Thứ tư hàng tuần, tạp chí chỉ làm việc nửa ngày, Hy Lôi không muốn về nhà sớm, không có việc gì làm bèn kéo Mai Lạc đi dạo phố. Để tiết kiệm tiền mua nhà với Tùng Phi, Mai Lạc thường chỉ đi ngắm chứ ít mua, toàn là mặc thử quần áo rồi tìm ra một loạt lý do như chất xấu, không hợp màu... để không mua bộ quần áo đó nữa, khiến nhân viên bán hàng cũng phải cau mày khó chịu. Hy Lôi thì không thế. Cô là một con nghiện shopping rất điển hình, thể hiện chính ở trong việc mua quần áo. Đồ mỹ phẩm thì cô không quan trọng hàng hiệu, còn trẻ, da vẫn đẹp nên dùng cái gì cũng thể hiện được nét đẹp của mình, nhưng cô tin rằng “người đẹp vì lụa”, chỉ cần mặc những chiếc áo mới của một nhãn hàng danh tiếng là đã thấy mình tự tin gấp trăm lần, tràn đầy sức sống. Bởi vậy, cứ cách một khoảng thời gian là Hy Lôi lại đi mua quần áo. Mà nhãn hiệu cô thích chủ yếu là những bộ đồ của Yikeai và Geliya, mặc dù so với những người giàu có, hai nhãn hiệu này chưa là gì, nhưng một bộ cũng mấy trăm tệ, vài lần đi shopping là khoản tiền lương ít ỏi của Hy Lôi đã cạn.

Ở siêu thị, cô với Mai Lạc cùng thích một cái áo khoác lông, tận 1080 tệ, nghĩ lại món tiền lương 2000 tệ mới được nhận nằm trong túi, cô do dự một chút rồi không mua nữa.

Hôm nay Hứa Bân tan ca sớm, cùng Hy Lôi đi dạo phố, lại vào siêu thị đó thấy chiếc áo khoác lông mà Hy Lôi thích, Hy Lôi lại mặc thử một lần, đứng ngắm nghía rồi xoay mấy vòng trước gương, hỏi Hứa Bân:

- Đẹp không?

- Đẹp lắm, đáng em đẹp thật, mặc cái gì cũng đẹp! - Hứa Bân cất tiếng khen.

Hy Lôi nũng nịu:

- Em muốn mua!

Hứa Bân sáng khoái nói:

- Muốn mua thì mua! Bao nhiêu tiền, anh mua cho em! - Nhìn thấy cái mác đề giá 1080 tệ, Hứa Bân nói khê. - Hơi đắt, để tháng sau mua cho em nhé!

Hy Lôi không vui, sa sầm mặt xuống:

- Tháng sau là mùa xuân rồi, không cần mặc áo khoác nữa!

Nói mãi mới lời được Hy Lôi ra khỏi cửa hàng đó, lúc này Hứa Bân mới nói nhỏ với cô:

- Hôm qua anh vừa lĩnh lương, nhưng mẹ bảo anh đưa mẹ rồi, nói là hai đứa mình ở nhà ăn cơm thì phải đóng tiền sinh hoạt phí, chỉ cho anh có 300 tệ tiền tiêu vặt, đủ làm sao mà mua!

- Ngày trước anh ở nhà cũng phải nộp tiền ẹ à?

- Không, anh hết tiền còn phải xin mẹ! Nhưng mà mẹ anh nói bà thích cảm giác con trai hiếu thuận đưa tiền ẹ.

Hy Lôi không nói gì nữa, trong lòng thì nghĩ thầm: Mình cũng thích cảm giác được chồng nộp tiền lương mỗi tháng!

Nộp tiền ăn hình như là chuyện đương nhiên, nhưng vì sao mình về đây ở thì mới phải nộp tiền? Chẳng lẽ không phải người nhà sao? Trong lúc tức giận, Hy Lôi quay lại gian hàng ban nãy, thản nhiên bảo nhân viên bán hàng gói chiếc áo lại rồi móc tiền túi ra trả.

Hứa Bân cũng không nổi giận, ngược lại còn thấy hơi xấu hổ, lại đuổi theo cô, nhắc nhở:

- Lần sau, tháng sau anh mua cho em! Đừng giận nhé!

- Em không giận! - Hy Lôi gắt lên.

Về tới nhà, Hứa Bân còn nóng ruột hơn cả Hy Lôi, bắt cô lập tức mặc áo mới lên cho anh xem. Hy Lôi thay áo trong phòng, cho Hứa Bân ngắm nghía chán, đường may, chất liệu, kiểu dáng, tất cả đều rất đẹp và thoải mái, trông cô mặc lên càng thể hiện sự cao quý, Hứa Bân lại đẩy Hy Lôi ra ngoài, nói lớn:

- Mẹ ơi, mẹ xem này, áo mới của Hy Lôi! - Giống như trước đây mỗi lần anh mua quần áo mới lại mặc ẹ anh xem.

Bà mẹ chồng tay dính đầy bột từ nhà bếp chạy ra, nhìn cái áo khoác của Hy Lôi, không tỏ ra kinh ngạc hay khen ngợi gì, chỉ lạnh nhạt nói:

- Lại mua áo mới à?

Một chữ “lại” khiến cho tâm trạng vui vẻ của Hy Lôi lập tức đóng băng.

Trên bàn ăn, mẹ chồng lại không nhịn được nữa, hỏi:

- Cái áo đó bao nhiêu tiền?

Hy Lôi còn đang do dự không biết có nên nói thực giá không thì Hứa Bân đã nhanh nhẩu:

- 1080 tệ, một nửa tiền lương của cô ấy đấy!

Sắc mặt mẹ chồng lập tức sầm xuống, nói:

- Hy Lôi này, lấy chồng rồi, đừng có tiêu xài hoang phí như thế nữa, sau này còn nhiều việc phải tiêu đến tiền lắm! Như thế chẳng có kế hoạch gì cả!

Mẹ chồng nói hình như cũng không phải không có lý, Hy Lôi cũng tìm ra lý do gì để phản bác, đành nói:

- Mùa đông rồi mà mẹ, với lại con cũng mới cưới, không thể cứ mặc quần áo cũ mãi được! Mua một cái áo thì có sao đâu! Con mua bằng tiền của con mà, có phải của người khác đâu.

Mẹ chồng nghe thấy vậy, lại thăm dò:

- Hay là thế này, sau này tiền lương của các con cứ đưa ẹ, giữ lại đủ tiền tiêu vặt thôi, tiền thì mẹ để dành cho hai đứa, được không?

Hy Lôi vừa nghe đã lập tức trả lời trong bụng “không được”, nhưng ngoài miệng thì không nói gì, cứ im lặng, một lúc sau vẫn không trả lời, Hứa Bân đành cười giả lả, cuối cùng bố chồng là người lên tiếng:

- Được rồi, được rồi, con trai đưa tiền cho em là được rồi còn gì!

Lời của bố chồng khiến mẹ chồng đành phải bỏ ý định này, nhưng sắc mặt vẫn không vui, miệng còn giải thích:

- Em nói cũng đúng mà, ăn cơm ở nhà, phải mua gạo, mua mì, mua thức ăn, rồi còn tiền điện, tiền ga, tiền nước, có cái gì là không tiêu tiền đâu, em tính toán cho cả nhà để hai con không tiêu tiền lãng phí thôi!

Chẳng ai nói năng gì nữa, mẹ chồng cũng đành im lặng.

2.

Các nhân viên văn phòng bận rộn suốt cả một tuần nên cuối tuần ai cũng có thói quen ngủ nướng, Hy Lôi và Hứa Bân cũng không ngoại lệ. Mẹ chồng thấy con trai mình cũng ngủ nướng nên ngại chẳng dám nói. Nhưng bà vẫn dậy rất sớm quét nhà, lau nhà, giặt quần áo, làm việc gì cũng cố ý gây ra tiếng động thật lớn. Hy Lôi rất thính ngủ, thường tỉnh dậy khi nghe thấy những tiếng động này, một chuyện rất nhỏ này cũng khiến Hy Lôi bất giác nhớ tới mẹ mình. Ở nhà, nếu Hy Lôi còn đang ngủ, mẹ cô dậy sớm thì làm việc gì bà cũng rón rén, khẽ khàng, sợ làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của con gái, lúc nào cũng thương xót đứa con bận rộn học hành. Nghĩ tới đây, Hy Lôi bật cười nhạo, sao có thể so sánh mẹ chồng với mẹ đẻ được, lúc chẳng có việc gì làm, cô còn nhào vào lòng mẹ mà nhõng nhẽo nữa cơ mà! Bản thân cô cũng có đối xử với mẹ chồng như mẹ đẻ đâu, thế thì cô dựa vào đâu mà bắt người ta phải giống mẹ đẻ của mình?

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, Hứa Bân vẫn còn ngủ. Mẹ chồng đang trong nhà tắm giặt quần áo. Rõ ràng là có máy giặt nhưng rất ít khi thấy bà dùng, thường chỉ giặt tay trong một cái chậu nhựa to đùng. Quần áo bẩn Hy Lôi để trong phòng cũng được bà lôi ra giặt một thể. Mỗi khi mẹ chồng giặt quần áo cho Hy Lôi là trong lòng cô vừa thấy cảm kích, vừa khó chịu. Cô biết là mình lười, nhưng dù sao cô cũng là cô gái thích sạch sẽ, xinh đẹp, bởi vậy quần áo của cô cho dù để trong giỏ mấy ngày thì cô vẫn nhớ mang đi giặt. Mẹ chồng giặt quần áo giúp cô, không chỉ thể hiện sự chăm chỉ, hiền lương của bà mà còn làm nổi bật sự lười biếng và không hiểu chuyện của Hy Lôi. Bởi vậy, mỗi khi nhìn thấy mẹ chồng giặt quần áo ình, Hy Lôi lại lập tức giăng quần áo lại, xấu hổ nói:

- Mẹ, mẹ không cần giặt quần áo cho con, con tự giặt!

Mẹ chồng lại không quên dạy bảo Hy Lôi:

- Quần áo bẩn đừng để lâu quá, bốc mùi lên. Còn nữa, quần áo mới mặc có mấy ngày đã để đó, có bẩn đâu mà cứ giặt, giặt nhiều hỏng quần áo đấy! Lại lãng phí điện nữa! Bọn trẻ các con chẳng biết tiết kiệm gì cả.

Hy Lôi cầm cái khăn lụa mà mẹ chồng vừa bỏ vào nước lên, đã thấy nó bị bàn tay thô kệch của mẹ chồng cào xước một vết, mặt hoa văn vốn rất đẹp nay bị xù lên một chỗ. Nhìn kỹ lại, một cái áo len cũng bị mẹ chồng vút vào chậu, trời ơi, cái áo len đó phải giặt khô. Hy Lôi vội vàng lấy ra, kêu lên:

- Mẹ, không cần giặt quần áo cho con nữa, con tự biết giặt.

Mẹ chồng thấy Hy Lôi không biết điều, bèn thở dài:

- Chờ chị giặt thì không biết tới bao giờ. Đã không giặt quần áo cho chồng thì thôi, đến quần áo của mình cũng không nhớ mà giặt.

Hy Lôi giả bộ như không nghe thấy gì, bỏ cái áo len vào túi quần áo, đi sang một phòng tắm khác, cho cái khăn vào nước sạch rồi giặt tay. Khăn giặt xong cô phơi ngoài ban công, vết bị móng tay cào xước trông càng rõ hơn.

Cô thở dài đi vào phòng ngủ thu dọn mấy cuốn tạp chí hôm qua vừa đọc, Hứa Bân vẫn còn ngủ say.

Một lúc sau, mẹ chồng cũng giặt xong quần áo, bắt đầu cất tiếng gọi ở bên ngoài:

- Con trai, dậy thôi! Mặt trời chiếu tới môn rồi!

Hứa Bân lật người một cái, miệng lẩm bẩm:

- Ôn quá đi mất! - Rồi lại ngủ tiếp.

Mẹ chồng gọi một lúc lâu, thấy Hứa Bân chẳng có phản ứng gì, bèn đi thẳng vào phòng, vén chăn lên, cười hiên lộ:

- Dậy thôi, dậy thôi.

- Trời ơi, hôm nay chẳng có việc gì, để con ngủ thêm lát nữa! - Hứa Bân thích chỉ mặc quần lót đi ngủ, lúc này mẹ chồng đã lật hăn chắn ra, vỗ vào mông con trai, híp mắt cười:

- Dậy thôi, hôm nay mẹ với bố phải đi ăn cưới con trai một người bạn, hai con đi cùng bố mẹ.

Hứa Bân bị mẹ nói nhiều, bực mình quá đành ngồi dậy:

- Không đi, không đi, con có quen đâu, bố mẹ đi đi.

Lúc này mẹ chồng đã tìm cho Hứa Bân một cái quần mùa thu từ trong tủ quần áo, thân mật vỗ vào đùi con trai:

- Nào nào, mẹ mặc cho con!

Hứa Bân còn đang ngái ngủ, nửa tỉnh nửa mê, để mặc mẹ mặc quần ình, anh cũng lười chả muốn xuống giường mặc quần áo.

Hy Lôi đứng một bên, trố mắt nhìn.

Mẹ chồng đã ra ngoài. Hy Lôi ghé sát tai Hứa Bân, chế giễu:

- Uống sữa thôi! Anh tưởng anh mới 3 tuổi à! Kinh dị!

Hứa Bân cười hi hi, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Hy Lôi chẳng cần nhìn cũng biết, cho dù lúc này mẹ chồng đang ở trong nhà vệ sinh thì Hứa Bân cũng sẽ đường hoàng, trong ánh nhìn của mẹ mình, vạch quần ra tiểu tiện, không hề ngượng ngùng. Mẹ con họ là vậy, không bao giờ tránh né điều gì. Dùng cách nói của mẹ chồng thì là:

- Có gì mà phải xấu hổ, con lớn thế nào thì cũng là con trai của mẹ, hồi nhỏ còn trần truồng chạy trước mặt mẹ nữa là.

Hy Lôi đã nói mấy lần, nhưng mẹ con họ vẫn vậy, cô đành phải nhắm mắt làm ngơ.

Hứa Bân đi vệ sinh rồi đánh răng rửa mặt xong, ngồi phịch xuống trước máy tính, không hề có ý đi đám cưới cùng bố mẹ. Mẹ chồng vẫn còn cần nắn, bắt con trai đi cùng mình, Hứa Bân không muốn đi, bố chồng cũng nói:

- Thôi bỏ đi, hai đứa không muốn đi thì thôi! Đi đông người thế làm gì!

Mẹ chồng chép miệng:

- Nhà mình đi nhiều ăn cho hết tiền chứ. Không đi thì phí quá.

- Không sợ mất mặt à! Đi thôi. - Hai ông bà già cuối cùng cũng đi.

Hy Lôi thở phào nhẹ nhõm, vòng tay ôm Hứa Bân từ phía sau:

- Ông xã, muốn ăn gì nào? Hôm nay em nấu cơm cho hai vợ chồng mình.

Hứa Bân vừa nghe thấy thế đã reo lên:

- Hay lắm! Anh thích nhất là cơm rang Dương Châu em làm, rất tuyệt. Đi nào!

Hy Lôi vừa mới bước vào phòng bếp, điện thoại đã đổ chuông, là Mai Lạc:

- Gái ơi, ăn cơm chưa? - Nghe ra có vẻ như tâm trạng của Mai Lạc rất tốt.

- Chưa. Đang chuẩn bị nấu cơm.

- Cậu nấu cơm á! Hiếm có thật. - Mai Lạc trêu cô.

- Hôm nay bố mẹ không có nhà, tớ vào bếp!

- Đừng nấu nữa, ra ngoài đi, tớ với Tùng Phi mời cậu.

- Được thôi, chờ chút nhé! - Hy Lôi quay về phòng, gọi Hứa Bân thay quần áo. - Đi anh, Mai Lạc mời hai đứa mình ăn cơm!

3.

Chẳng mấy khi mùa đông có ánh mặt trời, thi thoảng lại thấy vài con chim sẻ đậu trên nóc nhà nhảy qua nhảy lại mổ thức ăn. Tâm trạng Hy Lôi cũng vui vẻ theo, giây phút đó cô nghĩ, không biết những con chim sẻ trên nóc nhà kia có gì phiền muộn không nhỉ. Hứa Bân bẹo má Hy Lôi, cười: - Làm gì mà vui thế?

Hy Lôi cười lớn, giang hai tay ra rồi ôm chặt vào, hít sâu một hơi:

- Em cảm thấy em giống như chú chim vừa được thoát khỏi lồng.

Hứa Bân thần nhiên cười:

- Xì, cứ như là có ai nhốt em lại ấy!

Tới nhà hàng đã hẹn trước, Mai Lạc và Tùng Phi đã chờ ở đó từ trước, từ đằng xa vẫy tay với Hy Lôi:

- Hy Lôi, ở đây!

Hy Lôi và Hứa Bân ngồi xuống.

Mai Lạc thoải mái nói:

- Ăn gì? Cậu chọn đi! - Sau đó lại gọi nhân viên phục vụ. - Chị ơi, cho tôi gọi món!

Hy Lôi cầm thực đơn, liếc qua một cái:

- Ủm, hai xuất tôm nồn hầm bí đao, bốn phần vi cá, một con tôm hùm, còn... - Chưa chờ Hy Lôi nói xong, nhân viên phục vụ đã bùm miệng cười, ở đây chỉ là một tiệm ăn bình thường, làm gì có mấy món đắt tiền như thế.

Mai Lạc biết là Hy Lôi cô tình chọc mọi người, bèn cười nói:

- Cậu muốn ăn cho tở phá sản à! Nào, để đấy tớ gọi! - Mai Lạc cầm thực đơn lên, gọi vài món ăn, có thịt có rau, có nóng có nguội, vừa kinh tế mà tiết kiệm, đúng là tác phong của Mai Lạc.

- Nói đi, sao tự nhiên lại nhớ ra mà mời tớ ăn cơm thế? Có chuyện gì vui à? Hay là trúng xổ số, không nói là tớ gọi món đắt tiền đấy nhé!

Mai Lạc thần bí cười:

- Cậu đoán xem! Mà thôi, để Tùng Phi nói cho nghe!

Tùng Phi quê ở vùng nông thôn thị trấn Cảnh Đức, tỉnh Giang Tây, con người anh thật thà, đôn hậu, cùng làm phóng viên ở đài truyền hình với Mai Lạc, rất chiều chuộng cô.

Tùng Phi vẫn nở nụ cười hiền lành thường khi, có vẻ xấu hổ như chàng trai mới lớn:

- Bọn anh, anh với Mai Lạc chuẩn bị kết hôn, tháng sau.

Hứa Bân và Hy Lôi vừa nghe thấy vậy đã buột miệng nói:

- Chúc mừng nhé, tuyệt quá!

Hứa Bân nhớ ra, bèn hỏi:

- Hai người cưới xong sống ở đâu? - Ngày trước Mai Lạc cùng thuê chung với Hy Lôi một căn chung cư, Tùng Phi thì ở ký túc của cơ quan.

Mai Lạc lấy một hợp đồng mua nhà từ trong túi ra, đắc ý giơ tay:

- Nhìn đây, bọn tớ mua nhà rồi, mấy hôm nữa là được giao chìa khóa.

Hy Lôi cầm tờ giấy xem một lát, thì ra chỉ là một căn nhà rộng chừng 50m², bởi vì là căn hộ loại nhỏ nên giá cũng thấp, tiền nộp đợt đầu chỉ có 3 vạn tệ, sau đó mỗi tháng trả 2000 tệ là được. Mặc dù nhỏ, nhưng người ta dù sao cũng có tổ ấm của riêng mình, còn mình, mặc dù được ở nhà to nhưng lại cảm giác chỉ như một vị khách trọ, bất giác cô thấy ngưỡng mộ bạn mình. Thế là cô hỏi:

- Có còn căn nhà nào thế này không? Tớ cũng muốn mua!

- Hình như là không, lúc bọn tớ đi mua đã là căn cuối cùng rồi.

Hứa Bân thấy vậy, chọc Hy Lôi:

- Em mua? Em có tiền không?

Hy Lôi lườm anh một cái. Hứa Bân không biết, hồi kết hôn, mẹ Hy Lôi đã cho cô 1 vạn tệ làm của hồi môn, trước tết Hy Lôi cũng được một khoản tiền thưởng, rồi thi thoảng viết bản thảo ột tạp chí khác kiếm thêm tiền, Hy Lôi là người thận trọng, không nói cho Hứa Bân biết những thứ này, đã âm thầm để dành được 2 vạn tệ để dành lúc cần.

Các món ăn lần lượt được mang lên.

Hy Lôi không che giấu được sự ngưỡng mộ của mình:

- Ngưỡng mộ cậu quá đi mất, Mai Lạc, có nhà của mình rồi.

Mai Lạc cười:

- Tớ còn ngưỡng mộ cậu hơn. Được ở trong cái nhà to như thế mà không biết hài lòng.

Hứa Bân cũng phụ họa theo:

- Đúng thế!

Hy Lôi hạ thấp giọng gắt:

- Anh thì biết cái gì! - Cô nhớ lại lời nói của nhân vật Vương Hy Phượng trong tác phẩm “Hồng lâu mộng”, tâm lý của cô lúc này chắc cũng như thế: Bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong thì khổ! Hy Lôi chẳng nói gì nữa, chỉ nghe Mai Lạc huyền thuyên cái gì mà lấy được chìa khóa xong, sơn tường màu gì, mua rèm cửa màu gì, ghế salon kiểu gì, tivi của hãng nào, rất ra dáng một bà chủ gia đình.

Ăn cơm xong, Mai Lạc gọi nhân viên quán ra tính tiền, soi tỉ mỉ tờ hóa đơn mấy lần, xác định là không nhầm rồi mới thanh toán. Thức ăn còn thừa rất nhiều, có mấy món ăn hầu như không động đến, Mai Lạc lại bảo người ta gói vào hộp ỉnh mang về.

Hứa Bân đứng cạnh khen:

- Xem Mai Lạc biết sống chưa kìa, rồi nhìn lại em xem.

Mai Lạc cười khổ:

- Biết sống cũng là do bị ép thôi. Không có gì cũng được, nhưng đừng không có tiền, người ta nói đúng, tiền không mua được tất cả, nhưng không có tiền thì chẳng mua được cái gì.

4.

Về tới nhà, thấy bố mẹ chồng vẫn chưa về. Dọc đường, Hy Lôi cứ buồn rầu không vui, Hứa Bân nói gì để chọc cười cô, Hy Lôi cũng không thèm đếm xỉa đến, vừa vào phòng đã nằm vật ra giường, Hứa Bân lại gần hỏi thăm, Hy Lôi bật khóc, nước mắt giàn giụa, thấm ướt cả chăn.

Hứa Bân giật mình:

- Cưng, em làm sao thế! Anh có làm gì em đâu!

Hy Lôi quay người lại đấm vào ngực Hứa Bân:

- Chính là anh, là anh chọc em, anh là kẻ lừa đảo. Anh nói anh sẽ khiến em hạnh phúc, nhưng anh có làm được không? Anh xem Mai Lạc kìa, cô ấy có nhà của mình rồi, mặc dù hơi nhỏ nhưng nó là của cô ấy, còn em thì sao, cứ như một khách trọ đến ở nhờ nhà anh ấy. Em thấy khó chịu, khó chịu, vô cùng khó chịu, em sắp không chịu được nữa rồi!

Hứa Bân trước nay không biết rằng trong lòng Hy Lôi lại có nhiều điều bất mãn như thế, đành an ủi cô:

- Sao thế? Chẳng phải ở thế này rất tốt sao? Nhà thì to, lại toàn người một nhà, em muốn làm gì thì làm, tự mình mua dây buộc mình rồi khó chịu là sao? Mẹ anh hay cần nhần, em cứ coi như không nghe thấy là được rồi. - Hứa Bân nói mãi, cảm thấy mình cũng thật là oan ức, thế là bỏ sang thư phòng.

Một mình Hy Lôi ở trong phòng khóc rất lâu, cảm thấy có phải là thực sự mình có vấn đề hay không, bèn soi lại mình trong gương, mặt thì nhợt nhạt, tóc tai thì rối bời, nước mắt tèm lem, trông thật xấu xí. Cô nhớ lại một bản điều tra về chứng trầm cảm mà tạp chí của cô từng làm, không biết mình có bị mắc bệnh trầm cảm không nhỉ?

Cô vỗ vỗ lên mặt, dùng tay kéo hai mép lên thành một nụ cười, nói với bản thân: Hy Lôi, mày tuyệt lắm!

Lúc này thì bố mẹ chồng về tới nhà. Hy Lôi vội vàng lau khô nước mắt.

Cô ra ngoài rót nước, mẹ chồng vẫn nhìn thấy những giọt nước mắt trên mặt cô, bèn hỏi:

- Sao thế? Cãi nhau à?

Hy Lôi vội vàng che giấu:

- Dạ không, không ạ!

Thấy Hy Lôi không chịu nói, mẹ chồng cũng không hỏi nữa. Hứa Bân cũng hỉ hả lại gần quàng tay qua vai vợ:

- Bọn con vẫn bình thường mà.

Bố mẹ chồng đi vào phòng ngủ. Một lát sau trong đó vọng ra tiếng cãi vã.

- Tìm lại đi? Có phải ở trong không? - Tiếng của bố chồng.

- Làm gì có, rõ ràng là em để ở đây mà. - Thì ra mẹ chồng không thấy ví đâu.

Một lát sau mẹ chồng lại đi ra, hỏi Hứa Bân:

- Con có lấy ví của mẹ không?

Hứa Bân bực bội đáp:

- Không, ai biết mẹ để đâu mà lấy.

Cuối cùng cũng có thể xác định là ví đã bị người ta lấy trộm mất. Mẹ chồng nhớ lại, lúc xe buýt tắc lự, hình như có cảm giác ai đó chạm vào túi mình, có thể bị lấy trộm vào lúc đó, cũng may trong ví chỉ có ít tiền lẻ, khoảng hơn 100 tệ. Bố chồng an ủi:

- Thôi bỏ đi, chỉ có hơn trăm tệ thôi mà, mất rồi thì thôi. Lần sau cẩn thận hơn chút là được rồi.

Mẹ chồng ngồi phịch xuống ghế salon, khóc nhỏ. Lúc đầu những giọt nước mắt của bà chỉ như một dòng suối nhỏ, nhưng chỉ một lúc sau, nó đã như cả đại dương mênh mông, bà cất giọng khóc lớn.

Hy Lôi lặng lẽ đứng im.

Hứa Bân thấy mẹ khóc đau lòng quá cũng cảm thấy kỳ lạ, bèn mang khăn mặt ẹ, an ủi:

- Có gì đâu mà khóc.

Nhưng bà vẫn khóc. Hứa Bân lại móc ví ra 200 tệ, nhét vào tay bà, an ủi:

- Nào nào, mẹ xem, tiền về rồi, sung kho, sung kho. - Hứa Bân nói những câu mà thường ngày mẹ anh hay nói, mẹ nắm chặt tiền trong tay, bật cười.

Ngẩng đầu lên thấy Hy Lôi đang nhìn mình, bà tỏ vẻ đề phòng, hỏi:

- Hy Lôi, nhìn cái gì? Hứa Bân ẹ tiền, con không vui phải không?

- Con! - Hy Lôi không biết nên trả lời thế nào, thực ra cô chỉ nhìn bà khóc, đứng ở bên cạnh chứ không để ý Hứa Bân đưa bà tiền.

Buổi tối trước khi đi ngủ, nói tới việc mẹ chồng vì mất tiền mà khóc, Hy Lôi cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Hứa Bàn nói:

- Mẹ anh hồi nhỏ sống khá vất vả, hồi đó ông bà ngoại tới đây trong chuyến chi viện Tây Bắc, đều là công nhân bình thường, tiền lương không cao, lại phải nuôi năm đứa con, cũng khó khăn lắm, bởi vậy từ nhỏ mẹ đã rất tiết kiệm, chẳng bao giờ mua quần áo đắt tiền, năm đó anh đi học đại học, phải ở lại trường, bố thì thường xuyên đi công tác, mẹ ở nhà chẳng chịu mua thức ăn, ngày nào cũng ăn mì. Thực ra anh hiểu được vừa nãy bà khóc như vậy thực ra không phải là vấn đề tiền nhiều hay ít, mà là sau khi mất đồ, bà thường có cảm giác thất vọng rất lớn.

Hy Lôi nghe anh nói vậy, cảm thấy mẹ chồng cô cũng vất vả, lại lần đầu tiên cảm thấy Hứa Bàn cảm tính như thế, hiểu thuận như thế. Nghĩ lại những gì Hứa Bàn nói, “sau khi mất đồ, bà thường có cảm giác thất vọng rất lớn”, Hy Lôi chìm vào suy nghĩ.

5. Chương 5: Người Đàn Bà Áo Trắng Trong Giấc Mơ

Tết sắp đến gần, trên phố đèn hoa sáng rực, hương vị năm mới đã ngày càng đậm. Mẹ chồng ngày nào cũng bận rộn sắm sửa đồ tết, bận nhưng mà vui.

Bởi vì tết được nghỉ, nên tòa soạn phải tranh thủ hai kỳ tạp chí, Hy Lôi rất bận, ngày nào cũng phải làm thêm đến tận khuya. Giấc ngủ của cô cũng ngày càng kém chất lượng, thường xuyên nằm mơ. Gần đây cô hay mơ thấy có một người phụ nữ áo trắng đứng ở đầu giường cô, không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Hy Lôi thường giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, sáng hôm sau, hai mắt thâm quầng.

Ban ngày cô kể chuyện giấc mơ cho cô bạn đồng nghiệp Tiểu Lộc nghe, Tiểu Lộc nói:

- Có lẽ là vì dạo này cậu mệt quá nên thần kinh suy nhược đấy! Mua ít thuốc an thần uống là được rồi.

Tan ca, Hy Lôi ra hiệu thuốc ở gần cơ quan mua hai hộp An thần ích não.

Mẹ cô gọi điện thoại tới:

- Hy Lôi, dạo này con khỏe không?

- Con vẫn khỏe, chỉ hơi bận chút thôi, sắp nghỉ mà!

- Con với người nhà Hứa Bàn thế nào, ở nhà người ta phải chăm chỉ vào, không giống như lúc ở với mẹ đâu.

- Mẹ cô già rồi, lúc nào cũng thích nói mấy chuyện này.

- Cũng bình thường ạ. Con biết rồi mà.

- Trời lạnh rồi, con mặc ấm vào nhé, đừng vì đẹp mà mặc ít quần áo ra đường.

Nếu là bình thường chắc hẳn Hy Lôi sẽ cảm thấy mẹ mình thật là nhiều chuyện, nhưng vào buổi chiều hoàng hôn với những cơn gió lạnh đang rít lên từng hồi thế này, lời dặn dò của mẹ giống một tách trà nóng, làm mềm trái tim cô, trong giây phút, cô cảm thấy xung quanh mình bỗng trở nên thật ấm áp.

Giọng của Hy Lôi hơi nghẹn ngào:

- Mẹ, con biết rồi, mẹ cũng phải chú ý sức khỏe đấy.

Chuẩn bị cúp điện thoại thì mẹ cô lại nhớ ra:

- Đúng rồi, còn một việc quan trọng nữa quên nói. Cái bộ quần áo ấm con gửi cho bố mẹ nhận được rồi, bố con thích lắm. Mẹ biết là con nhớ tới bố mẹ là được rồi, nhớ đối xử với mẹ chồng như mẹ đẻ đấy, sắp đến Tết rồi, mẹ chồng con ở nhà nấu nướng cho hai đứa cũng vất vả, con nhớ mua quà cho người ta để thể hiện tấm lòng của mình, đã nhớ chưa, lớn rồi, phải hiểu chuyện đấy!

- Dạ, con biết rồi, mẹ yên tâm!

Vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên, Hứa Bân đứng ngay trước mặt, nhìn cô mỉm cười ầm ập, lòi từ sau lưng ra một hộp sushi cá mà Hy Lôi thích ăn.

- Sao anh lại đến đây?

- Đón em chứ sao! Chẳng phải em nói gần đây ngủ không ngon còn gì? Đừng để mắc chứng trầm cảm, anh thấy em có triệu chứng đấy đấy, đi nào, anh đưa em đi khám bác sĩ!

Nghe lời Hứa Bân, trái tim Hy Lôi như nở một bông hoa. Cô bật cười:

- Xì, anh bị trầm cảm thì có! Không sao, có lẽ vì thần kinh suy nhược thôi, em mua ít thuốc an thần rồi, uống mấy hộp là khỏi.

- Thế thì về nhà thôi!

- Vội gì, đi dạo phố đã, em muốn mua ẹ anh ít đồ!

Hứa Bân vừa nghe nói mua đồ ẹ anh, trong lòng đã thấy vui, bèn hỏi:

- Vì sao? Sao tự nhiên lại nghĩ mua đồ ẹ!

- Em nghĩ ngày nào mẹ cũng ở nhà nấu ba bữa ăn, dọn dẹp nhà cửa, cũng vất vả lắm nên mua đồ cảm ơn mẹ!

Đối diện tòa soạn có một siêu thị lớn, Hứa Bân vừa nghe vợ nói vậy, lập tức kéo tay cô đi:

- Đi nào.

2.

Lúc ăn cơm tối, Hứa Bân đã nôn nóng mang món quà Hy Lôi mua tặng mẹ mình ra, là một cái áo len lông cừu và một bộ mỹ phẩm:

- Mẹ, mẹ nhìn xem Hy Lôi mua ẹ cái gì này?

Mẹ chồng bỏ cái bát trong tay xuống, cầm cái áo len sờ sờ, áo màu nước gạo, những bông hoa nhỏ màu đỏ sẫm, trông lịch sự, quý phái, chất len mềm mại, mẹ chồng hơi xúc động, nhưng chỉ một lát, bà lại cảnh giác hỏi:

- Hy Lôi, sao tự nhiên con lại mua áo ẹ, có ý gì sao?

Hứa Bân nghe thấy vậy, sợ Hy Lôi không vui, vội nói:

- Mua áo ẹ thì có ý gì được, cả ngày mẹ ở nhà chăm sóc bọn con vất vả, nên con mua để tặng mẹ. Mẹ mặc thử xem là được rồi!

Hy Lôi tiếp lời:

- Dạ vâng, mẹ cũng tiết kiệm quá, chẳng có bộ quần áo nào đẹp. Mẹ mặc không đẹp thì bố cũng mất mặt.

Mẹ chồng ngượng ngùng cười, nhìn cái móc giá còn dính trên áo chưa gỡ xuống, bà chép miệng kêu:

- 380 tệ cơ à. Trời ơi, đắt quá, không được, không được! Mẹ không lấy đâu.

Bố chồng lườm bà một cái, nói:

- Con cái có lòng mua cho em thì em mặc đi.

Hy Lôi cũng nói:

- Mẹ mặc đi, mẹ vất vả cả năm rồi, coi như là tự thưởng ỳnh!

Mẹ chồng nhận cái áo, ăn cơm xong, bà lại gần hỏi Hy Lôi:

- Con mua ở đâu thế?

- Ở cửa hàng số 46 phố Nhân Dân ạ. - Hy Lôi vừa rửa bát vừa nói.

Không lâu sau, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng mẹ chồng nói nhỏ với Hứa Bân:

- Con trai này, mai mẹ mang cái này đi trả nhé. Mẹ ở nhà cả ngày, không cần phải mặc áo đẹp thế này. Lãng phí quá.

Hứa Bân hình như nổi giận, bực mình cao giọng:

- Tùy mẹ!

Buổi tối, đêm khuya thanh tĩnh, Hy Lôi nằm trên giường, chếp miệng cảm râm:

- Nghe xem mẹ anh nói gì kìa, mua cho bà cái áo mới thì hỏi em có ý gì. Em thì có ý gì được, chẳng nhẽ định mưu sát bà à?

Hứa Bân đang mơ màng định ngủ, bèn nói:

- Ôi giờ, mẹ là phụ nữ gia đình, ít giao tiếp với người khác, không biết ăn nói, em tính toán với mẹ làm gì!

- Phụ nữ gia đình thì sao, phụ nữ gia đình cũng có thể làm rất tốt, phụ nữ gia đình thì có thể coi lòng tốt của người khác là gan phổi của bò à? Phụ nữ gia đình thì phải ăn mặc quê mùa à? Ít nhiều gì cũng là vợ của một Trưởng phòng mà không biết trang điểm cho bản thân, anh với bố anh không cảm thấy buồn à? - Hy Lôi bắn như súng liên thanh một tràng vào mặt Hứa Bân.

Hứa Bân quay người đi, mặc kệ cô.

Hy Lôi nằm trên giường, lại mất ngủ, cô cảm thấy mình với Hứa Bân ngày càng xa lạ với nhau.

Nửa đêm, Hy Lôi lại nằm mơ, trong giấc mơ, cô lại nhìn thấy người phụ nữ áo trắng đứng ở đầu giường, nhìn cô rất lâu nhưng không lên tiếng. Hy Lôi giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, cả người toát mồ hôi lạnh.

Đêm, chìm đắm trong bóng tối khổng lồ, sự yên tĩnh đáng sợ, giống như cuộc sống rối bòng bong của Hy Lôi hiện nay.

Mẹ chồng thực sự mang trả lại cái áo len đó, Hy Lôi chưa thấy bà mặc lần nào, cũng không nghe bà nhắc lại chuyện đó nữa. Hy Lôi nghĩ, thôi cứ mặc bà, dù sao thì mình cũng đã có lòng.

Cuối tuần, Hứa Bân phải làm thêm, bố chồng đi chơi bài với bạn. Ở nhà chỉ còn Hy Lôi và mẹ chồng.

Hai người chẳng có chuyện gì để nói, chẳng biết làm gì, Hy Lôi nằm trong phòng mình đọc sách. Cô không thể lên mạng ở nhà, bởi vì mẹ chồng nói máy tính vừa lãng phí điện, lại có bức xạ ảnh hưởng tới sức khỏe, không nên ngồi nhiều quá.

Mai Lạc gọi điện thoại tới, giọng cô nghe có vẻ rất vui:

- Gái ơi, có nhà không? Có phải nhà cậu ở đối diện Siêu thị Đồ gia dụng Minh Châu không?

- Đúng thế, cậu đang ở đâu vậy?

- Tổ đang ở siêu thị mua chút đồ này, giờ chẳng có việc gì. Cậu ở tầng mấy, nhà số bao nhiêu? Tổ sang tìm cậu!

- Được thôi! - Hy Lôi nói cho Mai Lạc biết địa chỉ nhà mình rồi cúp điện thoại, trang điểm nhẹ một chút, cô không muốn Mai Lạc nhìn thấy mình quá tiêu tụy.

Mẹ chồng đang ngồi ở phòng khách xem tivi, thấy Hy Lôi nghe điện thoại xong có vẻ rất vui thì hỏi:

- Ai thế? Ai đến nhà mình à?

- Dạ bạn con, Mai Lạc, hôm cưới mẹ gặp rồi đấy, cô bạn mà làm phù dâu cho con ấy!

Một lúc sau thì Mai Lạc tới, Hy Lôi ra mở cửa. Mai Lạc thấy mẹ chồng Hy Lôi đang ngồi ở phòng khách thì lịch sự chào:

- Cháu chào bác ạ!

Mẹ chồng “ừ” một tiếng rồi nói:

- Cháu ngồi đi!

Mai Lạc vốn định vào phòng Hy Lôi nói chuyện, nhưng thấy người lớn đã cất tiếng mời thì đành phải ngồi xuống.

Hy Lôi rót nước cho Mai Lạc, hỏi việc trang hoàng nhà cửa thế nào rồi? Đi siêu thị mua cái gì? Mai Lạc lúc này mới để ý thấy sắc mặt Hy Lôi có vẻ vàng vọt, ánh mắt không sáng như trước đây, có vẻ rất mệt mỏi, bèn kinh ngạc kêu lên:

- Hy Lôi, cậu làm sao thế, bị ốm à? Sắc mặt xấu quá.

Hy Lôi xoa xoa gương mặt mình, ngơ ngác:

- Cũng không sao, chỉ là không nghỉ ngơi tốt! Hơi mệt thôi!

Lúc này, bà mẹ chồng này giờ không nói gì bỗng mở miệng:

- Con thì mệt cái gì, cả ngày chẳng phải làm gì, về nhà là có sẵn cơm ngon canh nóng, nhà cửa cũng không phải quét, rảnh rỗi thế mà con còn kêu mệt, thế thì mẹ sống làm sao được nữa. - Mẹ chồng có lẽ muốn chứng tỏ với người ngoài là mình đối xử với Hy Lôi rất tốt nên nói một tràng.

Hy Lôi bực bội quay đầu đi, nhìn thẳng vào Mai Lạc.

Mai Lạc len lén ghé tai hỏi Hy Lôi:

- Nhà vệ sinh nhà cậu ở đâu, vừa này ở bên ngoài mót tiểu mà tìm mãi chả thấy chỗ nào đi.

Hy Lôi cười, đưa Mai Lạc vào nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Mai Lạc cất tiếng chào rồi ra về. Trước khi đi, cô lại nói khế với Hy Lôi:

- Nhà cậu bí quá! - Cô biết ý của Mai Lạc, chỉ đành cười khổ.

Tiến Mai Lạc tới tận cửa thang máy, Hy Lôi quay về nhà, mẹ chồng vừa bước ra từ cái nhà vệ sinh mà Mai Lạc vừa vào, bên trong vang lên tiếng xả nước, bà cố ý nói rất thản nhiên:

- Không có việc gì thì đừng cho người ngoài tới nhà, giẫm bẩn cả sàn nhà, lại còn dùng toilet của nhà người ta, chẳng biết là có bệnh gì hay không!

Hy Lôi nghe vậy không nén được tức giận, nói to:

- Mẹ nói gì thế, cô ấy là bạn tốt nhất của con, bạn bè thì thoáng tới nhà chơi một chút thì sao!

Mẹ chồng thấy Hy Lôi nói to thì cũng nổi giận:

- Chị hét cái gì mà hét? Tôi nói có một câu mà chị đã trả treo chục câu! Thái độ với người lớn thế à!

- Con thái độ thì sao, chẳng trách mẹ chẳng có bạn bè gì, thì mẹ chăm chỉ, thì mẹ sạch sẽ, ngày nào cũng ở trong nhà lau đi lau lại cả trăm lần thì ai còn dám đến!

Đúng lúc đó Hứa Bân mở cửa về nhà, thấy Hy Lôi hét lớn với mẹ của mình, mẹ anh thì giận tới mức lồng ngực phập phồng, không nói được lời nào, Hứa Bân vội vàng chạy lại đẩy Hy Lôi một cái, chỉ chiết:

- Em hét cái gì? Mẹ anh bị bệnh tim đấy, không thể nổi giận được!

Hy Lôi ngồi phịch xuống đất, những giọt nước mắt tủi thân lại tràn ra, người đàn ông trước mắt bỗng dưng trở nên thật xa lạ. Đây chẳng phải là người chồng vẫn đầu ấp tay gối với cô sao? Đây chẳng phải là người đàn ông vẫn luôn miệng nói yêu cô sao? Không phân rõ trắng đen đã sử dụng bạo lực với vợ mình.

Hy Lôi đứng lên, lao vào phòng ngủ, nhào ra giường mà khóc. Bên ngoài còn vang lên giọng nói vô tội của mẹ chồng khi giải thích đầu đuôi sự việc cho con trai bà:

- Mẹ chỉ nhắc nhở nó là đừng đưa người ngoài vào nhà chơi, thế mà nó đã thế rồi. - Mẹ chồng cũng cảm thấy tủi thân, lại lý luận với Hy Lôi đang ở trong phòng. - Chị nói đi, tôi có lỗi gì với chị, hầu hạ chị ăn, hầu hạ chị uống, chị lại còn nổi giận với tôi. - Hứa Bân vội vàng kéo mẹ đi ra.

Một lúc lâu sau, Hứa Bân mới đi vào phòng ngủ, thấy Hy Lôi còn đang khóc, anh cũng hiểu được đại khái nguyên do vụ cãi nhau của hai mẹ con qua những gì mà mẹ anh nói, biết là mẹ mình bị bệnh sạch sẽ quá đáng, trách nhảm Hy Lôi, thế là anh bò lên người cô, khẽ khàng xin lỗi:

- Vừa nãy Mai Lạc tới à! Anh xin lỗi nhé, là anh không đúng, anh không nên nổi giận với em. Nhưng mà sao em lại nói là mẹ không bạn bè như thế được! Mẹ sợ bẩn, tính tình thì hơi lập dị, không thích người khác tới nhà, nói vài câu thế thôi, em cứ kệ mẹ, đối đầu với mẹ làm gì, mẹ bị bệnh tim, giận quá mà đổ bệnh thì làm thế nào!

Hy Lôi ngẩng đầu lên, nước mắt như mưa:

- Bà ấy không thể nổi giận thì em phải ngoan ngoãn nghe theo lời bà ấy à, thì bà ấy muốn bắt nạt em lúc nào cũng được à!

Hứa Bân đang định nói “Ai bắt nạt em” thì nhìn vào mặt Hy Lôi, sắc mặt vàng vọt như một bông hoa thiếu nước, không hề có chút huyết sắc nào, đau lòng xoa nhẹ lên má cô, hỏi:

- Đúng thế, em sao thế, sao sắc mặt lại xấu như vậy?

Hy Lôi giận dỗi gạt tay Hứa Bân ra, nói:

- Tại anh làm cho tức chứ sao! - Lúc này, mẹ chồng đã nguôi giận, chạy sang định lý luận với Hy Lôi chuyện ban nãy, thấy con trai hỏi Hy Lôi có phải bị ốm không, rồi lại nhìn sắc mặt Hy Lôi, lập tức tỏ ra vui mừng, hỏi:

- Hy Lôi, có phải con có thai rồi không?

Hy Lôi thấy mẹ chồng chủ động chạy sang nói chuyện với mình, không cũng thế mặc kệ bà, bèn nói:

- Không thể nào, chuyện này con biết mà!

Mẹ chồng vẫn còn chìm đắm trong niềm vui mà rất có thể sắp xảy ra, quan tâm hỏi:

- Con bảo Hứa Bân mai đưa con tới bệnh viện khám xem sao. Nhìn con thế này thì chắc là có thật đấy! Ngoan, đi khám xem.

Hy Lôi chỉ đành gạt đầu bừa, mẹ chồng mới chịu ra ngoài.

3.

Tối hôm đó, Hứa Bân vì sự thô lỗ của mình mà cảm thấy có lỗi và đối xử với Hy Lôi vô cùng dịu dàng, đóng cửa phòng lại, quỳ xuống xin lỗi rồi lại rót sữa cho Hy Lôi, đắp lưng cho cô, nhỏ thuốc mắt cho cô, hai người như quay lại thời yêu nhau. Rồi anh lại luôn miệng kể chuyện cười cho Hy Lôi:

- Những tổng kết của một người đàn ông 50 tuổi: khi phụ nữ 8 tuổi, anh phải bịa chuyện để nịnh cô ta ngủ. Khi phụ nữ 18 tuổi, anh phải bịa chuyện để lừa cô ta ngủ với anh. Khi phụ nữ 28 tuổi, anh không cần bịa chuyện, cô ta cũng ngủ với anh. Khi phụ nữ 38 tuổi, cô ta sẽ bịa chuyện để anh ngủ với cô ta. Khi phụ nữ 48 tuổi, anh phải bịa chuyện để không phải ngủ với cô ta.

Hy Lôi bật cười nghiêng ngả với câu chuyện tục tĩu nhưng đầy triết lý này, ôm chặt Hứa Bân, hỏi:

- Thế bây giờ bọn mình đang ở giai đoạn nào?

Miệng Hứa Bân như bôi mật:

- Em mãi mãi chỉ 18 tuổi, anh phải bịa chuyện để được ngủ với em! Nào, cứng, ngủ thôi!

Bàn tay “hư đồn” của anh chạm vào nơi mềm mại nhất trên ngực Hy Lôi, cơ thể nặng nề của người đàn ông che lấp cả Hy Lôi. Nụ hôn nóng bỏng và thô bạo của Hứa Bân rót xuống, đánh thức ngọn lửa đam mê đã ngủ say trong cơ thể Hy Lôi, cô cũng nhiệt tình hôn trả lại anh, ôm chặt lấy vai anh, giây phút đó, trái tim cô bỗng dưng dấy lên nỗi thương cảm vô hạn: Đàn ông dùng phương thức này để chuộc tội sao? Người đàn ông này có mãi mãi yêu mình, mãi mãi nằm trên giường cùng với mình như giây phút này không?

Thế là, cũng giống như đêm đầu tiên của cô với Hứa Bân, vào phút cao trào, cô rơi nước mắt, có cảm giác hoảng hốt như đánh mất một thứ gì đó, nhưng lại cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Đêm hôm đó Hy Lôi không mất ngủ nữa, cô mệt mỏi vùi đầu vào ngực Hứa Bân và chìm vào giấc ngủ.

Sau nửa đêm, cô lại mơ thấy người phụ nữ áo trắng, bộ quần áo trắng muốt, mái tóc rối tung, không nhìn rõ gương mặt, đứng ở đầu giường của Hy Lôi, nhìn cô rất lâu, không lên tiếng. Trong cơn mơ, Hy Lôi cố gắng mở thật to mắt, bỗng dưng người phụ nữ đó đi về phía Hứa Bân, dường như định trèo lên giường. Hy Lôi sợ hãi hét to một tiếng rồi tỉnh dậy.

Hứa Bân cũng tỉnh dậy, bật đèn ngủ lên, Hy Lôi trốn vào sau lưng anh, miệng vẫn hét:

- Ma kia! Ma kia!

Hai người cùng định thần lại nhìn, thì ra là mẹ Hứa Bân. Mẹ chồng bị tiếng hét đột ngột của Hy Lôi làm cho giật mình, ngượng ngùng nói:

- Nửa đêm mẹ dậy đi vệ sinh, nhân tiện qua xem Hứa Bân có đạp chăn ra không, nửa đêm mà bị lạnh là dễ cảm lạnh. Hy Lôi này, mấy lần con đạp chăn sang một bên, thế thì sao được!

- Mẹ, mẹ đi ngủ đi, nửa đêm không ngủ, mẹ không mệt à! - Mẹ chồng đi ra ngoài. Lúc này Hy Lôi mới hoàn hồn lại, nhìn theo cái bóng của mẹ chồng, bộ áo ngủ màu trắng sữa, mái tóc rối tung, trong phút chốc cô hiểu ra. Thì ra mấy hôm nay không phải cô nằm mơ mà là trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô nhìn thấy mẹ chồng chạy sang đắp chăn cho Hứa Bân. Người phụ nữ này giống như một hồn ma vậy, tối nào cũng bước vào, dùng ánh mắt đổ kỵ âm thầm quan sát con trai và con dâu đang ngủ, có lúc họ ôm nhau, có lúc thì cả hai đều trần truồng. Nghĩ đến đây, sự xấu hổ và phẫn nộ dâng ngập lòng cô.

Hứa Bân ôm chặt Hy Lôi vẫn còn đang sợ hãi, an ủi:

- Ngủ đi, không sao đâu!

Ngày hôm sau, Hy Lôi bị ốm nặng.

6. Chương 6: Tình Định Của Hy Lôi

Hy Lôi bị ốm, sốt cao tới 39 độ, mặt đỏ bừng, sờ lên nóng bỏng cả tay. Từng giọt nước biển lạnh lẽo theo chiếc kim nhọn hoắt truyền vào cơ thể cô, cơn sốt giảm dần.

Mẹ chồng và Hứa Bân cùng trông Hy Lôi truyền nước, mẹ chồng cứ kiên quyết bắt Hứa Bân đưa Hy Lôi tới khoa sản, đã hơn một tháng nay cô không có kinh rồi.

Không lâu sau có kết quả kiểm tra, cô không mang thai. Điều này khiến mẹ chồng thấy thất vọng.

Hứa Bân rất lo lắng, hỏi bác sĩ:

- Nhưng cô ấy bị bệnh gì ạ? Cả ngày chẳng ăn được gì, lại hay mất ngủ, sắc mặt thì vàng vọt, còn tưởng là mang thai nữa!

Vị bác sĩ to béo nghe thấy thế bèn nói:

- Hay là bị bệnh trầm cảm! Năm ngoái có một sản phụ mắc bệnh trầm cảm, suýt nữa còn tự sát! Thử đưa tới khoa Thần kinh ở tầng 3 khám xem!

Từ khoa sản đi ra, mẹ chồng còn cần nhân:

- Bác sĩ bây giờ chỉ toàn lừa gạt người ta, không tiêu ít tiền ở bệnh viện của họ là không chịu bỏ qua, không tìm ra bệnh gì thì nói là bị trầm cảm, lần đầu tiên mẹ nghe nói có bệnh này đấy.

Hứa Bân dìu Hy Lôi yếu ớt đi, nói:

- Thôi cứ đi khám xem sao, nghe lời bác sĩ không sai đâu.

Ở khoa Thần kinh, cuối cùng bác sĩ cũng chẩn đoán Hy Lôi bị mắc bệnh trầm cảm nhẹ, kê cho Hy Lôi một ít thuốc, rồi lại dặn dò Hứa Bân:

- Bệnh trầm cảm không thể coi nhẹ được đâu, phải thường xuyên cố vũ người bệnh, bớt thời gian dành cho sở thích, hứng thú của mình, thường xuyên ra ngoài vận động, trò chuyện với bạn bè, uống trà, giải trí, nếu có thể nữa thì đi du lịch, tạo cho cô ấy môi trường thoải mái, tự do, như thế sẽ đỡ hơn.

Hứa Bân gật đầu như bồ củ:

- Dạ tôi biết rồi ạ.

Từ bệnh viện đi ra, mẹ chồng vẫn thấy khó hiểu:

- Bọn bác sĩ này thật là thất đức, người không có bệnh mà vào bệnh viện cũng thành có bệnh!

Về tới nhà, đỡ Hy Lôi nằm xuống, uống thuốc xong xuôi, Hứa Bân lại phải đi làm. Vừa thấy Hứa Bân định đi, nước mắt Hy Lôi không nhịn được lại rơi xuống, ngồi dậy ôm chặt lấy cổ Hứa Bân:

- Ở nhà với em, em không muốn ở nhà một mình!

Hứa Bân oang oang nói:

- Sao lại ở nhà một mình, còn có mẹ anh mà. Ngoan nhé! - Nghe Hứa Bân nói thế, Hy Lôi buồn bã quay mặt đi. Nằm trên giường, đầu óc cô rối bời, cuối cùng mơ màng ngủ thiếp đi, một lát sau lại mơ thấy người phụ nữ áo trắng, rồi mơ thấy mình bị lạc đường, trong một tòa nhà rộng lớn và lạnh lẽo, có rất nhiều căn phòng, rất nhiều cánh cửa, Hy Lôi chạy khắp nơi tìm Hứa Bân, mở từng cánh cửa, nhưng bên trong chỉ trống không, cuối cùng, cô phát hiện một cánh cửa để ngỏ, bèn bước vào, vui mừng kêu lên:

- Hứa Bân, Hứa Bân, anh có ở đây không? - Bỗng dừng, một con quái vật mặt xanh từ trong phòng lao ra, nhe nanh múa vuốt, Hy Lôi giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, cả người toát mồ hôi lạnh.

Bên ngoài vang lên tiếng quét nhà của mẹ chồng.

Hy Lôi kéo chăn lên che kín mặt mình, che kín những giọt nước mắt vừa lau khô giờ lại trào ra. Khoảng thời gian vô âu vô lo trước kia đã biến mất như một cơn gió từ lúc nào?

Bữa tối, mẹ chồng nấu cháo trắng cho Hy Lôi.

Hy Lôi yếu ớt không muốn xuống giường. Hứa Bân bèn mang cháo vào phòng, dịu dàng, chu đáo:

- Nào, cô bệnh nhân nhỏ, nằm trên giường ăn cũng được!

Mẹ chồng vội vàng bước vào dặn dò:

- Ăn ở trên giường phải cẩn thận nhé, đừng làm bẩn chăn ga! - Trước khi đi, nhìn dáng vẻ ân ái của vợ chồng còn trai, bà không khỏi ngưỡng mộ, và có chút thương cảm, chua chát nói với bố Hứa Bân:

- Haiz, nhìn con trai kìa, đối xử với Hy Lôi tốt quá!

Hy Lôi tự cầm bát cháo, ăn từng miếng, cái món bình thường chẳng có chút mùi vị gì, giờ đây bỗng thơm ngon quá chừng. Hứa Bân nói:

- Ăn từ từ thôi, anh ra ngoài ăn cơm nhé!

Bên ngoài phòng khách, cả nhà vừa ăn vừa cười, không khí vô cùng ấm áp, Hy Lôi ở trong phòng, không biết vì sao lại rơi nước mắt, cô cảm thấy mình cứ như một người thừa.

Buổi tối Hứa Bân vừa vào phòng, Hy Lôi đã khóc, ôm lấy cổ Hứa Bân, nũng nịu:

- Anh đừng đi, ôm em đi! - Nước mắt cô thấm ướt cả áo Hứa Bân.

- Cưng, rốt cuộc thì em làm sao? Càng ngày càng giống Lâm Đại Ngọc, anh không phải là Giả Bảo Ngọc đâu đấy! Sao thế, có chuyện gì không vui thì nói ra? - Sự lo lắng hằn rõ trên mặt Hứa Bân.

Cuối cùng thì lần đầu tiên Hy Lôi cũng nói chuyện thẳng thắn với Hứa Bân:

- Hứa Bân, em muốn chuyển ra ngoài! Hai đứa mình ra ngoài sống đi!

Vừa nói xong, Hứa Bân đã lập tức phản đối:

- Thế sao được, chuyển ra ngoài thì ở đâu, vả lại bố mẹ chỉ có mỗi anh là con, anh với em chuyển ra ngoài rồi thì họ cô đơn biết mấy, vả lại, thế thì người xung quanh bàn tán ra gì nữa!
- Anh chỉ để ý lời bàn tán của người khác mà chẳng chú ý gì tới cảm nhận của em!
- Tóm lại là không thể chuyển ra ngoài được, em nói đi, chỉ cần không chuyển đi thì em muốn gì cũng được!
- Hứa Bân nhượng bộ.
- Thế thì không chuyển ra ngoài cũng được! Em có yêu cầu, thứ nhất, mẹ anh không được tùy tiện ra vào phòng bọn mình, kể cả để quét dọn cũng không được, buổi tối em về sẽ tự quét dọn, em mà không có thời gian thì cứ kệ nó bữa bọn thế.
- Được rồi, được rồi! Để anh nói với mẹ. Còn gì nữa không?
- Thứ hai, yêu cầu anh và mẹ anh đừng có mấy cái hành vi biến thái ấy nữa, ví dụ như đi vệ sinh khi có mặt người kia trong phòng. Anh đã hai mươi tuổi rồi mà trước mặt mẹ còn để lộ cái đấy, không xấu hổ à! Chuyện như lần trước mẹ vào phòng gọi anh dậy rồi mặc quần cho anh nữa, đừng để em nhìn thấy lần nữa.
- Chuyện này cũng tính ạ. Thôi được rồi. Còn không?
- Còn nữa, chủ nhật ngủ nướng không được gọi dậy, buổi sáng đi làm cũng không cần gọi em, em tự dậy được, ngày trước em đã bao giờ đi muộn đâu!
- Được! Có lòng tốt gọi em dậy mà cũng sai à!
- Cuối cùng, bảo mẹ anh việc lớn việc nhỏ gì đừng có chỉ nhắc tới tiền, nghe thô lắm!

Hứa Bân đồng ý hết:

- Thì em cao thượng, nhà anh thô tục. Được rồi, ngủ được chưa! Chỉ cần em vui để căn bệnh trầm cảm của em nhanh khỏe lại thì thế nào cũng được!

Tối hôm đó, Hy Lôi ngủ rất ngon, Ngủ một giấc tới sáng. Sáng sớm, tia nắng đầu tiên lọt qua khe cửa, chiếu vào phòng, khiến tâm trạng Hy Lôi cũng tốt hẳn lên. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy bầu trời rộng rãi và cảm nhận được tâm trạng thoải mái này.

2.

Mấy ngày sau đó, mẹ chồng cứ sa sầm nét mặt. Có lẽ vì Hứa Bân nói ra những yêu cầu của Hy Lôi khiến bà thay đổi một chút, không còn tùy tiện ra vào phòng con trai nữa, cũng không khoa tay múa chân sai bảo Hy Lôi nữa, khi ngồi cùng với Hy Lôi, bà cũng ít lời hơn, chiều nào nấu cơm xong, bà cũng đứng ngóng ngoài ban công xem chồng con đã về chưa rồi thở dài.

Tiếng thở dài này khiến tâm trạng vừa mới thoải mái hơn được của Hy Lôi lại trầm xuống. Cô biết, mẹ chồng cũng không vui vẻ, cô nhớ lại những câu mà Hứa Bân từng nói khi mẹ anh mất tiền, anh nói, bà chỉ cần đánh mất một thứ gì đó là có cảm giác thất vọng rất lớn.

Mỗi buổi tối, Hứa Bân bước vào phòng, thân ái gọi một tiếng “cưng”, quan tâm hỏi han, chăm sóc cô là Hy Lôi lại nhìn thấy ánh mắt của mẹ chồng, lạnh lùng, trách cứ.

Cũng may đến Tết rồi. Không khí Tết đã xua đi những điều không vui. Đây là lần đầu tiên Hy Lôi đón tết cùng người nhà Hứa Bân. Đêm Giao thừa, cả nhà bốn người ngồi trong phòng khách xem chương trình truyền hình đón xuân, tiếng cười trong tivi vang lên không ngắt, nhưng cả nhà thì lại có vẻ yên tĩnh. Hứa Bân luôn miệng kể chuyện cười để khuấy động không khí. Hy Lôi nhớ tới bố mẹ mình, em trai cô chắc là được nghỉ về nhà rồi. Năm ngoái, cô và em trai còn ở bên cạnh mẹ, đùa nghịch, ăn bánh sủi cảo mẹ làm, em trai cô còn ra ngoài đốt pháo, căn nhà nhỏ với mái ngói đỏ ấy tràn đầy hồi ức hạnh phúc của cô. Giờ đây, cô đã là vợ của người ta, mẹ cô nói đúng, cô không thể bước bình được nữa.

Hứa Bân đứng dậy đi rót nước, Hy Lôi nói:

- Nhân tiện rót hộ em một cốc nhé!

Hứa Bân rót nước xong đưa cho Hy Lôi, cô uống thử, âm ẩm, lại còn có vị của mật ong, thì ra Hứa Bân đã pha trước cho cô nước mật ong. Hai người nhìn nhau cười.

Mẹ chồng nhìn thấy, tỏ vẻ không vui, lườm con trai một cái rồi thản nhiên nói

- Bân, mẹ thấy hơi lạnh!

Hứa Bân là người thông minh, lập tức hiểu ý:

- Ô, để con đi lấy chăn ẹ nhé! Để mẹ lạnh rồi ốm thì nguy to! - Hứa Bân vào phòng lấy ẹ cái chăn, đắp lên đùi mẹ. Mẹ chồng hài lòng mỉm cười, xoa mặt con trai, khen:

- Con trai ngoan thật đấy! - Sau đó nhìn Hy Lôi một cái đầy thị uy.

Hy Lôi uống nước mật ong, giả bộ như không nhìn thấy.

Bởi vì cô sắp được gặp mẹ đẻ mình rồi. Mừng 2 Tết cô sẽ cùng Hứa Bân về nhà cô. Trái tim Hy Lôi đã bay về đó từ lâu rồi.

3.

Sáng sớm ngày mừng 2 Tết, Hy Lôi dậy sớm chải đầu, trang điểm rồi thay quần áo mới. Hứa Bân đứng cạnh trên vợ:

- Đúng là về nhà mẹ có khác, tích cực hẳn lên!

Hy Lôi đang cảm thấy kỳ lạ, vì sao hôm nay mẹ chồng dậy muộn thế thì bố chồng từ phòng đi ra:

- Hứa Bân, con vào xem mẹ con thế nào, hình như bị ốm rồi.

Hứa Bân nghe thấy vậy, vội vàng chạy sang phòng mẹ xem. Mẹ anh nằm co người trong chăn, hai mắt nhắm người, miệng rên hừ hừ. Anh lại gần sờ trán bà, hỏi:

- Mẹ, mẹ không khỏe chỗ nào! Có bị sốt đâu!

Mẹ chồng mở mắt ra, trông có vẻ rất đau đớn, các nếp nhăn trên mặt thoáng giật giật, mệt mỏi nói:

- Con trai ơi, hình như mẹ ốm rồi, cả người chẳng có tí sức lực nào, khó chịu quá!

Bố chồng lúc này mang nhiệt kế tới, Hứa Bân đo nhiệt độ ẹ, vẫn bình thường. Rồi anh lại lấy máy đo huyết áp trong hộp thuốc ra, mọi thứ đều bình thường.

Không tìm được nguyên nhân, Hứa Bân thở dài:

- Thế để bố đưa mẹ đi bệnh viện!

Mẹ chồng giữ tay Hứa Bân lại:

- Con đưa mẹ đi bệnh viện đi! - Hy Lôi đứng ở cửa ngay hiểu ra tất cả, mẹ chồng không bị bệnh, bà chỉ muốn giữ con trai lại, không muốn Hứa Bân đưa cô về nhà.

- Mẹ, có phải bệnh gì nặng đâu, bảo bố đưa mẹ đi là được. Hôm nay con còn phải đưa Hy Lôi về nhà, ngồi xe mất ba tiếng đồng hồ cơ! Mẹ quên rồi à! - Hứa Bân nói.

Mẹ chồng chỉ đành làm ra vẻ độ lượng:

- Thế thì con đi đi, mẹ không sao. Mặc ấm vào nhé!

- Dạ vâng, thế con đi đây! Bảo bố đưa mẹ đi khám nhé!

Đi ra tới cửa, mẹ chồng lại gọi Hứa Bân:

- Con trai, tới đây thì ăn gì!

Hy Lôi nghe vậy, đáp:

- Mẹ yên tâm đi, tối qua mẹ con đã bắt đầu chuẩn bị nhiều món ngon lắm rồi.

Mẹ chồng hơi thấp giọng:

- Mẹ con thì biết làm món gì, Hứa Bân ăn không quen thức ăn người khác làm. - Hy Lôi nghe vậy, chẳng biết từ đâu mà cơn giận lại bốc lên, cố ý nói:

- Nếu không được thì xem nhà mình có gì, mẹ làm cho anh ấy mang đi.

Mẹ chồng thấy con dâu nói thế, tưởng là thật, lập tức không còn khó chịu nữa, chuẩn bị xuống giường. Bố chồng thấy thế bèn lên tiếng dàn hòa:

- Thôi được rồi, ngày Tết, nhà ai mà không có đồ ăn. Chỉ em mới có chắc.

Mẹ chồng bị bố chồng nói thế, lại nằm lại lên giường, nói:

- Thì em cũng sợ con trai mình ăn không no thôi!

Hứa Bân bắt lực mỉm cười, cùng Hy Lôi ra cửa.

4.

Ngồi lắc lư trên xe khách hai, ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng về tới nhà.

Đã là 12 giờ trưa, mẹ cô chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, chỉ chờ hai vợ chồng Hy Lôi.

Cậu em trai Hy Quân chạy ra, đón các túi lớn túi nhỏ trên tay Hy Lôi, hơn một năm không gặp, cậu đã cao hơn cả cái đầu, trên mặt lấm đốm vài nốt trứng cá, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đáng yêu của một cậu thiếu niên. Mẹ cô cũng chạy ra, nhiều tháng không gặp, hai mẹ con nắm tay nhau, hàn huyên đủ chuyện. Hứa Bân biểu bố vợ cây thuốc lá mà ông thích hút, bố cười thích chí lắm. Mọi người cùng ngồi xuống, lúc này Hy Lôi mới để ý thấy một cô gái ngồi cạnh Hy Quân. Mái tóc đuôi gà buộc cao, nhuộm màu nâu đỏ, đôi mắt rất đẹp, gương mặt trẻ trung, thanh tú, giây phút đó, Hy Lôi phảng phất như nhìn thấy bản thân mình hồi đại học, mới tốt nghiệp hơn hai năm mà đã thấy mình già đi nhiều quá.

Cô cười cười hỏi Hy Quân:

- Cô em này là ai thế, em không giới thiệu cho chị sao!

Hy Quân bẽn lẽn cười:

- Cô ấy tên là Phó Hinh Doãn, bạn gái em!

Cô gái rất ngoan ngoãn, chào:

- Em chào chị!

Mẹ cô mang canh tới, gọi mọi người ăn cơm. Lúc này thì điện thoại của Hứa Bân đổ chuông, anh ra ban công nghe điện thoại.

Hy Lôi chép miệng:

- Không cần hỏi, chắc chắn là mẹ anh ấy, con trai, ăn cơm chưa, con trai, có lạnh không, cứ như thể tám đời chưa được gặp con trai ý. - Hy Lôi về tới nhà mình, cảm giác từng tế bào trên cơ thể đều được thả lỏng ra, nói về những lời cần nhằn không ngớt của mẹ chồng, lại còn học theo giọng điệu của mẹ chồng để nói khiến Hy Quân và bạn gái cậu cười khanh khách.

Bố lườm Hy Lôi một cái:

- Cái con bé này!

Mẹ cũng phê phán Hy Lôi:

- Chẳng biết lớn nhỏ gì cả, sau lưng mẹ chồng mà nói xấu như thế thì còn ra gì!

- Mẹ không biết đâu, bà ấy là thế, còn quá đáng hơn ý chứ! - Hy Lôi cố giải thích.

Đang nói thì Hứa Bân quay vào, hiền hòa cười:

- Là mẹ anh, hỏi vợ chồng mình về tới nơi chưa!

Lúc ăn cơm, Hy Quân liên tục gấp thức ăn cho bạn gái. Mẹ và Hy Lôi nhìn rồi cười với nhau.

Mẹ gấp cho Hy Lôi một cái đùi gà, rồi lại múc cho Hy Lôi một bát canh sườn, xốt xa nói:

- Sao mà con gầy thế, có phải là lại giảm cân không?

- Dạ không! Cả ngày con bị Hứa Bân chọc tức nên no rồi, không ăn được cơm. - Hy Lôi nguyệt Hứa Bân.

- Sao lại nói thế? Hứa Bân, Hy Lôi bướng lắm, con nhường nó một chút! - Mẹ nói.

Hứa Bân cười cười:

- Con có dám chọc tức cô ấy đâu ạ, cô ấy làm công việc viết lách, sống kiểu trên mây, không ăn uống như người phàm trần nên mới gầy đi.

Sự hài hước của Hứa Bân khiến cả nhà cùng cười vang.

Ăn cơm xong, em trai đưa bạn gái về phòng riêng để lên mạng. Mẹ thu dọn bát đĩa đi vào bếp. Hy Lôi nghỉ lại mình ở nhà Hứa Bân ngày nào cũng phải rửa bát, bây giờ thì thoải mái về nhà một lần, càng nên giúp mẹ làm việc gì đó. Thế là cô theo mẹ vào bếp.

Hai mẹ con được ở riêng với nhau trong bếp, thế là những chuyện để nói cũng nhiều hơn.

Mẹ hỏi:

- Sao hả? Ở với nhà họ thế nào? Họ có tốt với con không?

- Không thể nói là không tốt, nhưng mà nói thế nào nhỉ, cứ thấy gượng gạo sao ý, khó chịu, bí bức. Con sắp điên lên mất. - Hy Lôi không muốn mẹ mình lo lắng, cuối cùng chỉ nói nhẹ nhàng một câu, - Haiz, nhưng mà nhà nào chả thế. Chỉ có mẹ mình là tốt nhất!

Trong lòng mẹ thấy thật ấm áp, bà cười:

- Bây giờ biết là mẹ tốt rồi à! Nhưng mà Hy Lôi thực sự thay đổi rất nhiều rồi! Còn biết giúp mẹ rửa bát nữa. Ở nhà người ta cũng phải chăm chỉ một chút, dù sao cũng là mẹ chồng, không thể chiều chuộng con mọi việc như mẹ đẻ được, biết chưa?

- Con biết mà!

Lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của Hứa Bân. Hy Lôi chu môi, ra hiệu bảo mẹ mình nghe.

- Mẹ. Gọi điện thoại liên tục, có việc gì không? Dạ, con ăn rồi, ôi trời, thì tết mà, ăn cái gì, thì cá với thịt, thế thôi. Không lạnh, nhà cô ấy có lò sưởi, không lạnh, đúng rồi, mẹ đi khám bệnh chưa, vẫn khó chịu à. Được rồi, lát nữa bọn con sẽ về.

Mẹ nghe thấy vậy, không nhịn được bật cười:

- Yêu con trai thế, sợ con trai ở nhà mẹ ăn không no à. Mẹ vợ thương con rể còn chẳng kịp nữa là! Đúng thật là... Con nhìn Hy Quân nhà mình, cũng ra ngoài học tập, một tháng mẹ gọi điện cho nó một lần, nó còn nói mẹ không thương nó, chỉ thương con. Con trai mà, phải buông tay ra thì mới lớn, mới trưởng thành được.

Nói tới em trai, Hy Lôi nhớ lại đôi trẻ đang ở trong phòng, nói:

- Bạn gái của Quân Quân khá lắm, thằng nhóc này có mắt nhìn thật.

- Đúng thế, các con lớn rồi, tự có khả năng nhận thức, mẹ bớt phải lo lắng hơn! Giờ mẹ cũng chẳng phản đối gì, nếu sau này đến được với nhau thì mua cho chúng nó một căn nhà sống riêng, tết nhất về thăm bố mẹ là được rồi. Mấy năm nữa bố mẹ nghỉ hưu, có con thì đưa đến bố mẹ trông cho, không cần bố mẹ nữa thì bố mẹ ở nhà rèn luyện sức khỏe, có thời gian thì đi du lịch, sống cho thoải mái.

Hy Lôi ôm vai mẹ, thở dài:

- Nếu mà mọi bà mẹ trên đời này đều vậy thì tốt quá.

Hai mẹ con vừa mới quay vào phòng khách ngồi thì điện thoại của Hứa Bân lại đổ chuông:

- Mẹ, sao lại gọi điện thoại nữa? Còn chưa đi, lát nữa là về, con về giờ đây.

Mẹ vợ thấy điện thoại Hứa Bân vang lên liên tục thì hỏi:

- Hứa Bân này, mẹ con gọi điện thoại nhiều thế, có phải là ở nhà có việc gì không!

Hứa Bân ngượng ngùng đỏ mặt, ấp úng:

- Buổi sáng mẹ con thấy không khỏe trong người nên muốn con về sớm.

- Sao không nói sớm ẹ biết, thế thì mẹ không giữ hai đứa nữa, mau về đi!

Hứa Bân như được phóng thích, rồi rít xin lỗi bố mẹ vợ, nói là lần sau có thời gian sẽ tới thăm họ. Hy Lôi miễn cưỡng mặc áo khoác vào rồi nói tạm biệt mọi người. Em trai và bạn gái cũng ra tiễn. Nhìn cả gia đình mình đoàn viên, hạnh phúc, Hy Lôi gượng gạo mỉm cười, cố không để nước mắt rơi ra.

Về tới nhà, mẹ chồng chẳng làm sao cả, đã xuống giường nấu cơm được rồi, vừa thấy Hứa Bân quay về là bà lập tức cười nói đon đả, luôn miệng hỏi con trai có lạnh không, có đói không. Hy Lôi thấy vậy, giận dỗi bỏ về phòng nằm, không ra ăn cơm.

Hứa Bân gọi cô mấy lần, Hy Lôi chỉ nói không đói, không muốn ăn.

Cô nghe thấy tiếng mẹ chồng cần nhằn bên ngoài:

- Làm sẵn cơm à còn không ăn, muốn người ta bê vào tận nơi cho chị à! Ở nhà nó cũng thế phải không!

Hy Lôi trằm chằm kín đáo, mọi âm thanh ồn ào bên ngoài lập tức biến mất.

5.

Hôn lễ của Mai Lạc ấn định vào ngày mừng 8 tết, nghe nói hôm đó là ngày hoàng đạo, may mắn. Họ đã mời họ hàng thân thích ở nhà Tùng Phi, còn ở thành phố chỉ làm mấy mâm cơm chiêu đãi bạn bè.

Mai Lạc mặc cái áo xường xám màu đỏ, son môi cũng đỏ, hạnh phúc như chú chim non, len lỏi giữa các bàn ăn để chúc rượu mọi người.

Hy Lôi cho Mai Lạc một cái bao lì xì rất to, ngưỡng mộ bạn vô cùng:

- Bạn thân yêu của tớ, ngưỡng mộ cậu quá!

Đang nói thì bị Hứa Bân ngắt ngang:

- Ôi trời, suốt ngày ngưỡng mộ người khác, cứ như là anh làm gì khiến em ảm ức lắm.

Hy Lôi chép miệng:

- Không phải chắc, anh có chu đáo như Tùng Phi không? Anh có tận tâm như Tùng Phi không?

Mai Lạc lại rót rượu cho Hy Lôi:

- Được rồi, được rồi, tớ thấy Hứa Bân cũng được mà, nếu không thích thì hai đứa mình đổi!

- Xì...

Giữa bữa tiệc, Mai Lạc và Hy Lôi cùng vào nhà vệ sinh, nói tới chuyện mẹ chồng của Hy Lôi. Vừa nhắc tới mẹ chồng, Hy Lôi cứ như được bật công tắc:

- Bà ấy bây giờ càng ngày càng biến thái, cứ như thể là tớ cướp con trai của bà ấy, cả ngày độc chiếm con trai của bà ấy vậy. Mừng hai, Hứa Bân với tớ về nhà một chuyến, cậu không biết đâu, bà ấy gọi điện thoại liên tục, còn kiểm soát giục anh ấy về. Trời ơi, tớ sắp điên mất.

Thấy Hy Lôi có vẻ mệt mỏi, Mai Lạc cười:

- Cậu chưa nghe nói sao? Cả đời phụ nữ có ba tình địch, đó là máy tính, bóng đá và mẹ chồng. Cậu sẽ phải chiến đấu với 3 tình địch đó cả đời, chấp nhận đi!

- Thế nên tớ mới ngưỡng mộ cậu, sao cậu chẳng có ba tình địch đó thế!

- Ai bảo là tớ không có, máy tính và đá bóng là hai thứ Tùng Phi thích nhất, tớ chỉ xếp thứ 3 thôi, ít hơn cậu một tình địch, đó là không bị mẹ chồng quở trách.

Trên đường về nhà, Hy Lôi nhớ lại những lời Mai Lạc nói, nhớ lại tình địch ở nhà mình, lại thở dài. Mẹ chồng! Vì sao lại trở thành tình địch nhỉ, con với mẹ chỉ là cùng yêu một người đàn ông chứ có phải là cướp mất người ta đi đâu!

Buổi tối lúc ăn cơm, Hứa Bân nói về đám cưới đơn giản của Mai Lạc, vô tình nói tới chuyện nhận tiền mừng. Mẹ chồng vốn nói chuyện rất ít với Hy Lôi, nhưng không nhịn được vẫn thăm dò:

- Con mừng Mai Lạc bao nhiêu tiền?

Hy Lôi chẳng nghĩ ngợi gì, thật thà đáp:

- 500 tệ!

- Thế hồi con cưới cô ta mừng bao nhiêu?

- Con quên rồi. Hình như là 200. Tấm lòng là chính, tùy khả năng kinh tế của mọi người thôi.

Mẹ chồng vừa nghe đã vậy đã thở dài thườn thượt:

- Haiz. Con bé này, sao mà thật thà với người ta thế, con nhiều tiền lắm à!

- Người ta cho bao nhiêu thì con trả bấy nhiêu sao, việc gì phải tính toán rõ ràng thế. Ngày trước con thuê nhà sống chung với Mai Lạc, cô ấy luôn chăm sóc con, đâu chỉ được tính bằng 500 tệ. Với lại họ mua nhà cũng hơi thiếu tiền! Mừng tiền là kinh tế nhất.

- Con mừng nhiều thế mà cũng không bàn bạc với Hứa Bân một tiếng, sao mà ngốc thế!

Mắt cô như tóe lửa, Hứa Bân nghe thế giật nảy mình, vội vàng nói khê:

- Mẹ, đừng nói nữa, ăn cơm đi!

Mẹ chồng vẫn không buông tha:

- Sao hả, không được nói sao, nhà mình lắm tiền lắm à, lại còn sĩ diện!

Cuối cùng Hy Lôi không chịu được nữa:

- Con mừng Mai Lạc bao nhiêu tiền chẳng liên quan gì tới chuyện tiền nhà mình nhiều hay ít cả, con mừng bạn tiền của con, con muốn mừng bao nhiêu thì mừng, nó thể hiện tấm lòng của con, chứ không phải là vì con sĩ diện. Con cũng chẳng có gì để mà sĩ.

Hy Lôi buông bát đũa, đứng lên đi vào phòng ngủ. Mẹ chồng đứng lên, chuẩn bị nói lý một hồi nữa nhưng bị Hứa Bân và bố chồng ngăn lại.

Cô nằm trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm lên trần nhà, lại nhớ những lời Mai Lạc nói, bật cười không thành tiếng: Mẹ chồng, không chỉ là tình địch, mà còn là kẻ đang rắp tâm xâm lược lãnh thổ của bạn, cuối cùng sẽ trở thành thực dân thống trị bạn. Không, tuyệt đối không thể thế được!

7. Chương 7: Hồng Nhan Tri Kỷ Của Bố Chồng

Không khí tết trên đường đã nhạt dần đi, mọi người lại bồn ba bận rộn trong cái lạnh của những buổi đầu xuân. Mẹ chồng đã không còn gọi Hy Lôi dậy mỗi sáng nữa, chỉ là sáng sớm bà vẫn lau nhà, quét nhà và gây ra những tiếng động lớn ở bên ngoài. Hy Lôi ở nhà cũng ngày càng lặng lẽ hơn. Nhưng chỉ cần buổi sáng ra khỏi nhà là tâm trạng cô lại lập tức hưng phấn hẳn lên. Nhìn những đôi nam nữ đi làm sớm trong tiểu khu, người già đi tập thể dục, trẻ con thì đi học, cô vẫn cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp, bất giác bước chân nhẹ nhàng hơn, lẩm bẩm hát một bài hát rồi đi ra khỏi cổng khu.

Lúc này, một mùi hương nước hoa tao nhã từ trước mặt phả tới. Một phụ nữ trung niên mặc cái áo gió màu đỏ đi lướt qua vai Hy Lôi. Khoảng hơn 30 tuổi, tóc dài, uốn xoắn, gương mặt thanh tú, Hy Lôi bắt

giác nhìn chị một cái, cảm thấy thật là quen, dường như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng gần đây trí nhớ của Hy Lôi rất kém, không tài nào nhớ ra được.

Trên cái ghế đá cách đó không xa có hai bà già đang ngồi, chỉ trông người phụ nữ vừa đi qua, hạ giọng bàn tán:

- Nhìn cái con hồ ly tinh kia kìa, là tình nhân của ông Hứa ở Sở xã hội ấy.
- Nhìn ăn mặc đã chưa kìa!
- Ha ha, cái ông Hứa ấy sắp bế cháu nội đến nơi rồi mà còn vớ vẩn.
- Suyt! Đừng nói nữa!

Lúc Hy Lôi đi qua hai bà già, hai người đều nhìn cô cười đầy ẩn ý. Hy Lôi quay lại nhìn theo cái bóng của người phụ nữ áo đỏ đã đi xa, giật mình nhớ lại, hôm đám cưới cô đã gặp người phụ nữ này, bố chồng bảo Hy Lôi mời rượu chị ta, Hứa Bân gọi chị ta là “Dì Tiêu Hồng”. Đúng rồi, đúng là chị ta. Chị ta là người tình của bố chồng. Chắc không phải đâu, bố chồng trông có vẻ là người chính trực, đường hoàng, nhưng cũng có khả năng chứ, mẹ chồng là người không coi trọng hình thức, tính tình thì khó chịu, bố chồng ngoại tình cũng không phải không có lý.

Xe đã tới, Hy Lôi vẫn đứng ở đầu đường nghĩ ngợi lung tung một lúc rồi mới lên xe.

Vào tòa soạn, quẹt thẻ, vào văn phòng, mở máy tính. Các đồng nghiệp cũng lục tục kéo vào. Mới mấy ngày không gặp mà mọi người có cảm giác như cách cả năm trời, mấy người phụ nữ ngồi với nhau nói không ngớt chuyện, Hy Lôi vừa mới tới cơ quan, tính tình cũng lập tức trở nên phóng khoáng hơn, so với khi ở nhà thì cứ như hai người khác nhau hoàn toàn.

Buổi trưa khi ăn cơm, Tiểu Lộc làm ra vẻ bí hiểm, nói với Hy Lôi:

- Nói cho cậu biết một tin, Phó chủ biên của chúng ta sắp đi chỗ khác rồi.
- Đi chỗ khác thì liên quan gì tới bọn mình?
- Cậu ngốc thế, ông ta đi rồi thì sẽ đề bạt một người từ bên dưới, tớ thấy cậu có hy vọng nhất.
- Tớ thì có hy vọng gì, còn trẻ, thiếu kinh nghiệm, cứ làm tốt việc của mình trước đã! - Thực ra trong lòng Hy Lôi hiểu rõ, nếu Phó chủ biên đi, mình cố gắng tranh thủ thì chắc chắn là có hy vọng.
- Còn nữa, nghe nói văn phòng của Tòa soạn sắp chuyển rồi.
- Chuyển đi đâu?
- Cũng chưa biết! Đây là tin hành lang.

Về tới văn phòng, ngồi trước màn hình máy tính, cả người Hy Lôi dường như được tiếp thêm sức mạnh vô hình, bỗng dưng cảm thấy phấn chấn hơn rất nhiều, cứ như thể tiền đồ tươi đẹp trước mắt đang vẫy tay chào đón cô.

Buổi tối lúc rửa mặt trong nhà vệ sinh, Hy Lôi nói với Hứa Bân chuyện Phó chủ biên có thể sẽ đi, nhưng Hứa Bân chỉ thản nhiên cười:

- Thế thì liên quan gì đến em! Ông ta đi thì đề bạt em chắc! Ngốc quá!
- Cái đấy thì chưa chắc, nghề này của bọn em không quan trọng ai vào trước ai vào sau, mà ai có năng lực thì được đề bạt. Em là người có hy vọng nhiều nhất, cho nên em càng phải cố gắng thêm.
- Không nhận ra vợ anh cũng có dã tâm ghê gớm thế, thôi cứ đi làm bình thường thôi, sau này anh thành luật sư nổi tiếng, anh sẽ nuôi em.
- Xì, ai cho anh nuôi, đi làm sắp hai năm rồi vẫn là trợ lý luật sư, chờ anh nuôi em thì em chết đói rồi.

Lời nói của Hy Lôi làm tổn thương tới lòng tự trọng của Hứa Bân, anh nói to:

- Coi thường anh à, coi thường anh thì ngày xưa đừng có cưới anh nữa!

Hy Lôi nghe thấy, bấu môi công kích:

- Sớm biết anh là kẻ lừa đảo thì ai mà thèm cưới anh.

Hứa Bân bực mình quát:

- Tránh ra, tránh ra, mặc kệ em! - Rồi anh dùng bàn chân ướt sũng nước của mình đá Hy Lôi một cái, đóng sầm cửa phòng vệ sinh lại. Lẽ ra Hy Lôi đã ra rồi, nhưng Hứa Bân đóng mạnh cửa khiến cánh cửa đập mạnh vào chân Hy Lôi. Hy Lôi nổi giận, đẩy cửa ra, chìa chân cho Hứa Bân xem, Hứa Bân đang rửa chân, thế là cô đập chúng vào hông anh. Hy Lôi đi dép lê, cũng không dùng sức, cho dù đá vào người thì cũng chẳng thấy đau. Hứa Bân thấy Hy Lôi nổi giận thì đành “cầu xin:

- Thôi được rồi! Anh đá em một cái, em đá anh một cái là hòa rồi.

Cảnh tượng này bị mẹ chồng nhìn thấy hết.

Ánh mắt sắc bén của mẹ chồng nhìn theo, Hy Lôi cảm thấy cả người bỗng nổi gai ốc, ngồi ở salon lau khô mặt. Mẹ chồng lại gần, một lát sau mới nói:

- Hy Lôi, mẹ nói con nghe, đàn ông không thể bị đá vào hông được, nhớ đá hông thì làm sao! Con không thương nhưng mẹ thương lắm!

Cái chỗ vừa bị cửa phòng đập vào ban nãy của Hy Lôi bị sưng lên, trong lòng đã bực bội, giờ thấy mẹ chồng chê trách mình, cô càng nổi giận, đứng phắt dậy, ném khăn mặt lên bàn rồi nói:

- Con biết, có chỗ nào trên cơ thể người bị đá mà không đau, đâu phải mỗi hông. Mẹ bảo con trai mẹ trước đi rồi hãy nói con! - Sau đó cô đi vào phòng ngủ.

Bố chồng từ thư phòng đi ra, thấy vợ và con dâu đều có vẻ tức giận thì hỏi:

- Lại làm sao thế?

Mẹ chồng á khẩu trước những lời con dâu nói, nước mắt rơi xuống, đi tới trước cửa phòng của Hy Lôi, định nói gì nữa thì bị Hứa Bân kéo đi:

- Được rồi, có làm sao đâu. Bọn con chỉ đùa thôi mà!

Khuyên mẹ chán chê rồi Hứa Bân mới vào phòng, thấy Hy Lôi đang hí hoáy viết gì đó trên sổ nhật ký, lại gần xem, thấy trên tờ giấy trắng là mấy dòng chữ to đùng: “Đồ khốn Hứa Bân! Đồ khốn Hứa Bân!”.

Anh bật cười, biết là Hy Lôi vẫn đang giận, bèn mặt dày ôm chặt lấy cô:

- Được rồi mà, em đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, hết giận rồi chứ!

Hy Lôi xoay người, ngẩng mặt lên nhìn trần nhà trắng toát, nói:

- Em chán chả buồn giận anh nữa, mệt! Ngủ đi!

- Bà xã, anh nói với em chuyện này nhé?

- Nói đi!

- Mai là sinh nhật 50 tuổi của bố, có mấy người bạn của bố đến chơi! Em nể mặt anh, đừng giận mẹ anh nhé, được không?

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Hứa Bân, Hy Lôi thở dài:

- Ai thèm giận mẹ anh, chỉ cần bà không gây sự với em là được! - Nói tới sinh nhật bố chồng, Hy Lôi lại nghĩ lại người phụ nữ áo đỏ gặp ở tiểu khu lúc sáng, bèn hào hứng hỏi, - Hứa Bân này, bố anh có phải có một đồng nghiệp nữ, trông rất là xinh, tên Tiêu Hồng đúng không?

- Đúng thế, sao hả?

- Hai người họ... có phải? - Hy Lôi ấp úng, không biết phải hỏi thế nào.

Hứa Bân lập tức cảnh giác hỏi:

- Sao em biết? Ai nói cho em biết!

Hy Lôi nghe thấy vậy, vội vàng ngồi dậy:

- Thật à! Ôi? Không phải chứ?

- Haiz, anh cũng không rõ, tóm lại là hai người họ rất thân thiết, bên ngoài thấy người ta đồn đại thế, mẹ anh cũng thường vì chuyện này mà cãi nhau với bố. Hồi Tiêu Hồng mới đi làm, bố anh là thầy của cô ấy, cô ấy giỏi lắm, làm việc thì chăm chỉ, nhưng chồng thì bất tài quá nên hai người ly hôn, cô ấy nuôi con gái một mình! Tuy nhiên trông cô ấy rất xinh đẹp, chẳng giống đàn bà đã ly hôn gì cả, đầu óc thì thông minh, tính tình cũng tốt nên ai cũng thích. Có thể vì hơi thân thiết với bố anh nên người ta mới đồn đại thế, anh cảm thấy bố anh không phải loại người ấy!

Hy Lôi trầm tư suy nghĩ:

- Em cũng cảm thấy bố anh không phải, cùng lắm chắc chỉ là hồng nhan tri kỷ thôi nhỉ? Nhưng bố anh nếu thực sự thích cô ấy thì cũng có thể tha thứ được. Anh nghĩ đi, đàn ông có ai mà không thích xinh đẹp đâu, người ta ly hôn rồi mà nhan sắc vẫn mặn mà như thế, chẳng giống một số người, lòi tha lòi thôi, không biết hưởng phúc!

- Đúng rồi, mai sinh nhật bố anh, có thể cô ấy cũng đến! Còn nữa, em về đừng có nói với mẹ là cô ấy xinh nhé!

Hy Lôi thấy Hứa Bân có vẻ căng thẳng thì biết bình thường mẹ chồng mình hay đổ kỵ đến thế nào.

- Yên tâm đi, em không nói đâu!

2.

Sinh nhật của bố chồng Hứa Trường Thiên đặt tổ chức trong một căn phòng ở nhà hàng gần tiểu khu, mấy đồng nghiệp và cấp dưới có mối quan hệ tốt với ông tới tham dự, Tiêu Hồng cũng tới.

Lẽ ra mẹ chồng định ở nhà nấu cơm đãi khách khứa, nhưng cả chồng và con trai đều không đồng ý. Bà vẫn mặc cái áo khoác nhung màu đỏ đậm đã cũ, quần đen, tóc thì buộc bằng dây chun, đi sau lưng chồng mình, bẽn lẽn chào mọi người.

Tiêu Hồng vừa thấy Hy Lôi đã vui vẻ bước lên chào:

- Ôi trời, Hứa Bân có phúc thật đấy, tên là Hy Lôi phải không, Hy Lôi càng ngày càng xinh! Anh Hứa, nhà anh hạnh phúc quá.

Chị vẫn để tóc dài và uốn lọn xoắn, mặc một cái váy liền thân màu lông chuột, sang trọng và quý phái. Hy Lôi nghe thấy vậy, cũng lễ phép chào:

- Dì Tiêu Hồng, dì quá lời rồi, dì cũng còn trẻ và xinh đẹp lắm.

- Ôi trời, anh xem người ta, không những xinh đẹp mà còn biết nói chuyện nữa! Chị dâu, em mà có đứa con dâu thế này thì ngày nào cũng nằm mơ mà cười mất!

Mẹ chồng nghe Tiêu Hồng khen Hy Lôi thì cũng không tiện chê bai cô, chỉ cười gượng gạo.

Mọi người ngồi xuống, ông Hứa Trường Thiên bảo mọi người gọi thức ăn, mấy người đều là cấp dưới của ông, ai cũng khách sáo từ chối, bảo là để chị dâu chọn! Mẹ chồng không biết chọn, vội vả xua tay. Cuối cùng người này nhường người kia, Tiêu Hồng bèn vui vẻ cầm thực đơn lên. Chị lịch sự hỏi trước:

- Chị dâu, chị thích ăn gì?

- Tùy cô, cái gì cũng được.

Tiêu Hồng nói:

- Chị dâu ngày nào cũng bận rộn ở nhà, vất vả nhiều, giờ phải bồi bổ, lát nữa gọi cho chị dâu mấy món tốt cho sức khỏe, lại có tác dụng thẩm mỹ. Em biết ở đây có món canh bồ câu ăn ngon lắm. Hy Lôi, chọn lộ hội cho cháu nhé.

Sau đó chị lại hỏi mọi người thích ăn gì, hoặc không ăn được cái gì, chu đáo với tất cả mọi người, cuối cùng, chị gọi 6 món ăn lạnh, 8 món ăn nóng và một món canh, có thịt có rau, vừa hấp dẫn mà vẫn kinh tế. Hy Lôi cũng phải thấy khâm phục. Chọn thức ăn có thể thể hiện được trình độ giao tiếp của một người! Chả trách bố chồng lại thích người phụ nữ này như thế!

Chỉ một lát sau, từng đĩa thức ăn được mang lên. Tiêu Hồng ngồi bên cạnh ông Hứa Trường Thiên, thi thoảng lại gấp thức ăn cho ông, gấp cho cả mấy đồng nghiệp ngồi gần đó, trông có vẻ rất thoải mái, không hề vì những lời đồn đại không hay của người khác mà tỏ ra tránh né, Hy Lôi nghĩ, có thể vì người ta quang minh lỗi lạc, không có điều gì khuất tất nên cô ngay không sợ chết đứng!

Hy Lôi âm thầm quan sát, Tiêu Hồng không chỉ xinh đẹp, hiểu chuyện mà kiến thức cũng sâu rộng. Từ một món ăn rất bình thường cũng có thể kể ra rất nhiều chuyện, dẫn ra văn hóa ẩm thực của Trung Hoa từ 5000 năm trước, tính tình thì sáng khoái, người bên cạnh mời rượu, chị lập tức uống cạn, còn kể chuyện cười khiến bàn ăn trở nên rôm rả, còn mẹ Hứa Bân thì ngồi lặng lẽ một bên, cười máy móc như một con rối, nếu không thì lặng lẽ gấp thức ăn, chẳng còn vẻ dương dương tự đắc như khi ở nhà nữa.

Giữa bữa tiệc, mọi người đều mang quà ra tặng ông Hứa Trường Thiên. Hy Lôi và Hứa Bân cũng mua quà, là một chiếc khăn len đẹp mà đơn giản, lại không đắt lắm, không lo bị mẹ chồng cần nhằn về chuyện tiền nong, lúc mua, Hy Lôi đã nghĩ như thế.

Tiêu Hồng tặng ông một sợi dây lưng, Hy Lôi để ý, là nhãn hiệu BOSS, tất nhiên giá cả cũng không rẻ. Ông Hứa Trường Thiên còn khách sáo:

- Sinh nhật được ngồi uống với mọi người vài ly là đã vui rồi, việc gì phải tốn tiền mua quà nữa.

Tiêu Hồng cũng khách sáo:

- Có qua có lại mà, lần trước sinh nhật em, anh tặng em một cái khăn, vừa nhìn là biết đồ tốt, hôm nay sao em dám đến tay không được! Vả lại em thấy cái dây lưng của anh đã sờn cả da lên rồi.

Mẹ chồng cũng khách sáo nói:

- Đúng thế, cô xem cô nuôi con một mình, còn nhiều chỗ phải tiêu tiền lắm, mua cái này làm gì?

Tiêu Hồng nghe vậy thản nhiên cười nói:

- Một người cũng phải sống, cũng phải có bạn bè mà, đúng không? Không phải em nói chị đâu, nhưng chị dâu ạ, chị ở nhà nhiều quá, anh Hứa ở ngoài là người có chức có quyền, cái dây lưng đã sờn rách thế rồi thì chị cũng mất mặt mà! - Sau đó chị lại quay sang nói với Hứa Trường Thiên, - Anh Hứa, còn cả anh nữa, cũng không biết quan tâm tới chị dâu. Anh mặc ple, đi giày da mà không biết mua cho chị dâu vài bộ quần áo mới. Chị dâu, hôm nào có thời gian em đưa chị đi mua.

Những lời chị nói khiến mẹ chồng ngượng ngùng ra mặt, chẳng biết nói gì nữa.

Lúc chuẩn bị kết thúc, Hy Lôi ra nhà vệ sinh, gặp Tiêu Hồng ở đó.

Tiêu Hồng cũng nhìn thấy Hy Lôi, hai người nhìn nhau cười. Tiêu Hồng đang rửa tay, bỗng dừng nói đầy ý nghĩa:

- Con người mẹ chồng cháu thật khó bắt chuyện!

Hy Lôi giật mình, có phải là đang thăm dò cô không. Thế là cô giả bộ:

- Cũng bình thường ạ.

Tiêu Hồng cười, sau đó nói như lẩm bẩm một mình, vỗ vai Hy Lôi:

- Đối với mẹ chồng thì không cần thật lòng, không thể quá nghiêm túc, chỉ một chữ thôi, nịnh!

Hy Lôi ngẫm nghĩ về những lời chị nói, Tiêu Hồng lại nói:

- Năm xưa dì vì không đạt được tới “cảnh giới” đó nên hôn nhân mới thất bại. Hôn nhân không đơn giản như cháu nghĩ đâu, nói lớn ra thì nó giống một trận chiến tranh, phải nghiên cứu binh pháp Tôn Tử, hữu dũng hữu mưu thì mới giữ vững được trận địa của mình, nếu không thì sẽ thua thảm hại.

Những lời Tiêu Hồng nói không phải là không có lý, tràn đầy tính triết lý. Trên đường về nhà, Hy Lôi nghĩ, có thực sự đáng sợ như thế không?

Quay đầu lại nhìn mọi người cùng ngồi trên taxi, chẳng ai nói lời nào, sự nặng nề trên gương mặt mẹ chồng khiến cô ớn lạnh.

Giông bão lại sắp kéo tới rồi!

3.

Quả không sai, vừa bước vào cửa, mẹ chồng đã bắt đầu nói. Khác hẳn với sự rụt rè và thận trọng ban nãy.

- Họ Hứa kia, anh giỏi thật đấy! Anh này anh kia, thân mật thế. Anh tặng cô ta khăn vào lúc nào, sao tôi không biết?

- Thì sinh nhật cô ấy năm ngoái, mời mấy người bạn, mọi người đều tặng quà, anh cũng không thể đi không được! Sao em không nhớ, hôm đó bảo em cùng đi mà em không chịu. - Bố chồng giải thích đầy vô tội.

- Thế cô ta tặng anh thắt lưng là có ý gì! Muốn giữ anh à, thật là đen tối.

- Có ý gì, chẳng phải nói rồi sao, thấy cái thắt lưng của anh cũ rồi thì mua cái mới, còn có ý gì được nữa!

Mẹ chồng nghe thấy thế thì càng giận:

- Thắt lưng của anh ở trên quần áo, sao cô ta nhìn thấy, anh giả trò gì với cô ta mà để cô ta nhìn thấy cả thắt lưng của anh.

Bố chồng có vẻ bực bội:

- Sao lại không thể, để hở cả ra ngoài thế này, ai mà không thấy, chỉ có em là không nhìn thấy. Đừng có vô lý thế nữa.

- Ai vô lý, ai vô lý? Anh với cô ta không có quan hệ gì thì sao cô ta lại tặng anh món quà đắt tiền thế, không có quan hệ gì thì sao lần nào đi ăn cơm cũng gọi cô ta, sao cô ta có chuyện gì cũng nhờ anh giúp hả?

- Có thể có quan hệ gì cơ chứ. Anh thừa nhận là có chút quan hệ, em vừa lòng chưa? Em nhìn lại em xem, Phương Xảo Trân, chỉ biết ở nhà quất chồng mắng con, ra ngoài thì một câu cũng chẳng nói, người ta một mình nuôi con làm sao, chẳng phải vẫn sống tốt hơn em, ăn mặc hơn em đấy thôi.

Mẹ chồng thấy bố chồng nói vậy, thẹn quá hóa giận, không nói được lời nào, đẩy mạnh bố chồng một cái rồi khóc rống lên:

- Họ Hứa kia, anh là đồ vô lương tâm, tôi để dành chẳng phải là vì cái nhà này sao? Cô ta tốt sao anh không đến mà sống với cô ta!

Bố chồng cũng nổi giận, quát lớn:

- Ai bắt cô tiết kiệm, lần nào đưa cô tiền bảo cô mua quần áo, cô cũng cất đi, cô bảo tôi phải nói gì hả. Nhìn cô mặc xem, thời đại nào rồi, lần nào đưa cô ra ngoài tôi cũng thấy thật mất mặt! - Hai ông bà càng cãi càng hăng, hoàn toàn quên mất sự có mặt của con trai, con dâu.

Mẹ chồng gào lên:

- Anh chê tôi, bây giờ anh chê tôi, nếu không phải có quan hệ gì với con hồ ly tinh Tiêu Hồng thì sao anh lại chê tôi. Tôi hầu hạ anh ăn, hầu hạ anh uống, có chỗ nào không bằng con đàn bà kia, bây giờ anh chê tôi.

Bố chồng giận quá không nói gì nữa, ngồi phịch xuống salon thờ dài, thấy con trai, con dâu bối rối đứng cạnh, bèn nói:

- Về phòng đi, ở đây không có việc của các con!

Mẹ chồng lúc này mới nhớ ra vợ chồng con trai đang đứng “quan chiến”, nhớ lại hình ảnh của mình ban nãy bị Hy Lôi nhìn thấy, lập tức lửa giận bốc lên, hét vào mặt Hy Lôi:

- Nhìn cái gì mà nhìn, những đứa xinh đẹp chẳng có ai ra gì cả!

Hy Lôi đang định phát tác thì bị Hứa Bân kéo về phòng:

- Được rồi cho anh xin, đừng châm dầu vào lửa nữa, mẹ đang giận, nhìn ai cũng chướng mắt. Kệ mẹ. Một lát nữa là bình thường ý mà.

- Họ cãi nhau liên quan gì mà nói em! Em chọc giận ai à? Xinh thì có tội à? Ban đầu chẳng phải cũng khen em xinh sao? Sao giờ lại bảo là không ra gì. Sao cứ tóm được ai là cần người đó thế? Em bất hòa với bà ấy nhưng đã chửi bà ấy câu nào đâu!

- Bà nội ơi, nói bé thôi, anh biết mà, đừng nói nữa, đừng tầm thường như mẹ.

Khó khăn lắm mới nịnh cho Hy Lôi bớt giận, tiếng cãi vã bên ngoài cũng nhỏ dần, tiếng khóc ồn ào ban nãy giờ cũng chỉ còn là tiếng thút thít nho nhỏ. Bố mẹ chồng đều im lặng. Không lâu sau, Hứa Bân thấy mẹ ôm chần vào thư phòng ngủ. Xem ra lửa giận lần này của bà không dễ để dập tắt.

4.

Ngày hôm sau, bố chồng dậy đi làm từ sớm. Mẹ chồng ngủ trong thư phòng, cánh cửa khép chặt, chẳng có chút động tĩnh gì.

Buổi tối tan làm, Hy Lôi và Hứa Bân cùng bước vào nhà, mẹ chồng vẫn nằm trên giường, không nấu cơm, xem ra bà định đình công rồi. Trên bàn có hai phong thư. Hứa Bân cầm lên xem, một bức là Đơn xin ly hôn gửi cho bố, một bức thì viết cho Hứa Bân.

Con trai: Mẹ quyết định ly hôn với bố con. Ngay từ lúc đầu bố mẹ đã không có cơ sở tình cảm, là người khác giới thiêu rồi làm quen, ông ấy ích kỷ, ham hư vinh, gia trưởng. Không giống con với Hy Lôi là tự do yêu đương. Có lúc mẹ rất ngưỡng mộ tình yêu của các con, thậm chí có lúc còn thấy đổ kỵ. Nếu mẹ ly hôn rồi thì con phải sống với mẹ đấy. Con là tất cả của mẹ...

Sau đó còn một đoạn rất dài nữa, có tới mấy trang, thể hiện tình cảm bà dành cho con trai.

Hứa Bân bật cười, rót ẹ cốc nước rồi cười nói:

- Sao mà mẹ trẻ con thế! - Mẹ chồng ôm lấy eo con trai, nước mắt lại trào ra.

Một lúc sau thì bố chồng cũng về, thấy vợ nằm trên giường, ông biết bà còn đang giận, thế là cười ha hả bước vào xin lỗi. Hứa Bân từ thư phòng đi ra. Hy Lôi thấy không có ai nấu cơm, coi như cơ hội để mình trở tài, đang tắt bếp trong bếp. Hứa Bân cũng bước vào giúp đỡ, hai người cũng bận rộn với mấy món ăn trong bếp, giống một đôi vợ chồng trẻ thực sự, Hy Lôi vui lắm. Lúc thái rau, Hứa Bân nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô khi nấu ăn, không nhận được lại hôn một cái lên má Hy Lôi, Hy Lôi nhìn chồng nói:

- Hứa Bân, nếu hai đứa mình có một cái nhà nhỏ thì ngày nào em cũng nấu cơm cho anh ăn.

Hứa Bân cũng thấy cảm động, an ủi Hy Lôi:

- Yên tâm đi, anh sẽ cố gắng để chúng ta có một cái nhà riêng. Khi nào anh kiếm được tiền, mình mua nhà, hai vợ chồng ở với nhau!

Hy Lôi nghe thấy thế thì vui lắm:

- Chỉ hai đứa mình thôi nhé!

Chỉ một lát sau cơm đã nấu xong xuôi. Khoai tây xào cà chua, món ăn sở trường của Hy Lôi, thêm canh bí đao, đĩa nấm xào là kiệt tác của Hứa Bân, cùng với bánh mìn nướng nóng hổi và một ít cháo.

Hứa Bân gọi bố mẹ ra ăn cơm, bố chồng lại gần, nhìn mâm cơm mà con dâu và con trai làm, luôn miệng khen:

- Hy Lôi đảm đang quá!

Mẹ chồng vẫn không chịu dậy, vẫn còn đang giận. Bà muốn bảo con trai mang cơm tới bên giường ỉn. Hứa Bân ra hiệu cho Hy Lôi, bảo Hy Lôi mang cho bà, thể hiện một chút nhằm cải thiện quan hệ.

Hy Lôi mang cơm lại gần, nói:

- Mẹ, mẹ ăn một chút đi.

Mẹ chồng thấy vậy tỏ ra hơi ngượng:

- Để đó đi, bảo Hứa Bân mang là được rồi mà!

Hy Lôi chẳng ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Không sao ạ!

Mẹ chồng biết Hy Lôi vẫn còn giận mình, lúc Hy Lôi chuẩn bị ra cửa, cuối cùng mẹ chồng cũng áp úng lên tiếng:

- Hôm qua không phải mẹ nói con đâu. Cả hôm đó nữa, mẹ không biết Hứa Bân làm con đau chân nên nói con, đừng để bụng nhé.

Hy Lôi nghĩ bụng, như thế coi như là mẹ chồng xin lỗi mình rồi! Nếu mình vẫn còn giận thì nhỏ mọn quá. Hôm đó Tiêu Hồng cũng nói rồi mà, đối với mẹ chồng không cần quá nghiêm túc, phải nịnh! Thế là cô quay đầu lại nói:

- Dạ không sao! Con không giận đâu!

Buổi tối, Hứa Bân ở trên giường vô cùng dịu dàng, cứ như quay lại thời điểm hai người yêu nhau, lời nói ngọt như mía lùi:

- Cưng, hôm nay biểu hiện của em tốt lắm, cưng này, em nấu ăn ngon thật, bố khen em mãi. Bà xã ơi, em xinh quá, yêu chết mất thôi!

Trong lòng Hy Lôi cũng thấy thật ngọt ngào, mặc dù trong đó vẫn còn có vị chát, nhưng để đổi lại những lời khen ngợi thật lòng của người đàn ông mình yêu thì những chất đắng đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Hứa Bân ra sức thể hiện, tình dục như một con sóng lớn, nhấn chìm cả Hy Lôi.

Bố chồng vẫn còn ở trong thư phòng “đàm phán” với mẹ chồng, ánh sáng le lói hắt ra từ khe cửa, một lát sau, đèn trong thư phòng tắt ngúm, vang lên tiếng bước chân, rồi đèn trong phòng ngủ bật sáng.

8. Chương 8: Cú Điện Thoại Lạ

Buổi sáng tỉnh dậy, Hy Lôi đi vệ sinh, thấy mẹ chồng từ phòng ngủ đi ra, chỉ mặc mỗi một cái áo ba lỗ ra ngoài, để hở cả vai, tóc thì rối bời, bố chồng còn thân thiết gọi:

- Phương Xảo Trân, mặc mỗi cái áo ba lỗ ra ngoài sẽ bị cảm đấy.

Hy Lôi vội vàng cúi đầu bỏ đi. Trong bụng cười thầm, xem ra sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Hy Lôi mặc áo khoác vào rồi ra khỏi nhà. Làn hơi lạnh lẽo buổi đầu xuân mang theo chút hương thơm thoang thoảng, mùa xuân đã tới tự lúc nào, những bông hoa tử ngọc lan trong tiểu khu đã nở. Hy Lôi ngân nga một bài hát, cất những bước chân nhẹ nhàng ra khỏi nhà.

Mẹ chồng đứng trên cửa sổ nhìn mãi theo cái bóng của Hy Lôi, nói với Hứa Bân lúc này cũng đã dậy:

- Chẳng phải bị mắc bệnh trầm cảm sao, sao mẹ chẳng thấy gì cả nhỉ. Vừa ra khỏi cửa đã vui thế rồi!

Hứa Bân thò đầu ra ngoài nhìn rồi cười:

- Thế thì chứng tỏ bệnh đã khỏi rồi!

Hy Lôi tới cơ quan mới phát hiện điện thoại di động đã biến mất. Cái điện thoại đó là loại mới ra của Nokia, vừa mua được hai tháng, nếu mất rồi thì tiếc quá. Lục khắp túi xách, túi áo, ngăn kéo cũng không tìm thấy. Tiểu Lộ nói:

- Chắc chắn là mất khi đi xe buýt rồi. Bây giờ đi xe buýt nhiều móc túi lắm, cậu thì vô tâm, không mất một lần thì không nhớ đâu.

Hy Lôi thở dài:

- Haiz, mới mua được mấy tháng, nếu mất rồi mua cái mới, chắc chắn mẹ Hứa Bân lại nói tở à xem.

- Ai dà, không nhận ra là cậu cũng sợ mẹ chồng ra phết. Nhà họ chẳng phải có điều kiện lắm sao, cậu đi làm thì xa, bảo họ mua cho cậu cái xe, thế thì không phải vất vả chen chúc trên xe buýt, cũng không cho bọn móc túi cơ hội nữa.

- Nằm mơ đi! - Hy Lôi cười khổ. - Mất điện thoại thì thôi, nhưng trong đó còn lưu rất nhiều số điện thoại quan trọng!

- Đúng rồi, cậu cầm điện thoại của tớ gọi thử xem sao, xem có mở máy không, rồi thương lượng với bọn móc túi, xin lại cái sim.

Hy Lôi gọi điện thoại, lập tức thông luôn, là giọng phụ nữ, đó là tiếng của mẹ chồng:

- Ai thế?

Hy Lôi vui mừng kêu lên:

- Mẹ, điện thoại ở nhà à, con còn tưởng là mất rồi! Ở nhà thì tốt.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng trách móc của mẹ chồng:

- Suốt ngày quên trước quên sau. Mẹ phát hiện ra ở dưới gối của con.

Tiểu Lộc đứng cạnh bật cười:

- Cậu đúng là đỉnh đoảng.

Sợ toát cả mồ hôi, cũng may điện thoại không mất, mọi lo lắng đều là thừa. Nhưng nghĩ lại những lời mẹ chồng vừa nói, trong lòng Hy Lôi lại thấy không vui, bà nói phát hiện ra điện thoại ở dưới gối của Hy Lôi, điều đó chứng tỏ bà lại vào phòng của cô, không những vào mà còn lật gối cô lên nữa.

Buổi tối khi ăn cơm, Hy Lôi nói chuyện sáng nay quên mang điện thoại mà cứ tưởng là bị mất trộm, mẹ chồng cố ý làm ra vẻ ấp úng rồi thần bí nói:

- Buổi trưa còn có một người đàn ông gọi điện cho con!

Hứa Bân ngẩng đầu lên, nhìn Hy Lôi bằng ánh mắt nghi ngờ. Hy Lôi ngơ ngác hỏi:

- Không nói là ai hả mẹ? Có thể là độc giả.

- Nói là bạn học của con. Là đàn ông. - Mẹ chồng lại nhắc lại.

Hứa Bân lập tức mở Nhật ký cuộc gọi trong điện thoại di động của Hy Lôi ra xem, mẹ chồng cũng ghé vào chỉ trỏ:

- Chính là cái số này này, mã vùng 021.

Hứa Bân chép miệng nói:

- Ôi trời, là số của Thượng Hải. Ai nhỉ?

- Em cũng không biết. - Mặc dù trên miệng Hy Lôi nói là không biết, nhưng trong lòng thì đang âm thầm nghĩ lại một hình ảnh mơ hồ trong ký ức. Nếu cô đoán không nhầm thì chắc là cậu bạn đại học tên Châu Cường gọi tới. Hai người họ từng là một đôi đẹp đôi nhất trong mắt các bạn đại học, nhưng lại chỉ dừng lại ở mức giữa tình bạn và tình yêu. Châu Cường rụt rè mãi không chịu ngỏ lời, Hy Lôi thì trù trừ cũng không dám chủ động. Sau khi tốt nghiệp đại học, họ lặng lẽ chia tay nhau, theo đuổi cuộc sống riêng của mình, Châu Cường thì đi Thượng Hải. Một thời gian rất dài, hình ảnh Châu Cường hầu như đã biến mất khỏi trái tim Hy Lôi, nếu nói rằng yêu thầm cũng là một hình thức yêu thì có thể coi Châu Cường như mối tình đầu của cô.

Cú điện thoại bất ngờ này khiến trái tim Hy Lôi thoáng đập lồi một nhịp.

Hứa Bân cảnh giác hỏi:

- Ai thế? - Sau đó lại quay sang hỏi mẹ mình. - Anh ta nói gì hả mẹ?

- Nói là tìm Diệp Hy Lôi, mẹ nói là nó không có nhà, thì hỏi mẹ là ai, mẹ nói là mẹ của Hy Lôi, thế là cậu ta lập tức vui vẻ, chào mẹ bằng cô, rồi dặn Hy Lôi về thì gọi điện lại cho cậu ta. Cuối cùng mẹ nói, mẹ là mẹ chồng của Hy Lôi, cậu ta có vẻ không tin, rất kinh ngạc, hỏi Hy Lôi cưới lúc nào? Sao lại cưới sớm thế? Cuối cùng mẹ cúp điện thoại đi.

Nghe lời kể của mẹ chồng, Hy Lôi hầu như có thể chắc chắn rằng đó chính là Châu Cường.

Còn Hứa Bân thì đã không kìm chế được ngọn lửa ghen tuông trong lòng, cầm điện thoại lên, chỉ vào Hy Lôi hét:

- Ai hả? Rốt cuộc là ai?

- Làm sao mà em biết được là ai?

- Gọi đi, gọi đi!

Bố chồng bình thường vốn luôn là người đứng ra dàn hòa trong mọi chuyện, giờ cũng chẳng nói năng gì, ăn cơm xong là đi vào thư phòng.

Hy Lôi thấy lòng dạ rối bời, cuối cùng nghĩ lại, dù sao mình với Châu Cường cũng chẳng có gì, gọi thì gọi. Cô ấn số điện thoại, Hứa Bân và mẹ chồng chăm chú ngồi cạnh lắng nghe.

Điện thoại đổ chuông. Thực sự là Châu Cường. Vẫn là giọng nói trầm trầm đầy sức hút ấy:

- Hy Lôi, cậu phải không?

- Là tớ, cậu là? - Hy Lôi đã nhận ra, nhưng trước mặt Hứa Bân và mẹ chồng, cô giả vờ như không biết.

- Là tớ đây, Châu Cường, cậu không nghe ra hả?

- Ồ! - Hy Lôi làm như bất ngờ. - Là cậu à? Cậu khỏe không, bạn cũ!

- Tớ khỏe, cậu thì sao?

- Tớ cũng ổn, làm việc ở một tạp chí.

Bên kia im lặng một lát, lại hỏi:

- Cậu kết hôn rồi à? Hôm nay người nhận điện thoại là ai thế? Cậu thực sự kết hôn rồi sao!

Hy Lôi làm ra vẻ thản nhiên:

- Đúng thế, người nhận điện thoại là mẹ chồng tớ!

Bên kia lại im lặng giây lát, nói:

- Chúc cậu hạnh phúc nhé!

- Cảm ơn!

Rồi cúp điện thoại.

Mặt mẹ chồng thoáng qua một nụ cười không dễ phát giác, nụ cười đắc ý như nắm được thóp của một ai đó.

Nội dung cuộc điện thoại bà nghe rõ không sót một chữ nào. Mặc dù không có gì bất thường, nhưng Hứa Bân có thể đoán chắc rằng trước đây Hy Lôi từng có quan hệ tình cảm với người này. Trên bàn ăn, Hứa Bân cố kìm lại, không hề lên tiếng.

Lúc rửa bát, nghe thấy tiếng mẹ chồng nói nhỏ với con trai ngoài phòng khách:

- Sao con không quản lý nó, vừa nghe là đã thấy có vấn đề, nếu không thì nghe thấy nó kết hôn rồi, việc gì phải kích động như thế. Con trai mẹ ngốc quá, trước con, nó yêu ai chưa, có còn là gái trinh không, mẹ nói cho con biết, con gái xinh đẹp thì thường rất tùy tiện trong chuyện đó!

Hứa Bân suyt một tiếng, ra hiệu bảo mẹ nói nhỏ thôi. Hai mẹ con lại thì thảo cái gì đó, nhưng vì tiếng bé quá nên nghe không rõ.

2.

Buổi tối, Hứa Bân vào phòng nhưng không hề nổi giận. Hy Lôi đang nằm bò trên giường viết nhật ký. Hứa Bân cầm cái điện thoại để ở đầu giường, nói:

- Từ ngày mai em đừng dùng điện thoại nữa.

- Sao lại thế?

- Anh sợ em bị người khác cướp mất. Anh sợ thằng nhãi đó lại gọi điện thoại cho em, nhìn xem, vừa nãy lúc gọi điện thoại, mặt em đỏ bừng cả lên, giống như một kẻ dâm đang vậy.

Hy Lôi không nhịn được, nói to, ném quyển sách sang bên:

- Sao anh nói chuyện khó nghe thế! Ai dâm dăng, sao mà anh lưu manh thế!

- Nói đi, nó là ai, mối tình đầu? Người tình cũ? Anh vừa nghe đã biết quan hệ không bình thường.

- Hứa Bân, đừng như thế, cậu ấy thực sự chỉ là bạn đại học của em thôi, chẳng có gì cả.

- Em làm gì để chứng minh là hai người không có gì.

- Em nói không có là không có, phải chứng minh thế nào?

- Thế thì làm theo lời anh, từ ngày hôm nay không dùng di động nữa. Nếu mà không có gì thì chắc là không gọi điện thoại nữa đâu. Nếu mà có gì thì chắc còn gọi cho em nữa.

Hứa Bân nhét cái điện thoại vào cặp táp của mình, Hy Lôi xuống giường, giăng điện thoại từ tay Hứa Bân. Hứa Bân gạt tay một cái, Hy Lôi ngã ngồi xuống giường.

- Có tật giật mình à? Giăng cái gì? Xem ra biện pháp của mẹ anh rất tốt.

Hy Lôi sững sờ đứng im, một lúc lâu sau không nói được gì. Thì ra ban nãy hai mẹ con họ ở ngoài kia thì thăm với nhau một hồi là để nghĩ làm thế nào để đối phó với cô.

Hy Lôi ném mạnh cái gối vào người Hứa Bân, hét lên:

- Anh có não không hả?

Cả một đêm yên lặng.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy theo gò má rồi chảy tới tận tai. Hy Lôi nhớ lại cái hình bóng mơ hồ trong ký ức, giây phút đó, trong đầu óc cô, nó càng trở nên rõ ràng hơn. Châu Cường vẫn cao lớn, rụt rè như thế, thấy con gái là đỏ mặt, mỉm cười xấu hổ. Nhưng biết làm những bài thơ tình thơ mộng:

Khi không làm thơ.

Tôi đứng dưới cửa sổ của em và hát.

Tôi nghĩ.

Em không thể nào từ chối ánh sáng

Từ cánh cửa sổ phòng em.

Xuân qua thu tới.

Cho dù em không thể đáp trả lại tôi

Nhưng ít nhất

Tôi nghĩ

Mái tóc dài mượt mà của em

Bàn tay dịu dàng của em

Luôn ở trong miệng tôi

Trở thành những lời ca tuyệt mỹ.

Hy Lôi thầm đọc lại bài thơ của Châu Cường từng được đăng trên báo tường của trường, bài thơ này Hy Lôi vẫn nhớ như in, vì cô đã thuộc nằm lòng. Nhưng tuổi thanh xuân lãng mạn và rụt rè ấy đã qua đi, không bao giờ còn quay lại được nữa.

3.

Sáng sớm tỉnh dậy đi làm, Hứa Bán vẫn còn ngủ. Hy Lôi rón rén định lấy lại di động nhưng vẫn bị Hứa Bán phát hiện ra. Hai người lại giằng nhau một hồi, cuối cùng sức của đàn ông vẫn khỏe hơn, Hy Lôi không giằng được, đành phải bỏ qua, giận dữ lao ra khỏi nhà.

Cả ngày cô cứ buồn rầu ủ rũ, ngồi trước máy tính, nhìn một đồng bản thảo, những chữ viết màu đen như những con giun chạy qua chạy lại trước mắt cô. Ai có thể ngờ rằng bên ngoài cô là một nhân viên công sở năng động, hiện đại, nhưng ở nhà lại bị chồng và mẹ chồng khống chế, bây giờ tự do của bản thân cô cũng hầu như đã mất, ngay cả việc dùng di động cũng trở thành một việc xa xỉ.

Cả ngày Hứa Bán cũng không hề rảnh rỗi, cứ cách vài phút lại xem điện thoại của Hy Lôi, xem có cuộc điện thoại nào không, nhưng cả ngày nó vẫn im ỉm. Buổi trưa, anh không nhin được nữa, gọi điện thoại tới văn phòng của Hy Lôi, Tiểu Lộc nhắc máy, cô ngạc nhiên:

- Chồng cậu này, gọi tới máy bàn, sao cậu lại quên mang di động vậy!

Hy Lôi chỉ cười cười rồi lắc đầu, nhắc máy. Cô tưởng là Hứa Bán gọi điện tới xin lỗi cô, cô nghĩ, nếu Hứa Bán xin lỗi thì cô sẽ tha thứ cho anh, dù sao thì anh ghen cũng chứng tỏ là anh rất yêu cô.

Nhưng kết quả lại khiến Hy Lôi vô cùng thất vọng, Hứa Bán nói vòng vo một lúc:

- Cái... cái người đàn ông đó hôm nay có gọi điện thoại cho em không?

Vừa nghe thấy anh nói thế, Hy Lôi đã nổi giận dưng dưng, bực mình trả lời:

- Làm sao mà tôi biết được, điện thoại ở chỗ anh còn gì.

Hứa Bán cười he he:

- Ý anh là hẳn ta có gọi tới văn phòng tìm em không?

- Anh bệnh à! - Hy Lôi đập mạnh điện thoại khiến các đồng nghiệp trong phòng giật nảy mình.

Hết giờ làm, các đồng nghiệp đã lục tục ra về, Hy Lôi còn chần chừ ở văn phòng rất lâu, chẳng muốn về nhà. Về tới nhà, nghĩ đến cái không khí bí bách ở nhà là cô đã thấy ngực mình đau nhói. Nhìn thấy sắc mặt vui buồn bất chợt của mẹ chồng, nghe những lời cằn nhằn của bà là Hy Lôi đã thấy đau đầu, còn Hứa Bán, trên mặt lúc nào cũng là cái vẻ vô âu vô lo như thể thiên hạ luôn thái bình, cô cảm thấy mình giống như một thần dân thấp hèn của anh, còn anh thì không bao giờ biết được nỗi khổ của nhân dân bách tính. Chỉ nghĩ tới những lời lẽ chuyên quyền của anh ngày hôm qua là Hy Lôi đã chẳng muốn về nhà nữa.

Lang thang trên đường rất lâu, tìm một trạm điện thoại công cộng gọi điện cho Mai Lạc, định hẹn bạn ra ngoài ăn cơm, nói chuyện, không ngờ Mai Lạc đang buồn bã:

- Nàng ơi, nàng còn tâm tư đạo phở à, tớ đang buồn chết đây!

- Sao thế? Cậu vừa mới cưới, có gì mà buồn.

- Ôi trời, tớ có thai rồi, làm thế nào đây?

- Sao mà cậu bất cẩn thế, làm thế nào, không thể phá nữa được, không tốt cho sức khỏe.

- Tại gã khốn Tùng Phi, nói gì cũng không chịu dùng cái đó, giờ thì tốt rồi. Công việc thì không có khởi sắc, nhà thì vẫn chưa trả tiền xong, lại có thêm đứa con thì tớ còn sống sao được nữa.

- Thế làm thế nào?

- Tớ đang về nhà để bàn bạc với anh ấy xem làm thế nào đây!

Một gia đình hạnh phúc thì nhà nào cũng như nhau, nhưng gia đình bất hạnh thì mỗi nhà một kiểu. Câu này thật chí lý.

Hy Lôi còn định gọi điện thoại hẹn những người bạn khác, nhưng phát hiện ra không có di động, trong đầu cô trống không, chẳng nhớ nổi số điện thoại của ai. Một mình cô ngơ ngác đi mãi trên phố, cô độc, buồn bã, lạc lõng, thất vọng, cảm giác bất lực dâng lên trong tim.

Còn lúc này, Hứa Bân ở nhà cũng đã sốt ruột tới mức không ngồi im được nữa. Hy Lôi rất ít khi về nhà không đúng giờ, cho dù không về nhà thì cũng sẽ gọi điện thoại thông báo. Còn hôm nay, anh biết là cô giận, cố ý để anh không tìm thấy, mà anh thì lại đang cầm di động của Hy Lôi, không có di động thì muốn biết cô đi đâu cũng khó. Đã hơn 10 giờ tối rồi, cuối cùng không nhịn được nữa, anh ấn số điện thoại lưu trong danh bạ của Hy Lôi, gọi cho Mai Lạc, biết là Hy Lôi không ở cùng với Mai Lạc, Hứa Bân thực sự sốt ruột.

Mẹ anh cũng thể hiện sự bất an, dường như đang an ủi bản thân mình:

- Chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?

Hứa Bân đang rối như bòng bong, hét lên với mẹ:

- Tất cả cũng tại mẹ, mẹ bảo con tịch thu di động của cô ấy, bây giờ thì hay rồi, nổi giận nên bỏ nhà đi rồi!

Mẹ thấy thế lại vội vàng giải thích:

- Thì cũng là muốn tốt cho con! Con đúng là kẻ hồ đồ, nếu không quản lý nó, để mặc nó ở bên ngoài kết bạn thì mất vợ có ngày. Yên tâm đi, lớn thế rồi không mất được đâu, bướng bỉnh một tí thôi mà. Ở đây nó cũng chẳng có họ hàng thân thích gì, lại không ở chỗ bạn bè, không có chỗ nào đi rồi sẽ về nhà thôi.

Hứa Bân do dự một lát rồi đứng lên:

- Không được, con phải đi tìm cô ấy.

Đúng lúc này thì điện thoại di động của Hứa Bân đổ chuông, nghe điện thoại xong, mặt Hứa Bân biến sắc.

Mẹ vội vàng hỏi:

- Sao thế? Sao thế?

- Bệnh viện gọi điện đến, Hy Lôi bị tai nạn rồi.

4.

Lúc cả nhà tới bệnh viện thì Hy Lôi vừa mới tỉnh dậy khỏi cơn hôn mê, nhìn thấy Hứa Bân, cô lại buồn bã quay đầu đi, sự im lặng đó mang theo cả nỗi thất vọng khiến trái tim Hứa Bân đau nhói.

Bác sĩ nói, khi cô sang đường bị một chiếc xe Audi màu đen đâm trúng, cũng may chỉ bị xây xước ở cánh tay và đầu gối, sợ quá nên ngất đi chứ không làm sao cả. Cảnh sát giao thông tìm thấy số điện thoại nhà trong sổ tay của Hy Lôi. Tai nạn được cho là trách nhiệm của cả hai bên nên mỗi bên chịu trách nhiệm một nửa.

Mẹ chồng thấy thế lập tức không buông tha:

- Kể gây chuyện là ai? Ai đâm vào con dâu tôi, người bị thế này mà chỉ phải chịu một nửa trách nhiệm là xong à. Cảnh sát các anh làm ăn kiểu gì thế?

Y tá nhắc nhở:

- Nơi này là bệnh viện, bệnh nhân đang nghỉ ngơi, xin giữ yên lặng! - Lúc này mẹ chồng mới chịu yên lặng lại.

Một người đàn ông mặc chiếc áo len màu vàng nhạt bước vào, khoảng 30 tuổi, nói mình là người đâm phải Hy Lôi. Mẹ chồng lập tức bước lên một bước, lên giọng uy hiếp:

- Anh đâm con dâu tôi thành ra thế này, nói đi, làm thế nào? Người ta đang đi trên đường mà còn bị xe anh đâm phải, sao lại nói là cùng chịu trách nhiệm? Nhỡ sau này có di chứng gì thì làm sao?

Chàng trai cũng rất thẳng thắn, sắc mặt thể hiện sự xin lỗi:

- Tại tôi đang bận nên lái hơi nhanh. - Nói rồi anh lấy ra các hóa đơn xét nghiệm mà mình vừa thanh toán cùng với một xấp tiền, nói, - Đây là bồi thường của tôi, coi như là tiền điều trị và bồi dưỡng cho cô đây sau này! Nếu có vấn đề gì thì đây là danh thiếp của tôi, có thể gọi điện tới tìm tôi! - Người đàn ông lại đưa danh thiếp của mình ra.

Hy Lôi lúc này mới quay đầu lại, từ chối:

- Không cần đâu, tôi cũng có trách nhiệm, vả lại tôi cũng chẳng làm sao, chỉ bị chút xây xát thôi.

Hứa Bân xoa tay nói:

- Thôi được rồi, người không sao là tốt, anh đi đi.

Bố chồng cũng tỏ vẻ khoan dung:

- Thôi bỏ đi.

Người đàn ông vẫn kiên quyết bắt mọi người phải nhận tiền. Mẹ chồng nhìn thấy một xấp tiền chắc phải tới 5000 tệ, bèn đưa tay ra nhận:

- Sao lại không cần, người đã bị thương như thế rồi, lại bị sợ hãi, cũng phải bồi thường tinh thần chứ. Sau này có di chứng gì còn phải tìm anh nữa đấy!

Người đàn ông thấy bên kia đã nhận tiền thì yên tâm hơn, chuẩn bị bỏ đi, quay sang nói với Hy Lôi:

- Tôi còn chút việc, xin phép đi trước. Nếu có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi. Hôm nay tôi thực sự xin lỗi.

Hy Lôi gật đầu, cái kiểu nhỏ mọn và tầm thường của mẹ chồng khi đòi tiền người ta ban nãy khiến cô thấy mất hết cả thể diện, chỉ hy vọng anh ta mau bỏ đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại người nhà Hứa Bân.

Hy Lôi đau lòng, vết thương trên cánh tay cũng âm ỉ đau. Cô lại quay đầu đi, những giọt nước mắt tủi thân trào ra. Nếu không phải vì nghĩ ngợi quá nhiều, nếu không phải vì tinh thần hoảng hốt thì làm gì đến nỗi bị xe tông!

Bố chồng lên tiếng trước:

- Về nhà thôi! Hy Lôi, có chuyện gì thì về nhà nói.

Hy Lôi ghen ngào:

- Bố, bố cứ về đi, mặc kệ con.

Mẹ chồng định nói gì đó, nhưng bị bố chồng đánh mắt ra hiệu nên đành nuốt xuống.

Hứa Bân nói:

- Bố mẹ, bố mẹ về trước đi, tìm thấy Hy Lôi rồi, bố mẹ cũng yên tâm. Bố mẹ về đi, con ở đây với cô ấy.

Bố mẹ chồng đi rồi, phòng bệnh chỉ còn lại Hy Lôi với Hứa Bân.

Hy Lôi vẫn quay đầu sang hướng khác, những giọt nước mắt tủi thân ầng ậng trong mắt.

Hứa Bân ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng xoa lên vết thương của Hy Lôi, xót xa hỏi:

- Còn đau không?

Câu hỏi này trong phút chốc chạm vào sợi dây thần kinh bị dè chặt tới căng cứng của cô, cô bật khóc lớn. Hứa Bân vội vàng ôm lấy cô, rồi rít xin lỗi:

- Là anh không đúng, anh sai rồi, anh không nên nghi ngờ em, em đừng đau lòng nữa. Hy Lôi, em đánh anh đi, em đánh anh mấy cái là sẽ thoải mái hơn.

Hy Lôi vẫn không nói gì, chỉ khẽ đẩy anh ra.

Hứa Bân cầm điện thoại của Hy Lôi ra:

- Nhìn này, anh mang di động tới cho em này. Sau này anh sẽ không ngang ngược thế nữa, không có di động, anh không tìm được em, em không biết đâu, vừa này anh lo lắm. - Thấy Hứa Bân nói rất chân thành, những giọt nước mắt cũng sáng lấp lánh trong mắt anh, trái tim Hy Lôi lại mềm ra. Không tha thứ cho anh thì biết làm thế nào đây!

Ngày mai mặt trời vẫn mọc, cuộc sống vẫn tiếp tục, thay đổi hay lựa chọn đều là những việc thật gian nan.

9. Chương 9: Thuốc Tránh Thai Không Cánh Mà Bay

Sự kiện điện thoại cuối cùng cũng kết thúc. Hy Lôi vì bị thương nên xin nghỉ ở nhà mấy hôm, hai vợ chồng lại làm lành với nhau, Châu Cường cũng không gọi điện thoại tới lần nào nữa, cuộc sống lại quay trở về với sự yên tĩnh thường ngày. Nhớ lại cú điện thoại của Châu Cường, có thể chỉ là anh nhất thời nhớ ra nên gọi điện thoại hỏi thăm mà thôi, trong lòng Hy Lôi cũng đã bình yên lại. Cuộc sống bình thường như một hồ nước chết, còn Hy Lôi cảm thấy mình giống con ếch sắp chết dưới đáy hồ, cô cần có một bầu dưỡng khí mới, nhưng bầu dưỡng khí đó Hứa Bân không thể cho cô được.

Để giảm bớt các va chạm, mẹ chồng và Hy Lôi nói chuyện rất ít với nhau, bà cũng không kể tội Hy Lôi trước mặt cô nữa mà thường nói riêng với con trai, rồi bắt con trai chuyển lời.

5000 tệ đó mẹ chồng tự giữ lấy, nhưng bà vẫn hơi ngại con dâu nên giải thích:

- Tiền thì mẹ giữ lấy, để mua đồ ăn bồi bổ cho con! - Mua được hai con gà hầm thì chủ yếu là gấp vào bát cho con trai, cả nhà coi như được ăn theo. Hy Lôi cũng chẳng buồn tính toán. Cô nhìn thấy tấm danh thiếp của người đâm phải cô trên bệ cửa sổ, thiết kế đơn giản mà phóng khoáng, trên đó viết "Liêu Phàm" của công ty gì gì đó, Hy Lôi sợ mẹ chồng cầm tấm danh thiếp tới tìm người ta đòi tiền nên xé vụn ra rồi ném vào thùng rác.

Tối hôm nay, mẹ chồng bỗng dưng tự tiện vào phòng Hy Lôi, ôm theo một cái chăn, cười híp mắt nói:

- Này, Hy Lôi, con thay cái chăn này sang, chăn bông, ấm lắm. Cái cũ thì đưa đây mẹ mang giặt cho hai đứa.

Hy Lôi thấy hơi cảm động, vội vàng xuống giường đón cái chăn, rồi lại gấp chăn cũ lại để sang một bên:

- Mẹ, không cần đâu, cái mới thì bọn con đắp, cái cũ để mai con giặt.

Mẹ chồng thấy Hy Lôi chịu nhận cái chăn mới thì hài lòng đi ra ngoài. Một lát sau bà lại vào, tay cầm một món đồ gì đó sáng lấp lánh:

- Hy Lôi, có phải dây chuyền của con không? Sao lại để ở cạnh bồn rửa mặt, cẩn thận kéo rơi xuống cống là mất đấy.

Hy Lôi nhìn lại, đúng là sợi dây chuyền bạch kim cô mua hồi mới cưới, bởi vì cái mặt của nó thường bị mắc vào tóc nên lúc rửa mặt, cô tháo ra để làm sạch lại nhưng rồi quên mất. Nghĩ lại, người ta nói nhà có người già như có vật báu, đúng là không phải không có lý, những việc nhỏ nhặt như thế này người già thường nhớ rõ ràng hơn, một ngày ba bữa cũng được ăn đúng giờ, sau này có con thì bố mẹ cũng sẽ chăm con cho.

Hy Lôi nhận sợi dây chuyền, nói:

- Dạ vâng, con vừa để đấy mà quên mất. Cũng may mà mẹ nhìn thấy.

Mẹ chồng đi ra ngoài.

Hy Lôi sờ sờ tấm chăn, vỏ lụa màu đỏ, lụa Hàng Châu chính gốc, trên đó thêu hình những con búp bê đủ mọi hình dạng, có đứng có ngồi, cô khen:

- Đẹp thật! Đúng là những món đồ truyền thống của Trung Quốc đẹp hơn!

Hứa Bân cũng leo lên giường, hào hứng nói:

- Em biết trên đó thêu cái gì không?

- Búp bê.

- Đây không phải là búp bê bình thường đâu, em xem, ở góc này còn có tên này! Bách Tử Đồ. - Hứa Bân chỉ cho cô xem.

- Đúng là có 100 con à?

- Nghe nói chỉ có 99 con thôi.

- Thế sao gọi là Bách Tử Đồ?

Hứa Bân cố ý giả bộ:

- Em đoán thử xem.

Hy Lôi đoán mãi, cuối cùng vẫn phải hỏi Hứa Bân. Anh cười bí hiểm, tay xoa lên cái bụng của Hy Lôi:

- Con cuối cùng nằm trong bụng của người đàn bà đắp chăn.

Hy Lôi vỡ lẽ, thì ra là ý chúc người ta sớm sinh quý tử.

Hứa Bân tiếp lời:

- Mẹ anh nói rồi, đắp cái này may mắn, có thể phù hộ chúng ta sinh được một đứa trẻ đáng yêu. Mẹ cũng bảo hai đứa mình sớm sinh con thì em cũng sẽ yên phận.

- Thế là có ý gì? Thế nào là sinh con rồi em sẽ yên phận?

- Thì là nói đàn bà có con rồi thì sẽ yên phận sống bên chồng con, không còn nghĩ ngợi lung tung nữa.

- Bây giờ em không sống yên phận với anh sao? Anh nghĩ ngợi lung tung, thế là ý gì? Mẹ anh nói, mẹ anh nói, anh mấy tuổi rồi, có óc không hử. Sinh con rồi ai nuôi, tiền lương của hai đứa mình, anh nộp tiền sinh hoạt phí rồi còn chẳng đủ mình anh tiêu nữa là.

- Có con rồi thì mẹ nuôi cho, cháu nội của bà, chẳng nhẽ bà còn tiếc không bỏ tiền ra?

Hy Lôi cười lạnh:

- Bây giờ tính toán như thế, có con rồi thì thoáng hơn chắc, ai mà tin? Với lại bây giờ vẫn còn trẻ, sự nghiệp vừa mới bắt đầu, em mà có thai rồi xin nghỉ để, cả năm chẳng đi làm thì sao được, đừng có mơ! - Chút cảm động trước tấm lòng mẹ chồng ban nãy của Hy Lôi đã bốc hơi hết cả.

Nói xong, cô lại thêm một câu:

- Mai Lạc có thai rồi, đang buồn kia kìa! - Hứa Bân thấy Hy Lôi phản ứng gay gắt trước vấn đề có con như thế thì chỉ đành ngò im.

Nghĩ lại chuyện Mai Lạc có thai, Hy Lôi mới nhớ ra mình nên gọi điện hỏi thăm bạn.

Điện thoại đổ chuông, Mai Lạc vừa mới “a lô” được một tiếng thì đã nghe thấy tiếng nồn ọe, sau đó là tiếng xả nước.

- Cậu sao thế?

- Thì bị nghén chứ sao, chẳng ăn được gì, lại chỉ buồn nôn. - Mai Lạc vừa thở hổn hển vừa nói.

- Thế cậu quyết định thế nào?

- Thì sinh thôi, có phải cậu không biết đâu, trước khi cưới tớ với Tùng Phi cũng dính một lần rồi, bác sĩ bảo thể chất của tớ không tốt, không phá lần nữa được. Bây giờ mà không đẻ thì sợ sau này muốn đẻ cũng không đẻ được.

- Cậu quyết định giữ lại à? Vừa trả tiền nhà, vừa phải nuôi con, có được không? - Hy Lôi bắt gặp thấy lo thay cho bạn.

- Tùng Phi nói rồi, nước đến đâu thì thuyền xuôi đến đấy. Không thì cũng chẳng biết làm thế nào?

- Thế thì cậu nghỉ ngơi đi nhé, có thời gian tớ sẽ sang thăm cậu. Tới lúc đó cho tớ làm mẹ nuôi nhé!

- Không vấn đề gì!

Cúp điện thoại, Hy Lôi càng kiên định với niềm tin của mình, khi chưa có sự chuẩn bị kỹ lưỡng thì chưa thể có con được. Cô cầm vỉ thuốc tránh thai ở đầu giường, uống một viên. Đây là loại thuốc viên do một chị lớn tuổi ở tòa soạn giới thiệu cho, tác dụng phụ ít, quan trọng là rất hữu hiệu, bởi vì Hứa Bân cũng giống đa số những gã đàn ông khác, nói là mỗi lần dùng bao cao su thấy cảm giác không chân thực, bởi vậy Hy Lôi đành phải uống thuốc tránh thai mỗi ngày.

Hứa Bân thấy cô uống thuốc thì cười nhạo:

- Bảo em sinh đứa con cứ như lấy mạng của em ấy! Mẹ anh nói rồi, thuốc này có tác dụng phụ, uống nhiều sẽ bị béo đấy.

Hy Lôi giận dỗi tắt đèn:

- Mẹ anh nói, lại là mẹ anh nói. Sao bà biết em uống cái này, lại vào phòng lục lọi à?

Hứa Bân thấy Hy Lôi có vẻ như muốn cãi nhau bèn thôi không nói gì nữa.

2.

Tối hôm sau trước khi đi ngủ, Hy Lôi tìm vỉ thuốc tránh thai nhưng tìm mãi không thấy. Hỏi Hứa Bân, anh đang cắm đầu vào máy tính xem một bộ phim cấp 3 không biết kiếm ở đâu về. Hy Lôi hỏi mấy lần, Hứa Bân đeo tai nghe nên không nghe thấy, chỉ hét lớn:

- Cái gì, em nói cái gì?

Hy Lôi gỡ tai nghe của anh ra, hươ hươ cái hộp không trong tay mình:

- Em hỏi anh thuốc của em, anh có thấy không?

Hứa Bân ngược mắt lên nhìn:

- Không thấy.

- Thế sao lại biến mất rồi? - Hy Lôi trợn tròn mắt.

- Chẳng nhẽ anh lại uống nó à? Không thấy thì thôi, mai mua hộp khác! - Hứa Bân thản nhiên nói.

Hy Lôi giận tới phát khóc:

- Anh thì biết cái gì, uống thiếu một viên là hiệu quả sẽ giảm ngay.

- Thế thì đừng uống nữa, thuốc nào cũng có tác dụng phụ, uống nhiều thì tốt lành gì đâu. - Nói xong anh lại quay đầu ra xem phim.

- Sao mà anh không chịu nghĩ cách gì thế, sao anh không chịu đeo, chỉ nghĩ tới cảm giác của mình, bất chấp cảm nhận của em, anh thật là ích kỷ. Em không uống thì sau này đừng có đụng vào em.

Hứa Bân đang xem tới hồi gay cấn, lại thấy Hy Lôi có vẻ giận dữ, hai hàng lông mày cau lại, vô cùng đáng yêu, thế là anh cười hề hề đứng lên ôm lấy Hy Lôi:

- Em là vợ anh, không đụng em thì đụng ai, bây giờ đụng ngay đây, mai cũng phải đụng nữa.

Nói rồi anh hôn cô, một tay thì lần mò cởi áo ngủ của Hy Lôi. Hy Lôi bực bội đẩy anh ra:

- Không được, hôm nay không được.

- Làm sao?

- Không có tâm trạng.

Hứa Bân lại áp sát vào, không chịu buông ra:

- Bây giờ không có tâm trạng, lát nữa là có ngay.

Hy Lôi chẳng biết lấy đâu ra lửa giận, đẩy mạnh anh, hét lớn:

- Không được là không được, đã nói với anh là không có tâm trạng rồi còn gì.

Hứa Bân bị đẩy thêm lần nữa, mất hết cả hứng thú:

- Em làm sao thế, sao giờ em lại như thế này? Thật là mất hứng. Chẳng phải em làm việc ở tạp chí sao, trong sách thường xuyên thảo luận về vấn đề quan hệ nam nữ, cái gì mà “10 nguyên tắc trên giường của phụ nữ”, những loại phụ nữ mà đàn ông ghét nhất. Em có thuộc vào loại nào không thế, đọc bao nhiêu sách mà sao chẳng được thấm nhuần tư tưởng chút nào.

- Không cần anh phải dạy em, anh nghĩ lại mình xem, trong sách cũng viết về “10 nguyên tắc trên giường của đàn ông”, anh có đọc không?

Hứa Bân thở dài, lắc đầu:

- Haiz, Giả Bảo Ngọc nói “phụ nữ kết hôn xong từ trần châu biến thành mắt cá”, đúng là không sai. Trước khi cưới em tâm lý bao nhiêu, còn bây giờ thì...

- Trước khi cưới thì anh nói ngọt bao nhiêu, lại còn giở đủ trò trên giường, bây giờ thì sao, nhào thẳng vào người ta, làm xong là lăn ra ngủ, chẳng khác gì cầm thú!

- Em nói ai là cầm thú hả?

- Anh nói ai là mắt cá?

Hai người bất giác đều nói to lên. Bên ngoài vang lên giọng nói quan tâm của mẹ chồng:

- Sao còn chưa ngủ, đang cãi nhau cái gì thế!

Hy Lôi giận dỗi quay người đi, cần nhân:

- Cãi nhau mà cũng phải quản.

Hứa Bân cũng chẳng còn hứng thú gì, đành bực bội đi ngủ. Vừa mới ngủ lại thấy Hy Lôi đẩy mình một cái:

- Đi, cất đĩa của anh đi.

- Em giúp anh đi chứ!

Hy Lôi xuống giường, lấy đĩa ra khỏi máy tính, cất vào hộp rồi đặt vào dưới đáy ngăn kéo ở tầng thấp nhất của bàn làm việc, xác định là không còn sai sót gì mới lên giường. Hứa Bân đã vang lên tiếng ngáy ngon lành.

3.

Lúc tan làm, Hy Lôi nhớ ghé vào hiệu thuốc mua hai hộp thuốc tránh thai. Buổi tối về nhà uống bù thêm một viên, một hộp để ở cái tủ đầu giường, một hộp thì cất vào ngăn kéo của bàn làm việc.

Tối hôm sau khi tìm thuốc để uống, chẳng thấy hộp thuốc ở tủ đầu giường đâu. Hỏi Hứa Bân, vẫn chẳng biết gì, lại còn chế giễu cô là bệnh trầm cảm đường như nặng hơn, trí nhớ càng ngày càng kém.

Hy Lôi bỗng dưng vỡ lẽ ra, chắc chắn là mẹ chồng, là bà. Cũng may trong ngăn kéo bàn Hy Lôi còn một hộp khác. Mở ngăn kéo ra, cũng chẳng thấy đâu, cô lục tung cả ngăn kéo mà chẳng thấy đâu. Cô còn vô tình phát hiện mấy cái đĩa phim cấp 3 để trong đó đã biến mất.

Hy Lôi quay đầu lại hỏi Hứa Bân:

- Đừng giả bộ nữa, chắc chắn là anh lấy đi, đĩa của anh cũng cất sang chỗ khác rồi đây này. Anh để thuốc của em ở đâu?
- Ai động vào thuốc của em? Cái gì mà đĩa cất sang chỗ khác?
- Chẳng nhẽ nó mọc cánh bay mất? Anh chẳng phải luôn nghe lời mẹ, muốn sớm có con sao, không muốn cho em uống cái này nên mới giấu đi.
- Anh đúng là nghĩ như thế nhưng em không thích thì anh cũng không miễn cưỡng, anh không làm việc đấy đâu.
- Chẳng nhẽ là mẹ anh, bà ấy lại vào phòng em rồi lấy thuốc của em, lấy luôn cả đĩa của anh nữa.

Hứa Bân vừa nghe nói mấy cái đĩa cứng của mình biến mất thì vội vàng nhảy xuống giường tìm, quả nhiên không thấy đâu.

Hai vợ chồng ngồi đầu giường nhìn nhau. Hy Lôi nhớ lại bà mẹ chồng từ bên ngoài lao vào phòng đêm tân hôn, bà mẹ chồng nửa đêm vào phòng cô đắp chăn cho con trai, tư thế ngủ không đẹp của mình, cơ thể trần truồng của mình đều bị bà nhìn thấy hết, vừa thẹn vừa giận, lần này bà lại làm thêm một chuyện quá đáng.

4.

Buổi tối lúc ăn cơm, Hứa Bân thu hết dũng khí mới dám lên tiếng hỏi:

- Mẹ, thuốc của Hy Lôi có phải mẹ lấy không?

Không ngờ mẹ chồng thoải mái thừa nhận, mí mắt cũng không giật lấy một cái, mặt không cải sắc:

- Uống cái thứ đó không tốt cho sức khỏe, sau này không có thai được thì làm sao. Tranh thủ lúc còn trẻ, sinh một đứa con, mẹ còn trông được cho hai đứa, chứ vài năm nữa mẹ già rồi, không ai trông con cho thì chỉ có khóc.

Bố chồng nghe thế thì cũng tiếp lời:

- Mẹ con nói đúng đấy, mẹ con ở nhà không có việc gì làm, có đứa cháu nội thì sẽ vui hơn, con cái là sợi dây ràng buộc, có con rồi thì tâm tư sẽ dành cho con, chẳng còn thời gian mà cãi nhau nữa, cả nhà sống yên ổn với nhau, tốt biết bao.

Hy Lôi cố kìm nén để không lên tiếng.

Mẹ chồng thấy không ai có ý kiến gì thì nói tiếp:

- Còn cái loại đĩa ấy đừng xem nhiều quá, còn trẻ, đừng có dành quá nhiều thời gian vào chuyện đó.

Hứa Bân nghe vậy thì xấu hổ, đỏ mặt tía tai, nói nhỏ:

- Đáng ghét! - Rồi anh ném đĩa ra bàn, bỏ ra ngoài.

Mặt Hy Lôi cũng đỏ bừng. Bố chồng thì lặng lẽ ăn cơm.

Lần này cô không khóc, khóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Lúc đi làm, cô mua một hộp Ma Phúc Long để ở ngăn kéo phòng làm việc, mỗi buổi trưa ăn cơm ở cơ quan xong cô lại uống một viên. Chỉ vài hôm sau thì bị Tiểu Lộ phát hiện ra. Tiểu Lộ thì thắm vào tai cô:

- Sao cậu lại mang cái thứ này tới văn phòng uống! Đừng nói, để tớ đoán, họ không cho cậu uống, muốn cậu sinh con nên cậu mới phải uống lên lút.

Hy Lôi đỏ mặt cầu xin Tiểu Lộ:

- Xin cậu, bạn tốt, mặt mặt lấm, tớ cũng hết cách rồi.

Tiểu Lộ cười:

- Thế là đúng rồi, trên có chính sách, dưới có đối sách. Không đi đường sáng thì mình đi đường tối. Phụ nữ trí thức thế kỷ XXI, sao lại để một bà già chồng gây khó dễ được. Tổ ủng hộ cậu.

Nhưng chỉ được vài hôm, Hy Lôi không thể che giấu được nữa, người ở văn phòng đông, phức tạp, mấy người đều phát hiện ra, sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ, chuyện Hy Lôi uống thuốc tránh thai nhanh chóng trở thành chuyện cười ở khắp công ty. Hy Lôi cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào, lúc giận quá ném toàn bộ số thuốc còn thừa vào thùng rác.

5.

Buổi tối, Hứa Bân lén lén lút lút leo lên giường, trong tay hươu hươu một cái hộp màu xanh, như một đứa trẻ được nhận quà:

- Cưng, em nhìn xem đây là cái gì?

Hy Lôi nhìn sang, đỏ mặt, hóa ra là một hộp bao cao su.

Cô cố ý làm điệu bộ:

- Làm gì?

- Mẹ không cho em uống thuốc, uống thuốc có hại cho sức khỏe. Vậy thì sau này mình dùng cái này, để em không trách anh là ích kỷ, anh cũng nghĩ rồi, mẹ muốn có cháu là đúng, nhưng em cho rằng không nên có con sớm cũng có lý, cho nên anh ủng hộ em.

Hy Lôi còn làm ra vẻ:

- Anh dùng cái này không sợ khó chịu nữa sao?

Hứa Bân lại mặt dày tiến lại gần:

- Để em vui thì khó chịu một chút cũng được.

Hy Lôi thích thú ôm chặt lấy Hứa Bân, thân thiết gọi:

- Ông xã, anh tốt thật đấy.

Sau một hồi mây mưa, Hy Lôi nằm trên cánh tay Hứa Bân, ngọt ngào nhớ lại dư vị của trận mây mưa ban nãy. Bỗng dưng cô nhớ ra:

- Đúng rồi, anh nhớ tìm chỗ nào đó bí mật cất cái này đi nhé, đừng để mẹ tìm thấy. Còn nữa, phải cảnh cáo mẹ lần nữa, đừng có tùy tiện vào phòng của em.

Hứa Bân xuống giường, mở tủ quần áo ra, để hộp bao cao su vào chỗ sâu nhất trong ngăn để đồ lót, còn dùng một cái quần lót che lên trên.

- Không vấn đề gì nữa rồi!

Không vấn đề gì. Trong bóng tối, Hy Lôi trầm nghĩ, thực sự là không có vấn đề gì sao?

10. Chương 10: Sự Kiện Mua Xe

Ngày nào Hy Lôi cũng ngồi xe buýt đi làm, có lúc may mắn thì có chỗ ngồi, còn được chợp mắt ngủ bù một lát, hôm nào không có chỗ, đành chen chúc trong đám người, tay giữ chặt cái vòng bên trên, có lúc cô nghĩ, cứ treo mãi như thế chẳng khác nào con vịt quay, rồi cô lại bật cười trước cách ví von hình tượng của mình, sau đó lại cảm thấy mình thật là đáng thương, cuộc sống tối tăm, chẳng có tiền đồ.

Sáng sớm hôm nay, Hy Lôi cũng như đa số mọi khi, treo tay trên xe buýt, tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một người phụ nữ đang vội vã đi trên đường, đó chẳng phải là Mai Lạc sao? Trong tay Mai Lạc còn xách

theo túi lớn túi bé, đang nhiệt tình nói cái gì đó với một bà già bên cạnh. Hy Lôi tưởng là mình chưa tỉnh ngủ hoa mắt, khi dụi mắt nhìn lại thì xe đã chạy đi xa rồi.

Tới cơ quan, cô gọi điện thoại cho Mai Lạc. Đầu bên kia vang lên tiếng thở hổn hển của Mai Lạc:

- Hy Lôi à, sao mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho tớ thế? Mệt chết mất.
- Cậu làm gì mà mệt thế?
- Vừa mới lên cầu thang.
- Hình như tớ vừa nhìn thấy cậu ở đường Thiên Đàn Tây, mặc cái áo màu xanh, tay còn xách túi lớn túi nhỏ! Đúng cậu không?
- Đúng tớ đấy, vừa tới ga tàu hỏa đón người về?
- Đón ai thế?

Mai Lạc bỗng dừng hạ thấp giọng:

- Mẹ chồng tớ. Anh chị dâu của Tùng Phi ở quê đều đi làm thuê cả, ở nhà còn mỗi bà già, mẹ anh ấy mấy hôm nay dạ dày lại khó chịu, muốn tới khám bệnh. Hôm nay anh ấy còn phải đi làm, thế là tớ phải đi đón mẹ chồng.

Hy Lôi nhớ lại tình cảnh đau khổ của mình hiện nay, bất giác thấy lo cho Mai Lạc:

- Khám bệnh xong rồi có về không? Bà ấy thế nào, dễ sống không?

Mai Lạc vẫn có vẻ rất thoải mái:

- Yên tâm đi, bà khám bệnh xong là về, hơn nữa bà tốt tính lắm, tớ về nhà anh ấy hai lần, đối xử với tớ tốt lắm. Chỉ là nói chuyện thì tớ nghe không hiểu lắm thôi, hi hi!
- Thế thì cậu bảo trọng nhé, chăm sóc tốt cho con gái nuôi của tớ đấy! - Hy Lôi không quên đùa với Mai Lạc.
- Sao cậu biết là con gái, nói không chừng lại là con trai đấy.
- Tớ thích con gái, ngoan ngoãn, xinh đẹp, thông minh, giống mẹ, là cục cưng của mẹ.
- Ha ha, tuân lệnh, để đáp ứng nguyện vọng của mẹ nuôi, tớ sẽ cố gắng sinh một đứa con gái cho cậu chơi!

Cúp điện thoại, Tiểu Lộc đã vội vàng chạy vào gọi Hy Lôi đi họp:

- Còn 5 phút nữa, đừng quên, nghe nói có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Trong cuộc họp, vẫn như mọi khi, Chủ biên nói rất nhiều vấn đề liên quan tới tạp chí, hướng phát triển tương lai, ý kiến của độc giả, cuối cùng mới tuyên bố một chuyện quan trọng, cũng chính là việc di dời địa điểm tòa soạn mà đã có lời đồn từ lâu. Cuối cùng địa điểm mới cũng được xác định, đó là chuyển sang một tòa nhà văn phòng cao cấp hơn cách đây mấy con phố.

Hy Lôi nghe xong, trong lòng thầm kêu khổ, việc mà cô lo lắng cuối cùng cũng xảy ra. Nếu chuyển tới địa chỉ mới thì lại càng xa nhà hơn, mười mấy bến xe buýt có nghĩa là cô phải dậy sớm hơn mỗi sáng.

Quay về văn phòng, Tiểu Lộc thấy mặt mày Hy Lôi ủ rũ thì hỏi:

- Sao mà có vẻ không vui thế?
- Thì về chuyện chuyển địa chỉ tòa soạn chứ còn gì.
- Đây là chuyện tốt mà, chứng tỏ ông chủ của chúng ta thực lực hùng hậu, tạp chí có sự tiến bộ, nghe nói môi trường ở bên đó rất tốt, vừa rộng rãi vừa sáng sủa, văn phòng thì thoáng gió, ánh sáng tốt, phía Nam còn có một công viên, hàng ngày bọn mình cắm mặt vào máy tính, mệt rồi thì ra đó hít thở chút không khí trong lành, ngắm màu xanh để thả lỏng mắt. Có gì mà cậu phải buồn?
- Những cái này tớ đều biết, nhưng chỗ đó cách xa nhà tớ quá, sau này tớ lại phải dậy sớm hơn để đi làm. Ngủ không đủ nhanh già lắm.

- Chuyện này thì quá đơn giản, chẳng phải nhà họ rất có điều kiện sao, giờ cậu có lý do chính đáng rồi, mua một chiếc xe đi.

- Tớ cũng có chút tiền, nếu họ có thể cho thêm một ít thì mua cái xe rẻ rẻ cũng được. Nhưng mẹ anh ấy sống kiểu đó thì chắc chắn không đồng ý đâu!

- Bảo chồng cậu nói với mẹ chồng! Nịnh chồng nhiều vào thì cuộc sống sẽ dễ chịu hơn.

Hy Lôi vừa nghĩ tới chuyện đó đã thấy đau đầu, Tiêu Hồng nói phải nịnh mẹ chồng thì mới dễ sống hơn, giờ Tiểu Lộc nói phải nịnh chồng thì dễ sống hơn, một cuộc sống đơn giản mà vì sao cứ phải dùng nhiều tâm tư và thủ đoạn như thế, thế thì ai sẽ là người nịnh cô!

2.

Buổi tối cô kể với Hứa Bân chuyện vì cơ quan chuyển đi quá xa nên muốn mua xe, không ngờ anh đồng ý cả hai tay, lập tức nói luôn:

- Được thôi, nhưng nói trước, anh lái xe, hàng ngày anh đưa em đi làm, đón em về.

Hy Lôi vui vẻ hôn một cái thật kêu lên trán Hứa Bân:

- Không vấn đề gì, em lái xe cũng không giỏi, lại lắm quy định giao thông, đương nhiên là anh lái rồi, cùng đi làm để thắt chặt tình cảm! Nhưng mẹ anh có đồng ý không?

Hứa Bân vò đầu, có vẻ hơi lo lắng:

- Đúng thế, nếu đã mua xe thì ít nhất cũng phải mua cái khoảng 7, 8 vạn tệ. Mẹ để dành được rất nhiều tiền, nhưng không biết là cho được bao nhiêu.

Hy Lôi vừa nghe thấy thế đã có tinh thần, nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Chỉ cần anh nói ngọt ẹ nghe, mẹ đồng ý thì anh yên tâm, em có 3 vạn.

- Được thôi, em đúng là tinh ranh, tiền ở đâu ra thế? Lén giấu anh lập quỹ riêng à.

- Thì hồi cưới mẹ em cho 1 vạn, em không nói với anh, với lại em viết bản thảo du lịch cho tạp chí khác, cộng thêm tiền thưởng tết, tổng cộng là 3 vạn. Vốn định để dành tiền để sau này mua cái nhà nhỏ hai đứa sống với nhau, nhưng giờ không chuyển ra ngoài được nữa thì mua xe vậy!

- Thế này thì đơn giản rồi, chúng mình có 3 vạn, bảo mẹ cho thêm một ít, chắc chắn là mẹ đồng ý.

- Sau này cuối tuần bọn mình có thể lái xe đi chơi, tới nhà bà nội cũng tiện, em cũng có thể thường xuyên về nhà mình.

Chẳng mấy khi tâm trạng Hy Lôi tốt như thế, Hứa Bân và Hy Lôi bèn nói thêm vài chuyện:

- Đạo này không có tin tức gì của Mai Lạc, hai em cũng không ra ngoài dạo phố với nhau nữa.

- Cô ấy có lẽ giờ không có thời gian đi dạo phố với em rồi. Cô ấy đang buồn kìa kìa, vừa mới mang thai, nghén dữ lắm, làm gì có tâm trạng mà đi chơi với em. Mẹ chồng lại mới lên. Nhà thì bé xíu, sống kiểu gì được!

- Đàn bà bọn em sao cứ nhắc tới mẹ chồng là lại thế, cứ như thể mẹ chồng tới là thiên hạ đại loạn không bằng. Mẹ chồng thì làm sao, mẹ anh ngoại trừ việc nói nhiều một chút thì đối với em tốt biết bao, còn giặt quần áo cho em nữa.

Hy Lôi vừa nghe thấy vậy, đành tiếp lời Hứa Bân:

- Mẹ anh tốt, mẹ anh tốt, trong mắt anh thì mẹ anh là tốt nhất, mẹ anh mà tài trợ cho bọn mình mua xe thì mới gọi là tốt!

- Cứ chờ đấy! Chỉ cần anh xuất quân thì chắc chắn không có vấn đề gì!

Tối hôm đó Hy Lôi ngủ rất ngon, nghĩ sau này không cần phải dậy sớm, cũng không cần phải chen chúc trên xe buýt là Hy Lôi đã có thể ngủ một mạch tới sáng.

3.

Không biết Hứa Bân uốn ba tấc lưỡi của mình để thuyết phục mẹ như thế nào, lúc ăn cơm, Hy Lôi nghe giọng điệu hỏi han của mẹ có vẻ rất kịch.

Mẹ chồng nói:

- Cơ quan con chuyển địa điểm à? Xác định chưa?
- Xác định rồi ạ, cuối tuần này là chuyển!
- Thế các con định mua xe gì, bao nhiêu tiền?

Hứa Bân trả lời:

- Ít nhất cũng phải 6, 7 vạn, rẻ quá thì không đi được.

Mẹ chồng lại hỏi:

- Thế hai đứa có bao nhiêu tiền rồi?

Xem ra Hứa Bân đã nói ẹ chồng biết chuyện Hy Lôi có tiền để dành, Hy Lôi đành thành thật nói:

- Con có 3 vạn, nếu mẹ đồng ý mua xe cho bọn con thì thêm khoảng 3, 4 vạn nữa là đủ.

Mẹ chồng uống mấy ngụm canh, một lúc lâu không nói năng gì. Bố chồng này giờ vẫn im lặng thì lên tiếng:

- Muốn mua thì mua đi, bố ủng hộ các con, tiền để phục vụ cho con người mà. Xảo Trân, em thấy đúng không?
- Được thì được, sau này chúng mình ra ngoài làm gì cũng tiện, chủ yếu là, con xem, mua xe thì dễ nhưng nuôi được cái xe thì khó, mẹ thấy trên báo nói phải đóng tiền đi đường, hình như tiền xăng dầu cũng lên giá, đây là một khoản không nhỏ đâu.

Hứa Bân thấy mẹ có vẻ do dự thì như trẻ con làm nũng:

- Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều thế nữa, chỉ cần mẹ ủng hộ, những việc sau đó mẹ không phải lo, mẹ, được không? Mẹ là tốt nhất rồi!

Mẹ chồng nghe con trai nói ngọt như thế thì mặt như nở hoa, lập tức đồng ý:

- Được rồi, được rồi! Hai đứa đi xem xe trước đi, xem xong lúc nào phải trả tiền thì mẹ đi rút tiền cho.

Hứa Bân vui vẻ ôm mẹ hôn một cái:

- Mẹ, mẹ tốt thật!

Ăn cơm xong, Hy Lôi vội vàng giành đi rửa bát, nghe tiếng bát đĩa chạm vào nhau thật là vui tai. Không ngờ mẹ chồng bình thường hay cẩn thận, tính tình quái gở mà có lúc lại thông tình đạt lý như thế, xem ra lúc trước Hứa Bân nói đúng, mẹ anh tiết kiệm cũng là vì cái nhà này, xem ra Tiểu Lộc nói đúng, nịnh chồng thì sẽ dễ sống hơn, chồng dù sao cũng có trọng lượng trước mẹ chồng hơn là cả trăm câu nói của con dâu.

Cuối tuần, Hy Lôi và Hứa Bân cùng đi xem xe.

Vừa tới cửa hàng xe, Hy Lôi đã thấy hoa hết cả mắt, bình thường đi dạo phố thấy quần áo rất nhiều, không ngờ ở cửa hàng xe, các loại xe cũng thật là đa dạng, nhìn mà đau cả đầu. Xe đua cao cấp, xe vượt địa hình, trong phút chốc, những chiếc xe này kích thích quyết tâm nỗ lực làm việc để có một cuộc sống tốt hơn của Hy Lôi.

Hy Lôi chỉ vào một chiếc:

- Hứa Bân, em thích cái này.
- Thích cái đầu em ý, anh cũng thích, hơn 50 vạn đấy! Đừng có xem mấy cái ngoài dự toán.

Hy Lôi chỉ đành đi tiếp, để người bán hàng giới thiệu một chiếc xe khoảng 6, 7 vạn. Anh chàng trẻ tuổi giới thiệu cho Hy Lôi một chiếc, Hy Lôi ngồi thử lên để cảm nhận, cũng không tệ, bề ngoài cũng được, nhưng

Hứa Bân lại thích một cái khác, cuối cùng mỗi người một ý, chẳng ai nhường ai. Hai người gần như cãi nhau ngay ở đó. Hứa Bân nói:

- Ngày nào anh cũng xem tạp chí xe hơi, chẳng nhẽ lại không hiểu nhiều hơn em? Em thích cái xe gì trông rách thế!
- Em cứ thích thế, em bỏ tiền ra chẳng nhẽ không được mua xe mình thích.

- Thế thì một mình em bỏ ra mà mua.

Hy Lô giận quá không nói được lời nào.

Buổi tối về nhà, hai người đều buồn rầu không vui. Bố mẹ hỏi chuyện mua xe, Hứa Bân vẫn còn nổi giận:

- Con thích một chiếc, cô ấy cứ nói là không đẹp, cô ấy thích một cái đẹp nhưng không thực dụng, thật là...

Mẹ chồng nghe vậy, khuyên Hy Lô:

- Mua xe mà, phải nghe đàn ông, con là đàn bà, việc gì mà nhiều ý kiến thế. Mua cho ai đi?

Hứa Bân nói:

- Đương nhiên là con đi rồi!
- Sao em không được đi, em cũng biết lái xe mà.
- Em lái xe, em mà lái xe ra đường thì thành sát thủ, anh không có tiền đâu mà đền.

Bố chồng khuyên:

- Được rồi, được rồi, ý kiến không thống nhất thì tuần sau lại đi xem, hai bên nhường nhau một chút, suy nghĩ lại đi.

4.

Tạp chí chuyển tới địa chỉ mới như đúng kế hoạch ban đầu. Thực sự giống như những gì mà các đồng nghiệp miêu tả, thông từ Bắc sang Nam, đằng sau là công viên, buổi sáng ánh mặt trời rạng rỡ. Bàn làm việc của Hy Lô sát cửa sổ, mở cửa sổ ra là một luồng không khí tươi mới ủa vào, cô hít sâu một hơi, vận mình một cái, nói:

- Tuyệt quá, được làm việc trong môi trường như thế này thì mới có thể nâng cao hiệu quả làm việc chứ! Ông chủ thật anh minh.

Tiểu Lộc cười:

- Tuần trước vẫn còn buồn rầu, bây giờ lại lên tiếng khen rồi. Không chê xa nữa hả!

Hy Lô tự hào cười:

- Vấn đề được giải quyết rồi, bọn tớ quyết định mua xe rồi.
- Thế thì tốt quá, sau này tớ có thể đi nhờ!
- Không vấn đề gì, hoan nghênh đi nhờ!

Không ngờ, chỉ một tuần sau mọi người đã kêu khổ rầm trời. Thì ra không chỉ Hy Lô, sau khi chuyển sang chỗ mới, rất nhiều người cũng cảm thấy cách nhà quá xa, đi làm không thuận tiện, thời gian thì chật chội, thế là hiện tượng đi muộn về muộn tăng lên rõ rệt. Cuối cùng ban lãnh đạo tòa soạn họp nghiên cứu và ra quyết định, mua một chiếc xe đưa đón cán bộ nhân viên để đưa mọi người đi làm.

Hy Lô nghe thấy vậy gần như nhảy cẫng lên trong phòng, trong lòng thầm thấy may mắn, cũng may mà mình và Hứa Bân còn chưa quyết định nên chưa giao tiền đặt cọc, nếu không lại mang theo một chuỗi phiền phức lớn.

Vừa về đến nhà, Hy Lô đã thông báo tin tốt này cho Hứa Bân:

- Không cần mua xe nữa, cơ quan sắp mua xe đưa đón bọn em đi làm rồi, thế nào, thích không!

Hứa Bân nghe thấy vậy, không hề tỏ ra vui vẻ như Hy Lôi, mà hơi chút thất vọng, cuối cùng nói:

- Thế cũng được, tiết kiệm được tiền! Anh cũng không cần làm tài xế cho em nữa.

Mẹ chồng nhận ra vẻ không vui của Hứa Bân bèn xoa mặt anh:

- Tiết kiệm được tiền mà con trai còn không vui, Hy Lôi, con không biết đâu, Hứa Bân từ nhỏ đã thích ô tô, tiền mẹ cho nó mua đồ ăn sáng, nó đều để dành mua ô tô đồ chơi đấy.

Hy Lôi nghe thế bật cười:

- Thì ra không vui là vì thế à. Thích xe thì phần đầu đi, đến lúc đó bọn mình mua cái BMW đắt tiền nhất!

Từ đó, Hy Lôi không phải dậy từ khi trời chưa sáng để chuẩn bị đi làm nữa. 8 giờ sáng mỗi ngày ra cổng tiểu khu, ô tô của cơ quan sẽ đến đúng giờ, cùng các đồng nghiệp trò chuyện trên xe, thật là thú vị.

5.

Buổi tối về nhà, mẹ chồng vẫn chưa nấu xong cơm, Hứa Bân thì đã đói, vào phòng bếp tìm xem có cái gì ăn, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy ra, không biết hai mẹ con nói gì trong đó, cứ thì thà thì thảo, bởi vì âm thanh của chiếc máy hút mùi quá lớn nên Hy Lôi nghe không rõ.

Lúc ăn cơm, mẹ chồng phá lệ, gấp miếng sườn to nhất vào bát Hy Lôi, cười rất tươi:

- Con ăn nhiều vào một chút! - Khiến Hy Lôi mắt tròn mắt dẹt.

Hứa Bân ngồi cạnh cố ý tỏ ra ghen tị:

- Con ghen tị quá, sao mẹ tốt với cô ấy vậy?

Hy Lôi nghe vậy suýt thì nôn hết thức ăn ra ngoài.

Ăn cơm xong, Hy Lôi đi rửa bát như thường lệ. Từ khi kết hôn, trừ hai bữa đầu giúp Hy Lôi rửa, còn thì sau đó Hứa Bân không bao giờ làm việc gì trong nhà. Hôm nay anh lại bước vào phòng bếp, bảo là giúp Hy Lôi rửa bát.

- Sao thế, mặt trời mọc ở đằng Tây à! Hôm nay lại tốt bụng thế?

- Hôm nay không có việc gì, đọc tạp chí của các em, nói là vào bếp có thể giúp thắt chặt tình cảm hai vợ chồng!

Hy Lôi cười:

- Kế hoạch đó là em viết, viết cho những gã đàn ông lười biếng và ích kỷ như anh, thế nào, có thu hoạch chứ hả?

Hứa Bân đón cái giẻ lau trong tay Hy Lôi:

- Đúng, trong sách nói, mỗi người đàn bà đều là một bông hoa thủy tiên, nếu chăm sóc tốt sẽ khiến cuộc sống của người đàn ông tràn đầy hương thơm, không vui, hoa héo, thế là hết mọi thứ.

- Thế anh thuộc loại nào?

- đương nhiên là muốn hoa thơm rồi. Đi đi, em đi nghỉ đi!

Hy Lôi vui vẻ đi rửa tay. Mẹ chồng cũng nhìn thấy Hứa Bân đang rửa bát nhưng không ngăn cản.

Một lúc sau, Hứa Bân dọn dẹp xong rồi vào phòng ngủ, còn rót cho Hy Lôi một cốc trà hoa nóng. Những bông hoa màu tím nổi trong cốc nước, mùi hoa oải hương thoang thoảng bay khắp phòng ngủ.

Hứa Bân nói:

- Hoa oải hương có tác dụng an thần, bệnh nhân trầm cảm của anh, uống một cốc để giải tỏa tâm trạng.

Hy Lôi thần nhiên uống hết, rồi nhìn Hứa Bân bằng con mắt hồ nghi.

Buổi tối, nằm trên giường, Hy Lôi hỏi:

- Nói đi, có chuyện gì? Có phải anh làm chuyện gì có lỗi với em nên hôm nay bỗng dưng đối xử với em tốt thế không? Em hơi sợ đấy.

- Anh đâu có làm chuyện gì có lỗi với em. Chỉ là, chỉ là có chuyện muốn bàn bạc với em!

Hy Lôi vừa nghe thấy thế đã lập tức cảnh giác:

- Có phải anh vẫn định mua xe không?

- Không phải!

- Thế thì chuyện gì?

Hứa Bân ấp úng:

- Vẫn liên quan tới tiền. Mẹ anh nói, mẹ anh nói, anh chỉ là đang bàn với em thôi, em không đồng ý thì thôi. Mẹ anh nói dù sao chúng ta cũng không mua xe nữa, số tiền kia em để trong ngân hàng cũng chẳng được lãi bao nhiêu, hay là đầu tư vào cổ phiếu, năm nay thị trường cổ phiếu đang lên, nếu nó tăng điểm kiếm được một món thì có phải là tốt hơn không?

- Đầu tư cổ phiếu, em có hiểu về cái đó đâu, chưa chơi bao giờ, anh cũng không hiểu. Đầu tư kiểu gì, nhờ lỗ thì sao?

Hứa Bân vừa nghe thấy thế đã vội vàng giải thích:

- Em quên rồi à, mẹ anh ở nhà không có việc gì cũng chơi cổ phiếu mà, còn thường xuyên kiếm được vài khoản nho nhỏ nữa, đầu tư vào đó, mẹ chơi giúp em.

Hy Lôi chưa nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối:

- Mẹ anh, mẹ anh nấu cơm còn được chứ chơi cổ phiếu thì thôi đi, để trong túi của em là an toàn nhất.

Phản ứng của Hy Lôi nằm trong tầm dự đoán của Hứa Bân, anh cũng chẳng buồn để ý, chỉ quay người sang nơi khác:

- Không đồng ý thì thôi, cứ giữ tiền riêng của em đi.

Không ngờ hôm sau những câu nói của Tiểu Lộc lại khiến Hy Lôi động lòng. Tiểu Lộc vừa vào văn phòng đã mời mọi người ăn KFC, mặt mày tươi rói. Mọi người đều hỏi Tiểu Lộc việc gì mà vui thế.

- Tổ mua một mã cổ phiếu, giờ nó tăng cao, kiếm được một món nên vui lắm!

Hy Lôi trầm tư suy nghĩ ăn cái bánh của mình, khi Tiểu Lộc ngồi xuống rồi mới thận trọng hỏi:

- Chơi cổ phiếu thực sự có thể kiếm được tiền à?

- Được chứ! - Sau đó, Tiểu Lộc giảng cho Hy Lôi nghe rất nhiều kiến thức về cổ phiếu, giúp cô có thêm chút kiến thức cơ bản về “môn” này.

Nhưng nghĩ lại câu cuối cùng của Tiểu Lộc:

- Thị trường cổ phiếu mạo hiểm lắm, nếu chơi thì phải thận trọng. - Hy Lôi lại do dự.

Buổi tối lúc ăn cơm, bố chồng đã ăn cơm xong đi tản bộ trong tiểu khu, mẹ chồng thu hết dũng khí, hỏi thăm dò:

- Hy Lôi này, đề nghị của mẹ Hứa Bân đã nói với con chưa? Suy nghĩ thế nào rồi?

Hứa Bân nói:

- Cô ấy cứ nhắc mãi, không có ý thức quản lý tài chính, chỉ biết để tiền trong ngân hàng thôi.

Hy Lôi lườm Hứa Bân một cái:

- Anh không có ý thức thì có, có thấy anh để dành được đồng tiền nào đâu.

Mẹ chồng vội vàng khuyên:

- Đừng cãi nhau, bàn bạc tử tế với nhau xem! Nghe xem Hy Lôi nói gì!

Hy Lôi nghĩ một lát rồi nói:

- Con không hiểu cái này, hơn nữa nghe đồng nghiệp nói cũng mạo hiểm lắm.

- Con yên tâm, con không hiểu thì còn có mẹ, để ở chỗ mẹ, mẹ chơi giúp con, kiếm được thì coi như của các con, nếu bị thua, khi nào các con cần dùng thì mẹ bù cho hai đứa. Yên tâm đi, năm nay thị trường tốt lắm, không thua đâu mà lo! - Mẹ chồng nói rất có lý, cứ như thể tiền đang bay về đến nơi.

- Để con nghĩ lại đã.

Hy Lôi suy nghĩ suốt cả tuần liền.

Cuối tuần của một tuần sau đó, mẹ chồng từ bên ngoài đi về, mặt tươi như hoa:

- Lên rồi, cổ phiếu của mẹ lên rồi, lần này xem các con còn tin không! Chiều nay không nấu cơm nữa, cả nhà ra ngoài ăn cơm, mẹ mời.

Buổi tối quả nhiên cả nhà ra ngoài ăn cơm, mặc dù chỉ là một quán ăn không đắt lắm nhưng mẹ chồng mời cả nhà ăn cơm khiến Hy Lôi tin rằng cổ phiếu thực sự có thể kiếm được tiền. Trên mâm cơm, mẹ chồng và Hứa Bân lại một lần nữa dụ dỗ Hy Lôi bỏ tiền ra đầu tư cổ phiếu, lúc này tài ăn nói của mẹ chồng thực là tốt, như một nhân viên marketing cổ phiếu của ngân hàng.

Hy Lôi lại động lòng một lần nữa. Hôm sau, cô rút khoản tiền 3 vạn tệ của mình ra đưa cho Hứa Bân, Hứa Bân lại đưa ẹ anh, mẹ anh đầu tư vào cổ phiếu dưới cái tên Phương Thảo Trân của bà. Ngày nào Hy Lôi cũng nằm mơ giấc mơ biến 1 tệ thành 10 tệ, rồi tỉnh dậy với nụ cười thỏa mãn nở trên môi.

11. Chương 11: Trận Chiến Mẹ Chồng – Nàng Dâu Của Mai Lạc

Việc làm này của Hy Lôi khiến Mai Lạc mắng cô một trận té tát.

Trong quán thịt bò bít tết mà hai người thường đi, khi Mai Lạc ăn xong suất thịt bò tái thứ hai, nghe Hy Lôi kể kế hoạch kiếm tiền, suýt nữa thì nổi đóa lên:

- Ốc cậu có vấn đề à? Bị ngâm nước à? Cậu nhiều tiền thì cho tớ một ít, tớ còn nhớ ơn cậu. Xong rồi, xong rồi, một cô gái có vẻ rất thông minh, sao giờ lại làm một việc ngu xuẩn như thế, ý của ai hả? Mẹ chồng cậu? Hay là Hứa Bân?

Tính cách nóng như lửa của Mai Lạc cộng với dáng vẻ nhe nanh múa vuốt của cô thu hút sự chú ý của rất nhiều thực khách trong quán.

Hy Lôi vội vàng khuyên bạn ngồi xuống:

- Cậu nói nhỏ một chút, để ý hình tượng của mình chứ.

- Thế cậu nói xem, sao cậu lại làm cái chuyện ngu ngốc thế? - Mai Lạc ngồi xuống.

Hy Lôi nói:

- Có sao đâu, tớ cũng suy nghĩ rất lâu rồi, không thua được đâu, cho dù có thua thì mẹ anh ấy nói...

Chưa chờ Hy Lôi nói hết, Mai Lạc đã dùng ngón tay dí lên trái Hy Lôi:

- Sao mà cậu không chịu hiểu hả? Tớ không nói về vấn đề thị trường cổ phiếu lên hay xuống. Vấn đề là cậu đưa tiền ẹ chồng cậu, khi cậu muốn dùng, cậu có thể dễ dàng lấy về không? Còn nữa, vì sao không dùng tên cậu để mở tài khoản!<>

Hy Lôi vẫn tỏ ra rất ngốc nghếch:

- Không sao đâu, mặc dù mẹ anh ấy nhiều lúc rất đáng ghét, quan hệ với tớ cũng chẳng ra gì, nhưng dù sao cũng là tiền của tớ, bà lấy qua Hứa Bân nên không sao đâu, vả lại dù sao cũng là người một nhà, bà ấy quyết thế nào được!

- Cậu ngu quá đi, ngày trước tớ cũng nghĩ thế, nhưng giờ mới biết, đừng nghĩ cái gì mà dù sao cũng là người một nhà, trong mắt mẹ chồng, thậm chí trong mắt chồng cậu, cậu vĩnh viễn là người ngoài.

Hy Lôi nghe giọng điệu của Mai Lạc thì mới nhớ lại mục đích Mai Lạc hẹn mình ra:

- Đúng rồi, cậu làm sao thế?

Hy Lôi cắn một miếng bánh thật to, hần học nói:

- Đừng nói nữa, tớ sắp điên rồi. Mẹ chồng tớ khám bệnh xong, chẳng làm sao cả nhưng không chịu về. Nói là phải ở lại chăm sóc tớ, xong rồi thì bảo là trông con cho tớ. Trời ơi, mới có mấy ngày tớ đã không chịu được rồi. Ai cũng nói người Giang Tây nấu ăn ngon, nhưng bà nấu món gì cũng cho nước, chẳng thấy tí dầu ăn nào, lại còn mặn, Tùng Phi ăn còn khen ngon, nói là mẹ anh làm cái gì cũng ngon, buổi tối tớ muốn xem tivi, bà đòi nghe kịch, bắt con trai phải bật đĩa kịch lên cho bà xem, khó nghe chết lên được, mà tớ nghe cũng chẳng hiểu. Tớ không nghe, ngồi trong phòng ngủ muốn Tùng Phi nói chuyện với tớ cũng không được, người ta phải xem kịch với mẹ, cậu không thấy cái vẻ hai mẹ con nói chuyện vui vẻ với nhau, quên bống tớ luôn. Tớ cứ như người thừa ấỵ.

Hy Lôi chen ngang:

- Có phải nghe Cán kịch* không? [* Cán kịch là một thể loại kịch truyền thống của Trung Quốc]

- Đúng rồi, chính là Cán kịch. Không chỉ nghe mà sáng nào dậy cũng hát nữa.

Hy Lôi cố ý ra vẻ dạy bảo Mai Lạc:

- Thế là cậu không đúng rồi, cậu nghe không hiểu thì nói là người ta không tốt, đó là nghệ thuật truyền thống mấy nghìn năm nay của dân tộc Trung Hoa đây, cậu cũng phải nên nâng cao trình độ thưởng thức của mình đi thôi.

- Được, cho dù là tớ không biết thưởng thức thì thôi bỏ đi. Nhưng bà ấy vừa đến, thấy con trai làm cho tớ bất cứ việc gì, hôm đó Tùng Phi giặt quần lót cho tớ bị bà nhìn thấy, cậu không thấy tớ bị mắg như thế nào đâu. Bảo là tới hầu hạ tớ, thà nói là tớ hầu hạ bà ấy còn hơn. Không biết dùng bếp gas, máy hút bụi, lò vi sóng, cái gì tớ cũng phải dạy, lại không quen đường, không biết đi mua thức ăn ở đâu, nói chuyện với người ta thì người ta không hiểu tiếng, lần nào đi đâu tớ cũng phải đi cùng. Đi ra ngoài với bà ấy, tớ định mua quần áo cho con, bà ấy không ưa, bắt tớ đưa ra chợ mua vải, bảo là tự may cho cháu nội, điên mất, cậu không thấy cái bộ quần áo đấy đâu, còn không đẹp bằng cái bộ quần áo của con gấu nhồi bông hàng bên kia, trông buồn cười chết được. Còn cái quần bò rách của tớ, có một miếng rách ở đầu gối ấỵ, tớ thích nhất cái quần ấy, không biết bà ấy lục được ở đâu ra, vả cái chỗ rách ấy cho tớ, còn khen tớ là biết sống, tiết kiệm, chỉ có điều lười quá, rách rồi không biết vá!

Hy Lôi bật cười:

- Bắt con gái nuôi của tớ mặc quần áo bà ấy làm à, tớ không đồng ý đâu. Cậu yên tâm đi, lát nữa hai đứa mình đi mua, nói là tớ tặng thì bà ấy chẳng nói gì được nữa.

- Thế cậu mua luôn cả váy bầu đi. Tớ muốn mua cái váy bầu mà bà ấy không cho, nói là mang bầu có vài tháng, để xong thì không dùng nữa. Cứ bắt tớ phải mặc cái quần rộng thùng thình của bà.

Hy Lôi nghe Mai Lạc tỏ khổ, không biết nên nói gì để an ủi bạn, tự mình cũng còn đang trong đầm lầy mà!

Mai Lạc hình như coi Hy Lôi như một cái thùng rác để phát tiết, vẫn nói mãi không thôi:

- Tối nào cũng thế, lúc nào không xem kịch thì thân mật kéo tay tớ, nói bằng cái giọng địa phương nặng nề rằng, nhất định phải sinh cho nhà bà một đứa con trai! Bây giờ ngay cả Tùng Phi tối nào trước khi đi ngủ cũng phải áp tai vào bụng tớ, nói bằng giọng đầy hy vọng rằng, vợ ơi, nhất định phải sinh cho anh đứa con trai nhé. Thế là sao, không sinh được con trai thì giết tớ à? Hay là bỏ tớ? Tớ cứ sinh đứa con gái, tớ thích con gái, kệ cha họ.

Mai Lạc nói một hơi, Hy Lôi rót cho bạn cốc nước:<>

- Nghỉ một lát đi, uống cốc nước.

Cô uống một ngụm nước, lại càng thấy bức xúc hơn, tiếp tục “thuyết trình”:

- Vì sao? Ai cho họ cái quyền đó, vì bà ấy nuôi người đàn ông của tớ thì có quyền kiểm soát cuộc đời tớ sao, thì có thể chen chân vào cuộc sống của tớ sao? Vì sao? - Nói mãi, Mai Lạc bỗng dừng bưng mặt khóc. Lúc này thì Hy Lôi sợ thực sự:

- Cậu không sao chứ? Sao thế, sao lại nghiêm trọng thế?

Mai Lạc không nhận chiếc khăn giấy mà Hy Lôi đưa cho, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ mang ột chai rượu. Hy Lôi vội vàng ngăn lại:

- Cậu điên rồi à? Giờ cậu đang mang thai, không được uống rượu, cũng không được khóc, như thế không tốt cho đứa nhỏ.

Mai Lạc ngược đôi mắt mọng nước lên, nói:

- Hy Lôi, cậu không biết đâu, tớ chưa bao giờ nói với ai cả, con người tớ vốn sĩ diện, trước khi cưới, lần đầu tiên tới nhà anh ấy, cậu biết mẹ anh ấy nói gì tớ không? Nhìn tớ từ trên xuống dưới rồi bảo tớ gầy quá, mỏng thì nhỏ, hông cũng nhỏ, không sinh được con trai, nói là tướng của tớ không có phúc, bảo con trai bà đừng yêu tớ nữa. Tớ ngồi trên tàu một đêm, tới nhà anh ấy đến miếng nước cũng không được uống. Cuối cùng một mình tớ bỏ đi, mua vé tàu hỏa, đi về ngay trong ngày. Nếu không phải sau đó Tùng Phi xin lỗi tớ, nếu không phải vì tớ kiên trì thì bọn tớ cũng không thể đi đến được ngày hôm nay. Giờ đây dựa vào sự nỗ lực của bản thân mình, tớ mua được nhà ở thành phố này, bà ta lại chạy tới làm đảo lộn tất cả.

Hy Lôi thấy Mai Lạc đau lòng như thế, phút chốc cũng thấy đau lòng theo, cũng rơi nước mắt:<>

- Đừng nói nữa, cậu nói làm tớ cũng thấy khó chịu, có cách gì đây, tớ cũng đang phải xoay tròn trong một cuộc sống không có lối thoát! Hay là bảo Tùng Phi nghĩ cách gì đó để mẹ anh ấy về quê đi!

- Đúng, tớ không thể để người đàn bà đó hủy hoại cuộc sống của tớ được. Tớ phải đòi lại lãnh thổ của tớ. Con quỷ Nhật Bản chúng ta còn đuổi đi được, tớ không tin một bà già nhà quê mà lại tài giỏi hơn thế.

Mai Lạc nghiêng răng nói, một lúc sau, lại toét miệng cười.

- Đi thôi, đi mua quần áo cho con gái nuôi của tớ nào.

Hai người lau nước mắt, lại nở nụ cười tươi tắn rồi đi ra khỏi nhà hàng.

2.

Mua mấy bộ quần áo cho đứa bé, rồi mua cả váy bầu cho Mai Lạc, hai người vui vẻ ra về. Mai Lạc kéo tay Hy Lôi:

- Đi nào, lên nhà tớ, gặp bà mẹ chồng của tớ. Bà ấy hiếu khách lắm, thế nào lát nữa sẽ nấu cơm đãi cậu. - Dù sao Hy Lôi cũng không muốn về nhà để nhìn bộ mặt sầm sì của mẹ chồng mình nên theo Mai Lạc tới nhà cô.

Tùng Phi vẫn đi làm thêm chưa về, mẹ chồng ra mở cửa, trông bà có vẻ là người hiền từ, vừa thấp vừa gầy, trên mặt hằn rõ vết chân chim. Trên salon còn để mấy bộ quần áo may từ vải hoa, đều là tay nghề của bà, đúng như những gì Mai Lạc nói, điểm khác biệt giữa bà và mẹ Hứa Bân là bà rất hiếu khách, thấy khách tới nhà, bà bèn mời vào nhà ngồi, nói chuyện rất nhiều, mang mấy bộ quần áo nhỏ mà bà may ra cho Hy Lôi xem, Hy Lôi cũng nghe hiểu tiếng của bà, ý là hỏi cô có đẹp không.

Hy Lôi xem kỹ lại, vải hoa là vải bông, đường may rất khéo, chỉ có điều kiểu dáng và hoa văn hơi quê, nên cô chỉ nói:<>

- Đẹp ạ!

Bà lão cứ như thế gặp tri kỷ:

- Con nghe kìa, con nghe kìa, bạn con bảo là đẹp mà! Nó cứ nói là cái này không đẹp, không đẹp bằng quần áo chó mặc, có ai nói con trai mình thế không cơ chứ?

Mai Lạc không nhịn được lại chen ngang:

- Sao mẹ biết là con trai?

Vừa này bà lão nói chuyện với khách rất hiền hòa, khách khí, nay bỗng dưng trở nên hằn học:

- Tôi nói đó là con trai thì là con trai, không phải con trai thì chị không xong với tôi đâu.

Hy Lôi vội vàng cười giả lả:

- Bác ơi, tư tưởng của bác lạc hậu quá, bây giờ con trai hay con gái đều như nhau, chẳng phải chúng ta đều là phụ nữ sao? Sao bác lại coi thường bản thân mình thế?

Bà già nghe thấy thế, bỗng dưng giả bộ bị điếc:

- Cái gì? Cô nói gì thế?

Hy Lôi bắt lực cười, bị Mai Lạc kéo vào phòng ngủ.

- Cậu xem cái dáng vẻ độc ác của bà ấy với tớ chưa? Lần nào tớ nói với bà ấy là chưa chắc đã sinh được con trai thì bà ấy cứ như thể sắp ăn tươi nuốt sống tớ đến nơi.

- Tùng Phi không nói gì sao?

- Bà ấy khôn lắm! Trước mặt con trai bà ấy, cho dù tớ nói gì cũng vẫn tỏ ra rất hiền hòa, con trai vừa đi là thái độ thay đổi luôn. Cái lần mà Tùng Phi giặt quần lót cho tớ ấy, lúc đó bà ấy chỉ mắng con trai vài câu, ngày hôm sau lúc con trai không có nhà, nói với tớ là đồ đàn bà hư hỏng, tôi nói cho chị biết, mấy món đồ bẩn thỉu của chị đừng bắt con trai tôi động vào, nếu còn bắt nó giặt thì cẩn thận tôi lột da chị ra. Cậu nghe đi, mẹ chồng cậu biến thái đến đâu thì cũng có bao giờ nói những câu như thế không?

- Trời ơi! - Hy Lôi tròn tròn mắt, - Bà ấy là phù thủy à?

Không lâu sau, quả nhiên bà lão bước vào phòng gọi họ ra ăn cơm, Hy Lôi còn thoái thác:

- Cháu không ăn đâu ạ, cháu phải về nhà bây giờ.

- Cơm đã nấu xong xuôi rồi, ăn luôn ở đây đi. - Bà lão rất nhiệt tình. Mai Lạc cũng đánh mắt ra hiệu cho Hy Lôi, Hy Lôi đành ngồi lại. Vừa nhìn vào bàn ăn, chỉ có hai món ăn, đều đựng trong cái bát to như cái chậu.

Một bát là canh bí đao nấu sườn, chỉ thấy có bí đao, sườn thì được hai, ba miếng, lại còn mặn chát nữa chứ. Mai Lạc hỏi:

- Mẹ, một cân sườn con mua sáng nay đâu?

Bà lão cúi đầu ăn cơm:

- À, ở trong nồi ấy, để dành cho Phi Phi! Nó chạy đi chạy lại bên ngoài cả ngày, mệt, bảo nó ăn nhiều một chút, chẳng biết thương chồng gì cả, lúc nào cũng chỉ biết ăn một mình.

Hy Lôi cười thầm trong bụng, điểm này thì bà ấy giống y như mẹ của Hứa Bân.

Hy Lôi vốn dĩ ăn cơm rất ít, lại kén ăn, thức ăn mặn chát như thế, mà cũng không được ngon lắm, bởi vậy cô chỉ ăn một bát cơm rồi nói là no rồi.

Mai Lạc nổi giận, tự mình chạy ra nồi nhặt sườn.

Bà lão lúc này mới để ý quan sát Hy Lôi, nói:

- Ăn thế mà đã no rồi à, con dâu bác phải ăn hai, ba bát mới no.

- Cô ấy giờ đang mang thai, ăn cho hai người mà bác, đương nhiên phải ăn nhiều rồi.

- Nhìn cô gái này xem, nét mặt đẹp quá, vừa nhìn là biết có phúc, chắc chắn sẽ sinh con trai. - Một câu nói của bà lão khiến Hy Lôi ngượng ngùng. Bản thân cô mặc dù gầy nhưng đúng là mặt cô tròn trịa hơn Mai Lạc một chút.

Bà lão lại hỏi nhỏ:

- Tùng Phi nhà bác sau này mới quen cháu à?

Hy Lôi không hiểu ý bà, nói:

- Dạ vâng, cháu là bạn của Mai Lạc, hai người họ yêu nhau rồi thì cháu mới quen Tùng Phi.

Bà lão có vẻ tiếc rẻ:

- Bác nói rồi mà, nếu không thì chắc chắn nó sẽ chọn cháu.

Câu nói này vừa thốt ra đã khiến Hy Lôi giật mình, vội vàng đứng lên. Như thế này chẳng phải là đang phá hoại tình cảm giữa cô với Mai Lạc sao?

Mai Lạc lại gần, hiển nhiên là đã nghe thấy lời của bà lão, nhưng không hề phật lòng.

Lúc tiễn Hy Lôi ra về, Mai Lạc nói:

- Thế nào, mở mắt ra chưa? Bây giờ nhìn con gái nhà hàng xóm cũng thấy là hơn tở, đều sinh được con trai, đều xứng với con trai của bà ấy.<>

- Cậu thực sự phải nghĩ cách gì đó, để đuổi mẹ Tùng Phi về quê thôi.

Mai Lạc cười bí hiểm:

- Tở đã nghĩ ra một cách rồi, cậu chờ mà xem.

3.

Hôm nay là cuối tuần, Tùng Phi được nghỉ, Mai Lạc đề nghị cả nhà ra ngoài thay đổi không khí, bà lão vừa nghe nói thế đã vui lắm, từ khi bà tới thành phố A vẫn chưa chính thức được đi chơi ở đâu:

- Đi đi, đi đi, mẹ không biết đường, đến đây mà đã đi được đâu đâu.

- Thế đi đâu ạ? - Tùng Phi hỏi.

Mai Lạc đề nghị:

- Nghe nói hoa anh đào ở chùa Ân Hòa nở rồi, nhà mình đi ngắm hoa anh đào nhé!

Bà lão vui vẻ cười.

Vừa ra khỏi nhà, Mai Lạc đang định gọi xe thì bị Tùng Phi ngăn lại, cổ sức nháy mắt ra hiệu với Mai Lạc:

- Cũng không xa, lãng phí tiền! - Mai Lạc biết, anh sợ bà lão lại chê hai vợ chồng không biết tiết kiệm.

Cả nhà đành ngồi xe buýt. Vừa lên xe, lập tức đã có một phụ nữ trung niên nhường ghế cho Mai Lạc, Mai Lạc vẫn chưa quen lắm, thực ra cô chỉ mới ba tháng, bụng cũng chưa to lắm, có lẽ vì cô mặc một cái váy bầu rộng nên thu hút sự chú ý của mọi người, cô ngượng ngùng cười nói:

- Cảm ơn chị!

Người phụ nữ hiền hòa cười:<>

- Không sao, tôi cũng chuẩn bị xuống xe mà. - Sau đó chị đi về phía cửa sau của xe. Thực ra nếu để ý thì thấy những người nhường ghế cho bà bầu đa số đều là những người phụ nữ đã từng sinh nở, chỉ có phụ nữ mới hiểu nỗi vất vả của người phụ nữ có thai.

Mai Lạc vừa mới định ngồi xuống thì thấy Tùng Phi níu tay mẹ, chỉ vào ghế nói:

- Mẹ, mẹ ngồi đây! - Bà lão không thấy người khác nhường ghế cho Mai Lạc ngồi, chẳng nghĩ ngợi gì, ngồi xuống luôn, vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh. Lửa giận trong lòng bốc lên, Mai Lạc hằn học lườm Tùng Phi một cái, nghiêng răng nói nhỏ:

- Tôi không phải là vợ anh à? Tôi đang mang thai con của ai hả? Chưa thấy ai làm chồng như anh, ghế người ta nhường cho tôi cơ mà!

Tùng Phi cười lấy lòng:

- Có phải là em đi lại khó khăn đâu, đừng ngại nhiên thế, không thể nào để con thì ngồi, mẹ thì đứng chứ.

- Thế vừa nãy lúc tôi gọi xe sao anh không cho? Anh thì hiểu cái gì, 3 tháng đầu là quan trọng nhất. - Lúc này bên cạnh lại có một người xuống xe, Mai Lạc mới ngồi xuống. Trần phong ba ban nãy mới tạm dừng lại. Ánh mặt trời rọi qua ô cửa sổ, tràn vào trong xe, nhưng trái tim Mai Lạc vẫn lạnh lẽo như băng. Vì sao? Mẹ chồng tới ở, người đàn ông dịu dàng, chu đáo trước đây bỗng dưng biến mất không để lại dấu vết, trở thành một người con trai hiếu thuận với người đàn bà khác. Cô thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thành công trong việc đuổi bà lão về quê.

Hoa anh đào ở chùa Ân Hòa nổi tiếng xa gần, cứ tầm tháng 3 là du khách lại đổ về đây nườm nượp. Mai Lạc cầm máy ảnh, liên tục chụp ảnh những bông hoa đào màu hồng, rồi tạo đủ dáng bên các cánh hoa, bắt Tùng Phi chụp cho cô, nói là để lưu giữ lại khoảng thời gian đẹp khi mang thai. Còn bà lão thì vốn là một người phong kiến, vừa bước vào chùa, thấy Phật là lễ, miệng thì lầm bầm đọc kinh, hy vọng Phật tổ phù hộ cho nhà bà có người hương khói, phù hộ con dâu bà sinh được một thằng con trai.

Từ chùa đi ra, một người ăn mặc như đạo sĩ bèn gọi cả nhà Tùng Phi lại:

- Bói một quẻ nhé, cát hung phúc họa, hôn nhân sự nghiệp, tiền đồ vận mệnh.

Bà lão vừa nghe thấy thế, vội vàng lại gần hỏi:

- Cái gì cũng bói được à? Sinh con trai con gái có bói được không?

Đạo sĩ nhìn bà lão một cái, rồi lại nhìn Mai Lạc, ra vẻ thần bí:

- Cô gái này tuổi Tuất, mệnh lý tương khắc với Thìn, chỉ sợ không địch nổi Thìn, sẽ sinh ra một thiên kim.

Mai Lạc vừa nghe thế đã nhếch mép cười thầm, Tùng Phi thì bực mình thúc giục:

- Đi thôi, nghe người ta nói liên thiên.<>

Bà lão không hiểu gì, lại hỏi tiếp:

- Tương khắc với Thìn là có ý gì? Có cách gì hóa giải không?

- Chỉ cần tránh xa người tuổi Thìn thì đương nhiên sẽ được hóa giải.

- Nghĩa là chỉ cần tránh xa người tuổi Thìn là sẽ sinh con trai?

Đạo sĩ gật đầu.

Bà lão trầm tư suy nghĩ, bỗng dưng nhớ ra:

- Ôi trời, tôi tuổi Thìn mà! Sao mà tôi lại quên mất! Tôi không thể khắc cháu tôi được, làm thế nào đây! Đại tiên, ngài giỏi thật đấy, cảm ơn nhé! - Tùng Phi móc ra 5 tệ, giục mẹ:

- Đi thôi mẹ, đừng tin cái này.

Dọc đường, bà lão vẫn lầm bầm:

- Mẹ tuổi Thìn mà, ông thầy bói nói chỉ cần tránh xa người tuổi Thìn là có thể sinh con trai.

Mai Lạc nghe nói thế, cố tình làm ra vẻ:

- Mẹ đừng tin cái này.

Bà lão thì không nghĩ thế:p>

- Sao lại không tin được, người ta nói chuẩn thế còn gì. Nếu không thì sao biết con tuổi Tuất, mẹ tuổi Thìn? Giờ làm thế nào đây?

- Tuổi Tuất với tuổi Thìn xung khắc nhau, hay là con về quê một thời gian, khi nào sinh thì con lên. - Mai Lạc nói.

Tùng Phi cười nhạo:

- Sao mà tin sái cổ mấy cái trò này thế. Về quê thì ai chăm sóc cho em. Bố mẹ em sống cùng với anh chị, làm gì có chỗ nào mà ở.

Bà lão nghe nói thế, vội nói:

- Không được, không được, mẹ đi, mẹ về quê, như thế là đủ xa rồi, không xung khắc nữa. Mẹ về quê.

Mai Lạc nghe bà nói vậy thật đúng ý mình, nhưng vẫn cố tình níu kéo:

- Mẹ mới tới không lâu, sao lại về được?

Bà lão vẫn kiên trì:<>

- Không được, nhất định phải về, để được con trai là chuyện lớn, mẹ ở đây làm gì?

Mấy ngày hôm nay Tùng Phi vẫn đang đau đầu vì chuyện bất hòa liên tục giữa mẹ và vợ, nay thấy mẹ kiên quyết đòi về thì cũng không giữ lại nữa.

Trên đường về nhà, bà lão đã ra quyết định, thu dọn xong hành lý là lập tức về quê ngay, cuộc sống ở thành phố bà đã được hưởng thụ rồi, toilet cao cấp cũng được ngồi rồi, hoa anh đào cũng được ngắm rồi, chỉ vài tháng nữa là cháu bà sẽ chào đời, cả đời này bà cũng chẳng còn nuối tiếc gì nữa. Trong lòng Mai Lạc thì đã cười tươi như hoa.

Nếu không phải vì hòn đá đó, nếu không phải vì cái bậc cấp chết tiệt thì hôm nay đúng là một ngày tuyệt vời!

4.

Thực ra Mai Lạc chỉ đi tìm vị đạo sĩ đó từ trước, cho ông ta 50 tệ, bảo ông ta bịa ra chuyện Tuất và Thìn tương khắc, bà mẹ chồng mê tín chắc chắn sẽ tưởng thật và đòi ra về. Lẽ ra mọi chuyện đã thành công, nhưng trên con đường đi vào tiểu khu, Mai Lạc không chú ý, giẫm phải một hòn đá nhỏ, trượt chân một cái, ngồi phịch xuống bậc cấp, máu lập tức tuôn ra.

Đứa trẻ giữ lại được, nhưng chân phải của Mai Lạc thì bị gãy, trong thời gian ngắn không được hoạt động tùy tiện.

Khi Hy Lôi tới bệnh viện thăm Mai Lạc, bà mẹ chồng đang ra sức mắng mỏ Mai Lạc vẫn còn nằm trên giường bệnh:

- Đã lớn ngần này rồi mà đi đường còn không cẩn thận, cũng may mà đứa bé không sao, nếu không chị đừng sống nổi với tôi.

Còn Tùng Phi thì đang khuyên mẹ:

- Mẹ, mẹ đừng đi nữa, mẹ xem chân cô ấy đã bị thế rồi, bác sĩ nói lần này là may mắn, nếu không để ý sẽ bị sảy thai lần nữa. Mẹ ở lại chăm sóc cô ấy đi.

- Thế mẹ không đi, ông thầy bói bảo mẹ tương khắc với nó, không sinh được con trai thì làm thế nào? Không được! - Bà lão vẫn kiên quyết.

- Mẹ đừng tin mấy lời ông thầy bói đó nói nữa, họ lừa mẹ đấy. Nói không chừng bây giờ cô ấy đã mang thai gái rồi, mẹ đi thì nó biến thành con trai chắc.

Bà lão vừa nghe thế đã quát Mai Lạc:

- Đều tại chị, đến lúc đó mà không đẻ được con trai thì chị cẩn thận với tôi.

Cái chân bị thương của Mai Lạc lúc này đang đau, bị mẹ con họ nói mãi bực cả mình, thấy mẹ chồng lại ở lại, kế hoạch chu đáo của mình bị hỏng, nhất thời lửa giận cũng bốc lên:

- Nói đủ chưa hả? Con trai, con trai, tôi bị thương rồi, tôi rất khó chịu, thế mà chỉ nghĩ đến sinh con trai, không để con trai thì chết chắc!

Bà mẹ chồng thấy thế cũng nổi nóng, Tùng Phi thấy việc không hay bèn vội vàng khuyên nhủ, quay sang mắng Mai Lạc:

- Sao lại nói thế! Hồn quá!

Đúng lúc đó Hy Lôi bước vào phòng bệnh nên ba người mới không cãi nhau nữa.

- Còn đau không?

- Hơi hơi thôi! - Mai Lạc thấy Hy Lôi tới thì tâm trạng khá hơn một chút.

- Đứa bé không sao chứ? - Hy Lôi hỏi. Bà lão thấy hỏi tới đứa bé thì lại chen ngang:

- Cháu nội tôi mà làm sao thì chị liệu hồn với tôi!<>

Mai Lạc bực bội quay đầu đi, Tùng Phi lại khuyên mẹ ra ngoài.

- Đứa bé không sao nhưng tớ thì có.

Hy Lôi an ủi bạn:

- Chân đau một chút thôi, không sao, chịu khó dưỡng bệnh, hay là cậu xin cơ quan cho nghỉ đi, như thế này cũng có đi làm được đâu.

- Tớ không phải nói là chân đau, tớ nói bà ấy, lẽ ra chuẩn bị về rồi, giờ chân tớ bị thương, bà ấy lại có lý do để không về nữa.

Hy Lôi hạ thấp giọng hỏi:

- Cậu nghĩ ra cách gì để bà ấy về à?

Mai Lạc kéo Hy Lôi ghé sát mặt mình, rồi kể lại đầu đuôi cho bạn nghe, Hy Lôi bật cười:

- Trời ơi! Cách này mà cậu cũng nghĩ ra, trong đầu cậu chứa cái gì thế hả!

- Suyt! Nói nhỏ thôi, tớ học theo trong “Hồng lâu mộng” mà.

- Giỏi ghê nhỉ! Cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, chân cậu bị thương, không thể đi làm được, cũng không thể bắt Tùng Phi nghỉ làm ở nhà phục vụ cậu đúng không? Mẹ anh ấy tạm thời không về cũng tốt, khi nào khỏe lại thì cậu nghĩ cách khác! Cái đầu thông minh thế này cơ mà, tớ chịu không nghĩ ra được cách như thế, cả ngày chỉ biết ở nhà buồn bã rơi nước mắt, khiến bản thân mình cũng một đống bệnh.

Tùng Phi ở bên ngoài khuyên nhủ mẹ mãi, bà lão bước vào, sa sầm mặt nói:

- Tôi không về nữa. Chân chị bị thương, con trai tôi còn phải kiếm tiền để nuôi cái nhà này, không có sức lực chăm sóc chị nữa. Nó bảo rồi, ông thầy bói đó chỉ nói bừa thôi, không tin được, nên tôi không về nữa. Nó hứa với tôi rồi, sẽ tìm một người quen để siêu âm, kiểm tra xem là con trai hay con gái, để tôi còn yên tâm.

Tùng Phi cũng an ủi Mai Lạc:

- Dưỡng thương đi, không sao đâu, nói chuyện tử tế với mẹ, đừng cãi lời, nhường mẹ một chút, anh đi làm cũng phải để anh yên tâm chứ, đúng không?

Mai Lạc vừa nghe nói đi siêu âm để xác định giới tính đã tỏ ra khinh bỉ Tùng Phi:

- Anh giỏi thật đấy, tìm người quen để xác định là con trai hay con gái, thế là con gái thì sao?

Tùng Phi ngượng ngùng cười, nhìn mẹ một cái, nói khẽ:

- Thì cứ nịnh mẹ trước đã, đừng tưởng thật!<>

Tùng Phi phải đi làm, bà lão tiễn con trai ra ngoài.

Mai Lạc nhìn theo cái lưng đã ra đến cửa, nghiêng răng nói:

- Nhìn xem, một cặp mẹ con ngu dốt, nhìn Tùng Phi nhà tớ biến thành cái gì rồi kìa. Tớ thực sự nghi ngờ không biết có phải anh ấy bị tẩy não rồi không.

- Được rồi, Tùng Phi thế là tốt lắm rồi, với cái tính cách đanh đá ấy của cậu, cả ngày người ta nhường nhịn cậu, cậu đừng khiến anh ấy khó xử nữa.

- Cậu lại còn nói tớ à, lúc nào cũng cả mớ đạo lý.

Đúng thế! Người trong cuộc thì mê, bản thân mình khi phải rơi vào trường hợp tương tự, vì sao cũng chẳng có tí trí tuệ nào nữa? Ngày trước khi cô buồn bã thì đều là Mai Lạc an ủi cô, giờ Mai Lạc biến thành người kẻ khổ, còn Hy Lôi thì như một bác sĩ tâm lý, thực ra cô cũng là bệnh nhân mà! Bác sĩ không thể tự chữa bệnh ỉn có lẽ là đạo lý này.

Mai Lạc nhanh chóng được xuất viện, xin cơ quan nghỉ phép để ở nhà dưỡng thương. Chiến tranh với bà mẹ chồng cũng cứ thế tiếp diễn. Phản ứng thai kỳ giai đoạn đầu đã bớt dần, cô lại thấy ngon miệng trở lại, lúc nào cũng đói, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới những món ăn ngon, ngày nào Mai Lạc cũng phải nói với mẹ vài lần:<>

- Mẹ, nấu ăn đừng cho thêm nước được không? Nấu ăn cho thêm ít dầu được không?

Còn bà lão thì ngày nào cũng hỏi con trai:<>

- Đã tìm được người quen chưa? Bao giờ thì đi siêu âm?

Tùng Phi ngày nào cũng phải đau đầu đối phó với mẹ và vợ, mệt mỏi vô cùng.

12. Chương 12: Mua Nhà

Cuộc sống của Hy Lôi vẫn khó chịu như thế.

Từ sau khi mẹ chồng lấy tiền để đầu tư cổ phiếu, không bao giờ cô còn nghe thấy thông tin cổ phiếu lên hay xuống nữa. Mẹ chồng cô thì dường như ngày càng quan tâm tới sự thay đổi của cô, Hy Lôi hơi mệt mỏi, đau đầu hay sốt là bà lại vô cùng căng thẳng, đưa Hy Lôi đi khám bệnh, rồi hỏi bác sĩ bằng giọng điệu vô cùng mong mỏi:

- Có phải cháu nó mang thai không ạ?

Nếu nhận được câu trả lời phủ định, mặt bà lập tức sa sầm xuống, lẩm bẩm nói:

- Là thật!

Tháng nào Hy Lôi cũng “bị” rất đúng ngày, mẹ chồng nếu nhìn thấy băng vệ sinh trong thùng rác là mặt lại sừng lên như bị ai đánh, mấy ngày liền đá thúng đựng nia. Hy Lôi ở nhà lúc nào cũng phải thận trọng, không dám nổi giận, cuối cùng tìm được nguồn gốc “căn bệnh” của bà, khi kinh nguyệt tới, băng vệ sinh thay ra cũng không dám vứt vào thùng rác mà nhét vào túi rồi lúc nào ra ngoài thì vứt.

Cuối cùng mẹ chồng không nhịn được nữa, sau bữa tối, nhân lúc bên cạnh không có người, bà thận trọng hỏi:

- Hy Lôi, có phải con bị bệnh gì không, hay là đến bác sĩ khám xem sao?

- Dạ không có! Con khỏe lắm, mấy hôm nay có bệnh tật gì đâu. - Hy Lôi không hiểu mẹ chồng nói thế là có ý gì.

- Ý mẹ là có phải con mắc bệnh gì như kiểu vô sinh mà con không biết, đi khám xem sao nhé.

Lúc này Hy Lôi mới hiểu ý của mẹ chồng, vừa xấu hổ vừa giận:

- Không có, không đâu.

- Thế con còn uống thuốc tránh thai nữa không?

- Không, không ạ! - Hy Lôi lập tức lắc đầu.

- Lạ nhỉ! Thế sao bây giờ vẫn chưa có thai! - Mẹ chồng vừa ra ngoài, vừa lẩm bẩm nói, sau đó quay lại nhìn vào phòng Hy Lôi một cái, rồi lại nói:

- Không được, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi khám.

Hy Lôi nghe mẹ chồng nói thế thì đau cả đầu.

Hơn 10 giờ tối Hứa Bân mới tiếp khách xong, say mèm quay về nhà, vừa bước vào phòng đã nằm phịch xuống giường, nhìn Hy Lôi đang giận dữ nhìn mình, Hứa Bân lại mượn hơi rượu, cười hỉ hả:

- Bà xã, bà xã, anh yêu em lắm, yêu em lắm!

Hy Lôi lắc lắc Hứa Bân, nói:

- Anh thực sự yêu em không?

- Yêu! - Hứa Bân lúc này đã hơi mơ màng, một âm thanh mơ hồ thoát ra từ cổ họng.

- Thế bọn mình thuê cái nhà rồi ra ngoài ở nhé.

Hứa Bân lại ngẩng đầu lên:

- Vì sao chứ? Em chê nhà anh không đủ tốt à!

- Không phải, mẹ anh bây giờ thấy em không có thai, nói là em bị vô sinh, bắt em ngày mai đến bệnh viện kiểm tra, em không chịu nổi, em muốn chuyển ra ngoài.

- Được thôi, chuyển ra ngoài, chuyển ra ngoài!

- Thật không? Anh đồng ý rồi đấy nhé! - Hy Lôi kinh ngạc đẩy đẩy Hứa Bân, anh đã vang lên tiếng ngáy đều đều, miệng lẩm bẩm nói gì đó, tất cả chỉ là những lời nói trong lúc say của anh thôi.

Trái tim Hy Lôi lại lạnh lẽo như băng.

2.

Ngày hôm sau là cuối tuần, bố chồng dậy từ sớm để đi tập thể dục, mẹ chồng thì sáng sớm đã gọi to ngoài phòng khách:

- Dậy thôi, dậy thôi.

Hứa Bân nghe thấy, lật người một cái rồi ngủ tiếp. Hy Lôi cũng nghe thấy tiếng gọi của mẹ chồng, thấy Hứa Bân chẳng có phản ứng gì, cũng thản nhiên ngủ tiếp.

Vừa mới nhắm mắt vào đã nghe thấy tiếng “cốc cốc”, Hy Lôi tưởng là âm thanh do mẹ chồng quét nhà gây ra nên không để ý. Một lúc sau, tiếng cốc cốc dừng lại, cửa phòng ngủ chợt kẹt một tiếng, Hy Lôi lập tức tỉnh giấc, ngồi dậy. Thấy mẹ chồng đang thò nửa người qua khe cửa, nói:

- Dậy đi, nhìn xem mấy giờ rồi!

Hy Lôi dụi mắt, mới 8 rưỡi sáng thôi mà. Hứa Bân cũng thức giấc, cần nhân:

- Ngày nghỉ cũng không cho người ta ngủ thêm một chút! Bực mình!

Mẹ chồng mặc kệ, lại nói:

- Hy Lôi, dậy đi, mẹ đưa con đi khám bệnh!

Hứa Bân thấy mẹ nói thế cũng tỉnh hẳn, hỏi Hy Lôi:

- Em bị ốm à, không khỏe chỗ nào?

Hy Lôi bực mình đẩy tay Hứa Bân ra:

- Không sao, vẫn khỏe lắm.

Mẹ chồng đi tới sát bên giường, kéo dài giọng nói:

- Có bệnh thì đi khám sớm, biết là mình mắc bệnh gì thì mới uống thuốc được chứ, cho dù là có bệnh thì bố mẹ đều là người hiểu biết, cũng không chê bai gì đâu.

Hứa Bân ngơ ngác. Hy Lôi không chịu được nữa:

- Con không bị bệnh, con không bị bệnh!

- Mẹ, rốt cuộc là làm sao? - Hứa Bân hỏi.

- Các con đã cưới lâu thế rồi mà không thấy có thai, mẹ sốt ruột lắm nên muốn đưa Hy Lôi đi khám xem có phải bị bệnh gì không, nhưng mà nó không chịu đi.

Hứa Bân biết rõ nguồn cơn thì cười khổ:

- Mẹ, mẹ đừng có lo lắng vớ vẩn được không? Ra ngoài đi, để con ngủ thêm lát nữa.

Mẹ chồng vẫn kiên trì bắt Hy Lôi đi bệnh viện. Cuối cùng Hy Lôi không nhận được nữa, bùng nổ:

- Con không bị bệnh, cho dù có bị thì tự con cũng biết đi khám, con không phải trẻ con, không cần người khác phải đưa đi. Còn nữa, cưới được bao lâu rồi? Mới nửa năm là cùng, nửa năm không có thai thì bảo là bị vô sinh sao? Lần đầu tiên con nghe nói thế đấy. Vả lại con dùng biện pháp ngừa thai vì không muốn có con ngay bây giờ, con không bị bệnh!

Vừa nói xong, mẹ chồng đã khựng lại, đông đặc chất vấn:

- Biện pháp gì, thuốc của chị tôi vứt hết đi rồi, chị còn dùng biện pháp gì?

Hy Lôi nhảy xuống giường, lồng ngực phập phồng:

- Con dùng biện pháp gì mẹ không phải lo, đây là đời tư của con, con muốn có con lúc nào là chuyện giữa vợ chồng con, không để người khác điều khiển đâu.

Mẹ chồng nghe thấy thế thì càng nóng ruột, mình đã mất bao nhiêu công sức để vứt thuốc ngừa thai của Hy Lôi đi, không ngờ con dâu vẫn lên sử dụng phương pháp khác. Bà giận quá, lục lọi khắp phòng, tủ đầu giường, bàn đọc sách, ngăn kéo.

Hy Lôi nhìn bà mẹ chồng như đang nổi điên, rồi nhìn Hứa Bân vẫn ngồi ngây như phỗng trên giường thì hét lên:

- Hứa Bân, anh có làm gì đi không hả?

Hứa Bân bắt lực xuống giường, kéo mẹ mình lại, khuyên:

- Mẹ, đừng tìm nữa, sao mẹ không chịu nhớ cho con, đừng tùy tiện lục lọi đồ của người khác.

Mẹ chồng chẳng ngẩng đầu lên, miệng vẫn cắn nhẩn:

- Cái gì mà người khác, đây là nhà của tôi, tôi không được tìm đồ sao. Để ở đâu? Ở đâu? Lấy ra cho tôi!

- Mẹ! - Hứa Bân hét lên một tiếng, cuối cùng cũng nổi cáu với mẹ, - Mẹ, mẹ để con sống vài ngày yên ổn được không?

Mẹ chồng giật mình trước tiếng hét của con trai, đứng khựng lại, rồi ngồi phịch xuống sàn nhà lạnh buốt, bắt đầu khóc rầm rức:

- Tôi có gì sai, tôi muốn sớm có cháu thì có gì sai? Anh chị ngày nào cũng đi làm, một mình tôi ở nhà cô đơn, chẳng có ai để nói chuyện, tan làm rồi còn hầu hạ anh chị ăn uống, rồi ai lại làm việc đó, người xem tivi cùng tôi cũng chẳng có, vợ anh cả ngày sưng sía mặt mày với tôi, nhà này lạnh lẽo như không người, chẳng có chút sinh khí, tôi muốn có đứa cháu thì sai sao?

Mẹ chồng nói rất đau lòng, nước mắt nước mũi giàn giụa, Hứa Bân và Hy Lôi đều không nói gì nữa.

Hứa Bân thương mẹ, dịu bà đứng dậy, khuyên nhủ:

- Mẹ, đừng khóc nữa, để con khuyên Hy Lôi, được không?

Nhưng Hy Lôi vẫn kiên trì với lý lẽ của mình, sao cô có thể khuất phục trước ý chí của mẹ chồng được. Thấy Hứa Bân ngả về phía mẹ anh, Hy Lôi lập tức thể hiện rõ lập trường của mình:

- Bao giờ sinh con tự con có kế hoạch, con không để người khác làm đảo lộn cuộc sống của con đâu. Mọi người mà ép con, con sẽ ra ngoài ở.

- Ai bảo ra ngoài ở? - Bên ngoài vang lên tiếng của bố chồng, không biết ông về nhà từ lúc nào, thấy cả nhà như đang có chiến tranh, bèn bước vào phòng hỏi, - Ai muốn chuyển ra ngoài? Sao thế? Lại cãi nhau à, có vấn đề gì thì cùng nhau giải quyết mà, hờ một chút là đòi chuyển ra ngoài, đều là người một nhà cả, truyền ra ngoài người ta lại cười cho.

Lời nói của bố chồng như đang muốn an ủi mọi người, nhưng đã thể hiện rõ lập trường của ông: “Không thể chuyển!”.

Hy Lôi nghĩ lại cuộc sống gò bó, tù túng sau này mà cô phải chịu đựng, trái tim đã một màu đen tối.

Mẹ chồng lại tố cáo với chồng:

- Em đã bảo nó mau sinh một đứa bé mà nó không chịu, cãi lời em, cả ngày lên uống thuốc ngừa thai!

Bố chồng đỡ bà đứng dậy, nói:

- Đi thôi, về phòng, chuyện sinh con thì từ từ bàn sau! - Khi ông nói câu này, quay sang liếc Hy Lôi một cái, lần đầu tiên ông thể hiện rõ lập trường của mình, ông ủng hộ vợ mình, muốn con dâu sinh một đứa con, chỉ có điều phải bàn bạc cẩn thận.

Bố mẹ chồng đã ra ngoài. Hứa Bân vẫn im lặng. Hy Lôi mở lời:

- Em không chịu nổi mẹ anh nữa, em phải chuyển ra ngoài, ngày mai em sẽ đi tìm nhà.

Hứa Bân giờ vẫn còn rối bời vì cảnh tượng ban nãy, nghe Hy Lôi nói vậy lại càng bức mình hơn:

- Đừng quậy nữa được không. Không nghe bố nói à, không được chuyển ra ngoài.

- Lời của bố anh là Thánh chỉ à, ông ấy không cho chuyển thì không được chuyển à? Nhìn mẹ anh xem, trước mặt em mà còn lục lọi đồ trong phòng em, khi em không có nhà, bà ấy còn thoải mái hơn ý chứ! Chẳng có ý thức về đời tư của người khác gì cả. Em là người làm công tác viết lách, ngay cả không gian riêng của em cũng không có sao? Ngày mai em sẽ đi tìm nhà.

Thấy Hy Lôi có vẻ nghiêm túc, Hứa Bân cũng sợ hãi, vừa nịnh vừa khuyên:

- Xin em đấy, đừng quậy nữa, em chuyển ra ngoài thì để mặt mũi của bố anh vào đâu! Anh xin em mà!

Hy Lôi bình tĩnh lại suy nghĩ:

- Ai quậy chứ, thế anh đi nói với mẹ anh, đừng có nhắc chuyện sinh con nữa, tâm trạng của bà ấy em hiểu được, nhưng bây giờ không thể có con, em có sự nghiệp của em, năm nay mọi người đều đang tranh giành cái chức phó chủ biên, chờ qua năm sau, ổn định hơn một chút rồi nghĩ tới chuyện ấy.

- Được, anh sẽ nói với mẹ.

- Còn nữa, từ ngày mai, khi đi làm em sẽ khóa cửa, nếu anh đi mượn hơn thì anh khóa.

Hứa Bân nghe thế đã không vui:

- Thế để làm gì? Làm thế chả khác nào phòng trộm, để người ta thấy lại không thoải mái.

- Nhưng em không như thế, bà ấy cứ vào phòng em lục lọi, em đã nói mấy lần rồi mà vẫn thế! Em chẳng còn cách nào khác!

- Đừng khóa cửa, như thế không tốt, để anh nói với mẹ, anh hứa đấy.

Hứa Bân dậy rửa mặt, nhân tiện đi vào phòng mẹ mình, không biết anh nói thế nào với mẹ mà bữa trưa khi ăn cơm, sắc mặt mẹ chồng vẫn nặng chình chịch, cũng không nói năng gì với Hy Lôi, không nhắc tới chuyện sinh con.

Sáng sớm thứ hai rời khỏi nhà, lúc đi ra khỏi phòng ngủ, Hy Lôi nghĩ ngợi một lát nhưng rồi vẫn không khóa cửa phòng, chỉ khẽ khàng đóng lại, làm một hành động giả vờ, ý là đang nói đừng ai bước vào. Hy vọng mẹ chồng có thể hiểu.

3.

Các bà mẹ chồng trên thế giới này đúng là mỗi người một kiểu, chẳng ai giống ai, có người thì giống con gà mẹ, ra sức ôm con vào lòng, có người thì giống con chim ưng, ra sức đẩy con ra ngoài.

Đã đến văn phòng từ lâu mà mãi không thấy Tiểu Lộc tới. Bình thường ở cơ quan, quan hệ giữa Hy Lôi với Tiểu Lộc là tốt nhất, cô thích tính cách thoải mái của bạn, thấy bạn chưa tới, cô cũng hơi lo, đang định gọi điện thoại hỏi thì nghe thấy một đồng nghiệp tên Trương Vi ở cùng phòng nói:

- Ôi, Tiểu Lộc xui thật, tắm mà cũng bị trúng độc than.
- Cậu nghe ai nói thế, trúng độc khí than, có nghiêm trọng lắm không?
- Sếp bọn mình nói chứ ai, tối qua, nghe nói là đã cấp cứu tỉnh lại rồi, giờ vẫn nằm trong bệnh viện thành phố.

Vừa tan ca, Hy Lôi đã gọi điện thoại cho Tiểu Lộc, nói là tới thăm cô, hỏi nằm ở phòng bệnh số mấy. Tiểu Lộc nghe có vẻ rất yếu ớt, bên kia điện thoại ấp úng:

- Không cần tới đâu, tớ xuất viện về nhà rồi, không sao!

Hy Lôi không hiểu rõ nguồn cơn, vẫn quan tâm hỏi:

- Thế sao được, hai đứa mình bình thường thân với nhau như thế, cậu lại luôn chăm sóc tớ, bây giờ cậu gặp chuyện, tớ không đi thăm cậu thì còn ra gì.
- Thế được rồi.
- Vẫn ở tiểu khu Nhã Uyển hả? - Hỏi Tiểu Lộc cười, Hy Lôi từng tới nhà cô, một tiểu khu rất xinh đẹp, một căn phòng rộng rãi và sang trọng.

Ở bên kia điện thoại, Tiểu Lộc thở hổn hển một lúc lâu rồi mới ậm ừ nói:

- Không, tớ không ở đó nữa, tớ ở nơi khác. - Sau đó nói một địa chỉ ở một nơi khá hẻo lánh.

Hy Lôi thấy nghi ngờ trong lòng, theo như địa chỉ mà Tiểu Lộc nói, cô bắt taxi rẽ đông rẽ tây mãi, cuối cùng cũng tìm được nơi bạn sống. Đó là một căn nhà cũ của một cơ quan, ở tầng một, có hai phòng, đường đi là phòng khách, bày một cái bàn thấp, căn phòng lớn hơn một chút là phòng ngủ của vợ chồng Tiểu Lộc, chồng Tiểu Lộc là một giáo viên mỹ thuật trung học, phòng còn lại bày đầy tranh và đồ dùng của chồng cô.

Hy Lôi đặt túi hoa quả trong tay xuống, lúc này mới để ý thấy một bên mặt của Tiểu Lộc vàng vọt vô cùng, không còn vẻ xinh xắn và sinh động như thường ngày nữa.

- Rốt cuộc là có chuyện gì, sao lại bị trúng độc khí than?

Tiểu Lộc cười khổ:

- Đây là nhà thuê, nước nóng đun bằng khí than, hôm qua lúc tớ tắm, anh ấy lại không có nhà, không biết vì sao khí than bị rò ra ngoài, tớ ngất đi từ lúc nào không biết, cũng may bên cạnh có hàng xóm, nếu không thì chắc tớ mất mạng rồi.
- Sao lại bất cẩn như thế, cậu dùng bình nước nóng gì mà sao lại bị rò khí than! - Hy Lôi đi vào nhà vệ sinh ngó một cái, quay ra nói. - Cái này cũ quá rồi, còn dùng được không? Đúng rồi, sao cậu lại chuyển sang sống ở đây, nhà cậu có nhà to không ở, chạy tới đây chịu khổ làm gì, chẳng nhẽ cậu cũng mâu thuẫn với mẹ chồng.

Vừa nhắc tới câu này, nước mắt Tiểu Lộc đã giàn giụa:

- Nhà to thì sao, nhà to đến mấy cũng là của người ta, chẳng có liên quan gì với tớ cả, người ta muốn cho cậu ở thì cậu được ở, không muốn cho cậu ở thì đuổi cậu ra ngoài. Trước khi cưới tớ còn nghĩ, nhà họ to như thế, mẹ chồng lại mất chồng từ trẻ, nuôi con trai một mình chẳng dễ dàng gì, tính tình lại thoải mái,

dễ sống, tớ còn ngây thơ nghĩ rằng, sau này cưới xong sống chung với nhau, nhất định phải cư xử thật tốt với mẹ chồng, không ngờ vừa mới cưới nhau được một tháng thì đã bắt bọn tớ dọn ra ngoài. Cả nhà đều là lừa đảo, lừa đảo.

Tiểu Lộc vừa nói vừa khóc rầm rức, tớ khổ mẹ chồng một hồi, thì ra khi còn trẻ, mẹ chồng cô là diễn viên của đoàn ca múa, mất chồng từ trẻ, tính tình khoáng đạt, một mình nuôi nấng con cái, khi sắp về hưu, cơ quan phân ột căn nhà chung cư với 4 phòng ngủ và 1 phòng khách. Lúc con trai cưới, bà đã đồng ý cho con trai và con dâu sống chung, sau khi cưới cũng chẳng có mâu thuẫn gì, nhưng đột nhiên lại yêu cầu họ tự ra ngoài tìm nhà, sống độc lập, nói là mình vất vả cả đời, cũng tự do cả đời, giờ đến lúc hưởng phúc rồi, không muốn người khác làm ảnh hưởng tới cuộc sống của bà. Mặc dù đã nghỉ hưu nhưng ngày nào bà cũng tham gia rất nhiều hoạt động, đoàn ca múa người già, đội người mẫu Tịch Dương, còn thường xuyên đi các tỉnh khác để biểu diễn, bản thân bà cũng có nhiều bạn bè, cuối tuần cùng nhau đi leo núi, nếu không thì tới nhà ai đó tập múa tập hát, cuộc sống của bà ấy rất thú vị, bận nhưng mà vui, nói chung về tinh thần rất là đầy đủ. Con trai cưới xong, bà cảm thấy bọn tớ làm phiền tới cuộc sống của mình, thế nên bảo bọn tớ chuyển ra ngoài tự lực cánh sinh, cũng chẳng có yêu cầu gì với con trai con dâu, không hỏi han đến, ai sống của người đó.

Hy Lôi nghe thấy vậy, thầm thấy kỳ lạ, mẹ chồng như thế mà lại ở vào cái độ tuổi này thì đúng là hiếm có, Hy Lôi rất thích. Cô thở dài:

- Thực ra mẹ chồng cậu cũng chẳng có gì sai, người già và con cái sống riêng ra, không ai làm phiền ai, như thế cũng tốt, không nảy sinh mâu thuẫn.

- Đúng là không sai, sống riêng cũng tốt, nhưng vì sao ban đầu không nói rõ ràng ra, lúc mới cưới thì cho bọn tớ cưới ở nhà to, vừa cưới xong thì dỡ chứng, thế chẳng phải là lừa gạt à? Tớ yêu cầu thấp lắm, tóm lại là nghĩ nhà họ có nhà, cũng chẳng quan trọng là của ai, được ở là được rồi, không ngờ lại như thế, mẹ anh ấy từ sau khi bọn tớ chuyển ra ngoài, chưa bao giờ tới giúp bọn tớ cái gì, đều vừa mới đi làm, thanh niên sống ở ngoài, thuê nhà cũng khó khăn lắm, mùa đông không có lò sưởi, mùa hè thì nóng điên người, không thương tớ nhưng cũng chẳng thương con trai, chưa thấy bà mẹ nào ác thế.

- Đừng nói thế, suy nghĩ của mỗi người khác nhau, mẹ chồng tớ mà được như mẹ chồng cậu thì nằm mơ tớ cũng cưới, nếu mà được như nhà cậu, không can thiệp vào cuộc sống của bọn tớ thì cho dù phải thuê nhà ở ngoài tớ cũng vui lòng.

Nghe Hy Lôi nói thế, Tiểu Lộc thấy lòng mình thoải mái hơn nhiều, cười nói:

- Để cậu sống trong cái nhà nổi mốc này, nhìn xem ở dưới bàn còn có mọt nhĩ kia kìa, xem có nói thế không?

- Ôi, dưới bàn có mọt nhĩ á!

Tiểu Lộc cười khổ:

- Chưa nghe nói phải không! Còn có chuyện ly kỳ hơn cơ! Buổi tối còn có ma nữa! Nửa đêm đèn điện tự nhiên sáng trưng. - Hy Lôi nổi cả gai ốc, kinh ngạc hét:

- Không phải chứ!

Trên đường về nhà, Hy Lôi nghĩ, các bà mẹ chồng trên thế giới này đúng là mỗi người một kiểu, chẳng ai giống ai, có người thì giống con gà mẹ, ra sức ôm con vào lòng, có người thì giống con chim ưng, ra sức đẩy con ra ngoài. Rất cuộc kiểu mẹ chồng nào là tốt đây?

4.

Buổi sáng, Hy Lôi kiểm tra xong bản thảo, uống nước nghỉ ngơi, một tin tức có liên quan về “Phân nhà phúc lợi” trên báo thu hút sự chú ý của cô.

- Tiểu Lộc, tớ đọc cho cậu nghe: 10 năm sau khi ngừng việc phân nhà phúc lợi ở Trung Quốc, vẫn có một lượng lớn người sống bên ngoài cơ sở của giá nhà đất tăng cao, được hưởng sự ưu đãi và thuận tiện do chế độ phân nhà mang lại. Rất nhiều cơ quan của Đảng, quân đội, trường học chuyên nghiệp, doanh nghiệp quốc doanh lớn đều liên tục áp dụng các hình thức “tự xây nhà”. Những cơ cấu mang màu sắc “cơ quan quốc gia” này đều đang dùng danh nghĩa của “nhà nước” để chiến thắng giá nhà đang ngày một tăng cao.

Tiểu Lộc lên tiếng:

- Chỉ là một hình thức khác của phân nhà phúc lợi thôi mà, nhưng những cơ quan có nhà phúc lợi cho nhân viên cũng được lắm, sao chúng ta không may mắn như thế nhỉ! Bao giờ tớ mới được ở nhà mới, thoát khỏi cái ổ chó hiện nay đây, để tớ cho bà mẹ chồng ích kỷ của tớ biết mặt.

Hy Lôi cũng cảm thán:

- Đúng thế, có nhà rẻ thì tớ cũng mua một căn, thế thì không cần phải để ý tới sắc mặt của mẹ chồng nữa, cũng không cần phải giấu giếm thuốc tránh thai với bao cao su nữa. Tớ cũng có thể mời bạn bè tới nhà uống trà, ăn cơm.

Không ngờ chuyện nhà cửa mà hai người bàn bạc với nhau buổi sáng, ngay buổi chiều đã được đưa vào cuộc họp, và là một tin tức tốt khiến mọi người đều phấn chấn. Tổng biên tập nói, đơn vị cấp trên mới xây một số căn hộ ở khu vực vành đai 3 phía Nam, nhà lớn, nhỏ, vừa đều có, sẽ bán ra với giá “kinh tế” nhất. Tòa soạn báo và các đơn vị có liên quan cấp dưới đều sẽ được chia một lô.

Tin này vừa thông báo, mọi người đã thì thầm bàn tán với nhau, ai cũng vô cùng hứng khởi. Bất luận là lúc nào, việc mua nhà với người Trung Quốc mà nói đều là việc lớn, mà mua được nhà giá rẻ thì đúng là việc lớn mà họ luôn mơ ước. Ai cũng biết, giá nhà có hỗ trợ của cơ quan có nghĩa là gì.

Kết thúc, Tổng biên tập lại bổ sung thêm một câu:

- Ai có ý định mua nhà thì trước khi tan ca tới phòng chủ nhiệm để đăng ký.

Còn chưa hết giờ làm, Tiểu Lộc đã kéo Hy Lôi đi đăng ký. Cô đăng ký luôn một căn nhà hai phòng ngủ. Hy Lôi trừ trừ một lát rồi cũng đăng ký một căn hộ nhỏ.

Lúc ở cơ quan đi ra, Hy Lôi hỏi:

- Cậu có tiền không? Mặc dù rất rẻ nhưng cũng phải mười mấy vạn đấy.

- Yên tâm đi, chỉ cần có một căn nhà vừa ý thì đi vay thêm cũng được. Tớ chịu đủ cuộc sống trong căn nhà đó rồi. - Tiểu Lộc thở phào một hơi, cứ như thể ước mơ đã được thực hiện, hòn đá đè nặng trong tim đã được bỏ xuống.

Trong lòng Hy Lôi thì vẫn do dự, chút tiền của cô đã đầu tư cổ phiếu, cho dù lấy hết ra thì cũng không đủ, không biết nhà Hứa Bán có chịu bỏ ra thêm một chút không.

Buổi tối khi ăn cơm, Hy Lôi vẫn do dự không biết có nên nói ra hay không.

Bố chồng ăn cơm xong thì ngồi đọc báo, vô tình nói với mẹ chồng:

- Anh thấy trên báo nói gần đây thị trường cổ phiếu không ra sao cả! Cứ chia liên tục như thế này thì có khi tiền vốn cũng chẳng còn.

- Thế thì làm thế nào, tiền để trong ngân hàng chẳng được bao nhiêu lãi, vả lại em số may, hai năm nay cổ phiếu mà em mua chẳng có cái nào giảm cả.

- Giảm thành xu thế chung rồi, không giảm chỉ là tạm thời thôi.

- Hay là rút tiền ra, mua căn nhà, nhà sau này sẽ lên giá. Hơn nữa anh nghĩ, lúc nào đó đón bố mẹ lên, nhà ở đây cũng không đủ sống, hay là mua cho vợ chồng Hứa Bán một căn nhà phòng khi cần dùng.

Mẹ chồng vừa nghe nói vậy đã lập tức phản đối:

- Mua nhà để đầu tư thì em không có ý kiến, nhưng còn đón bố mẹ anh lên thì đừng có mơ! Em không sống với họ đâu.

Bố chồng cũng chỉ nói thế để thăm dò, nay thấy bà phản ứng kịch liệt như thế thì lại nói:

- Được rồi, ăn cơm đi, coi như anh chưa nói gì.

Hy Lôi lúc này mới thận trọng nói:

- Bố, nếu muốn mua nhà thì hay là mua ở cơ quan con, 1m2chưa tới 2000 tệ, rất rẻ, nếu nhà ở cùng khu vực đó phải hơn 3000 cơ.

Mẹ chồng vừa nghe nói thế, mắt đã sáng lên:

- Sao không nói sớm! Ở chỗ nào, có những kiểu nhà ra sao?

Hứa Bân cũng rất có hứng thú, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Hy Lôi bèn kể về tình hình mà Tổng biên tập vừa công bố lúc sáng và tình hình nhà đất mà mình được biết ọi người nghe, cả nhà đều cảm thấy rất được, có thể suy nghĩ, đều thống nhất là bảo Hy Lôi cứ đăng ký một căn.

Mẹ chồng khẳng khái nói:

- Tiền thì không phải lo, theo như giá mà con nói thì nhà mình có thể trả được hết, không lo.

Hy Lôi lúc này mới yên tâm. Buổi tối nằm trên giường, tâm trạng cô vô cùng thoải mái, dường như sắp được vào ở nhà mới đến nơi, bèn mơ mộng:

- Nghe nói nhà đó đã làm trần rồi, chỉ cần trang trí lại một chút là bọn mình có thể được ở nhà mới rồi, sống thế giới chỉ có hai chúng ta rồi.

- Xem em tưởng bỏ kìa.

5.

Ngày giao nhà đang đến gần, vì là nhà nội bộ của cơ quan, không thể trả góp, nên ngày nào Tiểu Lộc cũng vô cùng bận rộn, vay mượn khắp nơi, cứ tới giờ cơm trưa là lại thấy Tiểu Lộc gọi điện thoại cho bạn học cũ, họ hàng gần xa, thậm chí cả những người bạn mới quen trên mạng:

- Cậu có tiền thừa không, cho tớ vay một chút. Mua nhà mà! Trả cậu nhanh thôi. Rốt cuộc là cậu có hay không?

- OK! - Tiểu Lộc cúp điện thoại rồi ngồi xuống.

- Đủ tiền rồi à.

- Không vấn đề gì nữa, tớ để dành được bốn, năm vạn, mẹ tớ cho năm vạn, không cần trả, một ông anh họ cho vay ba vạn, chồng tớ cũng vay của bạn bè một ít, tương đối rồi. Mẹ anh ấy thì không ột xu. Tức chết lên được. Bà ấy nói đã nuôi con trai thành người, hoàn thành nhiệm vụ, hết trách nhiệm rồi, bây giờ là lúc bà ấy hưởng thụ. Bà ấy có tiền chỉ để hưởng thụ thôi, nói năm nay sẽ đi du lịch châu Âu 10 ngày.

- Được rồi, đừng giận nữa, dù sao cũng giải quyết xong rồi.

- Cậu thì sao?

- Nhà anh ấy đồng ý bỏ tiền ra, tớ không phải lo nữa.

Tiểu Lộc vừa nghe thấy thế đã chép miệng:

- Còn nói nhà người ta không tốt, thấy chưa, cậu chẳng phải lo lắng gì, sướng biết bao. - Hy Lôi nghĩ lại cũng thấy đúng.

Buổi tối trên bàn ăn, nói tới chuyện hôm sau sẽ giao nhà, mẹ chồng nói:

- Tiền mẹ chuẩn bị xong xuôi rồi, sáng sớm mai cùng đi ngân hàng rút!

Ăn cơm xong, Hy Lôi vui vẻ đi rửa bát.

Bố mẹ chồng đã ra ngoài nói chuyện với Hứa Bân.

Một lát sau mẹ chồng bước vào, lục tìm cái gì đó trong tủ lạnh, rồi lại ngó vào giỏ thức ăn, giả vờ như rất bình thường, cuối cùng thu hết dũng khí để hỏi:

- Nhà ở cơ quan con mua rồi thì ghi tên ai?

Hy Lôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, trả lời luôn:

- Con ạ.

- Không thể viết tên Hứa Bân à?

- Không ạ, đây là nhà bán trong nội bộ cơ quan, chỉ có thể ghi tên của nhân viên cơ quan thôi, có phải nhà thị trường đâu.

- À.

Mẹ chồng hỏi xong lại đi ra ngoài.

- Mẹ nói câu này con đừng giận nhé, mẹ chỉ nói nếu thôi, nếu con với Hứa Bân không ở được với nhau, phải ly hôn, thì căn nhà đó là của ai?

- Cái này chắc là tài sản chung, mẹ hỏi Hứa Bân xem, anh ấy học luật mà. Vả lại đang sống yên lành thế này, sao tự nhiên lại ly hôn!

Mẹ chồng lại ra ngoài rồi không thấy quay vào nữa.

Buổi tối khi đã đi ngủ, Hy Lôi thấy lo lắng bèn hỏi Hứa Bân:

- Mẹ anh vừa nãy hỏi em, nhà đứng tên ai, ly hôn thì là của ai là có ý gì? Sợ em ly hôn với anh để nuốt chửng cái nhà à? Bà ấy có phải hối hận rồi, không muốn bỏ tiền ra nữa không?

- Người già mà, nghĩ nhiều, vất vả kiếm tiền nên hỏi thế thôi.

Buổi sáng ngủ dậy, mẹ chồng không hề dậy sớm như mọi khi. Hy Lôi bảo Hứa Bân vào giục bà, Hứa Bân bước vào một lát rồi đi ra nói, mẹ không khỏe, để lát nữa bà đi rút tiền rồi mang thẳng tới cơ quan cô. Hy Lôi thấy nói thế thì cũng không nghĩ ngợi gì, vội vàng đi làm.

Ở cơ quan chờ mãi, đã hơn 10 giờ mà không thấy mẹ chồng mang tiền đến. Hy Lôi hơi sốt ruột, bèn gọi điện cho Hứa Bân, Hứa Bân nói là để anh hỏi xem sao. Chỉ hỏi một câu mà hơn nửa tiếng sau không thấy gọi điện thoại lại. Hy Lôi lại gọi điện thoại cho Hứa Bân, Hứa Bân ấp úng:

- Mẹ anh nói tiền còn mắc trong cổ phiếu, bây giờ mà rút ra thì tổn thất nhiều lắm.

Hy Lôi nghe vậy càng ruột ruột hơn:

- Thế là có ý gì, chẳng phải đã hứa rồi sao, lúc trước mẹ anh nói gì? Không chịu cho thì nói rõ ra, sao ban đầu còn hứa với em!

- Có phải là không đồng ý cho đâu, tại bị kẹt trong cổ phiếu mà! - Hứa Bân vẫn biện giải ẹ mình.

- Thế còn ba vạn của em đâu, lấy ra cho em, em đi vay thêm, không cần nhà anh nữa, được chưa?

- Chỗ đó đủ làm sao được, em định đi đâu vay, trả thế nào? Anh không muốn mang nợ vào người đâu. Anh không trả nợ cho em đâu!

- Hứa Bân, anh là đồ khốn nạn! - Cúp điện thoại, Hy Lôi nằm bò ra bàn, giận tới mức ứa nước mắt. Các đồng nghiệp thấy Hy Lôi vốn thường ngày hòa nhã, dễ tính, nay lại chửi người khác thì ai cũng lựa lời an ủi.

Hy Lôi không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt mọi người, không muốn để người khác nhìn thấy cuộc hôn nhân đã thủng lỗ chỗ của mình, đành phải lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu!

Chuyện mua nhà đã thất bại vào phút cuối cùng quan trọng nhất, về tới nhà, mẹ chồng cũng không nói lấy nửa chữ về việc này, cứ như thể chưa bao giờ đồng ý, cũng chưa bao giờ hối hận. Mối quan hệ giữa Hy Lôi với mẹ chồng rơi vào một vòng tròn kỳ quái, dường như ở giữa cách một cánh cửa, nhưng không ai chịu mở ra, không khí ở nhà cứ buồn bã, tù túng.

Mối quan hệ với Hứa Bân cũng trở nên khó chịu, buổi tối bước vào phòng, vừa nhìn thấy Hứa Bân, cô đã thấy một nỗi tức giận vô cớ, cô thấy buồn, muốn nổi giận với anh, nhưng rồi lại chỉ rơi nước mắt. Hứa Bân đã bực mình lắm rồi, thấy Hy Lôi khóc, anh lại chế giễu:

- Bệnh trầm cảm lại tái phát à?

Không lâu sau, cơ quan bố chồng cũng bán nhà nội bộ, mẹ chồng bỏ ra một khoản tiền thanh toán hết một lần, giá nhà đắt hơn 200 tệ so với giá bán ở cơ quan Hy Lôi. Không ai nói với Hy Lôi chuyện này, khi họ cầm sơ đồ nhà để nghiên cứu, cũng không ai hỏi ý kiến Hy Lôi, giây phút đó, cuối cùng cô cũng hiểu ra, mình dù sao cũng chỉ là một người ngoài.

Buổi tối, Hy Lôi dậy uống nước, đi qua phòng khách, thấy đèn trong phòng bố mẹ chồng vẫn sáng, bên trong vang lên tiếng nói chuyện. Hy Lôi nổi tính tò mò, bèn rón rén chân, ghé tai nghe vài câu, cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân vì sao mẹ chồng không chịu bỏ tiền ra mua nhà cho cô.

- Đắt thì đắt một chút! Còn hơn là mua cho nó, nhờ ly hôn thì mười mấy vạn tệ của nhà mình phải chia cho người ta một nửa. Hừ, cái này thì em hiểu chứ. - Giọng của mẹ chồng.

- Em thật là, nhà mình rồi số tiết kiệm đều là tên em, ai em cũng đề phòng. - Giọng của bố chồng.

- Ngủ đi, ngủ đi.

Về phòng, Hứa Bân đã ngủ say. Cô tắt đèn, cảm giác đau đớn thắt nghẹn tim. Cô nghĩ thầm, lúc nào đó cô tìm một lý do hợp lý để đòi ba vạn tệ của mình về mới được, mẹ chồng nói đúng, ai cũng phải đề phòng.

13. Chương 13: Cuộc Đối Đầu Khó Chịu

Trời tháng bảy nóng như đổ lửa, hoa nở rực rỡ, là một khoảng thời gian đẹp để đi du lịch. Cơ quan của bố chồng tổ chức cho các cán bộ lãnh đạo bậc trung tới sơn trang Thừa Đức để nghỉ mát, sau bữa cơm, mẹ chồng đang giúp chồng thu dọn hành lý hôm sau cần mang, áo sơ mi, quần, bàn chải đánh răng, xà phòng thơm, thậm chí còn có dầu gội, tất cả đều vô cùng đầy đủ. Bố chồng đứng cạnh nói:

- Ở trong khách sạn cái gì mà không có, mang vài bộ quần áo là được rồi.

Mẹ chồng lại nhét một lọ thuốc đau bụng vào túi:

- Cứ mang thêm một chút, ở ngoài không bằng ở nhà. Thuốc này để vào đây cho anh nhé, dạ dày anh không tốt, thức ăn bên ngoài không sạch sẽ, ngộ nhờ bị đau bụng thì uống một viên, có tác dụng lắm. Anh quên năm đó, không biết anh ăn cái gì ở ngoài, về nhà sốn hết cả ra quần, em lại phải lau chùi giúp anh.

Đúng lúc đó Hy Lôi ở trong bếp đi ra, nghe thấy câu này, mặt bố chồng đỏ bừng:

- Nói cái gì thế? Không còn gì để nói à?

- Còn xấu hổ nữa chứ.

Hứa Bân lúc này mới mở cửa bước vào.

- Con trai, sao hôm nay về nhà muộn thế, không về nhà ăn cơm cũng không nói một tiếng.

- Hôm nay có tiệc, ngày mai con phải cùng luật sư Hình đi làm án, chắc phải một tuần.

Hy Lôi vừa nghe Hứa Bân nói thế, tim đã thót lại, Hứa Bân cũng đi công tác, bố chồng thì đi du lịch, nghĩa là ở nhà chỉ còn mỗi Hy Lôi với mẹ chồng. Vừa nghĩ thế Hy Lôi đã thấy buồn muốn chết đi được.

Hứa Bân thấy mẹ thu xếp hành lý cho bố thì vô tư gọi Hy Lôi:

- Bà xã, giúp anh thu xếp hành lý đi! - Hy Lôi lườm anh một cái rồi đi vào phòng ngủ.

Hai người vừa vào phòng, nước mắt Hy Lôi đã tuôn rơi, lưu luyến ôm chặt Hứa Bân:

- Em không muốn anh đi đâu.

Sự quyến luyến của Hy Lôi khiến Hứa Bân phút chốc cũng trở nên thật dịu dàng, khẽ khàng an ủi:

- Ngoan nào, anh chỉ đi có mấy ngày, về nhà nhanh thôi. Chẳng phải ngày nào em cũng nói sự nghiệp của anh không có khởi sắc gì sao, bây giờ anh làm việc kiếm tiền để mua quần áo mới cho em còn gì.

- Anh đi để một mình em ở nhà, em làm thế nào đây! - Hy Lôi tủi thân chu miệng.

- Sao lại một mình! Còn có mẹ anh mà!

Hy Lôi nghĩ bụng, chính vì có mẹ chồng nên mới khó chịu. Không phải cô chưa từng sống những ngày tháng độc thân, cuối tuần đi leo núi với bạn bè, đi bơi, đi hát hoặc vào bar, tự do tự tại biết bao nhiêu. Giờ có mẹ chồng rồi, chắc chắn là không được như thế nữa.

Hy Lôi thở dài, không nói gì nữa, lặng lẽ giúp Hứa Bân thu dọn mấy bộ quần áo, chán nản nằm lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, mẹ chồng dậy từ rất sớm làm bữa sáng cho Hứa Bân, đôi mắt hiền từ nhìn con trai ăn xong:

- Ăn đi! Ra ngoài phải chú ý sức khỏe, ở khách sạn đừng bật điều hòa lạnh quá, ăn cơm thì phải chọn chỗ sạch sẽ. - Rồi bà còn dặn dò rất nhiều việc khác. Khi đi, Hy Lôi tiễn Hứa Bân ra tận cửa.

Nhìn ánh mắt buồn bã của Hy Lôi, Hứa Bân lại thấy đau lòng, nói:

- Ngoan nhé, anh về nhanh thôi! - Mẹ chồng đưa Hứa Bân ra tới cửa thang máy, cười nói:

- Yên tâm đi, có mẹ đây mà! - Hy Lôi đứng ở cửa sổ nhìn Hứa Bân xách túi hành lý bước từng bước dài ra khỏi tiểu khu, nước mắt không kiềm chế được lại rơi ra.

2.

Cả buổi sáng Hy Lôi chẳng có tâm trạng nào mà đọc bản thảo, mở máy tính ra chơi bài, chơi được mấy ván lại thấy chán, thế là ra chỗ máy nước để rót nước, rồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiểu Lộ thấy Hy Lôi có vẻ buồn rầu không vui thì hỏi:

- Lại làm sao thế?

- Hứa Bân đi công tác rồi. - Hy Lôi ngậm ngùi đáp.

- Ô, cười nhau bao nhiêu lâu rồi mà vẫn còn dính nhau thế, mới đi có mấy tiếng mà đã nhớ rồi à! - Tiểu Lộ trêu.

- Cậu thì biết gì? Không phải vì cái này. Anh ấy đi công tác, bố chồng cũng đi chơi, ở nhà còn mỗi tớ với mẹ chồng.

- Ô, tớ biết rồi. Thế thì cậu về nhà muộn một chút, buổi chiều tan làm thì tới nhà mới của tớ, xem nhà mới thế nào, được không?

Nhà mới của Tiểu Lộ đã bắt đầu trang trí lại, mặc dù người ta bận rộn cả ngày, nhưng lại vui vẻ như một chú chim sẻ, ngày nào cũng lên mạng tìm kiếm hình ảnh, tan làm là đi dạo quanh các khu chợ bán đồ trang trí nội thất, tranh thủ thời gian đi xem tiến độ hoàn thành ngôi nhà của mình, một lòng một dạ lo cho ngôi nhà mới.

Vừa nhắc tới chuyện nhà cửa là Hy Lôi lại càng buồn hơn:

- Tớ không đi, tớ ghen tị với cậu!

- Ha ha ha, cậu cứ ra sức mà ghen tị với tớ đi.

Trước khi tan làm, Hy Lôi vốn định cùng Tiểu Lộ đi xem nhà mới thật, nhưng mẹ chồng phá lệ gọi điện thoại tới:

- Hy Lôi này, tan làm thì về nhà đúng giờ nhé, đừng ăn cơm ở ngoài.

- Con biết rồi! - Hy Lôi chán nản nhìn Tiểu Lộ một cái. - Không đi nữa, mẹ chồng gọi tớ về nhà ăn cơm.

Về tới nhà, mẹ chồng hình như đã ăn cơm xong, đang ngồi trong phòng khách đọc báo, thấy Hy Lôi về bèn nói:

- Cơm ở trên bàn ấy.

Hy Lôi rửa tay rồi vào phòng bếp, trên cái bàn ăn rộng lớn chỉ có một đĩa khoai tây xào, một đĩa thức ăn mặn, cái màn thầu đã nguội ngắt và ít cháo loãng. Chẳng phải gọi điện giục cô về nhà ăn cơm sao? Hy Lôi còn tưởng là mẹ chồng nấu món ăn nào ngon, bỗng dưng cảm giác thê lương trào lên trong lòng. Cô đành ăn hết bát cháo nhỏ với mấy miếng khoai tây, sau đó ăn một cái màn thầu rồi lặng lẽ đi rửa bát.

Ăn cơm xong, mẹ chồng vẫn đang ngồi đọc báo trong phòng khách, tivi cũng bật lên. Tối hôm đó đài Hồ Nam có một tiết mục phỏng vấn một ca sĩ mà Hy Lôi thích nhất, nếu là bình thường thì Hứa Bân sẽ chiều theo sở thích của Hy Lôi, chuyển sang tiết mục mà cô muốn xem, mẹ chồng cũng chẳng nói gì, còn lúc này, mẹ chồng đã bỏ báo xuống, bắt đầu xem vở kịch Hôn nhân là vàng, Hy Lôi do dự một lát rồi đi vào phòng mình.

Gọi điện thoại cho Hứa Bân nhưng lại không có tín hiệu.

Buổi sáng đi làm, cô nói với Tiểu Lộc nghe chuyện mẹ chồng nấu cơm tối, Hy Lôi vô cùng tức giận:

- Rõ ràng là hai người thân quan trọng với bà ấy không có nhà nên đồ ăn lập tức thay đổi, gọi điện thoại dặn tớ đừng ăn cơm ở ngoài nhưng quay về, cậu đoán bà ấy cho tớ ăn cái gì? Một đĩa khoai tây xào, đĩa thịt mặn. Bình thường con trai mà có nhà thì trên bàn ăn lúc nào cũng phải bày, tám món, chỉ tiếc là không thể gấp hết thức ăn trên bàn cho con trai.

Tiểu Lộc cười:

- Bà ấy không nấu cơm thì cậu tự vào bếp, muốn ăn gì thì tự làm.

- Cái bếp đó tớ vào được à, cậu không biết đâu, đừng nói là nấu cơm, buổi tối tớ vào bếp tìm cái gì đó ăn cũng sẽ đi theo tớ, hỏi tớ tìm gì. Tớ mà nấu được bữa cơm, không nói tớ cho nhiều dầu thì cũng bảo tớ rửa rau lặt phí nước, sau đó tớ chẳng vào bếp nữa. Ở trong cái nhà đó, mọi nơi đều là thiên hạ của bà ấy, tớ chỉ là một người khách trọ, một người khách trọ không có bất cứ bí mật hay đời tư nào.

Tiểu Lộc kiên nhẫn nghe Hy Lôi tố khổ, bất lực lắc đầu.

Trước khi tan làm, mẹ chồng lại gọi điện thoại tới, Hy Lôi vẫn về nhà đúng giờ. Vừa vào nhà, thấy mẹ chồng đang bận rộn gì đó trong bếp, nồi cơm điện đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm của cơm lan tỏa khắp phòng, trong chảo cũng đang xào cái gì đó. mẹ chồng thấy Hy Lôi về bèn nói:

- Phải chờ thêm lát nữa, sắp xong rồi. - Hy Lôi nhớ lại những lời chê trách của mình về mẹ chồng sáng nay ở cơ quan, trong lòng thầm thấy hơi xấu hổ.

Lúc này, điện thoại của Hy Lôi đổ chuông, là một độc giả nhiệt tình thường xuyên viết thư cho Hy Lôi, đã từng có nhiều ý kiến rất hữu ích cho tạp chí, vài lần trò chuyện với nhau, coi nhau như những người bạn dù chưa từng gặp mặt. Mấy hôm trước, tòa soạn thực hiện một hoạt động điều tra độc giả, sau đó bầu chọn độc giả nhiệt tình nhất, gửi cho họ mấy món quà nhỏ, trong đó có vị độc giả này. Đó là một độc giả nữ, tên là Tiểu Uyển, giọng nói trong điện thoại rất ngọt ngào, nói là đã nhận được quà mà tạp chí gửi tới, rất cảm ơn Hy Lôi, bây giờ cô đang ở gần nhà Hy Lôi, muốn gặp Hy Lôi để cảm ơn cô.

Hy Lôi có lẽ ngày trước trong lúc nói chuyện đã đề cập tới vị trí nhà mình, không ngờ Tiểu Uyển lại nhớ, còn tới đây thăm. Hy Lôi thấy hơi cảm động, luôn miệng nói:

- Được rồi, em chờ nhé, chị xuống luôn.

- Mẹ, con ra ngoài một lát rồi về ngay.

Ra tới cổng tiểu khu, từ đằng xa đã nhìn thấy một cô gái mặc cái váy liền màu trắng, trong tay cầm một bó hoa, đang đứng giữa dòng người qua lại, trông vô cùng nổi bật. Hy Lôi lại gần, vui vẻ chào:

- Hi, em là Tiểu Uyển phải không?

Tiểu Uyển trông còn rất trẻ, chỉ khoảng 20 tuổi, trên mặt vẫn còn vẻ e thẹn của một cô gái mới lớn, được gặp biện tập viên mà mình ngưỡng mộ, cô bé hơn rụt rè:

- Là chị Hy Lôi phải không ạ? Em là Tiểu Uyển. Em rất thích tạp chí của các chị, thích những bài viết mà chị viết.

- Cảm ơn em! Bọn chị chắc chắn sẽ nỗ lực hơn để tạp chí càng ngày càng tốt. Em từ xa chạy tới thăm chị, chị cảm động lắm.

Tiểu Uyển cúi thấp đầu, xấu hổ cười:

- Chị mới làm em cảm động, em có bao nhiêu ý kiến với tạp chí của chị, thế mà còn chọn em làm độc giả nhiệt tình, tặng em một món quà rất đẹp. Em vui lắm. - Món quà của tạp chí thực ra chỉ là một bộ mỹ phẩm, có lẽ là món quà mà cô gái nào nhìn thấy cũng thích, không ngờ lại đem lại niềm vui lớn như thế cho Tiểu Uyển.

Tiểu Uyển đưa bó hoa trong tay cho cô. Đó là một bó hoa thạch trúc màu tím rất dễ thương:

- Chị, cái này em mua trên đường đến đây. Cảm ơn chị, em sẽ tiếp tục ủng hộ các chị. Chúc chị vui vẻ, tạm biệt! - Nói xong, cô bé quay người bỏ đi. Đúng là một cô gái dễ thương. Hy Lôi nhìn theo cái dáng cô đi đã xa, phảng phất như nhìn thấy mình hồi 20 tuổi, ngây thơ, mơ mộng, nhìn thế giới toàn một màu hồng, trong lòng bỗng thấy cảm ơn cô bé vì chút niềm vui và niềm hạnh phúc nho nhỏ mà cô bé mang lại.

Về tới nhà, mẹ chồng đã nấu xong cơm, thấy Hy Lôi về, có vẻ không vui:

- Con đi đâu mà lâu thế.

Hy Lôi cầm bó hoa trong tay vào lọ hoa, niềm vui trong lòng vẫn còn đọng đầy:

- Một độc giả nhiệt tình tới thăm, tòa soạn bọn con tổ chức hoạt động bốc thăm, cô ấy trở thành người may mắn, được tặng một món quà nhỏ, cô ấy vui quá nên tặng bó hoa cảm ơn con. Đẹp không mẹ?

Mẹ chồng nhìn những bông hoa trong tay Hy Lôi, cảnh giác hỏi:

- Độc giả nhiệt tình? Nam hay nữ?

- Con gái ạ. Tạp chí của bọn con chuyên dành cho con gái đọc mà, con trai ai đọc mấy thứ đó.

Mẹ chồng “ồ” một tiếng rồi nói:

- Ăn cơm thôi.

Hy Lôi cũng đói rồi, vừa nhìn vào mâm cơm, thấy một đĩa gì đó dính dính màu vàng, đó là món dưa muối Thúi Hoa rất nổi tiếng, mẹ chồng vốn là người Đông Bắc, nhưng bà không lớn lên ở Đông Bắc, bởi vậy bà không học được cách làm chính tông món ăn này, ngày trước từng làm một lần, bị Hứa Bán đánh giá là siêu khó ăn, nên không bao giờ làm nữa. Hy Lôi thì chưa ăn dưa Đông Bắc bao giờ, nhưng cũng cảm thấy món ăn này của mẹ chồng không ngon mấy, giống như rau cải thảo ninh với thịt ấy.

Mẹ chồng lại bắt đầu tuyên truyền về ẩm thực quê hương:

- Đây là dưa muối Đông Bắc, ăn thử xem.

Hy Lôi không kén ăn như Hứa Bán, xới một bát cơm, gấp vài miếng rau cải thảo và mấy miếng thịt nạc nạc, và nhanh hết bát cơm. Mẹ chồng thấy Hy Lôi không ăn mấy thức ăn thì có vẻ không vui, cau mày:

- Sao thế, không ngon à? Bọn trẻ các chị sao mà kén ăn thế, không biết là thích ăn cái gì nữa?

- Không phải ạ, con ăn no rồi. - Hy Lôi vội vàng giải thích.

Chờ mẹ chồng ăn cơm xong, số dưa trong đĩa hầu như bà cũng không động đến. Cuối cùng bà cất vào tủ lạnh.

Khoảng hơn 9 giờ, Hứa Bán gọi điện thoại về máy bàn ở nhà, mẹ chồng chạy nhanh như bay nghe điện thoại:

- Con trai à, ăn cơm chưa? Hả, ở đâu? À, sao không gọi điện về nhà, ở núi, di động không có tín hiệu à? Ở nhà mọi việc đều tốt, con yên tâm.

Hy Lôi cũng lại gần, đứng một bên để nghe. Mẹ chồng vẫn nói liên tu bất tận, không có ý nhường điện thoại cho cô:

- À, buổi tối nhớ đắp chăn, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh, ăn cơm đúng giờ nhé! Còn việc gì nữa? Chú ý an toàn, không có việc gì thì mẹ cúp nhé, gọi đường dài đắt lắm. Cúp nhé?

Mẹ chồng không hề do dự, cúp điện thoại, nhưng Hy Lôi nghe thấy rõ ràng là ở bên kia Hứa Bân bảo gọi Hy Lôi ra nghe điện thoại. Mẹ chồng quay sang nói với Hy Lôi:

- Hứa Bân tất cả vẫn ổn, con yên tâm! - Hy Lôi chán nản bỏ về phòng, nhìn điện thoại di động của mình, trong lòng thầm chửi Hứa Bân, đồ ngu ngốc, không biết đường mà gọi và di động hay sao.

Hơn 10 giờ, Hy Lôi bỗng dưng cảm thấy đói ghê gớm, biết là vì lúc tối mình ăn không no. Ở nhà cũng chẳng có đồ ăn vặt gì, tự nhiên cô rất nhớ mùi vị mì gói mà các cô gái ở ký túc xá vẫn lén nấu ăn với nhau. Lúc này mẹ chồng đã về phòng ngủ.

Cứ như có con sâu cào trong bụng, càng lúc càng khó chịu, Hy Lôi không nhịn nổi nữa, đi vào phòng bếp, bật lửa lên nấu mì một gói mì, rồi lại đập thêm một quả trứng, cho vài cọng rau cải vào. Không ngờ lúc đó mì gói lại ngon như vậy. Hy Lôi ngồi trước bàn ăn, húp nước súp.

Mẹ chồng bỗng dưng lặng lẽ xuất hiện trước mặt Hy Lôi, Hy Lôi ngẩng đầu lên, giật nảy mình:

- Mẹ, mẹ chưa ngủ à?

- Tối ăn chưa no à?

- Dạ không phải, chỉ là tự nhiên ban này thấy đói quá thôi ạ.

- Nấu cơm thì không ăn, đói thì chẳng phải trong tủ lạnh còn thức ăn thừa sao? Mì gói có gì đâu mà ngon. Trước khi ngủ còn ăn cái này không sợ béo à.

- Con có béo đâu, con không sợ.

Mẹ chồng lại cần nhần mấy câu, thấy Hy Lôi không lên tiếng, lại sa sầm mặt đi vào phòng ngủ.

Hy Lôi húp mì soàn soạt, nhai ngon lành mấy cọng rau, như cố tình muốn phát tiết nỗi tức giận trong lòng.

3.

Đã là ngày thứ ba từ hôm Hứa Bân đi, Hy Lôi cảm giác nó dài như ba năm, cuối cùng cũng hiểu câu “một ngày không gặp như đã ba thu”. Buổi trưa, anh mới gọi điện thoại di động cho Hy Lôi, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của Hứa Bân, nước mắt Hy Lôi đã không kìm chế được, lăn ra:

- Sao giờ anh mới gọi điện thoại cho em.

- Hi hi, nhớ anh rồi hả, lúc anh ở nhà thì không đối xử tốt với anh, bây giờ hối hận rồi phải không? - Hứa Bân vẫn còn tâm trạng để đùa, nghe thấy tiếng nghẹn ngào của Hy Lôi, anh lại an ủi. - Còn mấy ngày nữa là anh về rồi. Anh bận lắm, em tưởng anh đi chơi à. Ngoan nhé, đừng cãi nhau với mẹ.

Vừa nghe nói câu này, Hy Lôi lại nổi giận:

- Ai thèm cãi nhau với bà ấy? Ăn cơm cũng chẳng ăn no, làm gì còn sức mà cãi nhau?

- Sao lại ăn không no?

- Anh về nhìn thì biết, nhưng mà anh về chắc cũng chẳng nhìn thấy đâu. Thôi bỏ đi, không nói nữa.

Buổi chiều về đến nhà, bữa tối chỉ còn lại một đĩa dưa, làm nóng lại, nó phả ra cái mùi gì đó khó chịu khiến axit trong dạ dày Hy Lôi như muốn trào ngược lên. Thực sự không thể ăn được nữa, cô đành phải ăn cơm với tương ớt. Mẹ chồng đang ăn dưa rất ngon lành, thấy thế bèn hỏi:

- Khó ăn thế sao? Vắt vả nấu ăn cho chị mà chị không ăn miếng nào? Chê không ngon thì đừng về nhà ăn cơm.

Hy Lôi không nói gì, hằm hằm bỏ ra ngoài.

Trưa ngày thứ tư, Hy Lôi ngồi ở quán ăn gần cơ quan, một mình cô gọi một cái đầu cá, thịt sốt chua ngọt, mấy món rau và một bát canh trứng, ăn ngon lành một bữa, ngay cả bản thân cô cũng phải kinh ngạc với khả năng ăn của mình. Ăn no xong, tâm trạng cô cũng tốt hơn rất nhiều.

Trên đường về nhà, Hy Lôi còn đang nghĩ, dù sao thì lúc trưa cũng ăn no rồi, buổi tối cho dù mẹ chồng làm món gì cũng cứ ăn vài miếng lịch sự là được rồi.

Quả nhiên, mẹ chồng lại hâm lại cái món dưa ấy, sau đó cho thêm ít mì vào nấu chung, Hy Lôi thấy thế đã buồn nôn. Mẹ chồng liếc biểu cảm trên mặt Hy Lôi, ngược mắt lên nói:

- Không muốn ăn thì tự làm mà ăn. Hồi Hứa Bân học đại học, tôi ở nhà toàn ăn thế này cho đơn giản! Cũng có chết đâu! Chị cao quý quá nên không ăn được à?

Cuối cùng Hy Lôi không nhịn được, phản bác một câu:

- Sao mẹ không cho Hứa Bân ăn những món này? Con có nói gì đâu, con không ăn là được chứ gì.

Mẹ chồng á khẩu, đúng lúc đó điện thoại di động của Hy Lôi đổ chuông, một số điện thoại lạ. Nhắc máy nghe, là một giọng đàn ông như quen như lạ:

- Hy Lôi, là tớ đây. Tớ về thành phố A rồi, cậu có thời gian không? Có thể ra ngoài gặp mặt không?

Thì ra là giọng của Châu Cường. Hy Lôi nhìn thấy anh mắt hoài nghi của mẹ chồng, lập tức kìm nén niềm vui trong lòng, cố làm ra vẻ bình thản:

- Là cậu ạ, cậu tới công tác à?

- Tớ cố ý tới thăm cậu, có thời gian không, tiện không?

Hy Lôi đang chán ở nhà đến tận cổ, lập tức đồng ý:

- Được thôi, ở đâu? Tớ qua luôn!

Hẹn thời gian xong xuôi, thấy quần áo mặc trên người có vẻ đã bẩn, cô bèn vào phòng thay một bộ quần áo mới. Mẹ chồng đã đuổi theo vào:

- Ai thế, ai hẹn chị?

- Một bạn học cũ hồi đại học.

- Con trai hay con gái?

Hy Lôi vốn định nói dối là con gái, nhưng tự nhiên nghĩ lại, dù sao mình cũng quang minh chính đại, nói dối thì cứ như thể mình chột dạ vậy, nên thoải mái đáp:

- Con trai.

- Không được đi! - Mẹ chồng bỗng dưng nói gay gắt. - Là con trai thì không được đi.

- Con trai thì làm sao, trên thế giới này ngoài con gái thì là con trai, sao lại không thể đi?

- Không được đi tức là không được đi. Chị mà đi, về nhà tôi sẽ mách Hứa Bân.

- Mẹ cứ mách đi, có phải con làm việc gì mất mặt đâu, chẳng nhẽ con không còn quyền tự do cá nhân, không còn quyền giao tiếp xã hội à! - Hy Lôi mở cửa đi ra ngoài, cánh cửa bị đóng sầm lại. Chắc chắn không phải là cô mà do mẹ chồng giận quá nên đóng mạnh cửa, ngay cả tiếng hét phẫn nộ của bà cũng bị đóng lại sau lưng.

4.

Một quán ăn Tây với cách bài trí rất trang nhã, tiếng nhạc du dương, khi Hy Lôi tới, Châu Cường đã gọi cho cô món thịt bò bít tết rắc hạt tiêu mà cô thích ăn nhất, thịt tái, vẫn còn một chút máu, đang bốc khói nghi ngút. Nhìn thấy đồ ăn ngon, trái tim ban nãy còn đập thình thịch của Hy Lôi trong giây phút bình yên trở lại.

- Chưa ăn cơm phải không? Không biết cậu có còn thích món này nữa không?

- Thích! - Ngẩng đầu lên nhìn Châu Cường, mấy năm không gặp, trên gương mặt người đàn ông này là vẻ đẹp trai của một người trưởng thành, giọng nói cũng trở nên trầm trầm và chín chắn hơn. Chỉ có sự quan tâm, chu đáo của anh là vẫn không hề thay đổi.

Hy Lôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều tới hình tượng của mình, mặc dù trưa nay cô đã ăn rất no, nhưng giờ là hơn 7 giờ tối, cô cũng đói rồi, thế là cô cầm dao nĩa lên, cắt miếng thịt bò thành nhiều miếng nhỏ rồi ăn ngon lành. Ngẩng đầu lên, cô mới thấy Châu Cường đang mỉm cười nhìn cô âm thầm.

- Cậu vẫn như thế, chẳng thay đổi chút nào cả, không màu mè, chân thực, đáng yêu.

- Nhưng cậu thì thay đổi rồi.

Châu Cường tỏ ra hơi mất tự nhiên:

- Ồ? Vậy sao? Thay đổi chỗ nào?

- Trưởng thành, chín chắn hơn.

- Vậy sao? Tớ thì cảm thấy hình như mình già đi rồi, thích nhớ lại chuyện cũ, nhớ hồi học đại học, nhớ những ngày tháng bọn mình vui vẻ cùng nhau. - Nghe Châu Cường càng lúc càng nói những câu thâm tình, Hy Lôi thấy hơi sợ. Vừa nãy cô thần nhiên thể hiện sự trong sáng của mình trước mặt mẹ chồng, rằng mình chỉ đi gặp gỡ một người bạn bình thường, cô không muốn vào lúc Hứa Bản không có nhà, cô lại biến cuộc gặp này thành một buổi hẹn hò với người tình cũ. Thế là cô vội vàng nói lảng sang chủ đề khác:

- Haiz! Sao cậu không ăn gì thế? Để nguội là không ngon đâu.

- Ồ! - Châu Cường cúi đầu ăn mấy miếng rồi lại ngẩng đầu lên, - Hy Lôi, cậu hạnh phúc không? Nói cho tớ biết, cậu hạnh phúc không? Từ lần trước gọi điện thoại cho cậu, nghe giọng điệu của cậu trong điện thoại tớ đã rất lo lắng, vẫn muốn tới thăm cậu, nhưng khi đó công ty mới đi vào hoạt động, không thể bỏ đi được. Cậu sống thế nào?

- Ờ, đúng rồi, sao cậu đột nhiên lại tới đây, vì công việc à? Hay là gặp bạn bè nào nữa? Đã tới trường mình chưa?

- Hy Lôi, cậu đừng chuyển chủ đề, nói cho tớ biết, cậu sống tốt không?

Hy Lôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Châu Cường, cũng không dám giả vờ nữa:

- Lần trước chẳng phải tớ nói với cậu rồi sao? Tớ vẫn sống tốt, thực sự rất tốt.

- Cậu nói dối, biểu cảm và ánh mắt của cậu đã nói với tớ là cậu sống không tốt! Vì sao? Anh ta đối xử không tốt với cậu phải không?

Hy Lôi luôn miệng phủ nhận:

- Không, rất tốt, rất tốt.

- Thế người nhà anh ta đối xử với cậu có tốt không?

Câu hỏi này hỏi đúng vào chỗ đau của Hy Lôi, những giọt nước mắt ẩm ướt suýt chút nữa lại trào ra. Cô đành gượng cười, thở dài:

- Cũng được!

Châu Cường bỗng đứng nắm tay Hy Lôi:

- Vì sao cậu lại cười sớm như thế? Vì sao không chờ tớ? Tớ vẫn luôn tưởng rằng rồi bọn mình sẽ ở bên nhau.

Hy Lôi hoang mang rút tay ra, cứ như thể nghe thấy một câu chuyện cười, cười lạnh một tiếng:

- Chờ cậu? Cậu từng bảo tớ chờ cậu sao? Giữa chúng ta có ước hẹn gì sao?

- Tớ tưởng là cậu vẫn luôn hiểu trái tim tớ?

- Không, tớ ghét những tình cảm không đi kèm với lời hứa, như thế tớ không thấy an toàn.

Ánh mắt như lửa đốt của Châu Cường tối dần đi, buồn bã nâng cốc hồng trà lên, nói:

- Tớ vẫn luôn rất thích cậu, tớ tưởng là cậu biết. Sở dĩ tớ không tỏ tình là vì cảm thấy bọn mình vẫn còn trẻ, tớ không thể nào hứa điều gì đó với cậu, tớ muốn cho cậu những gì tốt nhất. Nhưng giờ khi tớ tưởng rằng tớ đã có đủ điều kiện, có nhà có xe, có sự nghiệp, tớ tưởng là mình đã có tư cách thì không ngờ cậu đã...

- Cậu thực sự quá ngốc, hai người cùng phấn đấu để có nhà, có xe chẳng phải là có ý nghĩa hơn sao?

- Tớ có còn cơ hội không? Hy Lôi, tớ thực sự nghiêm túc, nếu cậu không hạnh phúc thì hãy rời khỏi anh ta, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Anh yêu em!

Hy Lôi bật cười, nụ cười có vẻ gì đó cay đắng. Nước mắt chạy vòng quanh mắt, nhưng cô lại vội vàng lấy giấy lau đi:

- Nếu mấy năm trước cậu nói với tớ những điều này, không biết là tớ sẽ vui như thế nào. Muộn quá rồi, có những thứ để lỡ rồi thì sẽ không quay lại được nữa.

Hai người đều không nói gì nữa, ngồi đối diện với nhau rất lâu, tâm trạng dần dần ổn định lại. Châu Cường nói về trải nghiệm của anh mấy năm nay, sau khi tốt nghiệp, anh làm thêm ột công ty phần mềm, viết những phần mềm khô khan, rồi dần dần tích lũy kinh nghiệm, cuối cùng tự mở một công ty phần mềm của mình, việc kinh doanh đã đi vào quỹ đạo, sự nghiệp cũng dần thuận lợi, lại gặp nhiều cơ hội nên khoảng một năm nay, thu nhập của anh được khoảng hơn 1 triệu nhân dân tệ, cũng coi như là người thành công, bây giờ ở Thượng Hải anh đã mua được một căn nhà rộng rãi ở khu phố phồn hoa nhất, còn mua xe đẹp, nhưng trong lòng anh vẫn thấy trống rỗng, những cô gái xinh đẹp làm cùng trong tòa nhà văn phòng với anh, không ai đi được vào trái tim anh.

Nhưng những điều này giờ đều không liên quan gì với Hy Lôi nữa rồi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phố đã lên đèn, ở ngoài quá lâu chắc chắn là mẹ chồng không vui, không biết bà còn thêm mắm dặm muối gì khi “tổ cáo” với Hứa Bân nữa.

- Châu Cường, tớ phải về nhà đây!

Châu Cường vẫn muốn giữ Hy Lôi lại quán trà, nhưng cô kiên quyết đòi về.

- Hy Lôi, cậu nhớ nhé, cho dù lúc nào, cánh cửa nhà tớ luôn mở ra với cậu. - Anh chỉ vào ngực mình.

- Cảm ơn cậu. Tớ rất hạnh phúc, hy vọng tình cảm đó của cậu để dành ột người may mắn hơn. Tạm biệt!

Đi ra khỏi nhà hàng, những giọt nước mắt vẫn cố kìm nén này giờ của Hy Lôi lăn nhanh ra, tuổi thanh xuân đã trôi qua giống như một con sóng, quay đầu bước đi, con sóng cũng trôi xa.

Cô không hề để ý, từ đầu tới cuối vẫn luôn có một ánh mắt theo dõi cô.

5.

Trưa ngày thứ tư, cuối cùng Hứa Bân cũng về. Hy Lôi tan làm về nhà, vừa bước vào cửa đã thấy đôi giày da quen thuộc, cô vui lắm. Hứa Bân về rồi, có nghĩa là những ngày tháng phải ăn dưa muối kết thúc rồi, có nghĩa là những ngày tháng khó khăn phải sống với mẹ chồng kết thúc rồi. Hy Lôi vui vẻ reo lên:

- Hứa Bân, anh về rồi à? - Không có tiếng ai đáp lại.

Từ phòng mẹ chồng vang lên tiếng trò chuyện nho nhỏ, là giọng của Hứa Bân với mẹ chồng. Hy Lôi lại gần gõ cửa, Hứa Bân đi ra, không hề có niềm vui vì xa vợ mấy ngày nay mới gặp lại, gương mặt anh hằm hằm đáng sợ. Hy Lôi biết, chắc chắn mẹ chồng lại nói gì đó với Hứa Bân.

Theo Hứa Bân vào phòng ngủ, còn chưa kịp phản ứng gì, Hứa Bân đã đóng sầm cửa, ngay sau đó là một cái tát giáng xuống mặt Hy Lôi. Cái tát đó rất mạnh! Hy Lôi tối tăm mặt mũi, một bên gò má rất bồng, trong lỗ mũi ngứa ngứa. Ôm một bên mặt đã tê dại, cô đang định lên tiếng hỏi thì một cái tát nữa của Hứa Bân lại vụt tới, gương mặt phần nộ đỏ tía tai:

- Con đà bà hư hỏng, dám đặng, con đi...

Hy Lôi lại bị một cái tát nữa giáng mạnh xuống, ngã ngồi xuống giường, khựng lại, trong phút chốc, cô tuyệt vọng khóc lớn:

- Tôi làm sao? Có phải anh điên rồi không? Sao lại đánh tôi?

Hứa Bân đã bị cơn tức giận che mờ lý trí, chỉ mặt Hy Lôi hỏi:

- Khi tôi không có nhà, thằng con hoang nào tặng hoa cho cô! - Nói rồi anh với tay lấy những bông hoa thạch trúc trong lọ hoa, ném mạnh vào người Hy Lôi, những cánh hoa rơi lả tả và những giọt nước lạnh buốt bắn khắp nơi.

- Khi tôi không có nhà cô đi hẹn hò với thằng nào mà quyến luyến không nỡ chia tay, lại còn khóc nữa. Ai? Có phải thằng lùn trước gọi điện thoại không?

Hy Lôi khóc, nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, vô cùng tuyệt vọng:

- Ai nói với anh? Ai nói liên thiên những điều đó?

Lúc này mẹ chồng nghe thấy tiếng động ở phòng bên này thì chạy sang, thấy Hứa Bân ra tay đánh vợ bèn kéo tay con trai lại:

- Mẹ nói với con những điều này nhưng có bảo con đánh nó đâu, nói chuyện tử tế mà, hỏi cho rõ ra.

Hy Lôi chỉ mặt mẹ chồng, hỏi Hứa Bân:

- Là bà ấy, bà ấy nói với anh là có thằng con hoang tặng hoa cho tôi, rằng tôi ra ngoài hẹn hò với người ta sao! Được, đúng là một cặp mẹ con tốt, anh tin lời bà ta, không hỏi tôi lấy một câu, không phân trắng đen đã đánh tôi. Anh cũng xứng làm luật sư sao. Anh với mẹ anh cứ sống với nhau đi, đừng lấy vợ nữa.

Hứa Bân nhìn gương mặt sưng đỏ của Hy Lôi, mặc dù vẫn còn giận nhưng thấy hơi hối hận, run giọng hỏi:

- Cô muốn thế nào? Cô vẫn còn có lý cơ à?

Hy Lôi vợ vội vái túi xách, gào lên với Hứa Bân và mẹ chồng:

- Cuộc sống này tôi sống đủ rồi, sống đủ rồi. Ly hôn!

Giây phút lao ra khỏi cửa, cô còn nghe thấy tiếng mẹ chồng lo lắng thúc giục Hứa Bân:

- Mau đuổi theo nó, chạy ra ngoài thế này mất mặt quá! - Hứa Bân không hề đuổi theo, Hy Lôi cũng không hy vọng anh đuổi theo, cô đã hoàn toàn thất vọng với người đàn ông này rồi.

Ra đến đường cô mới phát hiện ra ở cái thành phố này cô không có một người thân thích, không có nơi nào có thể đi. Bên Mai Lạc cũng đang rối bời chẳng kém, không thể đến làm phiền bạn được nữa. Hy Lôi lên bờ một chiếc xe buýt, ngồi suốt mấy trạm, sau đó xuống xe, tìm một nhà nghỉ thuê một phòng. Nhìn mình trong gương, khỏe mắt và sống mũi đều sưng đỏ, có chỗ thì bị bầm, cô nhìn mình rồi bưng mặt khóc. Một cuộc hôn nhân tệ hại đến cực điểm đã khiến trái tim cô vỡ nát. Cô sờ lên gò má rất bỏng, lấm lấm: Tận cùng của sự thất vọng có phải là tuyệt vọng hay không? Giây phút đó cuối cùng cô cũng đưa ra quyết định: Ly hôn!

14. Chương 14: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Cả một đêm vật vã trong ác mộng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, khỏe mắt vẫn bầm tím, vết sưng đỏ cũng chưa tan. Hy Lôi là người thích thể diện, như thế này chắc chắn là không thể đi làm được rồi, chỉ đành xin cơ quan cho nghỉ hai ngày.

Hứa Bân liên tục gọi điện thoại tới, Hy Lôi để mặc cho điện thoại đổ chuông, không nghe máy, một lúc sau lại là một núi tin nhắn đổ tới, ban đầu vẫn là những lời mắng chửi trong tức giận, cuối cùng trở thành lo lắng và xin lỗi. Hy Lôi liếc qua, cười chua chát rồi ném điện thoại sang một bên. Nhớ lại hai cái tát nặng nề của Hứa Bân giáng xuống mặt mình, cô tuyệt vọng vô cùng, giờ nhớ lại vẫn còn thấy đau.

Không lâu sau điện thoại lại đổ chuông, là Châu Cường, Hy Lôi đang lúc buồn bực, không biết phải nói gì, nên đành để mặc nó.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, Hy Lôi do dự một lát rồi nhấc máy, lạnh nhạt nói:

- Châu Cường, đừng gọi điện nữa, đã là quá khứ rồi, buông tay đi.

Bên kia thở dài nói:

- Hy Lôi, hôm đó cậu buồn bã bỏ đi, tớ lo lắng lắm, tớ chỉ muốn biết, cậu vẫn ổn chứ?

- Tớ vẫn ổn, không phải lo! - Hy Lôi ngẩng mặt lên, cố gắng để nước mắt không rơi xuống.

- Thế thì tớ yên tâm rồi. Cậu yên tâm, sau này tớ sẽ không làm phiền cậu nữa đâu, những lời chôn giấu trong lòng cuối cùng cũng nói ra được, tớ thấy dễ chịu hơn nhiều rồi, ít nhất thì tớ cũng không hối hận. Chúc cậu hạnh phúc!

Cúp điện thoại, mở rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời ấm áp rọi vào phòng, lúc này Hy Lôi mới thấy hơi đói bụng.

Rửa mặt xong, chải lại mái tóc để che đi vết bầm nơi khóe mắt, sau đó cô cầm ít tiền lẻ xuống lầu.

Bên dưới nhà nghỉ có một tiệm bánh bao nhỏ. Đang là buổi trưa nên người ngồi ăn trong quán khá nhiều. Hy Lôi vội vàng mua mấy cái bánh rồi bỏ đi.

- Chị Hy Lôi, là chị phải không? Em là Tiểu Uyển! - Một cô gái đang ngồi ăn trong tiệm reo lên.

Hy Lôi không muốn bất kỳ ai nhìn thấy điệu bộ thảm hại của mình lúc này, giả vờ như không nghe thấy.

Cô gái đuổi theo, vui mừng gọi:

- Chị Hy Lôi, chị không nhận ra em à, em là Tiểu Uyển đây!

Hy Lôi bối rối rũ tóc xuống, mỉm cười:

- Ồ, là em à, Tiểu Uyển, sao em lại ở đây?

- Nhà em ở gần đây. Còn chị, hôm nay chị không đi làm à?

Ánh mắt Hy Lôi bối rối né tránh, chỉ sợ Tiểu Uyển nhìn thấy vết thương trên mặt mình:

- À, chị ra ngoài có chút việc!

Mặc dù đã cố tránh nhưng Tiểu Uyển vẫn nhìn thấy, kinh ngạc thốt lên:

- Chị Hy Lôi, mặt chị làm sao thế?

Bàn tay Hy Lôi bất giác đặt lên má mình, cố nói thật nhẹ nhàng:

- Không sao, chị bị thương nhẹ thôi.

Tiểu Uyển quan tâm hỏi:

- Có nghiêm trọng không chị, em giúp chị đi mua thuốc nhé.

- Không cần đâu, không sao mà, nhanh khỏi thôi. - Lúc này Hy Lôi chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Tiểu Uyển gặp Hy Lôi ở nơi này, cảm thấy rất vui mừng, không hề có ý định đi ngay:

- Chị Hy Lôi, hoa em tặng chị, chị có thích không?

- Thích chứ! Đẹp lắm, cảm ơn em! Tiểu Uyển, sau này nhớ ủng hộ công việc của chị đấy nhé!

Tiểu Uyển vui vẻ cười:

- Chắc chắn rồi! Chị Hy Lôi, vào kia ngồi cùng ăn đi!

Hy Lôi vội vàng từ chối:

- Thôi, chị còn chút việc, phải đi trước đây, hôm khác nhé! - Vội vã tạm biệt Tiểu Uyển, Hy Lôi đi vào cổng nhà nghỉ.

- Hy Lôi, về nhà đi! - Sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc của Hứa Bân, giọng nói buồn bã, hối lỗi, nghèn nghẹn nơi cổ họng.

Cô quay đầu lại, nhìn gương mặt của Hứa Bân, mắt thâm quầng, trong mắt còn vằn tia máu. Cái dáng vẻ của anh khi tát cô lập tức hiện lên trong đầu, Hy Lôi kiên quyết quay đầu đi lên lầu, gằn giọng nói:

- Anh còn tới làm gì, chờ tôi dưỡng thương xong, chúng ta sẽ ly hôn.

- Anh tìm em một ngày rồi, đang định báo cảnh sát, không ngờ lại gặp em ở đây.

Hứa Bân đưa tay ra kéo Hy Lôi, cúi thấp đầu, nước mắt lấp lánh:

- Hy Lôi, xin lỗi, chúng ta đừng cãi nhau nữa, Hy Lôi, về nhà thôi, bà nội bị bệnh phải nằm viện, sắp không qua khỏi rồi, bố đi cả đêm để về nhà, chúng ta cũng về nhà thôi.

Hy Lôi thấy tim mình đập nhanh một nhịp, cô biết Hứa Bân rất yêu quý bà nội mình, chắc chắn không mang bà nội ra để làm lý do khuyên cô về nhà.

- Anh nói sao? Bà nội làm sao?

- Bệnh hen suyễn của bà nội lại tái phát, đang cấp cứu trong bệnh viện, sợ không qua khỏi được nữa. Vấn đề của chúng ta để sau rồi nói, giờ về nhà trước đã, anh xin em đấy.

Bà nội vẫn luôn đối xử rất tốt với Hy Lôi, cô cũng rất thích bà nội, bởi vậy đành phải gạt qua mọi mâu thuẫn với Hứa Bân, ngồi lên xe, đi thẳng tới bệnh viện.

Trên xe, Hứa Bân nắm tay Hy Lôi, xấu hổ nói:

- Vừa nãy anh đứng cạnh nghe thấy rồi, thì ra bó hoa đó là do cô gái ấy tặng em, xin lỗi, anh hiểu lầm em rồi, là lỗi của anh, em đánh anh đi!

Anh tài xế taxi tò mò quay đầu lại nhìn. Hy Lôi rút tay mình về, lạnh nhạt nói:

- Đừng nói nữa, giờ tôi về với anh là nể mặt bà nội.

Lúc này bố chồng gọi điện thoại cho Hứa Bân:

- Tìm được Hy Lôi chưa? Mau lên, bà nội sắp không xong rồi.

Nghĩ tới người bà hiền lành nhân hậu sắp ra đi, lần đầu tiên Hy Lôi cảm nhận được sự vô thường của sinh mệnh, nhìn thấy vẻ mặt thương tâm của Hứa Bân, cô cũng không nỡ đòi ly hôn Hứa Bân vào lúc này nữa.

2.

Trong phòng bệnh, mấy người con của bà nội đang đang khóc sùi sụt, bà nội nằm trên giường bệnh, cảm ống dưỡng khí. Hai mắt nhắm nghiền, bố chồng Hứa Trường Thiên kéo tay mẹ mình, gương mặt bi ai, nghẹn ngào gọi:

- Mẹ, mẹ tỉnh dậy đi! Mẹ nói vài câu với con đi.

Hy Lôi và Hứa Bân đi vào, khẽ khàng gọi:

- Bà nội. - Bà lão khẽ mở mắt ra, miệng mấp máy nói gì đó, nhưng rồi lại thở hắt hắt.

Mắt Hứa Bân đã đỏ, khóc nói:

- Bà nội, bà đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi!

Bỗng dưng bà nội lại thở hắt hắt một hồi nữa. Hy Lôi chưa bao giờ thấy đáng sợ đau khổ của người sắp chết, bởi vậy cô đau lòng quay mặt đi.

Ông Hứa Trường Thiên bỗng dưng quỳ sụp xuống trước giường, khóc lớn:

- Mẹ, con trai có lỗi với mẹ! Mẹ vất vả cả đời nhưng không để mẹ hưởng phúc được ngày nào, còn khiến mẹ nổi giận, con thật là bất hiếu! - Bà lão vẫn thở hắt hắt, gương mặt đỏ bừng, không thể thở nổi, đau khổ vô cùng. Ông Hứa Trường Thiên bỗng dưng quay đầu lại, nghiêm khắc gọi vợ Phương Xảo Trân nãy giờ vẫn đứng ở bên cạnh cửa sổ, - Phương Xảo Trân, em lại đây!

Mẹ chồng sa sầm mặt, miễn cưỡng lại gần bên giường, bố chồng kéo tay bà, dùng lực mạnh một cái, bắt bà phải quỳ trước giường, bà còn giằng lại định đứng lên nhưng bị chồng giữ chặt, ông gắt khề:

- Gọi mẹ, gọi một tiếng mẹ đi, anh xin em đấy, bà sắp không qua khỏi rồi, em gọi một tiếng mẹ, bao oán hận cả đời này của hai người cũng kết thúc, chẳng nhẽ em muốn để bà chết không nhắm mắt sao?

Mẹ chồng bắt lực, rồi ầm Ức thốt ra một tiếng “Mẹ” nhỏ xíu từ trong lồng ngực. Tiếng “Mẹ” này khiến sự tự tôn mà bà vẫn ngụy trang bỗng dưng sụp đổ, bao nhục nhã theo nước mắt trào ra, khóc lớn thành tiếng.

Lồng ngực phập phồng của bà nội cuối cùng cũng bình yên lại, nhắm chặt mắt.

Tiếng khóc trong phòng bệnh lại vang lên, Hứa Bân nhào tới bên bà nội, nước mắt tuôn trào. Hy Lôi nhìn dáng vẻ đau buồn của Hứa Bân, cũng rất đau lòng, quên hết mọi oán hận trong lòng, cô lại gần, nắm chặt tay Hứa Bân, lặng lẽ rơi lệ.

*

* *

Bởi vì bà nội và ông nội vẫn luôn sống ở vùng nông thôn ngoại ô, có thể thổ tả, theo như phong tục thổ tả, tang lễ của bà nội được cử hành rất long trọng. Hứa Bân nắm tay Hy Lôi, trình trọng quỳ trước mộ, những người con rồi cháu đều khóc sụt sùi, nhất là mẹ chồng Phương Xảo Trân, bà bỏ ra cả mộ, tiếng khóc thật là ai oán, mấy cô con dâu nhỏ hơn ở thôn bên cạnh xì xào bàn tán:

- Nhìn kìa, con dâu nhà người ta tình cảm với mẹ chồng tốt biết bao nhiêu, khóc đau lòng thế.

Hy Lôi nhìn bà mẹ chồng phủ phục trước mộ không ai kéo ra được, trong lòng hiểu rõ nhất vì sao bà lại khóc đau lòng như thế. Những mâu thuẫn và oán hận ăn sâu trong tim hai người, cho dù nay người đã ra đi nhưng oán hận vẫn không thể chôn vùi dưới lòng đất sâu, ngược lại, nó còn theo tiếng “mẹ” bị ép phải nói khiến bà càng cảm thấy nhục nhã và không chỗ nào giải phóng, bởi vậy nó đã theo những dòng nước mắt để phóng thích ra ngoài.

Bỗng dưng cả đám người lao nhao, mẹ chồng đã ngất ngay trước mộ, bố chồng và Hứa Bân vội vàng chạy lên, bố chồng len trong đám người, tâm trạng rối bời của Hứa Bân do bà nội qua đời nay lý trí trở lại, thấy mẹ ngất, anh hét lên:

- Mẹ, mẹ làm sao thế?

Trong lúc hỗn loạn, có người gọi 120. Bệnh tim của mẹ chồng lại tái phát, được đưa tới bệnh viện.

3.

Mẹ chồng đã được cấp cứu tỉnh lại, ở bệnh viện nghỉ ngơi hai hôm, bà lúc nào cũng im lặng, hai mắt thì mờ dần.

Bận rộn suốt hai ngày trời, về tới nhà, cuối cùng Hy Lôi cũng có thể tĩnh tâm lại, đối diện với Hứa Bân.

Vào giây phút bà nội qua đời, anh thể hiện sự yếu đuối và buồn đau của mình là thật, trong phút chốc, hình ảnh đó đã khơi dậy chỗ mềm yếu nhất trong tim Hy Lôi, cô vẫn luôn im lặng nắm tay Hứa Bân, an ủi anh, giây phút đó cô mới hiểu, thì ra tình cảm mình dành cho Hứa Bân không hề giảm bớt, chỉ là do những nỗi đau quá nhiều khiến nó tạm thời lẫn trốn mất mà thôi.

- Bà xã, tha lỗi cho anh, anh sai rồi, anh không nên ra tay đánh em, em đánh lại anh đi! - Hứa Bân kéo tay Hy Lôi, thấp giọng cầu xin.

- Sao anh lại có thể không tin tưởng em như thế, sao cái gì anh cũng nghe mẹ anh, em là loại người đó sao?

- Hy Lôi nhớ lại sự việc ngày hôm đó, vẫn không thể nào hiểu nổi.

- Anh sẽ không bao giờ làm thế nữa, anh biết là anh hiểu lầm em, nghe nói em với người đàn ông đó hẹn hò, nghe nói gã đàn ông khác tặng hoa cho em nên anh ghen mà! - Hứa Bân bỗng dưng như người làm ảo thuật, biến ra một bông hoa hồng từ vạt áo vest của mình. - Sau này anh cũng sẽ thường xuyên tặng hoa cho em.

Bao nhiêu oán giận của Hy Lôi đã bị bông hoa hồng làm cho tan chảy, cô mỉm cười:

- Thực ra hôm đó đúng là em đi gặp một người đàn ông, là Châu Cường, nhưng không hề như mẹ anh nghĩ. Nhìn vẻ lo lắng của Hy Lôi khi giải thích, Hứa Bân xấu hổ ôm chầm lấy cô:

- Anh biết, anh biết, anh tin em, sau này anh sẽ không bao giờ nghi ngờ em nữa.

Hy Lôi thoát ra khỏi vòng ôm của Hứa Bân, nghiêm giọng nói:

- Thế thì chúng ta phải hứa với nhau ba điều, sau này, không được chỉ nghe lời nói của mình mẹ anh, không được nghi ngờ em, điểm quan trọng nhất, không được quát nạt em, cũng không được đánh em.

Hứa Bân giơ tay lên thề:

- Anh xin thề, sau này cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng không đánh em nữa.

- Nếu không làm được thì sao?

- Nếu không làm được thì... - Hứa Bân giơ tay ra cửa ngang cổ, làm động tác cắt cổ.

Mâu thuẫn giữa hai người thế là được hóa giải. Hy Lôi yêu thương ôm cổ Hứa Bân, nét u buồn hằn lên trên mắt:

- Hứa Bân, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Cãi nhau làm ảnh hưởng tới tình cảm quá.

- Ừm! - Hứa Bân tặng cho cô một nụ hôn nồng ấm thay cho câu trả lời.

4.

Từ sau khi bà nội qua đời, mẹ chồng trở nên yên lặng hơn trước rất nhiều. Thấy con trai và con dâu lại quần quýt như xưa, sáng sớm dắt tay nhau đi làm, bà chỉ đứng ở cửa sổ thở dài, nghĩ bụng, có thể là mình đã quản lý quá nhiều việc, thế là ánh mắt nhìn con trai lại thêm vài phần oán hận, mỗi khi Hứa Bân và Hy Lôi chọi nhau vài câu, mấy phút sau anh lại thì thầm xin lỗi cô, Hy Lôi nghe thấy rõ ràng mẹ chồng chế giễu cô:

- Xem cái vẻ vô dụng của con kìa, cứ như là chưa thấy đàn bà bao giờ vậy! - Hứa Bân nghe thấy thế cũng chỉ cười ha hả.

Vết bầm trên mặt đã tan, nhưng vết thương trong lòng thì Hy Lôi biết, nó vẫn chưa hoàn toàn tan biến. Tình cảm của họ vì cái tát của Hứa Bân mà gần như đã đi đến bên bờ vực tuyệt vọng, còn sự ra đi của bà nội đã kéo hai người lại với nhau, trong vô hình như có một sức mạnh nào đó đang đẩy hai người, Hy Lôi nghĩ, có thể đó là số phận. Lúc ăn trưa, Hy Lôi bỗng dừng nghĩ tới hai chữ “số phận”, cô cảm thấy tin vào số phận khiến mình trở nên già hơn.

Giữa trưa thì Mai Lạc gọi điện thoại tới, nghe giọng có vẻ rất vui, không che giấu được niềm vui đang chảy tràn qua giọng nói:

- Gái yêu ơi, nói cho cậu một tin vui nhé, tớ được giải thoát rồi, tự do rồi.

Hy Lôi ngơ ngác:

- Thế là có ý gì?

- Mẹ chồng tớ về rồi, bà phù thủy đi rồi, không còn ai hành hạ tớ nữa.

- Vì sao? - Hy Lôi nghe thấy thế cũng vui lây cho bạn, cái cảm giác đựng độ khó chịu với mẹ chồng thì cô hiểu quá rồi vì cùng chung hoàn cảnh.

Ở đầu dây bên kia, Mai Lạc vui vẻ cười:

- Đúng là ông trời giúp tớ, anh trai Tùng Phi bị thương khi làm việc, con trai đương nhiên phải quan trọng hơn là con dâu rồi, thế là bà lão phải về nhà chăm sóc con trai.

- Sao mà cậu ác thế, anh trai người ta bị thương, cậu còn vui như thế! - Hy Lôi phê bình Mai Lạc.

- Đúng thế, tớ cũng cảm thấy mình hơi xấu xa, nhưng cho dù là nguyên nhân gì thì bà già đi rồi, tớ cũng vui lắm!

- Đừng mừng quá sớm, bà ấy đi rồi còn quay lại không?

- Đúng thế, không nói! Tôi không biết!

Lời của Hy Lôi vô tình dội cho Mai Lạc một gáo nước lạnh, bên kia điện thoại im lặng vài giây. Đúng thế, bao giờ thì bà già lại quay lại nhỉ?

Hy Lôi cũng than thầm trong bụng, Mai Lạc còn chờ được một ngày sau cơn mưa trời lại sáng, còn những ngày tháng tăm tối của mình thì bao giờ mới kết thúc đây?

15. Chương 15: Gốc Cây Bí Mật

Thứ sáu tan làm, Hy Lôi cùng Mai Lạc đi xem phim. Bụng Mai Lạc giờ đã to lắm rồi, cái dáng vẻ gầy tong teo trước kia không còn tồn tại nữa, sự ra về của bà mẹ chồng khiến Mai Lạc thoải mái hơn rất nhiều, trông thần sắc của cô có vẻ tươi tỉnh, khí sắc rất tốt. Vừa thấy Mai Lạc, Hy Lôi đã cúi người áp tai vào bụng nghe ngóng, nói với đứa trẻ trong bụng bằng giọng nói vô cùng dịu dàng:

- Con gái nuôi, mau ra đi nhé!

Mai Lạc một tay cầm đùi gà, một tay cầm cái kẹo hồ lô, cười nói:

- Thích thế thì tự sinh một đứa mà chơi!

- Không đâu, tớ còn chưa chuẩn bị xong mà, tuyệt đối không thể đánh một trận chiến mà mình không nắm chắc phần thắng.

Họ xem bộ phim “Hoa dạng niên hoa” của Vương Gia Vệ, thân hình mặc áo sườn xám của Trương Mạn Ngọc thật là tuyệt vời. Hy Lôi không quên nhắc nhở Mai Lạc vẫn đang vui vẻ:

- Này, ăn ít thôi, nếu không sinh con xong không về đáng được đâu. Nhìn người ta kia.

Mai Lạc bắt cần:

- Tôi chẳng quan tâm, ăn no xong rồi tính. Người ta là đại minh tinh, tớ có đóng phim đâu mà lo.

- Đàn bà giữ được thân hình đẹp là một thái độ sống khỏe mạnh, tích cực, không liên quan gì tới nghề nghiệp cả. - Hy Lôi không quên sứ mệnh biên tập một tạp chí phụ nữ của mình, lúc nào cũng dạy bảo Mai Lạc.

- Biết rồi, xem phim đi, đừng nói nữa.

Hy Lôi yên lặng ngồi xem phim. Trong bộ phim, Châu hời:

- Tôi hỏi cậu, ngày trước có một số người, trong lòng có bí mật, hơn nữa không muốn người ta biết, có biết họ làm thế nào không?

Bính nói:

- Sao tôi biết được?

Châu nói:

- Họ sẽ lên núi tìm một cái cây, khoét một cái lỗ trên cây, sau đó nói bí mật vào gốc cây đó, rồi dùng bùn bịt kín lại. Như thế bí mật sẽ ở lại trong cây mà không ai biết.

Mai Lạc đột nhiên quay đầu lại, hào hứng hỏi:

- Cậu thì sao, nếu là cậu, có bí mật thì sẽ làm thế nào?

- Tôi viết nhật ký! Viết xong, có bao nhiêu khó chịu trong lòng được phát tiết ra hết, dễ chịu hơn nhiều. Làm người phải biết “xả” chứ không phải là “giữ”.

- Wa, cậu quê thế à, thời nào rồi mà còn viết nhật ký.

- Thế còn cậu, có có bí mật thì làm thế nào.
- Tìm cậu kể chứ sau, cậu chính là hốc cây của tớ mà, ha ha!
- Đáng ghét!

2.

Từ rạp chiếu phim đi ra, cô chia tay Mai Lạc ở đầu đường. Một mình cô lại loay quanh trong siêu thị, bị cám dỗ bởi cái áo sườn xám mà Trương Mạn Ngọc mặc trong phim, cô bèn mua một cái tương tự. Về tới nhà, tiếng máy hút mùi trong bếp đang vang lên, mẹ chồng đang nấu cơm. Hy Lôi đi thẳng vào phòng ngủ, định thay áo ra xem.

Những bông hoa li ti màu tím, chất vải thô, cúc hình con bướm, đường viền màu đỏ thẫm, mặc lên người từng đường nét nổi rõ ràng, Hy Lôi ngắm nghía mình trước gương, nghĩ bụng, lát nữa Hứa Bân về phải mặc cho anh xem, chắc chắn là anh rất thích.

Lúc này tiếng máy hút mùi trong bếp dừng lại, rồi vang lên tiếng trò chuyện của hai người.

- Hy Lôi với Hứa Bân nhà chị chưa về à? - Hy Lôi nghiêng đầu lắng nghe, là giọng nói của một người bạn của mẹ chồng thường ngày vẫn hay tới nhà chơi, Hứa Bân gọi bà ta là dì Tuyết.

Sau đó là giọng nói thản nhiên của mẹ chồng:

- Hứa Bân thường xuyên phải đi đãi khách, còn nó thì càng về muộn được càng tốt, chẳng muốn ở nhà thêm dù chỉ một phút, về đến nhà là mặt mày sưng sía, cứ như ai nợ nần gì nó ý.
- Không phải đâu, trông có vẻ hiền lành ngoan ngoãn lắm mà. - Dì Tuyết nói.
- Biết giả vờ lắm, ở bên ngoài thì giả bộ mình là người hiểu chuyện, về tới nhà, hừ, chị không biết đâu, bao nhiêu tật xấu mình nó ôm tất, với người lớn thì không lễ độ, hay ăn, lười làm, thích trang điểm, tiêu tiền lãng phí, suốt ngày mua quần áo. Tôi cả ngày hầu hạ nó ăn uống mà cũng chẳng biết điều, cứ như kẻ thù của tôi ấy, lại còn thường xuyên cãi nhau với Hứa Bân, Hứa Bân đúng là đồ vô dụng, mỗi lần cãi nhau là rồi rít nhận lỗi về mình, chẳng ra dáng đàn ông tí nào. Tôi nhìn thấy là bực. Chuyện gì cũng nghe lời vợ, tôi nói gì cũng đều không đúng.

Dì Tuyết đùa:

- Ha ha, con trai mà, lấy vợ là quên cả mẹ.

Mẹ chồng lại thở dài:

- Cả ngày trang điểm lòe loẹt, đến là đi thôi, ra ngoài thì mặt liếc mày đưa, không biết là để cho ai xem! Haiz, Hứa Bân không biết khi đó nghĩ gì mà yêu nó, tôi chẳng thấy nó có gì tốt, ngày trước giới thiệu cho nó bao nhiêu cô gái tốt thì nó không chịu, tôi còn tưởng nó tìm được tiên nữ thế nào về chứ. Haiz, giờ hối hận thì cũng muộn rồi, ban đầu tôi thực sự nên ghép đôi nó với con bé mà chị giới thiệu.

Dì Tuyết lúc này có vẻ rất hứng thú nghe chuyện, cười hi hi:

- Trước khi cưới đều phải mở to mắt, sau khi cưới thì mở một mắt, nhắm một mắt, câu này cũng hợp với chị, bây giờ chị cứ mở một mắt, nhắm một mắt đi.

Mẹ chồng vẫn tiếp tục không thôi:

- Tôi mở một mắt, nhắm một mắt chỉ sợ chết không nhắm mắt. Đứa con gái như thế này tôi thấy chẳng an phận đâu. Hơn một năm rồi mà không thấy có thai, cả ngày chỉ biết hành hạ chồng trên giường, tôi thấy ông Hứa muốn bế cháu lắm rồi, nhưng mà cứ chờ đấy.

Hy Lôi ở trong phòng nghe thấy mà rung cả mình, mặt mũi đỏ bừng, nghe cũng biết không hiểu mẹ chồng đã hận cô bao nhiêu. Cũng không ngờ mẹ chồng lại bất mãn về mình như thế, trong lòng cô buồn lắm, rồi cô lại nghĩ, lát nữa nên làm thế nào để đi ra khỏi phòng đối mặt với mẹ chồng, sau này nên sống với bà như thế nào. Hy Lôi vẫn khép hờ cửa, đang nghĩ nên đi ra như thế nào.

Lúc này dì Tuyết nói phải về nhà nấu cơm cho chồng, mẹ chồng giữ bà lại, không lâu sau nghe thấy tiếng đóng cửa, dì Tuyết về rồi, căn nhà lại quay về với vẻ yên tĩnh thường thấy. Mẹ chồng có lẽ cũng đã nấu xong cơm, thấy chưa ai về, bèn gọi điện thoại:

- Ông xã, chưa về nhà ăn cơm à? - Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa:

- Về rồi đây, làm món gì ngon thế?

- Hy Lôi với Hứa Bân vẫn chưa về, để em gọi điện thoại đã.

Mẹ chồng gọi điện thoại cho Hứa Bân, hỏi han một hồi rồi nói với chồng:

- Nó nói về ngay bây giờ.

- Gọi điện thoại cho Hy Lôi xem, sao giờ vẫn chưa về?

- Anh đi mà gọi, em không muốn nói chuyện với nó.

Bố chồng gọi vào di động của Hy Lôi, điện thoại Hy Lôi để trong túi xách, tiếng nhạc vui vẻ vang lên, màn hình sáng nhấp nháy, Hy Lôi hoang mang không biết làm thế nào, có nên nhấc máy không. Lúc này mẹ chồng men theo tiếng nhạc, đi vào phòng ngủ, thấy Hy Lôi đang ngồi ở đầu giường.

Mặt mẹ chồng lập tức đỏ bừng:

- Sao... sao con lại ở nhà hả?

Hy Lôi cũng thấy thật khó xử:

- Con... con vừa mới về.

Bố chồng thấy Hy Lôi ở nhà, không hiểu chuyện gì thì cười ha hả:

- Về rồi à, thế thì mau đi ăn cơm thôi!

Mẹ chồng bị người ta phát hiện ra bí mật trong lòng mình, gương mặt rất khó chịu, miệng thì cắn nhằn:

- Về nhà cũng không biết chào hỏi người lớn một câu, cứ lặng lẽ mà về phòng.

Bố chồng sợ hai người lại xảy ra tranh chấp, quay lại thấy đôi giày của Hy Lôi ở cửa, bèn dàn hòa:

- Ha ha, giày để ở đó mà không nhìn thấy.

Trong mâm cơm, mẹ chồng cảm thấy ngượng ngùng, cứ cúi thấp đầu lặng lẽ ăn cơm. Hy Lôi thậm chí còn hy vọng bà chủ động hỏi một câu “Vừa nãy con không nghe thấy gì chứ!”. Nếu bà hỏi vậy, chắc chắn Hy Lôi sẽ kiên định trả lời rằng mình chẳng nghe thấy gì cả, như thế thì đôi bên đều không phải chịu gánh nặng tâm lý. Nhưng khi bố chồng ăn cơm xong ra ngoài rồi, mẹ chồng đã quay lại với vẻ thản nhiên thường ngày, vui vẻ ăn cơm của mình, cứ như thể chưa từng có việc gì xảy ra. Vào giây phút đó Hy Lôi than thầm trong bụng: Thì ra người ta nói gừng càng già càng cay quả không sai. Hy Lôi cũng xoa xoa ngực mình, làm ra vẻ như chưa từng có việc gì xảy ra.

3.

Đã là hơn 11 giờ tối, Hứa Bân vẫn chưa về. Hy Lôi nằm trên giường, lẩn qua lẩn lại không tài nào ngủ được, nhớ lại những lời mẹ chồng nói xấu sau lưng mình là lại thấy hoang mang. Nghĩ lại bản thân mình, xinh xắn, thông minh, học nhiều hiểu rộng, làm việc xuất sắc, ai ai cũng yêu mến, bạn bè đồng nghiệp không ai là không khen ngợi, nhưng trong miệng của mẹ chồng thì cô lại trở thành người không được một ưu điểm gì, chẳng đáng một đồng xu, chỉ nghĩ đến đây là tâm trạng cô đã lại chán chường đến cực điểm.

Cô lúi quỉnh nhặt ký từ ngăn kéo bàn làm việc, mở ra rồi nằm trên giường, viết nhanh vào đó những bất mãn đối với mẹ chồng, những oán hận với Hứa Bân, những thất vọng về cuộc sống, tất tần tật. Đúng thế, đây chính là gốc cây bí mật của cô, mỗi khi cô không vui, nhặt ký chính là nơi để cô trút buồn phiền. Viết xong, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô khóa cẩn thận cái khóa nhỏ của quyển nhật ký, sau đó để vào chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại rồi mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Khoảng 12 giờ đêm, Hứa Bân lại khật khưỡng bước về nhà với mùi rượu nồng nặc, vừa nằm lên giường đã vùi đầu vào ngủ. Hứa Bân cũng được cái điểm này, uống say nhưng không quậy, rất ngoan ngoãn, Hy Lôi rót cho anh một cốc nước, nhìn gương mặt gần như đã biến dạng vì rượu của anh, vừa đau lòng vừa thấy tủi thân, không nhìn được lại nhào lên lòng anh bật khóc.

Hứa Bân vội vàng dang một cánh tay ra ôm lấy Hy Lôi, an ủi:

- Ôi trời, cục cưng! Em sao thế, ai lại chọc tức em? Nói cho chồng biết, ai bắt nạt em, anh tấn cho nó một trận.

- Chồng ơi, nếu có người bắt nạt em, anh có bên em không?

Hứa Bân nói:

- đương nhiên rồi! Sao thế, ở cơ quan chịu ầm ỨC gì à?

- Nếu có người nói xấu sau lưng em, anh có bên em không?

- Chắc chắn! - Hứa Bân đáp không hề do dự.

- Bất kể là ai?

- Ừ, bất kể là ai! - Hứa Bân dịu dàng hôn Hy Lôi rồi hỏi, - Ai chọc tức em nào, nói cho anh biết.

Hy Lôi thấy sống mũi cay cay, hơi cảm động, nói:

- Không, chẳng ai chọc tức em cả, em chỉ hơi thế thôi. - Nước mắt bắt giác lại trào ra.

Hứa Bân quay người, không lâu sau thì vang lên tiếng ngáy đều đều. Hy Lôi cũng trở mình, nước mắt thấm ướt gối. Cô nhớ lại một câu mà Mai Lạc từng nói: Cuộc đời con người đều phải làm ba việc: tự lừa gạt mình, lừa gạt người khác và bị người khác lừa. Hy Lôi biết, mình lúc này cũng chỉ là đang lừa mình lừa người, cô tin rằng nếu ở bên ngoài mình gặp phải Ứt Ứt gì, chắc chắn Hứa Bân sẽ đứng ra bảo vệ cho cô, nhưng nếu là mẹ anh thì chắc chắn anh sẽ lựa chọn im lặng và giảng hòa, hoặc bắt Hy Lôi phải chịu đựng, đừng so đo, tính toán. Dù sao thì người đàn bà đó cũng đã nuôi lớn anh, tình cảm đó không ai có thể thay thế và so sánh được, cho dù là người vợ đầu gối tay ấp với anh, cùng anh đi hết quãng đời còn lại, cùng anh đối diện với những mưa gió của cuộc đời.

4.

- Con giữ nhiều tiền thế để làm gì? Đưa đây. - Giọng của mẹ chồng.

- Không đưa, con không thể giữ chút tiền tiêu vặt à! Con là thằng đàn ông lớn ngàng này rồi, đi ra ngoài mà trên người không có đồng tiền nào thì người ta cười cho à.

Buổi tối vừa về đến nhà đã thấy mẹ chồng cãi nhau với Hứa Bân, nguyên nhân là vì khi mẹ chồng giặt quần áo cho Hứa Bân, thấy trong ví anh có hơn 1000 tệ, đó là một khoản tiền thưởng mà Hứa Bân mới lĩnh, mẹ chồng trách anh không nộp tiền ỉnh, Hứa Bân muốn lấy lại, nói là có việc khác cần dùng, thế là hai mẹ con cãi nhau.

Hy Lôi giả bộ như không nghe thấy, đi thẳng vào phòng. Nhưng thấy hai mẹ con họ cãi nhau, trong lòng cô lại thấy thâm khoái chí, mỗi khi Hứa Bân cãi nhau với mẹ anh là dường như lại có một bàn tay vô hình đẩy anh hướng về phía Hy Lôi.

Tiếng cãi nhau bên ngoài càng lúc càng dữ dội. Hứa Bân nói to:

- Trả cho con, con thực sự có việc cần dùng!

- Không trả, khi có lương chẳng phải con cũng giữ tiền tiêu vặt lại rồi sao? Còn cần nhiều tiền thế này làm gì? Hai đứa ở nhà, ăn của nhà, dùng của nhà, bình thường đến cái lọ kem đánh răng cũng chẳng phải mua, không biết là chi phí nhiều như thế nào, còn giữ nhiều tiền tiêu vặt để làm gì?

- Ai cả ngày ở nhà, dùng của nhà, đều là người một nhà, con là con trai mẹ, sao nói khó nghe thế.

Nghe thấy Hứa Bân bỗng dưng phản bác lại mẹ mình, Hy Lôi thầm vui trong lòng, cứ như thế vô tình giúp cô trút giận, nói ra những điều mình muốn nói.

Mẹ chồng thấy con trai phản bác mình thì càng giận, hét lên:

- Mày nói cái gì? Mày nói với mẹ mày thế à? Từ lúc nào mày trở nên như thế không hả? Có phải là nó nói gì với mày không?

- Cái gì mà nó? Ai?

- Có phải Hy Lôi nói gì với mày không, nói là nó nghe thấy tao nói xấu nó.

Hứa Bân bỗng dưng yên tĩnh hẳn, có vẻ ngạc nhiên:

- Mẹ đang nói gì thế? Mẹ nói cái gì?

Hy Lôi từ phòng lao ra, giải thích ỳnh:

- Mẹ đừng có đoán bừa, con chẳng nói gì cả.

Mẹ chồng nghe thấy thế mới biết mình nói lỡ lời, mặt nặng trịch, ca thán:

- Làm sao? Về đến nhà len lén đi về phòng, không chào hỏi người lớn, nghe lén người khác nói chuyện, lại còn cãi lý nữa. - Sau đó bà nhét tiền vào túi của mình, xua tay với Hứa Bân. - Bỏ đi, không nói với anh nữa, dù sao thì cũng không thể để anh tiêu tiền bừa bãi được, số tiền này tôi giữ cho anh, có việc gì cần dùng thì tôi đưa.

Hứa Bân cũng bực mình:

- Cầm đi, cầm đi. Bực cả mình!

Về tới phòng, thấy ánh mắt tủi thân của Hy Lôi, Hứa Bân hiểu ra mọi chuyện, khe khẽ hỏi cô:

- Mẹ lại nói gì em à? Sao không nói với anh.

Hy Lôi cố làm ra vẻ nhẹ nhàng:

- Thì có một hôm em về nhà rồi vào phòng luôn, vô tình nghe thấy mẹ nói chuyện với dì Tuyết, nói là em có rất nhiều khuyết điểm, rằng em vô dụng. Anh không biết là nó khó nghe và độc ác thế nào đâu.

- Sao em không nói với anh?

- Nói với anh để làm gì, anh cũng lại mấy câu cũ rích đó, đừng tính toán với mẹ, đều là người một nhà, mẹ lúc nào chả thế! - Hy Lôi học theo khẩu khí của Hứa Bân thường ngày, khiến anh bật cười, Hứa Bân nựng khẽ bầu má của cô:

- Được rồi, anh biết là em phải chịu ầm ức, đừng tính toán với mẹ, đều là người một nhà, mẹ lúc nào chả thế! - Câu này khớp ngay với câu Hy Lôi vừa nói khiến hai người đều bật cười.

5.

Cuộc sống khó chịu đó gần như khiến tôi không thể thở nổi. Dưới một mái nhà, hai người đàn bà, cuộc chiến tranh của ba người, sự im lặng. Thì ra hôn nhân là một trò chơi phức tạp như thế, còn tôi, hiển nhiên là vẫn chưa thể tìm hiểu được bí quyết trong đó. Chân tay tôi không nhanh nhẹn, miệng lưỡi tôi không ngọt ngào, đó chính là tôi.

Tôi cảm thấy mình gần như sắp nổ điên, ngày nào khi bước vào nhà cũng cảm thấy dường như có một hòn đá nặng hàng ngàn tấn đang đè lên tim, ánh mắt sắc bén và đáng sợ ấy dường như lúc nào cũng nhìn chòng chọc vào tôi. Cái bóng màu trắng như một linh hồn ấy thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Chỉ khi đi ra khỏi nhà, trái tim tôi mới tràn đầy sức sống và hạnh phúc.

Trời ơi, lúc nào mới thoát ra khỏi cái lồng này để có bầu trời riêng của mình đây?

Viết xong một đoạn nhật ký mới, trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng vẫn chưa hết giận, Hy Lôi lại viết thêm mấy chữ vào đằng sau: “Phù thủy, ma quỷ. Hứa Bân, đồ lừa đảo”.

Hứa Bân tắm xong bước vào phòng, thấy Hy Lôi đang viết viết vẽ vẽ gì đó thì hào hứng hỏi:

- Viết gì thế? Lại còn thần thần bí bí, cho anh xem với!

Hy Lôi vội vàng che đi:

- Không được, không được, đây là bí mật của em, không thể cho anh xem được!

Hứa Bân hừ mũi, cười chế giễu:

- Xì, lại cái giọng điệu văn chương, lại khóc lóc như em Lâm Đại Ngọc trong nhật ký à, anh không thèm xem!

Hy Lôi cất nhật ký đi, khóa cẩn thận rồi để vào chỗ cũ. Lên giường. Hứa Bân đang đọc báo, đọc được thông tin về một bộ phim sắp ra rạp gần đây, anh đề nghị hai vợ chồng hôm nào đó đi xem phim. Lúc này Hy Lôi mới nhớ ra, từ sau khi cưới nhau, đã lâu lắm rồi hai vợ chồng chưa đi xem phim với nhau.

- Được thôi! Lâu lắm rồi không đi nhỉ?

Hy Lôi bỗng dừng nhớ lại vấn đề bí mật mà hôm đó đi xem cùng với Mai Lạc, thế là hỏi Hứa Bân:

- Chồng ơi, nếu anh có bí mật, để trong lòng thấy khó chịu thì anh làm thế nào? Nói với ai?

Hứa Bân nghĩ một lát rồi nói:

- Bí mật? Nếu đã là bí mật thì nói với ai cũng không thích hợp, vậy thì để vào đây là an toàn nhất. - Anh chỉ vào ngực mình.

- Anh cũng thực sự có bí mật à? Bí mật gì thế? Mau khai ra. - Hy Lôi trở mình, nũng nịu tra hỏi.

Hứa Bân vừa thấy mình mắc bẫy bèn vội vàng giải thích:

- Ai có bí mật, tại em hỏi mới nói. Yên tâm đi, với em thì anh là trong suốt, chẳng có bí mật nào cả.

- Thế còn được. Mẹ anh hình như gần đây không hay vào phòng bọn mình nữa, xem ra lời nói của anh cũng có hiệu quả phết!

- Mẹ anh tốt mà, đừng suốt ngày đối địch với bà.

- Biết lỗi để sửa là tốt. Hehe! - Hy Lôi đùa.

Hứa Bân cũng lấy tâm trạng vui vẻ của Hy Lôi, bèn áp sát lại gần cô, cười đều đặn:

- Đó đều là công lao của anh, em phải thưởng anh chứ.

- Tránh ra, đồ dè già.

Ai mà biết, vừa mới khen mẹ chồng thì ngày hôm sau lại một trận phong ba nữa đang chờ Hy Lôi.

6.

Không khí có vẻ không bình thường, từ giây đầu tiên đặt chân về đến nhà, Hy Lôi đã ngửi thấy một mùi vị khác thường, đó là sự yên tĩnh trước khi giông bão ủa về. Bố chồng, mẹ chồng, Hứa Bân đều đang ngồi nghiêm nghị trong phòng khách, thấy Hy Lôi quay về, ba luồng ánh mắt đều đồng loạt đổ dồn về phía cô.

- Sao thế ạ, sao vẫn chưa ăn cơm? Cũng không xem tivi?

Bố chồng lên tiếng trước:

- Còn ăn gì nữa, nhìn đã thấy no rồi.

Mẹ chồng cũng sa sầm mặt:

- Đúng thế, xem tivi làm sao hay bằng cái này. - Ánh mắt Hy Lôi nhìn theo ánh của mẹ chồng, thấy quyển nhật ký để trên bàn. Nhìn thấy nhật ký, Hy Lôi suýt nữa thì đã hét lên, trong giây lát cô hiểu ngay ra mọi chuyện. Rồi lại nhìn Hứa Bân, gương mặt đầy vẻ bất lực và thất vọng, thở dài với cô.

- Các người, sao các người lại đọc trộm nhật ký của người khác, có biết tôn trọng người khác không hả? Các... các người! - Hy Lôi lắp bắp nói không thành câu.

Bố chồng không còn vẻ hiền lành như mọi ngày, nghiêm giọng chất vấn:

- Con không viết những thứ linh tinh như thế thì sao sợ người khác đọc được! Vẫn còn trẻ tuổi, uống công con còn là một người có học thức, tại sao lại nói lại độc ác như thế, phù thủy, ma quỷ, còn cái gì nữa, bố không thể nói ra được. - Trong đầu Hy Lôi như có một cái gì đó nổ tung, cô đưa ánh mắt cầu cứu sang phía Hứa Bân, hét lên:

- Hứa Bân! - Nhưng lần này cô sai rồi, Hứa Bân hoàn toàn đứng về một chiến tuyến với bố mẹ anh, anh cũng bức bối lườm Hy Lôi một cái, lạnh lùng nói:

- Em còn hét cái gì, em có mặt mũi gì mà hét nữa. Sao viết những thứ linh tinh đó.

Mẹ chồng lần này đã có người khác bên vực với ưu thế tuyệt đối, hai tay khoanh trước ngực, không nói lời nào.

- Các người, các người lên đọc nhật ký của tôi, lại còn nói lý. - Hy Lôi giận quá, bất chấp tất cả, buột miệng nói. - Đúng, những câu đó là tôi viết, tôi rất u uất, tôi sắp ngạt thở rồi, tôi cần có một nơi để phát tiết. Đây là bí mật của tôi, ai cho phép các người xem hử.

Mẹ chồng này giờ vẫn không nói gì, nay cười lạnh một tiếng:

- Bí mật? Bí mật của chị là viết những lời lẽ độc ác đó để đổ nguyên rửa mẹ chồng và chồng chị sao?

Hy Lôi đứng ở phòng khách, đối diện với cả nhà họ đang ngồi trên salon, giống như một dũng sĩ phải chiến đấu một mình, lên tiếng phản bác:

- Đúng, chính vì là bí mật nên không thể công khai với mọi người. Tôi chỉ muốn viết để phát tiết, những điều này so với những câu mà bà nói với dì Tuyết về tôi cũng chỉ là bên tám lạng, người nửa cân thôi.

Đột nhiên nhắc tới chuyện nói xấu Hy Lôi lần trước giống như bị lộ tâm sự, mẹ chồng then quá hóa giận, lắp bắp:

- Đúng, là tôi nói chị, chị đúng là như thế.

- Đúng, thì tôi cũng viết đấy. Bà chính là như thế. - Chẳng hiểu Hy Lôi lấy ở đâu ra cái dũng khí ấy, không chịu thua kém. Nói xong những câu này, cô cảm thấy lòng mình dễ chịu hơn nhiều.

Mẹ chồng đứng bật dậy, còn chưa kịp nói gì, bỗng dưng mặt mũi trắng bệch, ngã ngồi xuống ghế salon, thở hổn hển. Hy Lôi nghĩ bụng, chắc lại giả vờ bệnh để được đồng tình. Hứa Bân thấy vậy bèn đứng lên quát Hy Lôi:

- Được rồi, Diệp Hy Lôi, cô nói đủ chưa, cô khiến mẹ tôi giận quá mà đổ bệnh rồi, cô vui chưa hả?

Nước mắt của Hy Lôi tuôn ra như mưa, giống như một dòng nước lũ quật ngã con dê, ghen ngào:

- Được lắm, nếu cả nhà đã có thành kiến sâu sắc với tôi như thế, nếu cả nhà đã sống không vui như thế thì tách ra, chúng tôi dọn ra ngoài, bà cũng không phải nhìn thấy tôi nữa. - Lần đầu tiên trước mặt mọi người trong nhà, Hy Lôi nói tới chuyện chuyển ra ngoài ở.

- Được rồi, đừng quậy nữa, chưa đủ loạn hay sao! - Hứa Bân thương mẹ đang thở hổn hển, bèn vuốt ngực bà, khuyên. - Mẹ, đừng giận nữa. Không giận nhé. - Sự dịu dàng đó giống như đang dỗ dành một đứa trẻ quấy khóc, hoàn toàn bỏ quên Hy Lôi vẫn đang đau lòng đứng cạnh đó.

Hy Lôi đứng một bên, im lặng rất lâu, cuối cùng cầm quyển nhật ký trên bàn lên, xách túi xách lên rồi lao ra ngoài cửa. Cái nhà này cô không thể ở thêm một khắc nào nữa rồi.

16. Chương 16: Niềm Vui Bất Ngờ

- Gái yêu, cậu lợi hại thật đấy, dám phản bác họ ngay trước mặt, tớ cũng còn chẳng dám nữa là. Tớ có thể tưởng tượng được cảnh đó, thật là đã lắm! Tớ hâm mộ cậu quá đi! - Mai Lạc nghe Hy Lôi nước mắt ròng ròng kể lại chuyện vừa xảy ra thì vỗ tay khen ngợi.

Hy Lôi cười khỏ, nước mắt nơi khóe mắt vẫn chưa khô:

- Tớ đã buồn lắm rồi mà cậu còn cười nhạo tớ. Thật đáng ghét.

- Haiz, nghĩ lại cũng thật là, họ thật là biến thái, đã lớn thế rồi mà còn đọc trộm nhật ký của con dâu. Cậu cũng thật là, ngốc quá đi, lớn ngần này rồi còn viết nhật ký, cậu tưởng là cậu vẫn đang học tiểu học, viết những câu như kiểu hôm nay tớ đi một bà lão qua đường, hôm nay tớ nhặt được ví tiền à. Có chuyện gì buồn thì cứ coi tớ như cái gốc cây, tớ đảm bảo là sẽ chôn thật kín những lời cậu nói.

- Quyển nhật ký đó của tớ có khóa mà.

Mai Lạc bực mình dí ngón tay vào trán Hy Lôi:

- Đầu cậu có vấn đề à, cái loại nhật ký có khóa ấy cậu tưởng tớ chưa nhìn thấy bao giờ à, dùng một que diêm cũng có thể mở ra mà cậu tin nó.

- Nhưng ngăn kéo cũng có khóa.

- Xì, người ta đã vào được phòng của cậu thì sao lại không mở được ngăn kéo của cậu? Đồ dùng là nhà người ta mua, người ta không giữ lại một bộ chìa khóa chắc. Được rồi, bây giờ không nói những việc này nữa, vấn đề bây giờ là cậu trở mặt với họ rồi, làm thế nào để giải quyết bây giờ.

- Cùng lắm thì ly hôn! - Hy Lôi chẳng nghĩ ngợi gì, buột miệng nói luôn. Gần đây, mỗi khi nảy sinh va chạm với Hứa Bân là chữ “ly hôn” lại xuất hiện trong đầu cô, hình như chỉ có cách đó mới giải quyết được vấn đề.

Mai Lạc thản nhiên cười:

- Thôi cho xin, cậu với Hứa Bân dính nhau như keo, lúc hòa thuận, lúc lại cãi nhau, ly hôn thì ai mà tin, nói không chừng giây sau hai người lại làm hòa với nhau rồi. Do đó bây giờ cứ nghĩ kỹ đi, sau này hai cậu định thế nào?

- Còn thế nào được nữa, viết thì cũng viết rồi.

- Lát nữa chắc chắn hẳn sẽ đến tìm cậu, nếu hẳn bắt cậu xin lỗi bố mẹ hẳn thì làm thế nào?

Mai Lạc còn chưa kịp nói xong, Hy Lôi đã nói ngay:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Đang nói câu đó thì điện thoại Mai Lạc đổ chuông, là Hứa Bân gọi tới.

- Hứa Bân à, các người làm gì thế, để Hy Lôi đang khóc rất đau lòng đây này!

Hứa Bân lạnh nhạt nói:

- Cô ấy ở chỗ em à, thế thì anh yên tâm rồi. Thế nhé. - Sau đó cúp điện thoại. Hy Lôi và Mai Lạc nhìn nhau. Thì ra Hứa Bân chỉ gọi điện thoại để xác nhận lại xem có phải Hy Lôi ở chỗ Mai Lạc hay không, chứ không hề có ý tới tìm cô để giải quyết vấn đề. Anh ta vẫn chưa hết giận.

Hy Lôi bật cười chua chát:

- Nhìn xem, đó chính là chồng của tớ! Giờ trong mắt anh ta, tớ giống như một tờ giấy, không chút trọng lượng.

- Được rồi, người ta chẳng phải gọi điện thoại tới hỏi thăm cậu rồi sao? Chứng tỏ vẫn còn quan tâm tới cậu lắm. Chắc tại vì bây giờ anh ấy vẫn chưa hết giận. Dù sao thì mẹ chồng tớ cũng không ở đây, lát nữa Tùng Phi về bảo anh ấy sang ngủ phòng nhỏ, hai đứa mình lâu lắm không nói chuyện với nhau rồi.

2.

Chiều ngày hôm sau Hứa Bân tới. Hy Lôi đang ngồi xem tivi, thấy Hứa Bân tới giả vờ như không nhìn thấy. Mai Lạc thì cười thâm, đánh mắt ra hiệu cho Hứa Bân:

- Nói chuyện tử tế nhé, đừng cãi nhau nữa! Em xuống lầu đi dạo đây!

Hứa Bân ngồi xuống, một lúc lâu vẫn không nói gì. Hy Lôi vẫn đang xem tivi, chuyển kênh liên tục. Anh nắm tay Hy Lôi:

- Được rồi, đừng xem nữa, chúng ta nói chuyện đi!

- Nói cái gì, chúng ta chẳng có gì để nói cả. - Hy Lôi rút tay mình ra, tiếp tục chuyển kênh.

- Em có thái độ gì thế, anh còn chưa nói gì em mà em đã có thái độ như thế. Em nhìn lại mình xem, bây giờ thành ra thế nào rồi, một cô gái ngày trước ngây thơ, nho nhã biết bao nhiêu, bây giờ thì sao, không thể tưởng tượng nổi, những lời lẽ độc ác đổ lại từ bút của em mà ra.

- Em biến thành thế nào, em biến thành cái gì đều là do anh ban cho hết. Một người đàn ông độc ác mới khiến một người đàn bà thể hiện sự xấu xa của mình ra.

Hứa Bân bị Hy Lôi nói tới mức chẳng phản bác được lời nào, chỉ ngược vào mình:

- Anh là người đàn ông độc ác? Em cũng tự nhận là mình xấu xa à?

Hy Lôi tủi thân quay lại, đâm lên ngực Hứa Bân, bao nhiêu giận dữ và oán hận đều phát tiết ra hết:

- Tại anh, tại anh, chính tại anh nên em mới thành ra như thế này, một mụ đàn bà đánh đá, hay oán thán, em cũng không thích mình như thế này, vô cùng không thích! - Hy Lôi giống như một đứa trẻ quấy khóc vô lý, bao nhiêu nước mắt rơi cả xuống áo của Hứa Bân. Anh ôm cô vào lòng:

- Tại anh, đúng, đều tại anh, Hy Lôi, chúng ta đừng cãi nhau nữa. Chúng ta sống hòa bình, được không?

Hy Lôi bị sự dịu dàng bất ngờ của Hứa Bân làm cho tan chảy, yếu đuối dựa vào vai anh, khàn giọng nói:

- Nhưng bây giờ thế này rồi thì làm thế nào để sống hòa bình được, em mệt lắm rồi.

Hứa Bân im lặng rất lâu, dường như đã hạ quyết tâm, nói:

- Chuyện cuốn nhật ký, cho dù ai đúng ai sai thì cũng đừng nhắc tới nữa. Chúng ta chuyển ra ngoài sống, ngày mai đi tìm nhà luôn. - Lời nói của anh giống như một ánh mặt trời le lói sau những đám mây đen, chiếu thẳng xuống mặt đất, chiếu thẳng vào trái tim u tối của Hy Lôi. Cô nghe thấy thế, dường như không tin vào tai mình, nghi ngờ ngẩng đầu lên, hoang mang hỏi:

- Anh nói gì?

- Anh nói chúng ta chuyển ra ngoài! Em không chịu à!

Hy Lôi ra sức gạt đầu, xác định là mình không nghe nhầm, cô không che giấu được niềm vui của mình:

- Chịu chứ, chịu chứ, chỉ cần chuyển ra ngoài, sống ở đâu em cũng chịu.

Hứa Bân bật cười trước vẻ trẻ con của Hy Lôi:

- Sống ở ổ chó cũng chịu à?

- Được chứ, anh là chó đực, còn em là phu nhân chó!

Hứa Bân vuốt tóc Hy Lôi, lại một lần nữa ôm cô vào lòng, trong lòng thấy chua xót, dù sao thì cô cũng là một đứa trẻ ngây thơ, trong sáng, giống như một dòng suối trong vắt nhìn thấy cả đáy, chỉ có điều dụng cụ đựng nước đã thay đổi rồi. Cuộc hôn nhân này giống như cái cốc đựng nước khiến tất cả mọi người đều thay đổi hình dạng.

Mai Lạc đứng ở cửa nhìn hai người giảng hòa với nhau, mỉm cười an ủi.

3.

Việc thuê nhà được tiến hành rất thuận lợi. Mai Lạc giúp họ liên lạc với người chủ của căn nhà mà trước khi cưới cô và Hy Lôi thuê chung. Căn nhà đó từ sau khi Hy Lôi và Mai Lạc chuyển ra lại ột cặp tình nhân học sinh thuê, gần đây họ đã tốt nghiệp và chuyển đi nên bỏ trống. Chỉ có điều tiền thuê nhà đắt hơn trước 100 tệ, điều này cũng là hợp lý vì hiện nay vật giá leo thang, tiền thuê nhà đương nhiên cũng phải tăng.

Quét dọn sạch sẽ, hai người chỉ mang quần áo và chăn mền của mình đến, khi chuyển nhà, mẹ chồng ở lại trong phòng không chịu ra, trước khi đi, Hứa Bân vào phòng tạm biệt mẹ, nói:

- Mẹ, con đi đây! - Không nghe thấy tiếng mẹ chồng trả lời. Hứa Bân đi ra, nhìn Hy Lôi bằng con mắt có vẻ oán hận, xua tay. - Đi thôi.

Hy Lôi tới chợ mua một tấm vải màu hồng làm rèm cửa, ánh mặt trời mùa thu rọi vào, sự dịu dàng, ấp áp lan tỏa khắp căn phòng, trên giường trải một tấm ga vải hoa nhí mới, mang theo mùi thơm của nắng, cô còn mua một chậu cây nhỏ ở chợ hoa, lá nhỏ và dày, người bán hoa nói, nó tên là cỏ hạnh phúc, Hy Lôi cảm thấy ý nghĩa của nó rất may mắn, cát tường nên vui vẻ mua về, để ở bên cửa sổ, dường như hạnh phúc sẽ từ nơi đây và phủ kín căn nhà.

Suốt cả ngày Hy Lôi đều quét dọn vệ sinh, trong MP3 đang vang lên một bài hát:

Căn nhà yêu mến.

Cái cửa sổ nhỏ.

Ánh mặt trời chiếu rọi.

Nói với tôi về cái cây ở ngoài cửa khi mặt trời lặn.

Là món quà của tình yêu.

Anh chọn tấm vải hoa

Để trang trí cho cửa sổ của chúng ta

Căn nhà yêu mến của tôi

Có anh tôi sẽ bớt cô đơn

Cuộc sống đó tuy gian khổ

Tình yêu là tài sản duy nhất của tôi

Căn nhà có thể mất điện

Nhưng tôi sẽ thấp nển

Nghe những bài hát cũ

Thời gian sẽ dừng lại

Căn nhà có gió lùa

Có bước chân vui vẻ

Thi thoảng chúng tôi cãi nhau

Tha thứ cho em nhé

Căn nhà yêu mến của tôi

Có anh tôi sẽ bớt cô đơn

Cuộc sống khi đó tuy gian khổ

Tình yêu là tài sản duy nhất của tôi.

Hy Lôi vừa nghe vừa ngân nga theo giai điệu của bài hát, cái tình cảm ngây thơ, trong sáng này thật giống với họ trước kia. Căn nhà vệ sinh nhỏ, trên lớp gạch lát tường đã ố vàng, cô nhìn thấy một tờ giấy dán trên đó, tờ giấy viết: “Không có gì có thể chia rẽ tình cảm của chúng ta!”. Những lời nói tình cảm đó có lẽ là của đôi tình nhân học sinh để lại, chỉ có những con người trẻ tuổi như vậy mới có đủ dũng khí để bảo vệ tình yêu! Hy Lôi đọc xong tờ giấy, không nỡ xé ra. Cô thầm nói với bản thân mình: Đúng, không gì có thể chia rẽ tình cảm của đôi ta.

Ngày đầu tiên chuyển ra ngoài, Hy Lôi gọi điện thoại ẹ mình ở tận thành phố B xa xôi, mẹ cô không thể hiểu được niềm vui của cô, chỉ thở dài trong điện thoại:

- Mẹ thấy con gây ra chuyện không vui như thế cũng buồn lắm, con thà sống trong một căn nhà đi thuê nhỏ xíu cũng không chịu sống trong nhà to của họ, không biết có mâu thuẫn thế nào mà không thể giải quyết được, việc gì mà đến nông nổi đó?

- Không thể trách con hết được, mẹ không biết mẹ anh ấy...

Hy Lôi còn chưa kịp nói xong đã bị mẹ cô ngắt lời:

- Được rồi, được rồi, mẹ không muốn nghe con gái mẹ nói xấu mẹ chồng sau lưng. Đã chuyển ra rồi thì nghe lời mẹ, đối xử với Hứa Bân tốt một chút, nó được chiều chuộng quen, giờ cùng con dọn ra ngoài ở, con cũng phải có trách nhiệm của một người vợ, đừng như ngày trước quen tự do, bướng bỉnh. Phải để nó cảm thấy ở cạnh con thật ấm áp và thoải mái, như thế thì chồng mới đứng về phía con.

Lời nói của mẹ khiến Hy Lôi học được không ít điều, bởi vậy cô im lặng. Chung quy lại thì nam nữ cũng không thể bình đẳng, bạn xem, từ trước đến nay làm gì có người đàn ông nào thổ lộ hết tâm tư hay đi khắp nơi để tìm hiểu về bí quyết để giữ tình yêu và hôn nhân lâu dài.

Buổi tối, nghe lời mẹ, lần đầu tiên Hy Lôi vào bếp, làm món mì sốt cà, những quả cà gọt vỏ, trứng đánh đều rồi cho thêm ít nước, khi xào lên có màu vàng và mềm, bản thân cô cũng có thể làm một người chủ gia đình, Hứa Bân ăn hết hai bát đầy, vừa ăn vừa khen ngon. Hy Lôi nhìn cái tướng ăn như hổ vồ của Hứa Bân thì trong lòng thấy thật chua xót, rồi lại oán thán: Niềm vui đơn giản như thế mà sao phải đi qua biết bao đoạn đường vòng?

Tối, trên một chiếc giường gỗ không mấy êm ái, lần đầu tiên hai người “yêu” nhau thoải mái đến thế, lần đầu tiên có thể thoải mái phát ra âm thanh mà không sợ người khác nghe thấy. Cơ thể Hy Lôi trắng ngần như ánh trăng, Hứa Bân nổi hứng, hai người bèn vào cuộc mây mưa với đủ mọi trò mới. Hứa Bân giống như một tướng quân được xông pha trận mạc, thống lĩnh thiên binh vạn mã để công phá thành trì đầy mê hoặc của Hy Lôi. Đã lâu lắm rồi không có một lần nào làm tình sung sướng đến vậy. Hứa Bân lẩm bẩm bên tai Hy Lôi:

- Anh yêu em, Hy Lôi!

Hy Lôi cũng khê khàng đáp lời, giống như một ca sĩ tuyệt hảo, cổ họng cô phát ra những tiếng gọi khe khẽ, gọi mãi, gọi mãi, khoái cảm cũng tuôn trào, hạnh phúc cũng đến theo.

Thì ra hạnh phúc lại đơn giản như thế!

4.

Sự kiện cuốn nhật ký đó chẳng ai nhắc đến nữa, mỗi tuần Hy Lôi lại phải cùng Hứa Bân về nhà một lần, đây là điều kiện mà Hứa Bân đưa ra khi đồng ý với Hy Lôi dọn ra ngoài... Cho dù thế nào thì anh vẫn là con trai của mẹ anh, cả nhà trông vẫn có vẻ hòa bình, yên ổn. Thế là Hy Lôi dù đã chuyển ra ngoài nhưng tuần nào cũng phải ăn một bữa cơm với bố mẹ chồng, giả bộ như không có chuyện gì, thưởng thức những món ăn mẹ chồng nấu, nhìn mẹ chồng xót xa xoa mặt con trai:

- Con trai, con lại gầy đi rồi!

Mỗi lần trước khi đi, mẹ chồng đều đưa cho Hứa Bân rất nhiều đồ ăn, tương thì bà tự làm, đậu phụ bà mua, rồi thịt kho sẵn, bánh bao đã hấp, tất cả đều cho vào hộp đựng đồ ăn rồi đưa cho Hy Lôi, nói với cô cách cất giữ như thế nào, món nào để lâu được, món nào thì phải ăn ngay. Mỗi khi như vậy, trong lòng Hy Lôi vẫn thấy có một chút cảm động, trên đời này làm gì có người mẹ nào không yêu con của mình? Chỉ có điều bà vẫn coi Hứa Bân như một đứa trẻ chưa lớn, không thể yên tâm giao anh vào tay người đàn bà khác.

Ăn cơm xong, Hứa Bân và bố mẹ ngồi ngoài phòng khách nói chuyện, Hy Lôi thì đi vào phòng ngủ. Cô chuẩn bị tìm thêm mấy bộ quần áo để mang đi. Lúc chuyển ra, Hy Lôi nghĩ bụng chỉ ở tạm nơi đó, sau này còn phải mua một căn nhà khác, bởi vậy đa số quần áo sách vở cô đều để ở nhà, cách bày trí trong phòng về cơ bản vẫn không thay đổi.

Mở tủ quần áo ra xem, tất cả đều đã khác, những chiếc váy ngắn mùa hè tất cả đều bị cất vào một cái túi to, áo len mùa thu và những cái áo khoác dày mặc mùa đông thì được treo cẩn thận lên móc, trong đó còn treo cả quần áo của bố mẹ chồng. Hy Lôi bắt lực cười, mẹ chồng được điểm này rất tốt, thích sạch sẽ, quần áo cứ chuyển mùa là sẽ phân loại và cất cẩn thận, nhưng bà vẫn không bao giờ biết tôn trọng đời tư của người khác, dưới mái nhà của bà, con trai và con dâu vẫn không phải là những cá thể độc lập, căn nhà và tâm sự của mọi người trong con mắt của bà, vẫn là sở hữu chung.

Dù sao cũng đã chuyển ra ngoài rồi, bà ở nhà muốn làm gì thì làm! Hy Lôi tìm kiếm một hồi lâu, tìm được mấy bộ quần áo mùa thu mà mình cần mặc, nhớ ra ngày trước còn mấy cái hộp bao cao su nhét trong tủ vẫn chưa mang đi, tìm mãi, hóa ra vẫn còn ở đó. Cô lại nhớ lại cái dây chuyển để trong tủ quần áo, tìm một hồi lâu không thấy, đành bỏ cuộc.

Thu dọn đồ đạc xong, cô nhét mấy hộp bao cao su vào túi xách, quay ra phòng khách, Hứa Bân vẫn đang nói chuyện với mẹ, không có ý định muốn về, Hy Lôi đành phải ngồi xuống.

Mẹ chồng đang tách từng hạt dẻ một, bỏ hạt dẻ đã tách xong vào tay con trai, dịu dàng nhìn con trai, hỏi han:

- Công việc có bận không, ở bên đó quen không, lạnh không?

Hứa Bân vẫn đang đắm chìm trong thế giới ngọt ngào chỉ có hai người, không hiểu ý của mẹ bèn đáp:

- Tốt lắm, chẳng có gì là không quen cả.

Mẹ chồng có vẻ hơi thất vọng, ánh mắt thoáng tối đi.

Hy Lôi đẩy cánh tay Hứa Bân, nói nhỏ:

- Về nhà thôi!

Hứa Bân nhìn lại đồng hồ, trời cũng đã tối bèn đứng lên định đi. Mẹ chồng thấy Hứa Bân chuẩn bị ra về thì có vẻ lưu luyến, tiến ra đến cửa vẫn không quên dặn dò:

- Sang thu rồi, trời lạnh lắm, mặc nhiều vào nhé, buổi tối nhớ đắp chăn dày. Thích ăn gì thì về nhà, mẹ làm cho con.

Hy Lôi nhận ra trong mắt mẹ chồng có giọt nước đang lấp lánh.

Trên đường về nhà, cô chỉ im lặng không nói gì. Không biết những bà mẹ khác sau khi con trai lấy vợ và ra ở riêng sẽ sống như thế nào, những giọt nước mắt ban nãy của mẹ chồng khiến Hy Lôi bỗng có cảm giác ăn năn, dường như mình vừa cướp đi thứ mà bà yêu thương nhất, nhưng cô lại không thể thản nhiên chấp nhận điều này, thế là cái ánh mắt buồn bã ấy khiến lương tâm của Hy Lôi trĩu nặng, cảm giác không yên.

Hứa Bân nhận ra vẻ buồn rầu của Hy Lôi, cố tỏ ra vẻ nhẹ nhàng:

- Đừng nghĩ nữa, lâu dần rồi sẽ quen thôi. Hồi đi học đại học, mẹ anh cũng thế, trong điện thoại cũng khóc, nói là nhớ anh.

- Mẹ anh có phải mắc bệnh yêu con quá đáng không?

- Sao thế, chẳng phải em vẫn cứ đòi dọn ra ngoài sao? Giờ thấy ăn năn hả, hay chúng mình lại dọn về?

- Câm miệng!

Ngoại trừ cái cảm giác thất vọng và ăn năn mỗi khi về thăm mẹ chồng ra, cuộc sống của hai người lúc này chẳng còn gì đáng tiếc nữa. Hứa Bân có thời gian thì tới cơ quan Hy Lôi đón cô tan làm, thi thoảng hai vợ chồng đi xem phim, có lúc thì tiện đường vào siêu thị mua thức ăn, Hy Lôi về đến nhà là bắt đầu nấu nấu nướng nướng trong gian bếp nhỏ, vừa nấu vừa ngân nga hát: “Cuộc sống của chúng ta thật hạnh phúc, cuộc sống của chúng ta thật vui vẻ!”.

Hứa Bân thi thoảng sẽ ôm chầm lấy cô từ phía sau, trên:

- Sao mà nhà quê thế, bài hát từ thời nào rồi.

Ăn cơm xong, Hứa Bân lại chủ động rửa bát, đẩy Hy Lôi sang một bên:

- Vợ anh nghỉ ngơi đi, để anh, nước lạnh lắm.

Trong lòng Hy Lôi thấy thật ấm áp, rồi cô sẽ giả bộ trách cứ:

- Toàn giả vờ, ngày trước ở nhà sao anh không tốt với em thế!

- He he, ở nhà trước mặt mẹ, anh là một đứa trẻ chưa lớn, cần được bảo vệ, trước mặt phụ nữ thì anh là một thằng đàn ông có thể giúp em che mưa che gió được rồi. Em phải hiểu anh chứ!

Hy Lôi cảm nhận được khoảng thời gian yêu nhau hạnh phúc và ngọt ngào của hai người đã quay lại, Hứa Bân dịu dàng, chu đáo mà ngày trước cô quen cũng quay về rồi.

Đêm thu càng lúc càng lạnh, Hy Lôi lên giường từ sớm. Hứa Bân vệ sinh cá nhân xong, rót một túi nước nóng mang vào đặt dưới chân cô, sự ấm áp đó từ dưới bàn chân lan dần lên, khiến trái tim Hy Lôi cũng thấy ấm áp, cô ôm cổ Hứa Bân, tặng anh một nụ hôn thật ngọt ngào:

- Chồng ơi, anh thật là tốt!

- Còn tốt hơn nữa cơ - Hứa Bân leo lên giường, tay đưa một cái túi nhỏ màu xanh. - Con ma nhỏ, em còn nhớ mang cái này về cơ à. Muốn để anh yêu em à!

- Đồ dè già!

Chậu cây hạnh phúc trên bệ cửa sổ đã mọc lá non, cơn gió cuối thu khẽ lướt qua khe cửa. Thân thể ấm áp của Hứa Bân đè tới, Hy Lôi nhắm mắt. Người mà bạn yêu, anh ấy cũng yêu bạn, có một khoảng không gian tự do vừa đủ để thể hiện tình yêu này, có lẽ đó là hạnh phúc.

17. Chương 17: Mùa Yêu Nhau Trong Hôn Nhân

- Hy Lôi, gần đây khí sắc tốt thế, trông có vẻ mưa thuận gió hòa lắm. Có phải chuyển ra rồi nên đêm nào cũng được sung sướng không?

Hy Lôi ngượng ngùng cười:

- Đáng ghét! Cậu thì sao? Sao dạo này trông có vẻ yếu ớt thế?

Tiểu Lộc chỉ biết trêu Hy Lôi mà quên mất gương mặt tiều tụy của mình. Gần đây đi làm cô thường tỏ ra lơ đãng, bản thảo nộp lên trên sai liên tục, cả ngày nhìn chăm chăm vào cái điện thoại di động, điện thoại vừa đổ chuông là cô len lén vào phòng vệ sinh để nghe. Có lúc thì vui vẻ yêu đời, có lúc lại buồn bã, chán nản, cứ như cô đang phải sống trong một thế giới có hai thái cực nóng và lạnh.

Hy Lôi tưởng là gần đây bạn trang trí lại nhà nên mệt quá, quan tâm hỏi:

- Có phải mệt quá không? Bị bệnh hả?

- Không có!

- Thế cậu bị làm sao, tớ thấy dạo này cậu không bình thường, chẳng chú tâm vào công việc gì cả, cũng không nói về tiến độ trang trí nhà nữa, ở văn phòng cũng không nói chuyện, có phải có tâm sự gì không? Thiếu tiền à?

- Không. Cậu không hiểu đâu. - Mọi giả thiết của Hy Lôi đều bị phủ định.

Một lúc lâu sau, Tiểu Lộc ngẩng đầu lên, nói rõ từng chữ với Hy Lôi:

- Hy Lôi, tớ yêu rồi.

Hy Lôi bật cười, đưa tay lên sờ trán Tiểu Lộc:

- Cậu bị sốt à, hay là sáng nay vẫn chưa tỉnh ngủ. Tớ nhớ là hai năm trước, khi cậu mới chuyển tới cơ quan này, cậu đã đi vào nằm mơ tình yêu với chồng cậu, chẳng nhẽ dạo này tay trái chạm tay phải rồi sinh ra pháo hoa à.

- Không phải là anh ấy! - Tiểu Lộc hạ thấp giọng.

- Hả? - Hy Lôi tròn mắt rồi vỡ lẽ ra, kinh ngạc bịt miệng. - Cậu... cậu không phải là đang... ngoại tình đấy chứ?

Biểu cảm trên gương mặt Tiểu Lộc đã xác nhận suy đoán của Hy Lôi. Cuối cùng thì cô cũng đã thu hết dũng khí để nói cho Hy Lôi biết bí mật đã đè nặng trong tim cô bao ngày nay. Thì ra đối phương là chủ nhiệm phòng tín dụng của một ngân hàng, chính là “ông Đới” mà Tiểu Lộc vẫn nói, cũng chính là ông “anh họ” mà lần trước Tiểu Lộc nói đã cho cô mượn một khoản tiền. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, trưởng thành, lại thành công, quen Tiểu Lộc khi cô tới làm thủ tục vay tiền, đã rung động trước sự ngây thơ, thật thà của Tiểu Lộc, luôn quan tâm, chăm sóc cô, cho cô vay tiền với lãi suất thấp, cuối cùng tình cảm âm thầm này cũng dấy lên một cơn sóng.

Nghe Tiểu Lộc kể sơ qua về chuyện tình của mình, trên mặt Hy Lôi hiện lên vẻ lo lắng:

- Cậu không sợ Tiểu Tô nhà cậu biết chuyện à? Cậu đang đùa với lửa đấy, biết không?

- Tớ biết chứ, thế nên mới buồn đây! Một bên là anh ấy, dịu dàng, đa tình, khảng khái, chu đáo, lại lãng mạn, mỗi lần ở bên anh ấy tớ đều có những niềm vui bất ngờ, cái khát khao được gặp mặt ấy, sau khi gặp mặt lấy thấy kích thích và ăn năn ấy thực sự là rất tuyệt, khiến tớ muốn chấm dứt mà không được, về tới nhà nhìn thấy Tiểu Tô nhà tớ, tớ lại cảm thấy vô cùng hối hận, lại muốn đối xử tốt một chút để bồi thường cho anh ấy.

- Cậu và gã đàn ông đó đã xảy ra chuyện đó chưa?

Tiểu Lộc e thẹn gật đầu, giống một cô thiếu nữ đang tuổi dậy thì. Hy Lôi cảm khái lắc đầu:

- Không ngờ một người kiên trinh nhất trong lịch sử như cậu mà cũng có lúc vượt rào. - Lúc này thì điện thoại của Tiểu Lộc đổ chuông. Cô lại vui vẻ đứng lên nghe điện thoại, hạ thấp giọng:

- Em đây, cũng nhớ anh lắm. Chiều hả, ở đâu? Được rồi, em chờ anh!

- Anh ta hả?

Hy Lôi thực sự choáng trước việc của Tiểu Lộc, cô ngã ngồi xuống ghế, cảm thán:

- Xem ra câu nói đó không sai, đàn ông đàn ông là vì chưa bị cám dỗ! Sự trung thành của đàn bà là do không có điều kiện để phản bội! Một người đàn bà dịu dàng có thể thức tỉnh cả một cung điện đã ngủ sâu trong mê muội, còn một người đàn ông dịu dàng thì có thể chinh phục được cả mười ngọn núi Himalaya. Không biết người đàn ông này đã ra đòn sát thủ gì mà khiến hạt đậu bốn mùa như cậu trở thành món ăn ngon trên bàn của anh ta.

Trên mặt Tiểu Lộc để lộ sự đam mê, sung sướng của một người được đắm chìm trong tình yêu:

- Cậu không biết đâu, đàn bà khi ở cạnh anh ấy giống như là công chúa, anh ấy sẽ đưa cậu tới những nhà hàng sang trọng nhất, nụ cười lạnh lẽo ấy giống như đang quan sát trái tim của cậu, đáng sợ anh ấy khi lái xe, khi thanh toán tiền đều vô cùng quyền rũ.

- Người đàn ông đang yêu thì trở nên vô cùng thông minh, người đàn bà đang yêu thì trí tuệ bằng 0. Cậu chết rồi.

Tiểu Lộc vẫn nói:

- Nếu so sánh với anh ấy thì Tiểu Tô nhà tớ vừa rách rưới vừa quê mùa, lại không tâm lý, ở cùng với Tiểu Tô, cảm giác mình giống như cô bé Lọ Lem, hơn nữa không bao giờ được tham gia bữa yến tiệc trước 12 giờ đêm, cuộc sống tối tăm đó khiến tớ thấy tự ti lắm.

Hy Lôi không quên nhắc nhở Tiểu Lộc:

- Này, tỉnh lại đi, tớ thấy cậu hơi sa chân quá rồi đấy. Đàn ông thích buông mồi để câu được tình yêu, đàn bà thì không tiếc thân mình để bảo vệ tình yêu. Cậu cẩn thận kẻo mất cả chì lẫn chài.
- Đừng nói tớ thế, đàn bà vượt rào cũng là vì bị nội lực đẩy ra thôi.
- Đàn ông vượt rào thì là do ngoại lực cám dỗ, không nhận ra Tiểu Lộc nhà mình cũng có sức hút như thế.
- Cậu lại đã kích vào lòng tự tin của tớ rồi.

Cuộc thảo luận của Hy Lôi với Tiểu Lộc về tình yêu không thể kéo được Tiểu Lộc ra khỏi vũng bùn. Lúc tan làm, Hy Lôi nhìn thấy trước cửa cơ quan, Tiểu Lộc lên một cái ô tô màu đen rồi phóng vút đi, quên mất ngôi nhà mới đang thời kỳ hoàn thiện, quên mất ông chồng đang chờ cô về nhà ăn cơm.

2.

Buổi tối về tới nhà, Hứa Bân vẫn chưa về, gọi điện thoại thì anh bảo có buổi ăn nhậu với đồng nghiệp, tối nay chắc không về nhà ăn cơm. Bên kia điện thoại nghe rất yên tĩnh, không giống như đang ăn nhậu cùng bạn bè. Hy Lôi cũng không để tâm lắm. Tự nấu ỳnh ít cháo đậu, làm vài món đơn giản rồi ăn một mình. Trong sách nói, cho dù khi có một mình thì cũng phải nấu ăn thật ngon, đối xử tốt với bản thân, như thế mới có thể kéo dài tuổi thọ!

Hơn 10 giờ thì Hứa Bân về, trên người không có mùi rượu. Hy Lôi cảm thấy kỳ quái:

- Mặt trời mọc ở đằng Tây hay sao! Hôm nay anh đi nhậu với bạn mà sao không uống rượu! - Anh còn chưa kịp trả lời đã thấy Hứa Bân mặc trên người chiếc áo len màu xám, Hy Lôi nhớ sáng nay lúc ra cửa Hy Lôi mặc cái áo jacket màu sữa mà. Không cần nói cũng biết, Hứa Bân về nhà anh.

Hy Lôi mệt mỏi hỏi:

- Mẹ anh nấu cho anh món gì ăn?

Hứa Bân bối rối cười:

- Hi hi, chân giò hầm, món đó em không biết nấu, hôm nay mẹ nấu nên gọi anh về nhà, với lại bố cũng đi công tác, một mình mẹ ở nhà đáng thương quá.
- Anh về nhà vì sao còn phải nói dối, bảo là đi nhậu với đồng nghiệp?
- Thì anh sợ em giận mà.
- Sợ em giận vì sao lại để cho em biết, thay cái áo mới để em nhìn thấy có phải cố ý muốn chọc tức em không?

Hứa Bân cười lấy lòng, chẳng nói gì thêm. Hy Lôi nhìn mặt anh cũng phải bật cười:

- Được rồi, được rồi, về nhà thì về nhà, anh là con trai của mẹ anh, ai mà cấm được anh về nhà mình chứ, chỉ có điều không được nói dối, cứ như thế em độc ác lắm không bằng. Còn nữa, đồ ịch kỷ, được ăn ngon mà không nhớ đến em.

Thấy Hy Lôi không giận nữa, Hứa Bân bỗng rút từ sau lưng ra một túi hạt dẻ:

- Chân giò ngấy quá, em ăn vào lại phải giảm cân. Xem anh mua gì cho em này!

Mùi hạt dẻ rang bay ra, bóc một hạt bỏ vào miệng, vừa bỏ vừa ngọt. Lòng thấy buồn, ăn ngon là hết, nghe nói đồ ngọt có thể sinh ra tể bào vui vẻ, sau khi ăn vài hạt dẻ, bao nhiêu không vui trong lòng Hy Lôi đều tan biến hết.

Nằm trên giường, Hy Lôi nói tới chuyện của Tiểu Lộc:

- Nói cho anh biết một bí mật, Tiểu Lộc ở cơ quan em ấy, vượt rào rồi.
- Tốc độ lan truyền thông tin trên thế giới từ chậm đến nhanh lần lượt là báo giấy, tivi, mạng, sau đó là miệng đàn bà.
- Đáng ghét! Anh nói ai hay chuyện hả? Em chỉ nói với anh thôi, chẳng nhẽ anh lại đi kể cho người khác.

- Nhưng mà Tiểu Lộc đó anh gặp rồi, không phải kiểu người phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ làm người tình lắm! Xã hội bây giờ đúng là khó tưởng tượng!

Hy Lôi nghe thấy câu này thì có vẻ như Hứa Bân nghi ngờ về sức hấp dẫn của Tiểu Lộc:

- Tiểu Lộc của em làm sao? Cũng thanh tú, xinh đẹp mà! Theo anh thấy thì người hợp tiêu chuẩn làm người tình là ai?

Hứa Bân nghĩ một lát:

- Đủ để làm người tình thì ít nhất cũng phải xinh một chút, phải đẹp, biết trang điểm, rồi biết liếc mắt đưa tình nữa. Cô ấy được thế không?

- Ôi giời, lại còn nói một tràng thế nữa, giỏi quá nhỉ! Chắc là nghiên cứu kỹ lắm, có phải anh cũng muốn giống cái gã họ Đới kia không, tới tuổi trung niên cũng muốn vượt rào một lần hả? - Hy Lôi dí tay lên trán Hứa Bân, chất vấn.

Hứa Bân đắp chăn lên, kêu khổ:

- Lại trúng bẫy rồi, lại trúng bẫy rồi.

Đùa nhau một hồi, Hy Lôi thở dài:

- Trong sách nói khi hôn nhân quá bình lặng thì nên yêu thêm lần nữa để thêm chút kích thích. Cuộc hôn nhân không có người thứ ba thì không phải một cuộc hôn nhân tốt, trước tiên, chứng tỏ hai người ở trong xã hội đều không còn là những cá thể có sức hấp dẫn nữa rồi; ngoài ra, người thứ ba mới là hòn đá thử vàng có độ tin cậy cao nhất, thử cái là chuẩn; thứ ba, đứng trước sự vượt rào, đối phó thế nào mới thể hiện được trí tuệ của con người. Con thuyền nhỏ hôn nhân có thể bình yên vượt qua sóng gió hay không thì mới là một cuộc hôn nhân tốt.

Tới lượt Hứa Bân bắt đầu chất vấn:

- Một loạt những lý lẽ này của em từ đâu mà có, xem ra em cũng muốn thử phải không! Em cũng muốn à? Chẳng phải em cũng có người tình cũ đấy sao? Tình cũ không rủ cũng tới, như thế mới thú vị chứ!

Nói mãi nói mãi, Hứa Bân lại nhắc tới chuyện Châu Cường lần trước, hai người đều không ai nói gì nữa, có vẻ ngượng ngập. Hy Lôi kéo mạnh cái chăn, trở mình:

- Vô duyên! Nói chuyện với người phàm tục như anh chán lắm! Ngủ!

3.

Vừa vào đến cơ quan đã thấy Tiểu Lộc mặc cái áo khoác màu khói xám, màu sắc sang trọng và đường cắt may khéo léo này khiến Tiểu Lộc trở nên thật nổi bật, Hy Lôi khen:

- Ôi chà, mỹ nhân nào đây! Áo khoác lông cừu cơ à!

Tiểu Lộc tự hào cười:

- Đẹp không?

- Đẹp, lại còn dám không đẹp à? Nhưng tiền thì chắc chắn không đẹp đâu, anh ta mua hả!

Mặt Tiểu Lộc thể hiện rõ niềm hạnh phúc, hạ thấp giọng nói:

- Đúng thế, anh ấy tặng tớ, có khiêu thẩm mỹ lắm đúng không! Hơn 3000 tệ đấy, một tháng lương của bọn mình!

Thực ra trong lòng Hy Lôi có thể hiểu cho Tiểu Lộc, đúng thế, chồng cô đã bao giờ bỏ ra đến nghìn tệ như thế đâu. Có người đàn bà nào mà không thích cảm giác được yêu thương, chiều chuộng. Cô lại triết lý:

- Tình yêu khiến đàn ông khăng khải rút ví, người đàn ông chịu tiêu tiền vì cậu chưa chắc đã yêu cậu, nhưng người đàn ông không chịu tiêu tiền vì cậu thì chắc chắn là không yêu cậu, xem ra người đàn ông này cũng có cảm tình thật với cậu. Nhưng tớ khuyên cậu, thật lòng, nếu không định ly hôn thì hãy giữ gìn một con

đường lùi, đừng lún vào sâu quá, còn nữa, đừng để lộ ra dấu vết gì, phải giấu thật kỹ, như thế mới là cao thủ!

Tiểu Lộc vỗ vai Hy Lôi:

- Giấu thật kỹ mới là cao thủ, có lý lắm!

Hy Lôi lại khen:

- Nhưng mà cái áo này đúng là đẹp thật, anh ta đúng là có khiếu thẩm mỹ, mua ở đâu đấy? Tớ cũng muốn mua một cái.

Tiểu Lộc chu miệng lên thật dễ thương:

- Không được, không cho cậu biết, cậu không được mua, cậu cao như thế, mặc vào đựng hàng với tớ thì chắc chắn là trông cậu sẽ đẹp hơn, làm lộ rõ khuyết điểm của tớ, không được mua.

- Được rồi, được rồi, không mua nữa. Nhưng mà trời ngày càng lạnh rồi, thực sự phải mua thêm vài cái áo mặc mùa đông nữa. Tan làm có thời gian không, cùng tớ đi shopping?

- Không được, bọn tớ hẹn hò rồi.

- Tiểu Tô nhà cậu không quan tâm gì sao?

- Anh ấy hả, ở một lớp vẽ dạy ấy đứa trẻ, làm gì có thời gian quan tâm tới tớ.

- Thế thì thôi vậy. - Nhớ lại Mai Lạc ở nhà một mình, chắc chắn là có thời gian, thế là cô gọi điện thoại cho Mai Lạc. - Có nhà không, chiều nay đi shopping?

Bên kia vang lên giọng nói lười biếng của Mai Lạc:

- Chị hai ơi, cậu có nhầm không vậy, giờ tớ như thế này còn đi shopping được với cậu sao. Bụng to sắp không đi nổi rồi đây.

Hy Lôi lúc này mới nhớ ra Mai Lạc đã 8 tháng rồi, chắc là đi lại cũng không thuận tiện:

- Xin lỗi, tớ quên mất.

Mai Lạc lại bắt đầu cảm râm với Hy Lôi qua điện thoại:

- Cậu biết không, trước 25 tuổi mà không sinh nở quả là một chuyện may mắn, do đó đừng có sinh con sớm. Còn nữa, bà phù thủy đó lại sắp lên rồi. Tớ thực sự muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong.

Đúng lúc đó thì phó chủ biên đi tới, Hy Lôi vội vàng cúp điện thoại:

- Không nói nữa, tớ làm việc đây.

Thấy Hy Lôi gọi điện thoại trong giờ làm việc, phó chủ biên không nhịn được nói vài câu:

- Còn trẻ, làm việc không cần bán mạng, nhưng cũng phải bán sức. Bố mẹ rồi sẽ già, chồng cũng sẽ phản bội cô, bạn bè bán đứng cô, chỉ có công việc là mãi mãi không phản bội cô, vào lúc cô không ngờ tới nhất, nó sẽ đền đáp lại cô.

Cho dù là đang phê bình Hy Lôi nhưng lãnh đạo không hổ danh là lãnh đạo, nói một câu khiến Hy Lôi tâm phục khẩu phục, khen ngợi:

- Tinh túy, đúng là tinh túy.

Phó chủ biên ra ngoài, lúc này Tiểu Lộc mới nhớ ra:

- Câu này của ông ấy thâm thúy quá, nghe nói ông ấy sắp được điều đi từ lâu, liệu có phải ông ấy đang ám chỉ gì cậu không?

- Tại cậu có vấn đề à, rõ ràng là ông ấy đang phê bình tớ, sao lại nghe thành đang ám chỉ cái gì cho tớ? - Nhưng miệng thì nói vậy, thực ra trong lòng Hy Lôi cũng đang âm thầm cảm thấy vị phó chủ biên sắp được điều đi này hình như đúng là còn ý gì đó khác.

Buổi chiều, một mình cô đi dạo phố, cũng chẳng thấy có bộ quần áo nào vừa ý, thế là lại chán nản về nhà. Hứa Bân vẫn chưa về, căn nhà vào cuối thu càng thêm lạnh lẽo. Gần đây bố anh đi công tác nên buổi chiều anh thường về nhà với mẹ, buổi tối phải rất muộn mới về nhà.

Buổi hoàng hôn, những giọt mưa thu tí tách rơi. Những chiếc lá bên ngoài run rẩy trong những giọt nước mưa lạnh lẽo, cơn gió lạnh không biết từ đâu luồn vào. Hy Lôi lên giường từ sớm, bật đệm sưởi và lò sưởi lên mới thấy ấm áp hơn một chút. Hơn 9 giờ, Hứa Bân gọi điện thoại về, nói là anh đang ở nhà, lát nữa sẽ về.

Hy Lôi xem mấy cuốn truyện tranh “Vừa cô đơn vừa tươi đẹp” mới xuất bản gần đây, đọc những câu chữ và những bức tranh có vẻ thương cảm, trong lòng cô lại có cảm giác bị ai. Gọi điện thoại ẹ cô, hình như mẹ đã đi ngủ rồi, giọng nói có vẻ ngái ngủ:

- Hy Lôi à, muộn thế rồi còn gọi điện tới, con chưa ngủ sao?
- Mẹ, mẹ đi ngủ rồi à?
- Đúng thế, hôm nay lạnh quá nên đi ngủ sớm. Có việc gì không con?
- Không ạ. Chỉ muốn gọi điện thoại ẹ thôi mà!
- Không có việc gì thì ngủ sớm đi, buổi tối nhớ đắp ấm vào nhé!

Cúp điện thoại, nỗi bi thương trong lòng lại càng sâu sắc. Ban ngày phó chủ biên nói đúng, bố mẹ sẽ già đi, rồi có một ngày họ không còn là những gốc cây đại thụ bảo vệ cho bạn nữa.

Đọc sách thêm một lúc nữa đã là hơn 11 giờ. Hứa Bân vẫn chưa về. Cơn mưa bên ngoài mỗi lúc một nặng hạt, bóng cành cây hắt vào cửa sổ như một con quái thú. Bỗng dừng điện thoại đổ chuông, là Hứa Bân.

Nhấc điện thoại, một lúc lâu Hứa Bân vẫn không nói gì, ấp úng:

- Hy Lôi, đừng giận nhé...
- Làm sao?

Hứa Bân nói khẽ:

- Mưa to quá, buổi tối mẹ ở nhà một mình sợ, anh ở nhà với mẹ, hôm nay không về nữa, em ngủ sớm đi, đừng chờ anh.

Lời nói của Hứa Bân khiến tâm trạng rầu rĩ suốt cả buổi tối hôm nay của Hy Lôi bộc phát, cô hét vào điện thoại:

- Ai chờ anh! Đừng bao giờ quay về nữa!

Cúp điện thoại, nước mắt cô lại lăn ra. Mưa rồi, chẳng nhẽ bà mẹ chồng đó mà cũng biết sợ sao? Những hạt nước mưa ngoài cửa sổ cứ tí tách cả đêm. Cảm giác cô độc và sợ hãi vây kín lấy cô, suốt cả đêm dài, cô đối thoại với chúng.

“Cô độc” và “Sợ hãi” đeo một chiếc mặt nạ độc ác, bật cười ghê rợn:

- Cô vừa nghĩ tới chúng tôi là chúng tôi tới ngay. Anh ta không có ở đây thì chúng tôi sẽ ở với cô.
- Không, ta không cần. Các người biến đi.

“Sợ hãi” nói:

- Tôi và “Cô độc” là anh em sinh đôi, nơi nào có nó thì sẽ có tôi, nó không đi thì tôi cũng không thể đi được.
- Đi đi, đi đi, các người đi hết đi, ta không cần! - Hy Lôi hét lên, xung quanh không một bóng người, căn phòng lại vang lên tiếng vọng của chính cô, đêm cô đơn tới đáng sợ. “Cô độc” và “Sợ hãi” lại biến thành một hình ảnh đen đúa, đè xuống người Hy Lôi. Cô hoảng sợ nhắm mắt lại. Sáng sớm tỉnh dậy, căn phòng bị người ta xối tung lên. Vào cái đêm Hứa Bân không có nhà, vào một đêm trời đổ mưa bão, trong căn nhà không có cửa chống trộm này đã bị kẻ trộm viếng thăm.

Hy Lôi nhìn quanh căn phòng bừa bộn, ngã ngồi xuống ghế salon, gần như ngất đi.

4.

Cũng may, chỉ bị lấy trộm mất mấy trăm tệ tiền mặt, thẻ ngân hàng để trong ví và các giấy tờ vẫn còn nguyên. Điều khiến Hy Lôi dở khóc dở cười nhất là kẻ trộm đã nhân tiện lấy mất mấy bộ quần áo của cô. Sáng sớm ra ngoài cửa mới nghe các bà bàn tán với nhau và biết rằng thì ra hôm qua kẻ trộm ghé qua mấy nhà, trong đó có một nhà chủ nhân tỉnh dậy và phát hiện, đánh nhau với kẻ trộm, bị hấn đâm một nhát phải vào viện. Nghe vậy mà Hy Lôi rùng cả mình, càng thêm sợ hãi. Trong lòng lại càng thêm oán hận Hứa Bân.

Buổi tối Hứa Bân về nhà, không biết gì về những việc xảy ra khi anh đi vắng. Hy Lôi trong lòng vẫn giận, cả buổi tối chẳng nói với anh câu nào. Trước khi ngủ, Hứa Bân xem báo, một tin tức thu hút sự chú ý của anh, anh còn đọc khê cho cô nghe:

- Kẻ trộm đột nhập vào nhà, chủ nhân bị đâm một dao.

Khi nhìn kỹ lại, địa chỉ chính là tòa chung cư mà mình đang ở, đọc xong bất giác thở dài:

- Cái nhà này đúng là chán sống, lại còn đánh nhau với kẻ trộm. Bọn trộm bây giờ như chó cắn, bị phát hiện là lập tức giết người diệt khẩu! - Sau đó anh lại huých cánh tay vào người Hy Lôi, - Đây, chuyện lớn thế mà sao tối qua em không nghe thấy à?

Hy Lôi nhìn dáng vẻ vô tư lự của Hứa Bân thì giận tới mức nhảy phắt xuống khỏi giường, lấy cái túi với cái hộp bị chúng lục tung ra đưa cho anh:

- Sao lại không nghe thấy, tôi suýt chút nữa đã thành nhân vật chính trong bản tin đó rồi, tôi suýt chút nữa đã trở thành chủ ngôi nhà bị kẻ trộm đâm rồi. Anh lo cho tôi quá nhỉ, mẹ anh ở nhà một mình buổi tối thì sợ, tôi thì dũng cảm sao? Cũng may tôi không tỉnh dậy bị kẻ trộm phát hiện, nếu không thì hôm nay anh không nhìn thấy tôi nữa rồi.

Nghe Hy Lôi kể tội xong, Hứa Bân mới biết nhà mình tối qua cũng bị trộm, thận trọng hỏi:

- Mất cái gì? Bị lấy bao nhiêu tiền?

- Anh chỉ nhớ là bị mất bao nhiêu tiền, giống y như mẹ anh, trong mắt chỉ có tiền, sao anh không quan tâm tôi có bị làm sao không?

- Mẹ anh lại làm gì chọc đến em, sao cứ nhắc mẹ anh hoài vậy? Chẳng phải em vẫn bình thường sao?

Hy Lôi càng nổi giận:

- Họ Hứa kia, được, nếu tối qua xảy ra tai nạn gì thì anh vui lắm phải không? Trái tim của người ta màu đỏ, mất màu đen, sao anh lại ngược lại như thế.

Hứa Bân không hiểu:

- Thế là ý gì?

- Ý gì, anh mất màu đỏ, tim màu đen.

Lúc này Hứa Bân mới vỡ lẽ ra, Hy Lôi đang chửi anh sao!

- Tôi làm sao mà tim đen. Ở đây không tốt thì dọn về nhà ở, chẳng phải cô khóc lóc đòi dọn ra đó sao, mới được mấy ngày đã không chịu được rồi à?

- Ai nói là tôi không chịu được, ai thêm dọn về nhà anh, chắc là anh muốn về lắm phải không?

Thấy có vẻ như lại cãi nhau đến nơi, Hứa Bân muốn yên chuyện, bèn quay người sang tắt đèn, thở dài:

- Không nói chuyện với em nữa, vô lý khó chịu.

Một buổi tối sống trong sợ hãi rồi lại bị trộm ghé thăm mà không được một lời an ủi hay ăn năn của Hứa Bân. Trái tim Hy Lôi nguội lạnh, cũng quay người sang hướng khác mà ngủ. Chiếc giường không lớn nhưng ở giữa bị trống một khoảng lớn, cơn gió lạnh vô tư luồn vào.

Rất lâu sau hai người đều không ngủ được. Hứa Bân nghĩ ngợi một chút, quay người lại, giọng nói rất hiền lành:

- Đừng giận nữa, nói thật lòng, sao anh lại không lo! Nghe em nói vừa này nhà mình có trộm, anh giật nảy cả mình! Mất tiền là việc nhỏ, nghĩ lại cũng thấy sợ, bà vợ xinh đẹp như em mà bị kẻ trộm dắt mất thì hối hận chết thôi.

- Anh mà cũng biết sợ. Tôi mà bị chúng dê hoặc bị bắt cóc làm con tin thì làm ma cũng không tha cho anh. Linh hồn tôi ngày nào cũng sẽ lơ lửng trước cửa sổ phòng anh, dọa cho anh chết luôn!

Hứa Bân bật cười trước câu nói của Hy Lôi. Thấy tâm trạng cô đã tốt hơn bèn thăm dò:

- Hay là bọn mình dọn về nhà. Em xem, ở đây không có cửa chống trộm, cũng chẳng có bảo vệ, hở một chút là mất nước, mùa đông thì lạnh. Anh nói cho em biết, nhà mình lắp lò sưởi rồi, thích lắm, thế nào, về nhé!

Chỉ nghĩ đến việc về nhà phải đối diện với bà mẹ chồng thì căn nhà cho dù ấm áp đến đâu cũng trở nên lạnh lẽo. Hy Lôi quay người đi, giọng điệu kiên quyết:

- Em không về, tuyệt đối không!

18. Chương 18: Âm U

Trời càng ngày càng lạnh, đã vào đông, trận tuyết đầu tiên cũng đã rơi. Sau đó, cứ đôi ba ngày Hứa Bân lại về nhà ở một hôm, kiểm đủ mọi lý do, lúc thì là bỏ đi công tác, có lúc thì về nhà tắm, có lúc thì là về nhà ăn cơm tối muộn quá. Hy Lôi hoàn toàn trở thành một người ngoài, như một linh hồn cô đơn bị bỏ mặc trên hoang đảo, một mình đi làm, ăn cơm, về nhà, ngủ, sự giao tiếp duy nhất với Hứa Bân là những cuộc làm tình khi thi thoảng anh về nhà ngủ. Cô cố nhấn nhai nỗi bất mãn trong lòng mình, giống như một phi tử sống trong lãnh cung chờ đợi sự sủng ái của anh, ngày nào cũng mong anh về nhà, ngay cả hơi sức và dũng khí để cãi nhau cũng không có. Anh đã ngày càng xa cô rồi. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có mối quan hệ vợ chồng nào lại nực cười và gượng gạo như của cô. Một hôm, cô còn biến thái khi nghĩ rằng, mẹ chồng giống như bà cả đầy quyền uy và thế lực trong một gia đình thời cổ đại, còn cô chỉ giống như người vợ bé thấp hèn.

Còn Tiểu Lộc vẫn chìm đắm trong hạnh phúc của “mùa xuân thứ hai”, ngày nào cũng mặt tươi phơn phớt, sự ấm áp mà chồng cô không thể nào đem lại cho cô thì người tình đã lấp đầy, trông cô hạnh phúc rạng ngời đến mức Hy Lôi hơi nghi ngờ, liệu mình có nên đổi một cách sống khác, tìm một người tình để giải sầu, rồi cô bị chính những suy nghĩ tội ác của mình làm cho giật mình, cuối cùng cô cũng hiểu điều mà Tiểu Lộc nói: “Đàn ông vượt rào là bị sức hấp dẫn bên ngoài cám dỗ, đàn bà vượt rào là bị cảm xúc bên trong đẩy ra”.

Gần sang cuối năm, vị phó chủ biên to béo thực sự bị điều đi, vị trí còn trống đó trở thành mục tiêu mà mọi người đều hướng đến, ai cũng âm thầm nỗ lực, ngày nào cũng vui đầu vào viết bản thảo, chờ đợi cơ hội thăng chức giáng xuống đầu mình. Hy Lôi “dọn dẹp” sạch sẽ tâm trạng tối tăm do cuộc hôn nhân của mình mang lại, dồn hầu hết sức lực vào công việc. Còn Tiểu Lộc lại bận rộn vì tình yêu tới mức chẳng còn thời gian cho công việc. Nhà mới đã hoàn thiện, bởi vì năm đầu tiên không có lò sưởi nên không ai vào ở, từng một lòng một dạ nghĩ về căn nhà mới, nay khi nó thực sự mở cánh cửa ra đón chào thì lại mất đi niềm hân hoan, hứng khởi ban đầu, chỉ vì người đó trong hôn nhân đã khiến cô đánh mất nhiệt tình được cùng nhau má ấp môi kề. Khi mà mọi người đang âm thầm nỗ lực vì vị trí phó chủ biên thì Tiểu Lộc lại tỏ ra bất cần, cô xin nghỉ một tuần để đi du lịch. Trong lòng Hy Lôi biết rõ, không cần hỏi, chắc chắn là đi cùng gã đàn ông họ Đới đó rồi.

Những ngày tháng đen tối cũng có những điểm sáng nhất định. Tháng 12, Mai Lạc sinh một cô con gái xinh đẹp, bà mẹ chồng đương nhiên là nổi giận đùng đùng, bởi vì là con gái nên chắc chắn không tránh khỏi một trận cãi bới Mai Lạc, rồi không cho đứa bé được mang họ cha. Hy Lôi tới bệnh viện thăm Mai Lạc, thấy hai người đang cãi nhau.

- Nghĩa là sao? Đứa bé này sao không được mang họ của Tùng Phi? Chẳng nhẽ nó không phải là con của anh ấy?

- Nó có phải con trai đâu, theo họ ai mà chẳng thế? Chẳng phải suốt ngày chị nói nam nữ bình đẳng sao, mang họ mẹ thì làm sao? - Giọng nói của bà mẹ chồng.

- Được thôi, nhưng đây là mẹ nói đấy nhé, con cũng đang ghét vì họ Tùng khó nghe quá, tưởng là họ của các người cao quý lắm ấy, con gái con sẽ theo họ của con.

Hy Lôi bước vào, lúc này mẹ chồng và con dâu mới yên tĩnh lại.

Đứa bé đang nằm cạnh Mai Lạc, ngủ ngoan lành, không đen đui, xấu xí như những đứa trẻ khác, nó vừa sinh ra đã trắng nõn nà, giống như một bông hoa mai trắng muốt, Hy Lôi nhẹ nhàng lại gần, vui vẻ kêu lên:

- Đáng yêu quá! Xinh quá đi thôi!

- Nhìn xem giống ai?

Hy Lôi nhìn kỹ, lông mày và mắt rất giống Mai Lạc, nhưng cái vẻ yên tĩnh này thì lại giống Tùng Phi, Hy Lôi nói:

- Tổ thấy giống Tùng Phi nhiều.

Bà lão lập tức chen lời:

- Giống cái gì mà giống? Mắt bé mày bé, đâu được như con trai tôi mắt to mày rậm.

Hy Lôi cười nhạt, Mai Lạc không đếm xỉa gì đến bà, hỏi:

- Đại biên tập, cậu là người có văn hóa, đặt tên cho con gái nuôi của cậu đi.

Vừa nãy ngoài cửa, Hy Lôi đã đã nghe thấy những lời cãi vã của bà mẹ chồng với Mai Lạc về việc cho đứa bé mang họ của ai, giờ nghĩ lại, theo họ của Mai Lạc thấy tao nhã hơn nhiều:

- Con gái tổ trắng trẻo thế này, nếu theo họ cậu thì gọi là Mai Đóa, vừa hay vừa dễ nhớ.

- Hay lắm, đúng là cậu có khác, tên hay quá, đặt tên này nhé!

Bà lão không nhịn được lại chen lời:

- Hay lắm, hay lắm, tôi nói rồi mà, theo họ chị, thấy chưa, tên cũng dễ đặt, con gái mà, đặt tên nào mà chẳng được, không cần quan trọng quá.

Hy Lôi và Mai Lạc đều bắt lực cười. Không thấy bóng dáng Tùng Phi đâu, Hy Lôi khẽ hỏi:

- Tùng Phi đâu? Có con gái rệu mà còn đi làm à?

- Mấy hôm nay đài truyền hình bận lắm, không dễ xin nghỉ, hơn nữa... - Mai Lạc chép miệng, nhìn mẹ chồng một cái.

Mẹ chồng thấy thế, lập tức tiếp lời:

- Tùng Phi bận thế, đến cũng chẳng giúp được gì, bắt nó tới làm gì, xin nghỉ lại bị trừ tiền nữa. Tôi ở đây là được rồi.

Thấy một sản phụ ở giường bên cạnh có chồng và mẹ đẻ, mẹ chồng chăm sóc, hỏi han quan tâm, bưng trà rót nước, Hy Lôi nhận thấy sự thất vọng trong mắt Mai Lạc, vừa mới sinh xong vẫn còn yếu, lúc này Mai Lạc cần biết bao những lời an ủi ấm áp của chồng! Sự an ủi đó một bà mẹ chồng làm sao có thể đem lại được!

Hy Lôi thở dài, hỏi:

- Ăn cơm chưa? Muốn ăn gì tổ đi mua cho?

- Tổ muốn ăn chân giò ở trước cửa nhà tổ, lâu lắm rồi không ăn, cậu mua cho tổ nhé!

- Ôi trời, chị đang ở cỡ đấy, không thể ăn tùy tiện được, thứ đó giờ không thể ăn được. Muốn ăn gì tôi về nhà làm cho chị. - Mẹ chồng nói.

Nghe mẹ chồng nói vậy, Hy Lôi bắt giác lại có cảm tình với bà lão, người già mà, dù sao thì cũng hiền lành, vẫn rất quan tâm tới sức khỏe của con dâu, nếu không thì sẽ không nói những câu như thế.

- Bác gái nói đúng đấy, ở cỡ không thể ăn tùy tiện được, để qua thời gian nữa tớ mời cậu ăn tiệc.

Ánh mắt Mai Lạc nhìn về hướng bát mì vẫn chưa ăn xong ở đầu giường, thở dài:

- Trời ơi, một tháng trời phải ăn cái thứ nhạt nhẽo vô vị đến muối cũng hầu như không có thì làm sao mà nuốt được?

Bà lão không biết là vì trong lòng còn giận hay vì muốn đùa nên nói:

- Được rồi, không nghe người ta nói sao? Sinh con trai, ăn gì có nấy, sinh con gái, có gì ăn nấy.

Đúng lúc này thì đứa bé tỉnh lại, miệng nó chớp chớp vài cái rồi khóc. Không biết là vì đói hay vì tè ướt tã. Mai Lạc quay người, vội vàng thay tã lót cho con, có lẽ vì tay lạnh nên tiếng khóc của đứa trẻ càng lớn hơn. Mẹ chồng vội vàng lại gần chê trách:

- Như thế không được, bọn thanh niên bây giờ sao mà ngốc thế! Để đấy tôi làm!

Mai Lạc rút tay về, nhìn mẹ chồng thành thạo thay tã mới cho đứa bé. Trong lòng thầm thở dài, đứa trẻ này ra đời mới thực sự mang ình một cuộc đời mới!

2.

Cuối tuần vẫn phải cùng Hứa Bân về nhà anh một lần theo thông lệ. Mẹ chồng đã không còn vẻ thất vọng, buồn bã như lúc đầu nữa rồi, lúc này trên mặt bà là nụ cười của kẻ chiến thắng. Đối xử với Hy Lôi, bà rất hiền hòa, lúc ăn cơm còn khuyên nhủ cô:

- Hy Lôi này, trời lạnh rồi, về nhà đi, một mình ở bên ngoài không an toàn.

Sao giờ lại thành một mình ở bên ngoài rồi? Hy Lôi hướng ánh mắt sang Hứa Bân, anh cố tình vùi đầu vào ăn cơm, không ừ hử gì. Hy Lôi cũng không trả lời mẹ chồng.

Mẹ chồng tưởng là Hy Lôi đã động lòng, lại nói tiếp:

- Cả nhà bốn người đang sống hòa bình với nhau, cũng chẳng có việc gì lớn, con với Hứa Bân sinh một đứa con, cho dù là con gái hay con trai mẹ đều chăm cho, hai đứa chăm chỉ một chút là được! Anh nói đúng không?

Bố chồng tiếp lời:

- Đúng đấy, nghe nói cô bạn thân của con sinh con rồi, các con cũng sớm sinh một đứa, về nhà mẹ con cũng chẳng nói gì nữa!

Nghe mãi, Hy Lôi biết rõ là họ muốn cô về nhà ở, nhưng cũng phải có điều kiện đi kèm. Hy Lôi nghĩ, trả lời thế nào mới không đối đầu với họ, lại có thể né tránh được vấn đề này:

- Không sao ạ, ở ngoài cũng tốt lắm.

- Tốt cái gì? Nghe Hứa Bân nói mấy hôm trước còn bị trộm vào, gần đây lại thường xuyên mất điện mất nước, các con sống sướng quen rồi, chịu sao được cái khổ đó, Hứa Bân cả ngày về đây ca thán đấy!

- Anh ấy ca thán cái gì? Dù sao cũng có coi nơi đây là nhà đâu, thi thoảng mới về một vài lần.

- Ở đó lạnh lẽo, ai mà coi là nhà được! - Hứa Bân ngẩng đầu lên, không nhịn được buột miệng nói.

Hy Lôi này giờ vẫn bực mình Hứa Bân, cũng lập tức phản bác:

- Anh không coi đó là nhà thì tự anh dọn về ở là được rồi, em nói gì anh không?

Thấy hai vợ chồng lại chuẩn bị cãi nhau, mẹ chồng vội khuyên:

- Được rồi, được rồi, nói mãi rồi lại cãi nhau. Nó ở nhà, con ở ngoài thì còn ra gì, đồn ra ngoài người ta nghĩ sao, hôm qua bà Vương trong khu còn hỏi, con dâu con trai nhà chị có phải cãi nhau không, sao cứ thấy sống riêng. Nghe xem, chẳng hay ho gì! Cứ như thế mãi không hay đâu!

Hy Lôi nghĩ bụng, tình cảm vốn đã vỡ vụn rồi, mọi thứ đều đã thay đổi rồi. Hàng loạt lý do mà mẹ chồng đưa ra trông đều có vẻ hợp tình hợp lý, Hy Lôi không biết trả lời thế nào, nhưng đã chuyển ra ngoài, giờ lại chuyển về thì cái cảm giác khó thở như bị một hòn đá đè nặng vào tim thật không thể tưởng tượng được. Cô trả lời khe khẽ:

- Thế thì có cách nào khác?

Bố chồng đang định nói gì đó thì điện thoại của ông đổ chuông, ông ra phòng khách nghe điện thoại. Lần nào ông nghe điện thoại giọng nói cũng rất là to:

- Ô, muốn thuê nhà à, đúng, nhà tôi ở tiểu khu x x x, hai phòng ngủ, một phòng khách, 93m², đã hoàn thiện bên trong, ừm, anh muốn thuê à, bây giờ chuyển đồ dùng gia đình nhà anh sang là có thể ở được. Hả, tiền thuê nhà à, nhà tôi là nhà mới, khu vực đó cũng đẹp, tôi cũng không đòi nhiều, khoảng 1200 tệ thôi, nếu anh thấy được thì tới xem nhà rồi bàn lại sau. Được, được!

Trong lòng Hy Lôi vẫn còn nghi ngờ, từ lúc nào bố chồng đã trở thành môi giới nhà đất rồi thì mẹ chồng nói:

- Căn nhà mà nhà mình mua đã hoàn thiện xong rồi, bố mẹ định cho người ta thuê! Không ngờ tiền thuê cũng khá tốt, nghe nói nhà chú Lý cho thuê rồi, 1500 tệ cơ! Bố con ngốc quá, đòi có 1200.

Hứa Bân đã ăn cơm xong, nghe mẹ nói thế cũng không có vẻ gì là không vui, chỉ nói:

- Phiền phiền thôi, bên đó có lẽ đa phần là cái giá đó.

- Cũng đúng! Con trai này, nghe mẹ nói, sau này có tiền muốn đầu tư thì mua nhà là ngon nhất, ngồi ở nhà làm chủ nhà, chẳng có nguy hiểm gì.

Lúc này Hy Lôi mới hiểu, thì ra căn nhà nhỏ mà họ mua đã hoàn thiện xong và bàn giao nhà, giờ đang cho người ta thuê! Thì ra họ chỉ mua nhà để đầu tư, còn mình thì ngây thơ tưởng rằng căn nhà đó mua để cho cô và Hứa Bân ở. Trong lòng cô thấy thật lạnh lẽo, không nhìn thấy tia sáng nào trên con đường phía trước.

Ăn cơm xong, Hứa Bân cùng Hy Lôi về bên kia. Hai người vừa ra khỏi tiểu khu đã bắt đầu cãi nhau.

Bao nhiêu nỗi ám ức nhiều ngày nay dồn lên, Hy Lôi hoàn toàn đánh mất phong thái thường ngày, xù lông lên như một con sư tử cái nổi điên:

- Đồ lừa đảo, cả nhà đều là đồ lừa đảo! Còn biết hai vợ chồng sống xa nhau lâu tình cảm sẽ không tốt, sao một mình anh ở nhà mà họ lại vui như thế, thế là ý gì? Mua nhà mới vì sao thà cho thuê chứ không cho chúng ta ở! Lại còn làm ra vẻ nhân từ khuyên nhủ tôi, ở ngoài lạnh, ở ngoài không thuận tiện, về nhà ở! Tôi về nhà ở có phải anh không biết tình hình sẽ như thế nào đâu, lại lặp lại sai lầm của trước kia, đi vào vết xe đổ, cứ phải bắt mọi người trở mặt thành thù thì mới chịu sao? Anh lại còn giả bộ điếc nữa chứ.

- Thế chẳng phải giờ anh về bên đó với em rồi sao? Hết cái gì? Đi thôi.

- Anh còn về với tôi làm gì? Đừng tưởng là tôi không biết, chẳng qua là mấy hôm anh đói, nghĩ tới việc đó, nếu không thì anh vẫn còn ở trong lòng mẹ anh, ở ngôi nhà ấm áp của anh xem tivi, cả nhà vui vẻ, hòa thuận!

- Anh muốn thế thì sao? Chẳng phải em là vợ anh sao?

- Tôi còn tưởng mẹ anh có thể thay thế được vợ chứ!

"Bốp!" Một cái tát giáng xuống má Hy Lôi, Hứa Bân kích động hét lớn:

- Cô nói gì hả? Nói lại lần nữa xem!

Hy Lôi xoa xoa cái má đã hơi tê, nhìn vào người đàn ông xa lạ trước mắt, nước mắt trào ra:

- Tôi nói, anh là thằng khốn nạn, súc sinh!

Rồi cô quay người đón một chiếc taxi. Hứa Bân cũng phần nộ bỏ đi về hướng nhà mình. Nước mắt lăn ra, những ánh đèn neon của thành phố hắt lên cửa xe, chiếu lên người cô những tia sáng phồn hoa và mê hoặc. Tài xế hỏi:

- Đi đâu?

Đi đâu? Hy Lôi cũng trầm hồi mình trong lòng như thế.

3.

Con phố nổi tiếng nhiều quán bar của thành phố A. Một quán bar tên là “Thời gian” nằm ở góc đường, hồi học đại học, cô từng cùng Châu Cường tới đây, khi yêu nhau, cô cũng cùng Hứa Bân tới đây. Hy Lôi thích cái tên “Thời gian” của quán này, có cái gì đó như hồi ức. Nơi này không lớn, có ca sĩ đang đứng trên sân khấu hát bài “Anh của quá khứ”. Đây là nơi rất nhiều nhân viên văn phòng và các ông chủ nhỏ thích lui tới.

Hy Lôi tìm một góc gần cửa sổ và ngồi xuống, gọi rượu. “Nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu”.

Căn phòng với ánh đèn mập mờ, nhanh chóng có một người đàn ông lạ ghé vào. Ngoại hình có vẻ sạch sẽ, cách nói chuyện hài hước, gương mặt đó lúc biến thành Châu Cường, lúc lại hóa thành Hứa Bân, Hy Lôi ra sức dụi mắt, không phân biệt nổi thật giả. Nụ cười ảm áp trong một quán bar, một lúc lâu sau, men rượu bốc lên làm hồng đôi má, cô ngà ngà say.

Không biết cô đi ra khỏi quán bar từ lúc nào, chỉ nhớ bên tai vang lên tiếng hỏi của người đàn ông:

- Có thể lưu lại số điện thoại không?

Mượn men rượu, Hy Lôi mỉm cười khiêu khích, giọng nói vẫn có chút gì đó thê lương:

- Lưu số điện thoại? Nghe nói, những người đàn ông tới quán bar đều là để tìm sự kích thích, còn đàn bà tới quán bar là vì đã từng chịu kích thích, lưu số điện thoại, chắc không cần đâu.

Buổi sáng tỉnh lại, đầu cô đau như muốn nổ tung, mở mắt nhìn ra, thì ra là trên một chiếc giường của khách sạn. Hy Lôi giật nảy mình, vội vàng gạt chăn sang bên, cũng may, quần áo chỉnh tề, trên người không có vẻ gì bất thường, rồi cô nhìn ra xung quanh, không có dấu vết của đàn ông. Đầu giường có một mảnh giấy nhỏ, nét chữ rõ ràng: Tối qua cô uống say, không biết cô ở đâu nên đưa cô đến đây. Tôi còn có việc nên đi trước. Nếu cần giúp đỡ thì liên hệ với tôi! Còn nữa, nếu lần sau đến đó thì nên gọi bạn bè đi cùng.

Bên cạnh còn có một tấm danh thiếp, họ tên là Liêu Phàm, phía trước là một cái chức danh đủ để “hù” người ta. Hy Lôi vào nhà vệ sinh, rửa qua mặt, vỗ lên đầu mấy cái, nhớ lại những hành vi hoang đường của mình đêm qua, một người đàn bà vào bar một mình, lại còn uống say, để lộ mọi sự yếu đuối và thất vọng của mình, giống như đang muốn tuyên bố với cả thiên hạ rằng mình đang bị thương. Còn người đàn ông tới quán bar để săn tìm sắc đẹp thì đương nhiên cũng không cần phải liên hệ nữa. Hy Lôi vò nát tờ giấy và tấm danh thiếp, ném vào thùng rác, sau đó chải lại đầu tóc rồi đi ra khách sạn.

Đi ra khỏi khách sạn, Hy Lôi ghé quán uống một cốc sữa đậu nành, ăn một suất quẩy, thầm nói với bản thân, cho dù thất vọng đến đâu, cho dù đánh mất người yêu và hôn nhân thì vẫn phải giữ an toàn cho bản thân, vẫn phải tiếp tục một cuộc đời huy hoàng! Không cần phải tỏ ra hoảng loạn, không cần phải tỏ ra bất cần, cũng đừng đánh mất bản thân, hãy nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, đừng để tâm trạng gì làm ảnh hưởng tới cuộc sống của mình!

4.

Đã mấy ngày trôi qua, Hứa Bân vẫn bật vô âm tín, không còn như trước kia, cứ cãi nhau là vội vàng tới xin lỗi. Thời tiết buổi đầu đông âm u, lạnh lẽo, những đám mây nặng nề sà thấp xuống đỉnh đầu khiến cả thành phố bị bao trùm trong một màn sương mù dày đặc khiến trái tim Hy Lôi cũng lạnh lẽo theo, tan làm đi một mình trên đường, đứng chỗ ngã tư, như thể đang đứng trước ngã tư của đời mình. Đèn đỏ rất lâu. Bên cạnh có một người phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi đang đạp xe, phía sau đeo một cô gái nhỏ, có lẽ là vừa đón con tan học. Cô bé đỏ mặt mày thanh tú, khoảng 7, 8 tuổi, lú lo hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, vì sao lại có đèn đỏ, vì sao đèn đỏ lại lâu thế?

Người mẹ trẻ kiên nhẫn trả lời:

- Có đèn đỏ là vì xe và người đi đường đều mệt rồi, thế nên để chúng ta nghỉ ngơi một lát, để người lớn có thời gian nghỉ công việc của mình hôm nay hoàn thành đến đâu rồi, để các bạn nhỏ nghỉ lại, hôm nay mình đã hiểu bài hay chưa?

- À! - Cô bé như hiểu như không, rồi gật gật đầu.

Một câu nói mà khiến cô sực tỉnh. Lời của người phụ nữ đó khiến Hy Lôi nghĩ lại cuộc hôn nhân đang báo động đỏ của mình, cũng giống như việc đứng ở ngã tư đường chờ đèn đỏ quá lâu, vì sao không thể coi đó như một sự nghỉ ngơi vui vẻ, coi như đó là một cơ hội để chau chuốt lại tình cảm, coi như đó là một lần để tâm hồn lắng xuống.

Lời của người phụ nữ khiến tâm trạng Hy Lôi tươi sáng hơn rất nhiều. Đúng thế, vì sao cô cứ phải cau mày thở dài cả ngày như thế? Chi bằng cứ thản nhiên đối mặt, suy nghĩ thật kỹ về cuộc hôn nhân của mình, rốt cuộc là nó có vấn đề gì?

Ở siêu thị trước cổng tiểu khu, Hy Lôi ghé vào mua ít sữa, chuối, trứng gà, rau ỉnh, rồi quay về căn nhà lạnh lẽo, bật đèn lên, bật lò sưởi điện, sau đó lại mở máy phát nhạc, nghe một bài hát mà cô thích, cả căn phòng bỗng chốc ấm áp hẳn lên. Vẫn như thường ngày, cô tự nấu bữa tối ỉnh, một bữa ăn ngon lành và nóng hổi khiến cả người cô cũng ấm lên.

Lúc chiều tối, bên ngoài rơi mấy bông tuyết nhỏ, cả thành phố lại chìm vào vẻ yên tĩnh như muốn ru người ta vào giấc ngủ. Vang lên tiếng lách cách của chìa khóa, Hứa Bân quay về rồi.

Hy Lôi đang đọc sách, thấy anh về, chẳng buồn ngẩng đầu lên, thái độ rất lạnh lùng. Hứa Bân vào phòng, nhìn xung quanh, có vẻ như chế nhạo:

- Ha ha, một mình cũng tốt lắm mà! Có ăn có uống, ô, còn có sữa, hoa quả, còn nghe nhạc, uống trà sữa, xem ra cũng chẳng khác gì là không có anh.

- đương nhiên rồi, trên đời này ai rời xa ai cũng có thể sống được! Không có anh, ngày mai mặt trời vẫn mọc, anh không có em, chẳng phải cũng sống tốt đó sao?

Hứa Bân đi lại gần giường, nắm tay Hứa Bân, nhưng bị cô đẩy khê ra, mặc dù rất nhẹ nhưng lại có vẻ kiên quyết khiến anh không thể tới gần. Hứa Bân biết, lần này Hy Lôi vẫn chưa nguôi giận.

Đưa tay ra lần nữa lại bị Hy Lôi gạt ra.

- Đừng như thế được không, cả ngày bọn mình cứ thế thì sống chung làm sao được nữa.

Hy Lôi ngẩng đầu lên, lạnh lùng bất ngờ:

- Hứa Bân, anh đừng nói nữa, em không muốn cãi nhau với anh. Bọn mình đều là người lớn rồi, đều biết suy nghĩ rồi. Chúng mình nên bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ xem giữa chúng ta rốt cuộc là làm sao, xảy ra vấn đề gì, nên giải quyết thế nào, đối diện thế nào, chứ không phải như trước đây, cãi nhau, chia tay như trẻ con chơi đồ hàng vậy!

- Được rồi, được rồi, anh không cãi với em, em muốn suy nghĩ, em muốn bình tĩnh, anh cho em thời gian, em nghĩ đi. - Hứa Bân xòe tay, bắt lực đi ra ngoài cửa.

Hứa Bân lại đi rồi, Hy Lôi cũng chỉ biết bắt lực lắc đầu, cười khổ một cái, căn phòng khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Lại là một đêm dài trong cô độc.

5.

Lại một thứ sáu, đối với đa số những người đi làm mà nói thì đây là một cuối tuần vui vẻ, thoải mái, nhưng Hy Lôi biết, đối với cô, lại là hai người sống trong cô độc hoặc chiến tranh lạnh. Tan làm, cô đi thăm Mai Lạc. Cô ấy đã xuất viện, đang phải vất vả sống trong tiếng khóc của con, tiếng ca thán, chê bai của mẹ chồng và những tiếng thở dài của Tùng Phi. Hy Lôi mua ít chân giò mà Mai Lạc vẫn muốn ăn, mua thêm cả ít quần áo cho đứa nhỏ. Ngồi bên cái giường nhỏ của đứa bé, cô đùa với nó một lát.

- Đóa Đóa, Mai Đóa! Con gái ngoan, gọi mẹ nuôi đi!

Mai Lạc đang pha sữa cho con, cười Hy Lôi:

- Giờ chỉ biết khóc, biết ỉa đái, mệt lắm, từ khi sinh nó tới giờ, tớ chưa ngủ được giấc nào ngon cả, trông cậu bây giờ kìa, còn trẻ măng, không có con tốt hơn! Thực sự nhớ thời gian hai đứa mình sống chung, vô âu vô lo.

- Đúng thế! Tớ cũng nhớ lắm, nhưng thời gian không thể quay ngược lại.

- Được rồi, lát nữa lại mắc bệnh của em Lâm Đại Ngọc bây giờ. Không nói nữa. Lát ở lại ăn cơm nhé!

Bà lão cũng vào phòng, mang cho Mai Lạc một bát mì, cũng giữ Hy Lôi ở lại ăn cơm. Hy Lôi khéo léo từ chối.

Bà lão ra ngoài, Hy Lôi nói khẽ:

- Tớ thấy mẹ chồng cậu cũng đối xử với cậu tốt lắm mà!

- Tốt cái gì, giả vờ thôi, cả ngày cần nhần, ca thán, nói là khi nào khỏe lại thì sinh đứa nữa! Trời ơi, tớ mà sinh đứa nữa, thời gian nghỉ để nhiều như thế, không mất việc mới lạ. Sắp điên mất.

Nghe Mai Lạc nói thế, Hy Lôi lại nuốt những nỗi khổ của mình vào lòng.

Về tới nơi ở, cô lê thân thể mệt mỏi lên lầu, trong lúc mơ màng, dường như cô nhìn thấy một cái bóng quen thuộc trước cửa, cái lưng còng, tay xách mấy cái túi nylon, đang nhìn ngó trước cửa. Đó chẳng phải là ông nội của Hứa Bân sao?

Trong phút chốc, Hy Lôi thấy mình như chực khóc. Từ sau khi bà nội qua đời, cô liên tục nảy sinh mâu thuẫn với Hứa Bân và mẹ chồng, bởi vậy lâu lắm rồi không về quê thăm ông nội.

- Ông nội, sao ông lại đến đây? Trời lạnh quá, ông chờ lâu lắm rồi phải không? Sao ông không gọi điện thoại cho con? - Hy Lôi mở cửa, mời ông nội vào phòng ngồi, rồi lại rót cho ông cốc trà nóng.

Ông nội nhìn xung quanh, thở dài:

- Hy Lôi, con về nhà ở đi!

Vừa nghe ông nội tới đây khuyên mình về nhà, lòng Hy Lôi đã chán nản.

- Chuyện của các con ông biết rồi. Nghĩ lại năm xưa, bà nội con và mẹ Hứa Bân cũng cãi nhau ầm ĩ, nghĩ lại cũng thật là, đàn bà làm mẹ chồng, thấy con trai mình cái gì cũng tốt, con gái nhà ai cũng không xứng, rồi kén chọn, moi móc con dâu, nhìn kiểu gì cũng thấy không vừa mắt, không xinh, không thông minh, ít học, trong lòng thì muốn đối xử tốt với con dâu, nhưng hành động thì lại quá hà khắc. Con nói đi, bà nội là người tốt phải không?

Hy Lôi gật đầu:

- Dạ vâng, bà nội rất hiền, rất hiền hòa với mọi người.

- Nhưng một người tốt như thế mà cũng bị mang cái tội danh là mẹ chồng ác. Nói thật lòng, mẹ Hứa Bân năm xưa cũng chịu không ít khổ cực, khi đó suýt nữa thì khiến hai vợ chồng chúng ly hôn. Mẹ Hứa Bân hồi ấy nước mắt nước mũi nói với bố nó là khi nào nó được làm mẹ chồng rồi, chắc chắn nó sẽ đối xử với con dâu như với con gái, không để con dâu chịu một chút khổ sở nào, nhưng cuối cùng thì cũng trở thành một bà mẹ chồng mà nó từng căm ghét. Bây giờ nó kẹp ở giữa, khiến Hứa Bân khó xử. Nhưng con nghĩ lại mà xem, nó là người thế nào, có phải người xấu không?

- Đương nhiên rồi, khách quan mà nói thì mẹ có nhiều ưu điểm, chăm chỉ, hiền thực, biết chăm lo cho gia đình, tâm địa cũng không xấu, đương nhiên không thể nói là người xấu được.

- Thế thì đúng rồi, mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu từ xưa đã có, người đều là người tốt, sao làm mẹ chồng thì lại thành kẻ xấu được! Ở bên ngoài ai cũng tài giỏi, sao làm con dâu nhà người ta thì lại bao nhiêu khuyết điểm, đúng không?

Lời của ông nội khiến Hy Lôi cảm thấy rất nhẹ nhàng, bật cười.

- Ông thấy chỉ là vì không thích nghi được với sự thay đổi thân phận của mình thôi. Làm mẹ chồng ai cũng nói là coi con dâu như con gái, nhưng không ai làm được, làm con dâu, ai cũng bảo coi mẹ chồng như mẹ đẻ,

nhưng cũng chỉ nói vậy thôi. Mẹ chồng con dâu, một người nịnh, một người lừa, không mâu thuẫn, giống như quan hệ họ hàng thân thích đã là tốt lắm rồi.

Không ngờ ông nội là một người cả đời sống ở quê, lời nói tuy bình thường nhưng lại nhìn vấn đề thấu triệt như thế. Hy Lôi bất giác có cái nhìn khác về ông, trong lòng thầm khâm phục ông, liên tục gật đầu.

Ông nội mang cho cô một ít củ cải khô, đậu cô ve, bí đỏ, khoai lang, tất cả đều là ông tự trồng ở nhà:

- Một mình con sống ở đây cũng phải ăn thật tốt. Đừng làm qua loa. Hứa Bân với mẹ nó để ông nói cho, sau này khi con về nhà ở rồi thì không cho nó nhiều chuyện thế nữa. Được rồi Hy Lôi, nghe lời ông nội, về nhà đi! Nói gì cũng là người một nhà, mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân việc gì phải biến thành mâu thuẫn giai cấp. Ha ha...

Lời nói của ông nội khiến Hy Lôi vui vẻ bật cười. Nhìn vào ánh mắt trông ngóng của ông, Hy Lôi gật đầu, nói:

- Dạ vâng, khi nào Hứa Bân sang thì con sẽ bàn lại với anh ấy.

Thấy Hy Lôi đã đồng ý, những nếp nhăn trên trán ông giãn ra, cười vui vẻ.

Tiến ông nội tới bên xe buýt, nghĩ tới ông nội vì cái nhà này mà một mình ngồi xe buýt cả tiếng đồng hồ để đến khuynh mình, rồi lại ngồi xe một tiếng đồng hồ nữa để về nhà, mọi băng tuyết trong lòng Hy Lôi bỗng dưng tan chảy.

19. Chương 19: Mưa Bão Bất Ngờ

Sáng sớm, Hy Lôi vẫn chìm trong giấc mộng thì một mùi nước hoa rất nồng sộc vào mũi, mở đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, cô thấy một gương mặt đàn ông đang cười tươi ghé lại gần. Hay là lại có trộm, Hy Lôi giật nảy mình ngồi bật dậy, dụi mắt nhìn kỹ, hóa ra là Hứa Bân.

- Anh vào lúc nào thế?

- Một lúc lâu rồi. Ngủ như con heo ỹ, anh buồn quá, đau lòng quá, em không cần anh nữa, em đã không cần anh nữa rồi.

Hy Lôi quay mặt đi:

- Cần anh thì có tác dụng gì! Thà nuôi con vật nào đó còn hơn!

Hứa Bân giơ túi đồ điểm tâm ra trước mặt, đó là bánh bao nhân dưa chua mà Hy Lôi thích ăn nhất và một cốc trà sữa rất thơm:

- Sao lại vô dụng? Anh còn biết mua điểm tâm, thú cưng có biết không?

Muốn cười, nhưng cô vẫn nghiêm mặt không cười. Hứa Bân đưa tay ra bẹo má Hy Lôi, nói:

- Muốn cười thì cứ cười đi.

Hy Lôi ngoác miệng ra cười, coi như là làm hòa với nhau, trong phút chốc, cô bị Hứa Bân kéo vào lòng, giằng co một hồi rồi cô nằm yên bất động. Anh thở dài, nói bên tai cô:

- Chúng mình làm sao thế? Anh còn muốn mua điểm tâm cho em, rót nước rửa chân cho em, làm nhiều việc cho em lắm! Chúng ta vẫn còn cả đời cơ mà!

- Anh mà còn dữ với em, không quan tâm tới em thì em thực sự không cần anh nữa!

- Thực ra ngày nào anh cũng nhớ em. Bọn mình đừng thế này nữa, được không? - Hứa Bân khẩn cầu.

Hy Lôi gật đầu khe khẽ. Vòng tay của Hứa Bân bất giác mạnh hơn và có gì đó như bắt an, khiến cô thấy khó thở. Ai cũng nói “tiểu biệt thắng tân hôn”. Cặp vợ chồng trẻ tuổi lâu ngày không gần gũi nhau, bao

nhieu những điều không vui đều bị bỏ lại phía sau, ham muốn đã dâng lên trong mắt. Hai người lại làm ấm lại chiếc giường.

Vào một buổi sáng vẫn còn hơi lạnh nhưng lại thấm đẫm khí xuân này, hai người đi đến thỏa thuận, Hy Lôi dọn về nhà ở, Hứa Bân về nhà khuyên mẹ mình, đừng cản nhằn việc sinh con nữa, còn Hy Lôi cũng đồng ý, trong vòng hai năm sẽ hoàn thành tâm nguyện của bố mẹ, còn căn nhà kia, khi nào có lò sưởi đương nhiên sẽ để cho vợ chồng Hy Lôi và Hứa Bân ở.

- Thật không? Anh không lừa em lần nữa chứ?

- Không đâu, không đâu, anh lừa em lúc nào đâu. Chỉ tại em, sau này đừng có ngang ngạnh thế nữa, đối xử với mẹ lịch sự một chút.

- Biết rồi, biết rồi, ông nội nói rồi, một người thì nịnh, một người thì lừa, thế là sẽ sống được.

Hứa Bân hôn khẽ một cái lên trán Hy Lôi:

- Ngoan!

Buổi tối, cả nhà ra ngoài ăn cơm, trên mâm cơm, Hy Lôi ngoan ngoãn gọi “mẹ”, mẹ chồng cũng gấp thức ăn cho Hy Lôi, mặc dù không khí hơi gượng gạo nhưng cũng coi như là hòa thuận, mâu thuẫn đã được hóa giải.

Hôm sau là chủ nhật, Hứa Bân lái xe của cơ quan, cùng Hy Lôi thu dọn đồ đạc ở nhà trọ chuyển về nhà. Đa số đều là quần áo và sách vở của Hy Lôi, cũng không có nhiều đồ lắm. Thu dọn cất đồ lên xe, Hy Lôi bảo Hứa Bân đi về trước, mình ở lại quét dọn nhà, rồi giao nhà cho chủ nhà. Lúc này thì điện thoại của cô đổ chuông. Là số di động của em trai, nhắc máy, bên kia vang lên giọng nói lo lắng của bố:

- Hy Lôi ơi, xảy ra chuyện rồi, con mau về nhà một chuyến đi.

Hy Lôi vội vàng trấn an bố:

- Bố bình tĩnh, xảy ra chuyện gì thì từ từ nói.

- Là Hy Quân, Hy Quân, nghỉ đông nó đón xe về nhà, chẳng phải dạo gần đây mưa liên tục nên đường bị đóng băng sao? Đường trơn, xảy ra tai nạn rồi, chân của Quân Quân sợ rằng không giữ được nữa, phải làm phẫu thuật thôi!

- Bây giờ đang ở bệnh viện sao? Mẹ con đâu?

- Mẹ con lo quá, huyết áp tăng lên, giờ cũng đang nằm trong bệnh viện! Bây giờ phải làm phẫu thuật cho em con, cần khoản tiền lớn lắm!

- Bố đừng lo, còn có con mà, con sẽ về ngay, con có tiền, bố đừng lo, bảo bệnh viện cứ chuẩn bị phẫu thuật đi! Con sẽ về ngay!

Cúp điện thoại, Hy Lôi ngẩng đầu lên, lo lắng nói với Hứa Bân:

- Hứa Bân, về nhà, bảo mẹ anh rút cho em 3 vạn tệ lần trước em đưa, Quân Quân xảy ra chuyện, em phải dùng gấp.

Hứa Bân nãy giờ đứng cạnh cũng đã nghe rõ, vội vàng an ủi Hy Lôi:

- Đừng sốt ruột, anh về nhà nói với mẹ trước, nếu không đủ thì bảo mẹ lấy thêm. Giờ em khóa cửa nhà lại, sau đó tới thẳng ngân hàng chờ anh. Đừng lo, anh sẽ về với em, không có chuyện gì đâu.

Hy Lôi nhìn Hứa Bân một cái, tin tưởng và cảm kích. Người ta đều nói hoạn nạn thấy chân tình, lúc này những câu nói của Hứa Bân đủ để thấy anh là một người đàn ông đáng tin tưởng. Bình thường những cái vãi nhỏ nhất giờ không còn có ý nghĩa gì nữa. Hy Lôi gật đầu.

2.

Trời cũng có lúc mưa bão bất thường, Hy Lôi không ngờ sự bất thường đó lại xảy ra với Quân Quân. Cậu vẫn còn rất trẻ, vẫn còn lạc quan yêu đời, tràn đầy sức sống, nếu mất đi một cái chân, sau này cậu sẽ đối diện với cuộc đời mình như thế nào. Chỉ nghĩ đến đây, Hy Lôi đã thấy đau lòng.

Ở ngân hàng chờ mãi mà không thấy Hứa Bân đến, gọi điện thoại cho anh cũng không có người nghe. Hy Lôi lòng dạ rối như tơ vò, bèn vẫy taxi đến thẳng nhà Hứa Bân. Vừa bước vào cửa, đã thấy Hứa Bân hình như đang cãi vã gì với mẹ, ngồi ở phòng khách, Hứa Bân thì ra sức giải thích:

- Mẹ, là thật mà, cô ấy nghe điện thoại ở ngay bên cạnh con, em trai cô ấy bị tai nạn!
- Có khi lại cố ý hẹn trước với người nhà, kiếm lý do để đòi tiền của nó về! Con bé Hy Lôi này khôn lắm!
- Mẹ mau đi, cô ấy còn đang chờ ở ngân hàng.

Nãy ra vẫn đứng ở ngoài cửa, giờ Hy Lôi mới lên tiếng:

- Em về rồi.

Mẹ chồng ngược mắt lên, thấy Hy Lôi đã về, nói giọng giận dữ:

- Về lấy tiền à! Vừa mới đồng ý về nhà sống, cả nhà hòa thuận với nhau, giờ chị lại tính chuyện riêng của chị rồi à?

Hy Lôi trong lòng rất sốt ruột, chẳng muốn cãi nhau với mẹ chồng, chỉ muốn nhanh chóng lấy được tiền rồi về nhà, bình tĩnh nói:

- Mẹ, con chẳng có tính toán gì cả, lúc đầu con giao tiền ẹ là vì con tin tưởng mẹ, bây giờ con có chuyện gấp cần rút ra cũng là chuyện thường tình. Vả lại, tiền đó là tiền con để dành, cho dù nhà con không có chuyện gì, bây giờ muốn lấy về cũng là hợp lẽ.
- Ý chị là gì? Cứ như thế tôi không trả tiền cho chị vậy.
- Con không có ý đó, tóm lại là con đang rất vội, mẹ lấy tiền cho con đi!
- Chị không có ý đó thì còn ý gì? Chị nói rõ cho tôi thì tôi mới trả chị tiền.

Thấy hai người dường như lại sắp cãi nhau, Hứa Bân bèn kéo Hy Lôi lại, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Được rồi, em đừng nói, để anh nói với mẹ.

Mẹ chồng vẫn không buông tha:

- Chị có ý gì hả? Chị nói rõ cho tôi.

Lòng đã nóng như lửa đốt, mẹ chồng lại cứ thao thao bất tuyệt, nghĩ đến em trai mình còn đang đau đớn chờ có tiền để mổ, mẹ thì hôn mê trên giường bệnh, trái tim Hy Lôi gần như đã nổ tung ra, cô giằng khỏi tay Hứa Bân, buột miệng:

- Đừng kéo em. Tôi có ý gì? Tôi chẳng có ý gì cả? Sao tôi không biết bà là loại người như vậy, tôi đã sốt ruột như thế mà bà còn ở đây lắm lời như thế?
- Mà nói ai lắm lời? Mà đang chửi tao à?

Hứa Bân lại vội vàng kéo mẹ mình lại, bảo bà đừng nói gì nữa.

Hy Lôi đã lo tới mức chảy cả nước mắt:

- Tôi chửi ai, tôi không muốn cãi nhau với bà, nếu bà không có ý gì thì bà mau lấy tiền trả cho tôi.
- Tôi có nói là không lấy tiền trả chị đâu. Đưa số của bố chị đây, để tôi gọi điện thoại.

Hứa Bân cũng bất lực cầu xin:

- Mẹ!

Hy Lôi thấy vừa tức vừa buồn cười, nhưng lúc này làm sao mà cô có thể cười được:

- Nực cười, bà nên gọi điện thoại tới hỏi thăm nhà tôi mới phải, nhưng không cần phải thế. Bà có ý gì? Tôi mang em trai bị tai nạn giao thông ra để lừa bà, lại còn phải gọi điện để kiểm chứng sao. Đó là tiền của tôi, cho dù tôi không có lý do gì tôi muốn lấy lại cũng là việc của tôi.

Mẹ chồng đứng lên, giận phùng phùng bước vào phòng ngủ, một lúc sau đi ra, cầm theo một phong bì dày, ném mạnh lên salon:

- Cầm đi, cầm đi. Cưới rồi còn không chịu sống yên ổn, lúc nào cũng nhớ tới nhà mẹ đẻ. - Phong bì rơi xuống salon, nảy lên rồi lại rơi xuống đất.

Hy Lôi rất buồn, nhưng chẳng còn tâm trạng gì để tính toán nhiều, cô nhặt lên, hần học nói:

- Mẹ, hôm nay tôi gọi mẹ một tiếng mẹ vì tôi là vợ của Hứa Bân. Bà nhớ lấy, tiền của tôi, khi đưa cho bà tôi đưa bằng hai tay, chứ không ném xuống đất như thế này. Tùy bà nói thế nào, với loại người không có nhân tính như bà, tôi không có thời gian để nói nhiều.

Vốn dĩ đã cầm tiền chuẩn bị đi, nhưng câu nói cuối cùng của Hy Lôi lại chọc tức mẹ chồng. Bà đẩy mạnh Hứa Bân ra, lao lên hét:

- Mày nói ai không có nhân tính, mày nói gì thế hả? Mẹ mày dạy mày thế nào mà nói năng với người lớn như thế.

- Đừng kéo mẹ tôi vào đây. Tôi tự có phán đoán của mình, tôi không giống người nào đó hiểu thuận mù quáng, người lớn cũng có lúc sai.

Cãi nhau là thế, anh một câu, tôi một câu, thế là thành cãi nhau. Sự nóng ruột và cảm giác nhục nhã, ê chề trong lòng Hy Lôi cùng lúc bộc phát, Hứa Bân đứng giữa khuyên hai bên, nhưng chẳng khuyên được ai. Hai người dần bà như hai con sư tử nổi điên, bao nhiêu lời lẽ cay độc đều thốt ra hết. Mẹ chồng vốn là người không giỏi miệng lưỡi, nay bị Hy Lôi nói cho vài câu, không nói được, uất quá khóc rống lên, đầm ngực thành thạch, ngồi phịch xuống đất, vỗ mạnh lên ghế rồi chỉ vào Hy Lôi, các ngón tay run rẩy, đôi môi tái nhợt.

Hy Lôi cất tiền cẩn thận, xách túi lên đang định ra ngoài. Bỗng dưng thấy tóc mình đau nhói, hóa ra là bị Hứa Bân kéo ngược trở lại, kéo lê trên đất, đẩy vào sát chân tường. Tay đầm, chân đá, một trận mưa đòn dội xuống người Hy Lôi. Mẹ chồng thấy thế lại nhào ra, giữ Hứa Bân lại, khóc lóc:

- Con trai, đừng đánh nó, là mẹ không đúng, con đừng đánh nó. Là mẹ không đúng, mẹ không nên nói nó, không nên quẫn các con.

Mẹ chồng nói thế càng thể hiện sự khoan dung và vô tội của mình, oán hận trong lòng Hứa Bân càng sâu, anh ta kéo tóc Hy Lôi, kéo tới trước mặt mẹ mình:

- Xin lỗi, xin lỗi mẹ tôi.

Mí mắt Hy Lôi đã tê dại, cảm giác sưng lên, trên mặt đất vòn vương những sợi tóc do bị anh ta kéo đứt. Trong đầu cô lúc này như có một cuốn băng tua ngược lại, sáng hôm qua, cô vẫn còn tình tứ với Hứa Bân ở trên giường, vừa nãy lúc thu dọn nhà trọ bên kia, vẫn còn đùa giỡn với Hứa Bân, ở đầu đường vẫn còn vui vẻ với nhau, vậy mà sao chớp mắt mọi thứ đều thay đổi. Đầu cô có cảm giác đau đớn như từng tảng da bị tróc ra, ù một tiếng, cơn phẫn nộ và nhục nhã âm thầm dâng mạnh, không biết cô lấy sức từ đâu ra, đứng bật dậy, đẩy mạnh Hứa Bân, nắm lấy cái gạt tàn trên bàn ném về phía anh. Hứa Bân tránh ra theo bản năng, cái gạt tàn rơi xuống đất, vỡ tan. Thấy Hy Lôi đánh trả lại, anh ta lại xông lên, mẹ chồng thấy con trai bị đánh, lại giữ lấy tay Hy Lôi. Một cái tát nữa rơi lên má cô.

Hy Lôi đẩy mạnh hai mẹ con ra, lao thẳng vào bếp, tóm lấy con dao thái rau, lao về phía Hứa Bân, Hứa Bân chưa kịp phản ứng, con dao đã kề lên vai anh ta. Mẹ chồng sợ hãi hét lên.

Hy Lôi rơi nước mắt, bàn tay run rẩy, cơn phẫn nộ đã che mờ lý trí của cô, miệng ứ ứ không nói được lời nào. Hứa Bân hơi sợ, giọng nói hiền hòa trở lại:

- Hy Lôi, đừng kích động, bỏ dao xuống.

Cô không nói gì, tay nắm chặt cán dao, nhìn chăm chăm vào mặt Hứa Bân, trong mắt cô long lanh lệ, tuyệt vọng lấp lánh. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng bỏ dao xuống, lùi về sau mấy bước. Mẹ chồng thấy Hy Lôi đã bỏ dao ra bèn hét to:

- Diệp Hy Lôi, mày cút ngay cho tao, cút ngay lập tức. Cả đời này đừng mong bước chân vào cửa nhà tao nữa.

Hy Lôi cười lạnh một tiếng, ném dao xuống đất:

- Không cần phải nói thế. Cửa nhà bà không cao quý thế đâu! - Mở cửa ra, một cơn gió lạnh thấu xương từ hành lang thổi vào. Hai mắt cay xè, một dòng nước mắt lại chảy xuôi theo gió.

3.

Khi Hy Lôi tới bệnh viện thì Quân Quân vẫn đang hôn mê nằm trong phòng cấp cứu, bố mẹ đứng chờ ngoài cửa phòng, lòng nóng như lửa đốt.

Hai mắt mẹ cô sưng đỏ, chỉ mới nửa ngày ngắn ngủi mà trông bà như đã già đi vài tuổi, bố cô thì than vắn thở dài, khê khàng an ủi mẹ cô.

Hy Lôi thấy lòng mình thất lại, đau nhói, cô chạy lại ôm lấy mẹ, giọng nói nghẹn ngào:

- Mẹ, không sao đâu, đừng lo, không sao.

Mẹ cô giàn giụa nước mắt, hướng về phía phòng mổ:

- Quân Quân vẫn chưa ra, không biết làm sao rồi, sau này làm thế nào đây!

- Đã nộp phí phẫu thuật chưa? Bác sĩ nói thế nào? - Hy Lôi hỏi bố.

Bố cô vốn là một bác sĩ nghỉ hưu của bệnh viện nên rất quen thuộc với nơi này, bởi vậy chỉ mới nộp trước một khoản phí. Ông thở dài nói:

- Nhà mình không có tiền bạc gì, con cũng biết mà, mới nộp trước một vạn, còn thiếu một ít, vừa nãy các chuyên gia hội chẩn, có thể sẽ phải cắt bỏ chân!

- Không còn phương án khác sao? Quân Quân vẫn còn trẻ như thế.

- Bố đã nhờ bệnh viện rồi, nếu giữ được thì cố gắng giữ, tốn bao nhiêu tiền cũng được.

Cả nhà ba người lặng lẽ ngồi trên hàng ghế ngoài hành lang chờ đợi, mẹ lúc này mới để ý thấy vết bầm trên mắt Hy Lôi, hỏi cô bị làm sao.

Hy Lôi không muốn bố mẹ lo lắng, vội vàng giấu:

- Không sao, vừa nãy con về vội quá, không cẩn thận nên đập vào cửa! - Mọi người đều đang lo lắng về việc của Quân Quân, thấy con gái nói vậy nên cũng không để tâm nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, cuối cùng cửa phòng mổ cũng bật mở, cả nhà vội vàng đứng lên. Bác sĩ mổ chính là bạn của bố, vừa đi ra đã bắt tay bố cô:

- Anh Diệp, thằng bé đúng là phúc lớn mạng lớn, cũng may mà giữ được cái chân.

Mẹ vừa nghe thấy thế đã mừng quá mà rơi lệ, bố thì rối rít cảm ơn người ta, mừng tới nỗi không biết nói gì. Bác sĩ lại dặn dò vài câu, nói là giờ Quân Quân vẫn còn rất yếu, công hiệu của thuốc mê còn chưa hết nên phải một, hai tiếng nữa mới được vào thăm.

Hòn đá trong lòng cuối cùng cũng được hạ xuống. Hy Lôi nhìn bố mẹ dung nhan tiều tụy, đau lòng nói:

- Con đi mua gì cho bố mẹ ăn, nhân tiện nộp tiền luôn. - Mua cơm quay về, ở phòng khám, Hy Lôi lại yêu cầu bác sĩ kiểm tra qua vết thương của mình, hơn nữa nói dối là để xin cơ quan cho nghỉ bệnh nên nhờ bệnh viện ột giấy chứng nhận chẩn đoán tình trạng vết thương. Trên kết quả chẩn đoán viết, cơ thể bị thương nhiều chỗ ở phần mềm, mức độ nhẹ. Hy Lôi gấp cẩn thận tờ giấy chứng minh rồi nhét vào túi áo.

Buổi tối thì Quân Quân tỉnh dậy. Thấy bố mẹ và chị gái đều ở cạnh, cậu mỉm cười yếu ớt:

- Sao thế? Chị cũng về à.

Mẹ thấy con trai đã tỉnh dậy, vội nói:

- Con làm bố mẹ sợ quá. Giờ con thấy thế nào?

- Chẳng phải con tỉnh rồi sao? Đừng lo, không chết được đâu! Ôi dà, vừa nãy ngủ một giấc, con còn nằm mơ. - Quân Quân cố ý nói thật nhẹ nhàng để bố mẹ không lo. Mẹ nắm lấy tay cậu, đau lòng xoa nhẹ lên đó, dịu dàng nói:

- Không sao là tốt, không sao là tốt.

Quân Quân ăn được một ít đồ, Hy Lôi thương bố mẹ đã lớn tuổi nên bảo họ về nhà nghỉ ngơi, cô ở lại bệnh viện chăm sóc em. Quân Quân sau phẫu thuật vẫn còn yếu, nhanh chóng ngủ thiếp đi. Hy Lôi tắt đèn, tỉnh tâm lại rồi nhớ về những chuyện xảy ra ở nhà Hứa Bân lúc sáng. Trong lòng cô thấy đau nhói, một mình ngồi trong bóng tối rơi lệ. Cuộc hôn nhân của cô cuối cùng cũng đi đến bờ vực thẳm.

4.

- Chị, chị! Diệp Hy Lôi!

Mơ màng mở mắt ra trong tiếng gọi của Quân Quân, ánh nắng mùa đông chiếu qua cánh cửa sổ, căn phòng sáng hơn một chút, lại là một ngày mới bắt đầu.

- Sao dậy sớm thế?

Quân Quân nén đau, cười:

- Chị thật là, còn nói là chăm sóc người bệnh! Ngủ đến là ngon!

- Em thấy thế nào? Cần gì không? Chỗ nào không khỏe để chị gọi bác sĩ.

Quân Quân lắc đầu:

- Không sao, chỉ là vết thương hơi đau, gọi họ tới chắc chắn lại tiêm thuốc giảm đau. Cái thứ đó nhiều tác dụng phụ lắm, em không muốn sau này thành người ngớ ngẩn, chân bị què thì đầu óc cũng phải minh mẫn. Chị nói chuyện với em một chút để chuyển sự chú ý đi.

Hy Lôi thân mật vuốt mặt em trai:

- Ô, kiên cường quá nhỉ! Được, chị nói chuyện với em. - Mở điện thoại ra xem, mới là 5 giờ sáng, từ khi Hy Lôi rời khỏi nhà Hứa Bân, anh ta chưa gọi một cú điện thoại nào.

Hai chị em mỗi người nằm trên một chiếc giường. Bỗng dưng Quân Quân hỏi:

- Chị, chị hạnh phúc không?

Câu hỏi này giống như một con sóng lớn ập đến, khiến Hy Lôi trở tay không kịp, miệng ấp úng một hồi lâu không biết trả lời thế nào.

Quân Quân quay đầu nhìn thấy vết thương ở đuôi mắt của Hy Lôi:

- Vết thương ở mắt chị không phải là do va vào đâu đó phải không?

Bị Quân Quân nói trúng, ánh mắt Hy Lôi nhìn sang hướng khác, cô không muốn để người khác nhận ra sự đau lòng, buồn bã của mình, nếu có thể, cô cũng muốn biến những vết thương trong cuộc hôn nhân của mình thành một cái nơ bướm thật đẹp, để người ta chỉ nhìn thấy những gì tươi đẹp nhất của nó. Cậu em trai ngày trước trong mắt cô luôn là một đứa trẻ, nhưng khi em trai hỏi cô có hạnh phúc không thì cô biết, cậu đã trưởng thành rồi!

Hy Lôi thở dài:

- Quân Quân, đời người sẽ phải đối mặt với rất nhiều lựa chọn, hồi nhỏ là tan học sẽ đi con đường nào, ra ngoài mặc bộ quần áo nào, tới nhà ăn nào ăn cơm, lớn hơn một chút thì học trường đại học nào, học chuyên ngành gì, nhưng lựa chọn quan trọng nhất chính là hôn nhân, chính là quyết định cùng người như thế nào đi với em đến hết cuộc đời. Bộ quần áo mà hôm nay em mặc ra đường, mọi người bảo không đẹp, bản thân em cảm thấy nó không thoải mái, thì hôm sau em có thể không mặc nữa. Hôm nay em tới nhà hàng này ăn cơm, cảm thấy thức ăn không ngon, vệ sinh kém, phục vụ không tốt, lần sau em có thể đổi sang nhà hàng khác. Nhưng hôn nhân thì khác, từ trước tới nay, chị không thể thừa nhận rằng mình đã sai, mình đã có một lựa chọn sai lầm... - Nói mãi, Hy Lôi đã khóc không thành tiếng.

- Chị, em từng đọc trong sách có một câu nói, rằng hôn nhân cũng giống như đánh bài, có lúc phải xem vận may của chị có tốt hay không, quân bài chị bốc được có đẹp hay không. Chị, giờ không còn là xã hội cũ nữa, chị có quyền chơi lại ván bài khác.

Hy Lôi nhìn gương mặt vẫn chưa hết vẻ non nớt của em trai, cảm cậu đã lún phún mấy sợi râu xanh, đã trở thành một người đàn ông rồi. Cô thở dài trong lòng, một chàng thiếu niên ngây thơ, lương thiện như thế, liệu sau này có trở thành một gã đàn ông ích kỷ, giả dối và chuyên làm tổn thương người khác hay không. Cô xoa đầu Quân Quân, cười nói:

- Nhóc con, lo cho em đi, chuyện của chị, chị tự giải quyết. Đúng rồi, cô bạn gái đó của em đâu?

- Được nghỉ đông nên cô ấy về quê ở Hồ Nam rồi. Chuyện của em cô ấy vẫn chưa biết gì!

- Cô gái đó cũng được lắm, em phải đối xử tốt với người ta đấy.

Đang nói chuyện thì bác sĩ vào kiểm tra phòng, bố mẹ cũng tới, mang theo cả canh sườn. Sau cánh cửa lấp ló một gương mặt, Quân Quân vui mừng kêu lên:

- Hình Doãn, sao em lại tới! - Quá kích động nên khiến vết thương lại bị đau nhói lên. - Ui chà!

- Đừng cử động, nằm yên đi.

Thì ra Phó Hình Doãn gọi điện thoại cho Quân Quân không được, bèn gọi ẹ cậu mới biết là Quân Quân bị tai nạn, vốn định về quê nhưng quá sốt ruột cho người yêu, cô lại trả lại vé tàu rồi mua vé đi thành phố C, ngồi tàu cả đêm để tới đây.

Hy Lôi lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, nhìn em trai và bạn gái thân mật với nhau, bố mẹ thì ở một bên hỏi han, chăm sóc, còn bản thân mình giống như một nốt nhạc lạc điệu.

Buổi chiều, Hy Lôi quyết định quay về, lúc đi vội vàng chưa kịp xin phép tòa soạn, giờ đang là lúc quan trọng để chọn ra phó chủ biên. Phó Hình Doãn cũng trấn an cô:

- Chị, chị mau về đi làm đi, ở đây còn có em. Chị yên tâm đi, em không để bác gái phải vất vả đâu, chắc chắn em sẽ chăm sóc Quân Quân thật tốt.

Lúc chuẩn bị ra cửa, Hy Lôi còn thì thào vào tai Quân Quân:

- Dưỡng thương cẩn thận nhé, chuyện của chị đừng nói với bố mẹ, chị sẽ tự giải quyết, không muốn để bố mẹ lo lắng! - Quân Quân hiểu ý chị, gật đầu.

Bố đưa Hy Lôi ra bến xe, ăn năn nói:

- Đều tại bố mẹ vô dụng, cả đời nghèo khó, cũng chẳng để dành được bao nhiêu tiền cho con cái, tiền của con cứ cho bố mẹ mượn tạm. Yên tâm đi, nhà mình vẫn còn một ít cổ phiếu và tiền đầu tư, khi nào lấy ra được bố sẽ trả cho con.

Bố nói vậy ngược lại khiến Hy Lôi càng buồn hơn:

- Bố, con là con gái của bố, là chị của Quân Quân, nó xảy ra chuyện, con bỏ tiền ra cũng là lẽ thường tình! Sao bố lại nói thế?

- Được rồi, được rồi, bố không nói nữa, con mau đi đi, cứ xin nghỉ mãi cũng không được!

Lên xe, nhìn bố đứng trong gió vẫy tay chào mình, lưng ông đã không còn thẳng như trước, các nếp nhăn cũng đã nhiều hơn, không biết từ khi nào ông đã già đi rồi, nhưng còn mình thì mãi chỉ là một đứa trẻ không thể trưởng thành. Quay đầu đi, nước mắt lại lăn tuôn rơi.

5.

Lại về tới căn nhà trọ đã thuê. Hy Lôi nhìn cảnh tượng hoang tàn của ngôi nhà, tự chế giễu mình, đúng là thế sự khó lường, cũng may mà chưa trả nhà cho chủ nhà, nếu không thì lại mất công tìm thuê nhà khác. Chăn gối trong căn nhà vẫn chưa mang đi, đồ đạc đã chuyển đi chỉ cần bảo Hứa Bân mang trả lại là được. Nhưng lòng tự trọng của cô đang tác quái, Hy Lôi không muốn chủ động gọi điện thoại cho anh ta.

Buổi tối bật đèn sưởi lên, kéo chăn ngang người rồi vùi đầu vào ngủ. Trước mắt chỉ có một con đường có thể đi, ly hôn, tuyệt đối không còn đường quay lại nữa. Một quá rồi. Đúng lúc đó thì màn hình điện thoại nhấp nháy, là tin nhắn của Hứa Bân: “Quân Quân thế nào rồi? Em về chưa? Chúng ta nói chuyện!”.

Xem ra anh ta đã bình tĩnh lại. Hy Lôi nhớ lại một câu thơ cổ: “Tình sâu tình nhạt cũng nghĩa phu thê”. Mỗi quan hệ vợ chồng thật là kỳ diệu, lúc tốt thì cùng chung hoạn nạn, sống chết bên nhau, như keo với sơn, khi đã trở mặt thì giống như đi trên hai con đường xa lạ, thậm chí trở thành kẻ thù. Cô nhắn tin lại cho anh: “Quân Quân không sao, cảm ơn anh quan tâm. Chúng ta ly hôn, chiều mai nhờ anh mang đồ của tôi qua đây”.

Sau đó cô tắt máy. Cô chẳng muốn nghĩ gì vào lúc này, mọi chuyện chờ ngủ dậy rồi tính.

Hôm sau vừa đến cơ quan, không ngờ lại chịu thêm một đả kích mới, trong cuộc họp thường lệ, Tổng biên tập cuối cùng cũng tuyên bố danh sách phó chủ biên kế nhiệm, giây phút mà ông chuẩn bị tuyên bố, trái tim Hy Lôi như đang treo lơ lửng trên cổ họng, rồi lại len lén đưa tay lên xoa ngực. Cái tên cuối cùng được công bố chính là Tiểu Lộc. Bên dưới vang lên tiếng xì xào bàn tán, rất nhỏ, rất nhẹ.

Không ai ngờ là Tiểu Lộc, trường cô tốt nghiệp không phải trường giỏi, thái độ làm việc không nghiêm túc, thường xuyên xảy ra sai sót, đề tài và chuyên mục cô chọn hàng tuần cũng không thực sự nổi trội, tóm lại, không nên là cô.

Hy Lôi đã qua cái tuổi nhận được sự đả ngộ không công bằng là lao đến văn phòng của giáo viên hoặc cấp trên để lý luận, cô hiểu rằng mình phải nhẫn nhịn. Mọi người đều làm ra vẻ không có chuyện gì, ra sức chúc mừng, khen ngợi Tiểu Lộc, lấy lòng cô, nhưng trong đó vẫn có mùi vị của sự ghen tức:

- Phó chủ biên, thăng chức rồi, phải mời mọi người đấy nhé!

Tiểu Lộc luôn miệng đáp lời:

- Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi.

Tan giờ làm, Tiểu Lộc lại gần Hy Lôi, cười ngượng ngùng:

- Tổ cũng không ngờ lại là mình. Hy Lôi, sau này bọn mình vẫn là bạn, đúng không?

Hy Lôi mỉm cười tươi tắn, cố gắng để mình trông có vẻ bình tĩnh và bất cần:

- đương nhiên rồi, chúc mừng cậu.

Tiểu Lộc còn mời Hy Lôi đi ăn, nhưng Hy Lôi kiếm cớ là chiều nay có việc nên từ chối. Trong thang máy, gặp mấy đồng nghiệp khác, họ đều tỏ ra bất bình thay cho Hy Lôi.

A nói:

- Bọn em kinh nghiệm ít, năng lực kém thì không nói, nhưng có ai mà không nói cái ghế đó chắc chắn thuộc về chị chứ!

B nói:

- Đúng đấy! Là bạn của chị mà sau lưng lại đâm chị một dao. Nghe nói là cái lão người tình của chị ta quen biết với Tổng biên tập, đôi bên còn có quan hệ lợi ích gì đó, lão người tình đó trước mặt Tổng biên tập nhắc tới chị ta, thế là chuyện này thành công rồi.

C nói:

- Bọn em chẳng được mặt dày để tìm một ông già làm người tình, nếu không thì giờ em cũng làm Tổng biên tập rồi.

Hy Lôi đã vô cùng buồn bực:

- Thôi bỏ đi, đều là người có văn hóa, sao nói năng như mấy bà ở chợ vậy. Đừng nói nữa.

Về tới nhà, vừa bước vào cửa, nước mắt không nhịn được đã rơi ra. Cô khát khao giây phút này có một người nào đó kéo tay cô và nói:

- Đi nào, Hy Lôi, cuộc sống mà em muốn anh sẽ cho em. Bờ vai mà em cần, em cũng có thể dựa.

Công việc quá quý giá thế này! Nhưng không có người này thì mọi thứ đều phải tự mình đối mặt. Bản thân cô đã làm việc vô cùng chăm chỉ và giỏi giang, ra sức biểu hiện mà lại không bằng một Tiểu Lộc tầm thường nói ngon ngọt vài câu trước mặt người tình. Quy tắc ngầm là thế, không nơi nào không tồn tại, và bản thân mình cũng sẽ bị cuốn vào những quy tắc ngầm như thế cho dù không mong muốn.

Cảm giác chua xót và tủi thân theo những dòng nước mắt trào ra ngoài.

Vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, sau đó là tiếng mở khóa. Hy Lôi ngược đôi mắt sưng nước lên, Hứa Bân đang đứng ở cửa, dưới đất cạnh chân anh là những món đồ đã chuyển đi ngày hôm đó.

Hứa Bân mang đồ tới.

Anh đặt chìa khóa trên bàn trà, đặt quần áo, sách vở vào trong phòng, im lặng mấy phút rồi hỏi:

- Em trai em không sao chứ?

- Đừng giả bộ nữa! Không sao! Dưỡng thương vài tháng là khỏe.

- Chuyện đó... chìa khóa anh để đây. - Hy Lôi nhìn chòm chìa khóa lạnh lẽo, ý của anh ta là muốn nói, sau này sẽ không tới đây nữa, sẽ chia tay, được, như thế cũng tốt, mọi người đều quyết định chia tay, đôi bên ly hôn không có điều gì mâu thuẫn, đỡ tổn công sức.

Hứa Bân đi về phía cửa mấy bước, bỗng dừng dừng lại, quay người lại, ngồi xuống bên cạnh Hy Lôi, ôm chầm lấy cô, nghẹn ngào nói:

- Chúng ta không ly hôn được không, vừa nãy anh bước vào cửa, nhìn em một mình ngồi khóc, trong lòng anh đau lắm, Hy Lôi, anh xin lỗi, xin lỗi!

Cô đẩy anh ra, bật cười thê lương:

- Tôi khóc không phải vì anh mà là vì chuyện khác. Anh đừng có tưởng bở nữa, anh không quan trọng như thế đâu, chưa đủ để làm tôi gục ngã đâu. - Càng vào những lúc như thế này thì Hy Lôi càng ngụy trang mình thành người kiên cường và lạnh lùng.

Tiếng bước chân của Hứa Bân biến mất nơi cuối hành lang. Cô biết, sau này tiếng bước chân này sẽ không bao giờ còn vang lên nữa.

Đứng lên, rửa mặt, rồi cô lại mệt mỏi nằm vật ra giường, cô đã không còn chút sức lực nào để thu dọn nhà cửa nữa rồi. Cô nhắm mắt lại, an ủi bản thân, ngủ đi, ngủ đi là sẽ ổn. Ly hôn chẳng qua chỉ là chia tay với một tình yêu thôi mà! Thất tình cũng chỉ giống như bị cảm cúm mà thôi! Cảm cúm rồi sẽ khỏi.

20. Chương 20: Trận Chiến Ly Hôn

Sự thất bại trong sự nghiệp và những biến cố trong hôn nhân trong phút chốc đã quật ngã Hy Lôi, nỗi đau trong lòng, ngoại trừ Mai Lạc thì Hy Lôi không thể nói cho bất cứ ai, ngày nào về tới nhà cô cũng không muốn ăn uống, sáng dậy thì rửa mặt bằng nước mắt, ban ngày đi làm vẫn phải cố để gượng cười, giả bộ như không có chuyện gì. Mai Lạc nghe kể về những hành vi của Hứa Bân cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nói trong điện thoại:

- Bỏ! Bỏ ngay cho tót! Một bà mẹ biến thái, lại thêm một thằng con trai nghe mẹ mù quáng, như thế thì sống làm sao được? Yên tâm đi, con cóc ba chân còn khó tìm, chứ đàn ông hai chân thì tìm đâu chẳng thấy, đây người còn tốt hơn Hứa Bân nữa chứ. Hắn thì có cái cóc khô gì? Bỏ đi! - Nghe những lời Mai Lạc nói, Hy Lôi thấy an ủi hơn nhiều.

Đã hẹn nhau thứ ba tới Cục Dân chính để làm thủ tục ly hôn, nhưng Hứa Bân lại đến muộn. Tay đút túi áo, mặt không biểu cảm, mỗi khi muốn thể hiện sự lạnh lùng và xa cách với người khác, anh ta đều làm như vậy.

- Mang đủ mọi thứ chưa?

Hứa Bân có vẻ bức dọc:

- Mang rồi! Cô thì sao, viết xong đơn chưa?

- Viết rồi, anh xem đi, có ý kiến gì khác không?

- Có gì mà phải xem. Hai đứa không có tài sản, không con cái.

Bước vào nơi đăng ký làm thủ tục ly hôn, một cặp vợ chồng vào trước vừa đi ra, người đàn ông mặc ple sang trọng, cái bụng bia đã nhô ra, vừa nhìn là biết đến tuổi trung niên phát tướng, người đàn bà thì cũng khoảng tuổi trung niên, dung nhan tiêu tụy, trên mặt còn vương nước mắt, vừa nhìn là biết vừa mới khóc xong, không cần nói cũng biết đây là một ví dụ điển hình của một người đàn ông có nhân tình ở ngoài và về nhà bỏ vợ. Đối diện phòng đăng ký ly hôn là phòng đăng ký kết hôn, qua cánh cửa kính lớn có thể nhìn thấy một đôi vợ chồng mới nhận xong giấy đăng ký kết hôn, vui vẻ cười nói, vừa điền nốt vào mấy giấy tờ còn lại, vừa đùa nghịch nhau, so sánh hai bên, một bên tình nghĩa đã cạn, một bên hạnh phúc bắt đầu, đúng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Ngồi vào chỗ rồi mới phát hiện ra mang thiếu giấy tờ, Hứa Bân chỉ mang giấy đăng ký kết hôn mà không mang sổ hộ khẩu. Nhân viên không ngược đầu lên:

- Về lấy đi!

Vừa ra khỏi Cục Dân chính, hai người đã cãi nhau:

- Anh cố ý phải không? Tại sao không mang sổ hộ khẩu, đừng nói là anh không hiểu những thủ tục này nhé!

- Cô nói thế là ý gì, tôi cố ý không mang, tôi không muốn ly hôn à?

- Chẳng nhẽ không phải sao? Thế vì sao anh không mang?

- Tôi thực sự không biết, tôi đã ly hôn bao giờ đâu, không hiểu.

- Được rồi, đã muốn ly hôn rồi thì đừng cãi nhau nữa. Anh về nhà lấy đi!

- Tôi còn phải đi làm nữa, không có thời gian, để sau đi!

Hứa Bân lên một chiếc taxi rồi nhanh chóng bỏ đi, để lại một mình Hy Lôi đứng ở đầu đường, gào lên chữ:

- Hứa Bân, đồ khốn nạn!

Lần đầu tiên đi ly hôn đã ra về trong âm ức.

Buổi chiều đi làm, thấy bàn làm việc của Tiểu Lộc trống không, thì ra cô đã chuyển sang văn phòng chủ biên. Trong lòng Hy Lôi lại thấy chua chát, nỗi thất vọng dâng lên trong tim, vô cùng buồn bã. Bây giờ thì thoáng ở tòa soạn gặp Tiểu Lộc, hai người đều cảm thấy không tự nhiên, có một khoảng cách nào đó giữa hai người, tình bạn giữa hai người đồng nghiệp với nhau không biết từ lúc nào cũng trở nên nhạt nhẽo dần đi.

Buổi tối về đến nhà, bỗng dưng cảm thấy tứ chi rã rời, lúc này mới nhớ ra cả ngày nay mình chưa ăn gì. Cô cố đứng lên, nói với bản thân, phải ăn cơm, không được sụp đổ, phải đối xử tốt với bản thân.

Lục lọi trong nhà bếp một lúc lâu, trứng gà chẳng biết ăn hết từ lúc nào, sữa cũng không còn, chỉ còn lại một nắm mì và ít rau đã úa vàng. Hy Lôi ném hết vào thùng rác rồi xuống lầu.

Cô ngồi ăn một bát mì trong tiệm mì dưới lầu. Tiệm mì này rất nổi tiếng, ngày nào cũng có nhiều người phải xếp hàng để chờ ăn. Ngày trước khi yêu Hứa Bân, cô thường tới đây ăn, sau đó từ nhà anh chuyển tới đây, buổi tối mà đói cũng xuống đây ăn một bát thì đi ngủ mới thấy ngon, một tiệm mì nhỏ nhưng lúc nào cũng ngồi đầy những người.

Bát mì nóng hổi được bung ra, mùi thơm phả vào mũi. Hy Lôi gấp một sợi mì, nhai như nhai rơm, lại gấp thêm một gấp nữa, vẫn chẳng có mùi vị gì. Cô bỏ đĩa thìa xuống.

Ông chủ nhiệt tình, thấy Hy Lôi bỏ đĩa xuống thì quan tâm hỏi:

- Sao thế, không ngon à? Có vấn đề gì không, có cần tôi làm cho cô bát khác không?
- Dạ không ạ, ngon lắm ạ.
- Tôi thấy sắc mặt cô không bình thường, có phải bị ốm không?
- Chắc là cháu hơi bị cúm!
- Ồ, thế thì phải chú ý vào, mùa đông dễ ốm lắm, mau uống thuốc đi.
- Dạ vâng, cháu cảm ơn bác!

Nói xong, ông chủ lại đi tiếp khách khác. Hy Lôi cúi đầu, tiếp tục ăn mì, nói với bản thân, cho dù không thấy ngon miệng cũng phải ăn một chút, phải ép mình ăn nhiều hơn. Không được để người khác nhìn thấy mình bị hôn nhân đánh bại.

Trong sách nói, ăn cơm một mình thật là tủi nhục, những sợi mì như những cọng rơm trong miệng, ăn mãi, nước mắt lại trào ra.

2.

Lại một thứ ba nữa tới, Hứa Bân lại tới muộn, Hy Lôi đứng trong gió rét chờ gần 2 tiếng đồng hồ, lúc này anh mới từ trên một chiếc taxi bước xuống, chậm chậm đi về phía cô.

- Hôm nay có mang sổ hộ khẩu đi không?
- Không mang. - Hứa Bân đáp rất rõ ràng.
- Không mang thì anh còn tới làm gì?
- Em thực sự muốn ly hôn à, đừng quây nhiễu được không! Em tưởng ly hôn vui lắm à!
- Tôi không quây, tôi rất nghiêm túc, yêu cầu anh nghiêm túc một chút!
- Anh cũng rất nghiêm túc nói với em rằng, anh không muốn ly hôn.

Hai người lại đứng trong gió rét cãi nhau, cuối cùng Hứa Bân đề nghị hai người nói chuyện với nhau thật thẳng thắn. Ngồi trong một quán trà ấm áp như mùa xuân, đưa mắt sang bên là một đôi tình nhân đang thân mật ôm nhau, còn Hy Lôi và Hứa Bân thì như hai người xa lạ.

- Nói cái gì? Nói đi!
- Anh không muốn ly hôn.
- Vì sao?

Hứa Bân cúi thấp đầu nói:

- Bố mẹ anh đều nói, ly hôn mất mặt lắm.

Hy Lôi cười lạnh một tiếng:

- Bố mẹ anh nói thế, còn anh thì sao?
- Anh cũng thấy rất mất mặt.
- Tới nước này rồi mà còn lo đến thể diện của mình, đúng, đúng là rất mất mặt, nhưng vì thể diện của mình mà chúng ta phải sống dày vò nhau trong đau khổ như thế sao? Tôi vẫn phải ngậm cười mà sống một cuộc sống nhục nhã với anh sao?
- Có nghiêm trọng vậy không?
- Đến giờ anh còn không biết vấn đề của chúng ta xuất phát từ đâu sao?

Hứa Bán lại bực bội xua tay:

- Được rồi, được rồi, bây giờ không cần nói vấn đề của chúng ta là ở đâu nữa, đều là lỗi của anh, coi như anh sai, được chưa! Bây giờ chúng ta nghĩ về cuộc sống sau khi ly hôn đi. Em nhìn xa một chút xem, những người đàn bà đã ly hôn, có người nào sau đó tìm được một người chồng tốt hơn người chồng trước? Nếu không phải ông già thì cũng là dạng tàn phế, tóm lại là có vấn đề, nói không chừng còn kiếm được một ông chồng đã từng ly hôn và phải nuôi con, chẳng nhẽ em muốn làm mẹ kế cho người ta sao?

- Cái gì? Tôi tìm ông già, tôi tìm được một kẻ tàn phế, tôi làm mẹ kế của người ta, được lắm! Cho dù phải làm mẹ kế cho người ta thì cũng còn hơn là kiếm ính một bà mẹ chồng không phải mẹ kế nhưng còn hơn cả mẹ kế! Cho dù tìm được một ông già thì cũng còn hơn loại đàn ông vì ngu muội, mù quáng mà đánh vợ mình như anh! Anh cũng nhìn lại đi, những người đàn bà sống tốt sau ly hôn nhiều lắm, Vương Phi biết không, sau mối tình chị em với Tạ Đình Phong thì lại cưới Lý Á Bằng, vẫn sống tốt đấy thôi.

- Được, được, được, anh không nói với em nữa, anh nói không lại em. Vô lý.

- Không thể nào trò chuyện được! Sớm biết nhà anh như thế thì tôi đã không vội vàng cưới anh rồi.

- Tóm lại bây giờ anh không muốn ly hôn, nếu không thì chờ anh suy nghĩ lại đã rồi cho em đáp án sau! Dù sao em cảm thấy kết hôn vội vã quá thì giờ ly hôn cũng không thể vội vã được!

- Hồi đó đầu tôi có vấn đề, bây giờ tôi giác ngộ rồi, không được sao?

Hai người lại xảy ra chiến tranh bằng miệng, nếu không phải vì ở chỗ đông người, có lẽ Hứa Bán đã giang tay ra tát vợ rồi. Hy Lôi cảm thấy nói tiếp thật là lãng phí nước bọt, bèn bỏ đi. Hứa Bán cũng chạy đuổi theo.

Đứng chờ xe ở cửa, một lúc lâu sau, Hứa Bán bỗng đứng ngập ngừng, một lúc lâu sau mới ấp úng nói:

- Vậy anh bàn với em một chuyện, bây giờ em với mẹ anh thành ra thế này rồi, em cũng giận mẹ rồi, đương nhiên cũng không cần đồ của bà ấy nữa, đúng không? Cái vòng đó, trả ẹ được không!

Hy Lôi lúc này mới để ý tới cái vòng ngọc trên tay mình, đây là một cái vòng ngọc của Tân Cương rất đẹp, chất ngọc trắng và trong, không có chút tạp chất nào, nó là do cậu của Hứa Bán đi Tân Cương công tác mang về, mẹ chồng vẫn để đó không đeo, sau đó Hứa Bán bèn lấy cho Hy Lôi đeo.

Thấy Hứa Bán nói vậy, Hy Lôi gần như không dám tin vào tai mình, đây là người đàn ông đã cùng cô đầu ấp tay gối suốt gần hai năm trời sao? Một người đàn ông nhỏ mọn, hẹp hòi đến như thế? Có cố nén cảm giác phẫn nộ và bi ai trong lòng, hỏi ngược lại:

- Ôi trời! Vừa nãy còn nói là không muốn bỏ tôi, bây giờ bắt đầu đòi lại vật định tình để giảm mức độ tổn thất đến mức thấp nhất đấy à!

Hứa Bán hạ thấp giọng, cảm thấy vô cùng xấu hổ:

- Em đừng có miệng lưỡi độc ác như thế được không, không phải anh, là mẹ anh, mẹ anh...

- Hừ, tôi biết rồi, mẹ anh bắt anh đòi chứ gì, tôi nghĩ anh chắc cũng không đến mức tính toán món đồ này vào lúc ly hôn. Là mẹ anh, mẹ anh. - Hy Lôi vừa nói vừa tháo chiếc vòng ra, trịnh trọng đặt vào tay Hứa Bán. - Cầm lấy, cầm lấy, cầm về đưa ẹ anh, con trai ngoan.

3.

Hứa Bán nói là để suy nghĩ, lại suy nghĩ mất thêm một tuần, khi Hy Lôi gọi điện hẹn anh ta đi làm thủ tục, anh ta kiểm đủ cớ để từ chối. Hy Lôi vừa buồn vừa bực mình, lại tìm Mai Lạc tố khổ, lập tức bị Mai Lạc mắng ột trận:

- Cậu ngốc thế, anh ta không chịu ly hôn thì cứ mất thời gian thế à, không ly hôn thì sẽ có cách của không ly hôn.

- Nghĩa là sao?

- Anh ta không chịu ly hôn thì cậu ra điều kiện với anh ta, chỉ cần anh ta đồng ý thì không ly hôn nữa.

- Xì, tớ giờ không tin anh ta nữa rồi, cho nên chẳng ra điều kiện gì với anh ta cả, cậu còn không hiểu sao, không muốn ly hôn mà còn muốn ra điều kiện với tớ cơ, đó là bất tớ xin lỗi mẹ anh ta! Nực cười!

- Ốc anh ta bị chó gặm rồi à, giờ lại còn không muốn ly hôn, đồ huênh hoang! Nhưng Hy Lôi này, cậu nói thật lòng đi, cậu suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Nghĩ kỹ rồi, thực sự không có cách nào để sống tiếp như thế nữa. Haiz, anh ta cứ kéo dài thế này, bực chết mất.

Hy Lôi đang nói chuyện với Mai Lạc thì bà lão bước vào, chuyện Hy Lôi ly hôn có lẽ bà lão cũng đã nghe nói, không nhịn được bèn chen vào một câu:

- Đàn ông thành phố mà cũng đánh vợ à? Tôi thấy vợ chồng đánh nhau phút trước, phút sau lại hòa, đừng nghiêm túc như thế, đàn bà mà ly hôn rồi, sống một mình khó khăn lắm!

- Bây giờ là thời đại nào rồi, có phải xã hội phong kiến nữa đâu, cháu có cần anh ta nuôi đâu, có gì mà khó khăn?

Bà lão cười:

- Cô không hiểu đâu, nước bọt của người khác sẽ làm cô chết chìm đấy.

- Nước bọt làm họ chết chìm trước thì có, mọi người bàn tán gì thì kệ họ, một thời gian sau là bình thường.

Mai Lạc chê mẹ chồng lắm lời, bèn giục bà:

- Mẹ, cứ để bình sữa ở đó là được rồi. Mẹ không hiểu thì đừng nói nhiều.

Bà lão thấy thế thì chuẩn bị ra ngoài, trước khi ra còn nói:

- Sao mà tôi không hiểu. Cô cứ sinh cho họ một đứa con là xong hết.

Một lời bà lão nói đúng ngay vấn đề, nhưng Hy Lôi đã chẳng còn tâm trạng nào mà nghĩ ai đúng ai sai nữa rồi, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, sớm thoát khỏi cơn ác mộng này. Cô ngẩng đầu lên:

- Cậu nói xem, có cách nào để anh ta đồng ý ly hôn không?

- Anh ta bây giờ không đồng ý thì xin làm thủ tục ly hôn tố tụng, như thế chắc sẽ nhanh hơn, để tòa án quyết định.

- Đúng thế, sao tớ không nghĩ ra nhỉ?

Có chiều mách nước của Mai Lạc, tâm trạng Hy Lôi tốt hơn rất nhiều.

Buổi tối, cô nhận được một cú điện thoại lạ, hóa ra là Châu Cường đã lâu không liên lạc. Anh tới thành phố A công tác, muốn gặp Hy Lôi.

Nhận được lời mời của Châu Cường, giây phút đó, cảm giác muốn được gặp anh ngay lập tức thật mãnh liệt, chỉ hận là không thể mọc cánh bay tới bên cạnh anh, nói cho anh biết nỗi đau khổ bao ngày nay, sau đó nghe anh dịu dàng an ủi, nhưng lý trí nói với Hy Lôi rằng, không thể làm như thế, giờ cô đang muốn ly hôn, Hứa Bân lại cứ bám lấy không tha, cô không muốn bất cứ hành vi nào của mình để lộ sai sót khiến cho cuộc hôn nhân này không thể thuận lợi kết thúc. Cô nói:

- Tớ giờ không tiện lắm, gần đây công việc cũng bận lắm, để lần sau đi! - Trong lòng cô lại cảm thấy bất nhẫn.

Châu Cường hơi thất vọng:

- Thế thì để lần sau vậy!

Vừa cúp điện thoại xong thì Hứa Bân gọi tới, giọng điệu có vẻ chất vấn:

- Vừa nãy nói chuyện điện thoại với ai mà lâu thế? Tôi gọi mấy lần đều báo bận!

Hy Lôi lạnh nhạt:

- Nói chuyện với ai thì liên quan gì tới anh? Xin anh đừng hỏi tôi bằng giọng điệu chất vấn như thế.

- Hai đứa mình vẫn chưa ly hôn, cô vẫn là vợ tôi, sao lại không liên quan?

- Nói đi, tìm tôi có việc gì?

- Tôi nói cho cô biết, tuần sau tôi đi công tác, chuyện của chúng ta để khi tôi về rồi tính. - Sau đó anh ta chẳng để cô kịp nói gì, cúp ngay điện thoại.

Lại là một tuần dài dằng dặc, khi chờ được Hứa Bân về đã là sang năm mới, các cơ quan đều đưa nhau nghỉ tết, hương vị tết đã tràn ngập khắp các phố phường, mọi người ai cũng bận rộn đi mua quà tết, chẳng ai còn tâm trí đâu để chú ý tới những người đau lòng xung quanh.

Được rồi, ngày tết truyền thống, đáng chúc mừng nhất của người Trung Quốc cứ để nó yên bình trôi qua, chuyện ly hôn để qua tết rồi tính.

Lại một lần nữa Hy Lôi thỏa hiệp với Hứa Bân. Đương nhiên, ai đón tết ở nhà người đó. Trên đoạn đường một mình đi về nhà, lần đầu tiên cảm thấy con đường đó sao quá dài, lần đầu tiên thấy nỗi nhớ quê hương cồn cào đến vậy, lần đầu tiên khát khao được nhào vào lòng mẹ mà khóc thật to như một đứa trẻ.

4.

Cuộc đời của chúng ta nếu không ở với người này thì sẽ ở với người kia, nhưng cho dù là ở với người nào thì cũng sẽ có mâu thuẫn, chỉ có điều những mâu thuẫn đó khác nhau mà thôi.

Sau khi mẹ nghe xong những lời kể lể trong nước mắt của Hy Lôi, đầu tiên bà trách mắng cô, sau đó thì đau lòng, sau đó thì thở dài. Bà nói:

- Chúng ta đừng yêu cầu quá cao vào người khác, có lúc cũng phải kiểm điểm lại bản thân. Nhưng nếu con thực sự đã quyết định rồi thì mẹ cũng không ngăn cản.

Bố cô không thể ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, chỉ coi đó như một cuộc cãi vã bình thường của hai vợ chồng trẻ, nói:

- Hứa Bân trông cũng là người hiểu chuyện, hiền lành, chắc là không đến mức ấy đâu! Các con phải bình tĩnh, vài ngày nữa nó đến đây rồi cùng bàn bạc với nhau!

Nói xong những điều này, trong lòng Hy Lôi thấy thanh thản hơn nhiều, giống như dòng lũ trong tim cuối cùng cũng đã tìm được nơi phát tiết, cả người cô bỗng chốc thấy nhẹ nhõm hơn.

Buổi tối, ngủ trong căn phòng ngày trước của mình, em trai thì ở chiếc giường bên cạnh, chân vẫn bị bó bột, Phó Hình Doãn sau khi bận rộn chăm sóc em trai một hồi, lúc không có việc gì thì nói chuyện cười cho cậu vui. Hy Lôi nhìn mà thấy ngưỡng mộ, tuổi trẻ, tình yêu cũng trẻ.

Tết năm nay có lẽ là cái tết tệ nhất trong đời mình, không có tiếng cười, chỉ có nước mắt. Đêm giao thừa, cô ngồi cứng đờ như một khúc gỗ trên salon, cùng người nhà xem xong chương trình đón giao thừa của Đài truyền hình, điện thoại có vô số tin nhắn chúc mừng năm mới, nhưng không hề có tin nhắn nào của Hứa Bân.

Thời gian rảnh rỗi, Hy Lôi chỉ nằm ngủ trong phòng, không muốn tỉnh dậy, mẹ lấy cớ là phải chăm sóc con trai, từ chối mọi cuộc đi chơi, viếng thăm bạn bè. Ngày nào mẹ cũng nấu cơm cho em trai rồi mang vào tận phòng, rồi lại nấu cơm cho Hy Lôi, làm món bánh sủi cảo mà cô thích ăn nhất, nhưng Hy Lôi chẳng nuốt trôi thứ gì, món ngon nào vào miệng cô cũng trở nên nhạt thối, ăn vào tới miệng mà như nhai rơm, không cảm thấy đói.

Mùng hai tết, Hy Lôi ngồi ở cửa sổ, nhìn những bạn học ngày xưa đều mang túi lớn túi nhỏ về thăm nhà mẹ đẻ, còn Hứa Bân vẫn không đến. Thực ra cô đã sớm biết là anh ta sẽ không đến, nhưng trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng mong manh. Hứa Bân, cho dù anh tới để nghe bố mẹ vợ trách mắng vài câu, sau đó hai người chia tay nhau cũng được! Nhưng anh không đến, miệng anh nói là không muốn ly hôn, nhưng mọi việc anh làm đều ngược lại.

*

* *

- Hy Lôi, dậy ăn chút gì đi! Bố làm món đậu phụ sốt chua cay mà con thích ăn nhất này, mau dậy nếm thử đi.

Hy Lôi mở mắt ra, khoác một chiếc áo khoác vào rồi đi ra phòng khách, bố đang bê ra mấy đĩa thức ăn, thấy con gái ra, vội vàng xới cơm, đặt bát cơm và thìa xuống trước mặt cô:

- Mau nếm thử xem, lâu lắm rồi bố không làm.

Người thấy mùi ớt cay xộc vào mũi, cô gấp lên một miếng, miễn cưỡng ăn mấy thìa cơm rồi lại buông bát xuống.

Mẹ lo lắng, trong lòng thì nóng ruột nhưng không biết làm thế nào để an ủi cô. Bố mẹ người Trung Quốc với con cái luôn luôn như vậy, tình cảm dành cho nhau rõ ràng rất sâu đậm, nhưng thể hiện ra lại chỉ là sự xa cách, bà hỏi:

- Chiều nay con muốn ăn gì, mẹ làm cho con.

Hy Lôi không muốn làm mẹ buồn lòng, đành nói:

- Ăn sủi cảo nhé!

- Nhân gì?

- Gì cũng được ạ!

Về tới phòng cô lại thấy buồn ngủ, nhưng giấc ngủ không an lành, những giấc mơ đứt quãng, cô mơ thấy mình bỏ nhà Hứa Bân đi bụi, đi giữa dòng người xuôi ngược, rồi bỗng dưng cô phát hiện mẹ chồng đi theo ngay sau lưng cô, đòi đưa cô về nhà, Hy Lôi hoảng hốt, thế là cô chạy thật nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng cũng thoát được mẹ chồng, nhưng lại phát hiện mình đã đi tới một khu rừng cây cối xanh tươi, nước suối chảy róc rách, tiếng chim ca giữa mùi hoa thơm ngát, ánh mặt trời vàng rực từ trên chiếu xuống.

Tỉnh dậy, cô cảm thấy ngực mình rất dễ chịu, nhưng gối thì ướt nước. Lau khô nước mắt, đi ra khỏi phòng, thấy mẹ đang bận rộn gì đó trong bếp. Trên bàn là nấm hương đã thái nhỏ, thịt đã băm nhuyễn, bánh sủi cảo nặn xong để một bên, ngoài loại bánh sủi cảo trần châu cô từng ăn ở nhà hàng thì có lẽ đây là loại bánh nhỏ nhất mà nhà cô gói.

Mẹ thấy Hy Lôi tỉnh dậy bèn chỉ vào chỗ bánh và hỏi:

- Đây là bánh nhân thịt với rau, đây là nhân thịt với nấm hương, con thích ăn loại nào?

Thì ra cả buổi chiều mẹ bận rộn trong bếp để làm các loại bánh với nhân khác nhau cho Hy Lôi lựa chọn. Nhìn mái tóc đã bạc trắng và những nếp nhăn hằn sâu trên mắt mẹ, giờ lẽ ra là lúc được con cái phục vụ, nhưng mẹ vẫn phải vất vả vì các con. Giây phút đó, Hy Lôi bỗng dưng ôm chầm lấy mẹ từ sau lưng, nghẹn ngào nói:

- Mẹ, con sẽ không bao giờ khiến mẹ lo lắng nữa.

Cái ôm này khiến mẹ cảm thấy không tự nhiên, xấu hổ cười:

- Đi nào, rửa tay đi rồi ăn cơm!

Mùng 7, kỳ nghỉ tết kéo dài đã kết thúc, cô lại lên đường về thành phố làm việc. Trước khi đi, Quân Quân lên nói với chị gái:

- Bí mật nhé, em tham gia một trò chơi được giải thưởng, có thể sẽ còn có một khoản tiền thưởng nữa.

- Chúc mừng em nhé! - Em trai trưởng thành rồi, mình cũng nên chín chắn hơn mới phải.

Xe đi tới thành phố A, nhìn thấy những con đường và tòa nhà quen thuộc, Hy Lôi nghĩ, kỳ cảm cúm kéo dài cuối cùng cũng nên kết thúc rồi.

5.

Trong một kỳ nghỉ tết kéo dài không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như thế. Đi làm, phát hiện ra vị trí của Tiểu Lộc bỏ trống, các đồng nghiệp đều bàn tán xôn xao, khi dự họp, Tổng biên tập bất ngờ tuyên bố Hy

Lôi sẽ đảm nhận chức phó chủ biên mới. Trong lòng Hy Lôi không có bất cứ sự chuẩn bị nào, không biết là xảy ra chuyện gì, không nhận được bèn hỏi:

- Thế Tiểu Lộc thì sao?

Tổng biên tập chỉ cười, không trả lời.

Sau khi tan họp, Tổng biên tập đi qua người Hy Lôi, buột miệng nói một câu:

- Cô thật là hiền lành quá!

Nghe đồng nghiệp bàn tán với nhau mới biết, thì ra người tình của Tiểu Lộc là ông Đới xảy ra chuyện, có rất nhiều khoản tiền mờ ám trong tài khoản, bị người ta phát hiện ra, người đi thì trà nguội, giữa Tổng biên tập và ông Đới không còn mối quan hệ lợi ích gì nữa, đương nhiên cũng không còn chiếu cố tới Tiểu Lộc như trước nữa.

Buổi chiều Tiểu Lộc mới mệt mỏi đi làm.

Mặc dù là chức vụ mà mình xứng đáng có được, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Tiểu Lộc, trong lòng cô vẫn thấy bất nhẫn, Hy Lôi gọi:

- Tiểu Lộc!

Tiểu Lộc như thể bỗng dưng giật mình tỉnh lại, hỏi:

- Ủ? Chuyện gì thế?

Hy Lôi cười:

- Thực ra tớ cũng không biết nên nói gì, cậu vẫn ổn chứ?

Tiểu Lộc cười nhạt:

- Cậu không cần phải nói gì cả, thực ra đó là thứ nên thuộc về cậu, cái gì không thuộc về mình thì không nên cưỡng cầu. Tớ chỉ là trong lúc cao hứng nói với ông Đới thôi, chứ thực ra cái ghế phó chủ biên cho tớ làm cũng không làm nổi.

Hai người đều đau lòng, sau những hiểu lầm và khoảng cách một thời gian, giờ trái tim lại xích lại gần nhau. Hy Lôi nói:

- Hay là tan làm cùng đi ăn cơm nhé!

- Thôi, tớ còn chuyện quan trọng hơn phải làm! - Câu nói của Tiểu Lộc khiến Hy Lôi giật mình. - Lát nữa tớ phải về nhà bàn chuyện ly hôn với Tiểu Tô nhà tớ!

- Cậu điên rồi à, cậu thực sự vì lão Đới đó mà ly hôn với anh ấy à?

Tiểu Lộc có vẻ rất bất cần:

- Không phải vì ông ta, ông ta xảy ra chuyện rồi, bọn tớ cũng chia tay, ha ha, thực ra cũng là vì ông ta.

Tiểu Lộc bình thản kể, thì ra hôm tết hẹn hò với lão Đới ở một quán trà, không ngờ mẹ chồng Tiểu Lộc cũng hẹn gặp mặt một người bạn ở đó, Tiểu Lộc và ông Đới tay trong tay như một cặp tình nhân đi ra đi vào, đúng lúc đó thì mẹ chồng và bạn vào cửa, hai bên đụng nhau, mẹ chồng về nhà lập tức nói chuyện với con trai, xúi giục con trai ly hôn với Tiểu Lộc. Tiểu Tô vốn là người nhu nhược, lại nghe lời mẹ, vợ ngoại tình là một chuyện lớn, đương nhiên không thể tha thứ được, thế là anh chủ động đề nghị ly hôn với Tiểu Lộc, thái độ kiên quyết vô cùng.

- Anh ấy thực sự muốn ly hôn với cậu?

- Trông có vẻ kiên quyết lắm, không biết là mẹ anh ấy nói gì. Thực ra hôm đó cũng là lần cuối cùng tớ gặp anh Đới, tớ cũng biết là tớ với anh ấy là không thể, chỉ là cảm thấy kích thích nên đi bước nào tính bước đó. Không ngờ kéo tới tận bây giờ, để mẹ anh ấy nhìn thấy, bây giờ thì kiểu gì cũng không thể giải thích rõ ràng được nữa.

Tốc độ ly hôn của Tiểu Lộc rất nhanh, khiến người ta phải ngỡ ngàng. Ngày hôm sau đã làm xong thủ tục ly hôn. Khi đi làm, cô đã lại là một thành viên trong tập đoàn những người phụ nữ một đời chồng rồi. Hy Lôi bất giác cảm thán thể sự biến đổi khó lường, thế là cô gọi điện thoại cho Hứa Bân, hẹn anh ra ngoài nói chuyện, hy vọng có thể đẩy nhanh tốc độ làm thủ tục.

Hứa Bân vẫn tỏ thái độ bất cần, hơn nữa còn chê trách bố mẹ Hy Lôi:

- Bố mẹ em cái kiểu gì thế, em về nhà một thời gian dài thế, họ cũng biết cả chuyện của chúng ta, thế mà không khuyên nhủ em một câu, chẳng nhẽ lại ủng hộ con gái mình ly hôn sao!

Hy Lôi bắt lực cười: Haiz! Chẳng khác nào vừa ăn cướp vừa la làng.

- Nếu không thể sống tiếp được nữa thì đương nhiên là phải ủng hộ tôi, tôi làm việc gì họ cũng ủng hộ hết.

- Tóm lại là anh không ly hôn. Em không muốn sống hòa thuận thì cứ thế này thôi!

- Không ly hôn cũng không đến lượt anh! - Hy Lôi đập mạnh một tờ giấy lên mặt bàn, đó là tờ giấy chứng minh thương tích mà cô xin ở phòng khám hôm Quân Quân làm phẫu thuật, - Nếu anh không đồng ý thì chúng ta gặp nhau tại tòa, tới lúc đó xem ai mất mặt.

Hứa Bân nhìn thấy tờ giấy chứng nhận đó, giận tới mức một lúc lâu sau không nói được lời nào, chỉ mặt Hy Lôi:

- Cô, cô thật là nham hiểm, mẹ tôi nói không sai, cô là một người đàn bà nham hiểm.

- Lại là mẹ anh, mẹ anh, anh có thể nói gì đó mới hơn chút được không, mãi vẫn không lớn lên được.

“Roẹt” một tiếng, tờ giấy bị Hứa Bân xé làm hai, sau đó đắc ý cười:

- Đi đi, đi ra tòa!

- Họ Hứa kia, hôm nay tôi mới biết, anh không chỉ là một đứa trẻ ngu xuẩn, mà còn là đồ đê tiện, bỉ ổi.

- Ngoài việc chửi rửa hạ thấp tôi thì cô còn biết làm gì nữa? - Hứa Bân phản kích.

- Anh không cần phải hạ thấp, vì bản thân anh đã chẳng cao lớn gì! - Hy Lôi không nhịn được, lên tiếng chế nhạo thân hình không mấy cao to của Hứa Bân.

Lại một cuộc gặp không mấy vui vẻ.

Chức vụ phó chủ biên đã mất nay lại được không mang lại cho Hy Lôi quá nhiều niềm vui, thì ra niềm an ủi mà sự nghiệp mang lại ột người phụ nữ không thể bằng một cuộc hôn nhân viên mãn. Nếu không có một cuộc hôn nhân hạnh phúc hoặc một tình yêu đẹp thì người phụ nữ cho dù có sự nghiệp huy hoàng đến đâu cũng không thể nào tỏa sáng.

Lật xem một tờ tạp chí, trong đó viết rất nhiều con đường mà nam nữ sau khi ly hôn có thể lựa chọn, Hy Lôi thực sự hoài nghi, liệu sau khi ly hôn, người ta vẫn còn có thể cư xử lịch sự với nhau được sao?

Chia tay rồi, chúng ta vẫn là bạn, những đôi nam nữ vẫn thường nói với nhau như vậy trên tivi, chắc chắn là giả.

Hy Lôi và Hứa Bân là một đôi uyên ương đã đi tới tận cùng hạnh phúc, nếu không làm tổn thương nhau thì chắc chắn sẽ không chịu buông tha

21. Chương 21: Giải Thoát

Thái độ của Hứa Bân với việc ly hôn khiến Hy Lôi thấy bức bối vô cùng, thực sự muốn được nhanh gọn như Tiểu Lộc, nhanh chóng được giải thoát. Trong thời gian đó, Hy Lôi gọi rất nhiều cú điện thoại cho Hứa Bân, anh ta hoặc là không tiếp, hoặc là có thái độ rất khó chịu. Tối cơ quan của anh ta thì cũng tránh không gặp mặt; thế là Hy Lôi tự mình nhờ bạn bè tìm giúp luật sư, tư vấn về các trình tự liên quan tới tố tụng ly hôn.

Từ sau khi ngồi lên cái ghế phó chủ biên, công việc lại càng bận rộn hơn, ngồi trước máy tính, có lúc đọc bản thảo cũng đã hết một ngày, hai mắt cay xè, chân tay tê cứng. Buổi trưa khi đi ăn cơm, có mấy đồng nghiệp cùng ăn cơm dưới lầu, gọi canh đậu phụ và mấy món rau xanh đơn giản, vừa ăn được mấy bữa cô đã cảm thấy dạ dày mình khó chịu, không nhịn được bèn lao vào nhà vệ sinh nôn thốc tháo. Lúc ở nhà vệ sinh đi ra, mọi người thấy sắc mặt Hy Lôi có vẻ nhợt nhạt, đều quan tâm hỏi:

- Có phải bị ốm không?

Còn có đồng nghiệp không hiểu rõ chuyện thì hỏi:

- Hay là có thai rồi.

Câu nói khiến mọi người đều ngỡ ngàng, lúc này Hy Lôi mới nhớ ra, đã lâu lắm rồi không thấy “bị”, vốn tưởng là do áp lực công việc khiến hoóc môn tiết ra không bình thường nên không chú ý lắm. Nếu thực sự có thai rồi thì nên làm thế nào? Cô và Hứa Bân vẫn kiên trì áp dụng các biện pháp tránh thai, sao lại có thai được? Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không yên tâm, buổi chiều cô lên tới một bệnh viện gần đó để kiểm tra.

Không nằm ngoài dự đoán, quả nhiên là đã có thai. Hy Lôi nghe như sét đánh ngang tai, ngồi rũ rượi trên chiếc ghế ở hành lang bệnh viện. Làm thế nào đây? Vào lúc quan trọng làm thủ tục ly hôn, bỗng dưng xuất hiện một sinh mệnh nhỏ, nên đối mặt với chuyện này thế nào, tự mình giải quyết nó cho sạch sẽ rồi ly hôn với Hứa Bân? Hay nói với anh ta để cùng đối mặt, sinh đứa bé ra? Thế thì những ngày tháng tiếp theo nên đối mặt thế nào? Vết thương trước kia làm sao để liền lại?

Buổi tối, nằm trên giường lăn qua lăn lại, Hy Lôi vẫn quyết định thông báo tin này cho Hứa Bân, có thể sự ra đời của đứa trẻ này là cơ hội cuối cùng ông trời dành cho cuộc hôn nhân của họ! Vậy thì hãy để số phận làm chủ. Nếu nghe theo sự sắp đặt của số phận, sau khi có con, mẹ chồng có thể sẽ không còn khó chịu như trước nữa, nếu mình cũng có thể thay đổi một chút, thì cuộc sống sau này sẽ không tệ như trước nữa. Đêm hôm đó, Hy Lôi đã đưa ra một loạt các giả thiết về tâm lý, cuối cùng cô cũng thuyết phục được bản thân.

Sáng sớm, vừa định gọi điện thoại hẹn Hứa Bân ra ngoài thì không ngờ điện thoại của Hứa Bân đã gọi tới trước:

- Hy Lôi, anh có chuyện muốn nói với em. - Trong lòng Hy Lôi thấy hơi cảm động, dù sao cũng từng là vợ chồng, đúng là luôn có thần giao cách cảm.

Họ hẹn gặp nhau vào buổi trưa ở một tiệm ăn Tây gần cơ quan, khi tới nơi, Hứa Bân đã ngồi ở đó từ lâu, và đã gọi sẵn hồng trà mà Hy Lôi thường uống. Chờ Hy Lôi ngồi ngay ngắn rồi, món bít tết thơm nức cũng đã được đưa lên. Không biết vì sao, Hy Lôi cảm thấy bữa cơm ngày hôm nay giống như một buổi hẹn hò bí mật, thế là thấy thức ăn thật ngon, cố gắng cất đi về mặt cau có mà mấy hôm nay mình vẫn “chưng” ra trước mặt anh. Ánh mắt cô dịu dàng trở lại, cầm dao nĩa lên, chuẩn bị ăn và chờ Hứa Bân mở lời.

Hứa Bân ngồi đối diện, phần thức ăn của anh cũng đã được mang lên, nhưng vẫn mãi không động đũa. Do dự một lúc lâu sau mới nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Hy Lôi dừng lại rồi cũng nói:

- Em cũng có chuyện muốn nói với anh.

- Thế em nói trước đi!

- Anh nói trước đi, em vừa ăn vừa nghe.

Hứa Bân định mở miệng, nhưng rồi ấp úng mãi, cuối cùng cũng thu hết dũng khí để nói ra:

- Anh nghĩ kỹ rồi, anh đồng ý ly hôn.

Bàn tay Hy Lôi thoáng run rẩy, dao nĩa trong tay không cầm chắc, va mạnh vào đĩa, phát ra những âm thanh đanh gọn. Cô có thể cảm nhận được đôi môi mình đang run rẩy, hỏi anh bằng giọng hoài nghi:

- Anh nói gì, anh nói lại lần nữa xem.

- Anh nói anh đồng ý ly hôn rồi, chẳng phải em vẫn kiên trì đòi ly hôn đó sao, giờ anh nghĩ kỹ rồi, khi nào ký tên, khi nào làm thủ tục đều tùy em. - Hứa Bân không còn vẻ ăn năn như ban nãy nữa, mà quay về với vẻ mặt đều đặn trước kia, nhắc lại một lần.

Ánh mắt Hy Lôi tối sầm đi, thở dài, cười nhạt hỏi:

- Sao bây giờ anh mới nghĩ xong, vì sao hôm nay lại nói cho tôi?

- Thì cái gì cũng cần có một quá trình mà, cuối cùng thì giờ anh cũng nghĩ thông rồi, chúng ta đều còn quá trẻ, quá nhiều việc không biết giải quyết thế nào nên mới gây ra nhiều mâu thuẫn như thế, nhưng những mâu thuẫn này bây giờ thực sự không thể điều chỉnh được nữa, anh cũng mệt rồi, chi bằng chia tay. Xin lỗi, anh thực sự có lỗi với em! - Hứa Bân nói một loạt những câu có vẻ rất đao to búa lớn, nhưng cuối cùng có lẽ chỉ có câu “xin lỗi” là thật lòng.

Anh ngẩng đầu lên, hỏi:

- Chẳng phải em có chuyện định nói với anh sao? Chuyện gì thế?

Hy Lôi nuốt tất cả những lời định nói và những giọt nước mắt vào trong lòng, rồi dùng sự kiên cường để ngụy trang cho bản thân, ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói:

- À, tôi chỉ muốn hỏi anh bao giờ thì đồng ý, không ngờ anh lại nói ra rồi.

- Thế thì như vậy nhé!

- Ừ, cứ thế đi.

Hai người ngồi đối diện nhau, cầm cốc ăn bít tết, giữa bữa ăn thì Hứa Bân nhận điện thoại, sắc mặt có vẻ căng thẳng:

- Nhanh thôi, sắp xong rồi. Chờ chút!

Hy Lôi không nhịn được, lại lên giọng mỉa mai:

- Lại là mẹ anh phải không? Bao giờ thì anh mới lớn lên được?

Hứa Bân ngượng ngừng cười:

- Ha ha, mẹ là thế mà, Hy Lôi, đã đến nước này rồi thì đừng giữ mãi oán hận trong lòng nữa.

Cuối cùng, họ chia tay trong im lặng, đây có lẽ là lần đầu tiên họ gặp mặt mà vẫn giữ được không khí hòa bình từ khi đòi ly hôn đến nay. Không cãi vã, không chửi bới nhau, đôi bên đều giữ sự lịch sự, nhường nhịn. Trước khi đi, Hy Lôi vẫn không nhịn được, quay lại hỏi Hứa Bân một câu:

- Hứa Bân, nói thật cho tôi biết, vì sao đột nhiên anh lại đồng ý nhanh như thế?

Hứa Bân lại lòi một loạt các lý do ban nãy ra nói một lượt, cuối cùng hỏi ngược lại:

- Chẳng nhẽ em không muốn nữa?

Hy Lôi ghé sát tai Hứa Bân, nói nhỏ, nhưng nghiêng rằng:

- Muốn, tôi chỉ hận là không thể ly hôn anh ngay lúc này, ngay lập tức.

Chia tay ở cửa quán ăn, Hy Lôi đi thẳng vào văn phòng tòa soạn, cô không muốn dây dưa với Hứa Bân thêm một giây nào nữa, không muốn để anh nhìn thấy giọt nước mắt của mình. Cô rót ịch một cốc trà, sau đó nhìn ra con phố tấp nập người qua lại bên dưới cửa sổ, nghĩ xem với tình trạng hiện tại, mình nên sống thế nào, cuộc sống sau này nên sắp xếp ra sao?

Bỗng dưng, vào giây phút vô tình nhất, cô nhìn thấy một cái bóng quen thuộc ở đầu đường. Người đàn ông vừa cùng cô ăn cơm, người đàn ông vừa nói chuyện ly hôn với cô giờ đang đang đi tới cổng siêu thị ở đối diện con đường, một cô gái trẻ tuổi vẫy tay với anh ta, rồi lại gần khoác tay anh ta, cùng lên một chiếc taxi và biến mất nơi đầu đường.

Là anh ta, không sai, chính là anh ta, áo len xám, quần bò xanh, cái dáng đó cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

2.

Lại là một đêm không thể chợp mắt. Cô cảm thấy mình dường như bị rơi vào một cái bẫy khổng lồ, cảm giác nhức nhối khiến cô không thể nào ngủ được. Người đàn bà đó xuất hiện từ lúc nào, trước lần Hy Lôi và Hứa Bân đánh nhau, hay là sau đó, hoặc là vẫn luôn tồn tại trong cuộc hôn nhân của họ, vậy thì nên làm thế nào, cứ kéo dài tiếp với Hứa Bân, để tìm cho ra ngọn ngành sự việc, hay là giả bộ như không biết? Vậy còn cái sinh mệnh nhỏ trong bụng cô phải làm sao, nói với anh ta thì giải quyết được vấn đề gì? Cho dù đứa trẻ ra đời có thể cứu vãn và duy trì cuộc hôn nhân đã vỡ tan nát của cô, nhưng liệu cô có thể chịu đựng được không?

Hy Lôi nằm trên giường, càng nghĩ càng thấy đau đầu. Vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại in dấu. Trái tim cô như bị ai đó kéo rách ra, đau đớn. Liếc mắt thấy trên đầu giường có một tấm vải, bao nhiêu lửa giận đột nhiên phun trào, Hy Lôi nắm lấy tấm giẻ ném mạnh vào góc tường rồi hét lớn:

- Vứt đi, vứt hết đi. - Hứa Bân, anh chỉ giống như một miếng giẻ rách bẩn thỉu, không thể vì có người thích miếng giẻ rách đó mà bản thân mình cũng nắm chặt anh ta trong tay. Hy Lôi nói thầm với lòng mình như thế, thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều.

Ngày hôm sau là ngày hẹn đi làm thủ tục ly hôn. Hy Lôi dậy từ sớm để trang điểm, mặc cái váy và áo khoác với mua, soi trong gương thấy cả người như hoàn toàn thay đổi, so sánh với Hứa Bân, anh ta có vẻ mệt mỏi hơn nhiều. Lần này mặc dù là hai người đã thỏa thuận với nhau, Hứa Bân cũng mang đủ sổ hộ khẩu và các giấy tờ khác, nhưng vẫn tỏ ra hơi bị động và bất lực. Khi Hy Lôi đặt bút, hơi do dự một chút, cuối cùng ký tên của mình vào, Hứa Bân thấy cô ký tên xong thì mới ký tên mình.

Từ Cục Dân chính đi ra, hai người không vội vàng chia tay nhau, mà đứng ở một bên xe vắng vẻ chờ một lúc. Ánh mặt trời tháng ba thật ấm áp, Hy Lôi ngẩng đầu lên, thở dài hỏi:

- Giờ anh có thể nói với tôi, người đàn bà đó bắt đầu từ khi nào không?

Hứa Bân giật mình, rồi những giọt nước mắt rơi nhanh trên mặt:

- Hy Lôi, anh xin lỗi, anh không muốn thế đâu.

Kết quả nằm trong dự liệu của cô, Hy Lôi bình tĩnh tới mức chính cô cũng không thể tin nổi:

- Nói đi! Tôi chỉ muốn nghe chính miệng anh nói, không muốn cảm thấy mình giống như một con con ốc.

Hứa Bân quay người đi, quay lưng về phía cô, ngẩng mặt lên rồi thở dài, nước mắt rơi lã chã:

- Anh không muốn như thế đâu. Em biết đấy, mẹ anh đã chẳng còn hy vọng gì với cuộc hôn nhân của chúng mình nữa, thế nên từ khi nói là ly hôn đến nay, bà bắt đầu giới thiệu bạn gái cho anh. Cô gái đó là do người ta giới thiệu hồi tết. Chỉ mới gặp một lần. Anh không nghĩ gì cả. Nhưng mấy hôm đó tâm trạng anh đang rất tệ, ngày tết ai cũng có đôi có cặp, cả nhà đoàn viên, còn anh, em biết trong nhà không khí như thế nào không? Sau đó cô gái đó hẹn anh, nói là cùng ra ngoài ăn cơm, uống rượu, không ngờ xảy ra chuyện đó. Anh không biết, cô ấy vẫn... vẫn còn trinh, hơn nữa chỉ có một lần mà cô ấy mang thai. Em bảo anh phải làm thế nào? Em cứ đòi ly hôn, bây giờ lại xảy ra chuyện này, cho dù lựa chọn ở cùng với em thì em cũng không thể tha thứ cho anh. Hy Lôi, hôm nay anh mới biết, có những chuyện thực sự khi đã sai rồi thì không thể nào vãn hồi lại được nữa. Bọn mình không quay về được nữa rồi. Xin lỗi!

Hy Lôi bình tĩnh nghe hết câu chuyện, nhưng không hề rơi một giọt nước mắt, chỉ lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn anh, Hứa Bân, vào lúc chia tay vẫn còn nói thật lòng với tôi, cảm ơn anh. Anh nên biết rằng anh là luật sư, trước khi ly hôn mà làm những việc này gọi là ngoại tình, nếu tôi không buông tha thì sẽ có hậu quả như thế nào? Đúng không? Nhưng tôi không muốn làm như thế, tôi mệt rồi, giờ tôi chỉ muốn tự do, sự tự do không bị hôn nhân gò bó, cho dù là phải trả giá cho sự tự do đó.

- Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! - Hứa Bân vẫn lải nhải mãi, Hy Lôi đã quay người bỏ đi, cô biết, tiếp theo, cô còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

3.

Suýt chút nữa thì chết trên bàn mổ của khoa sản.

Bởi vì cái thai đã gần hai tháng, hơn nữa nó lại nằm ngoài tử cung. Làm sao có thể giống như trong quảng cáo viết, chỉ ba tháng là giải quyết mọi thứ, đó là một cục thịt nằm trong cơ thể mình, đó là một chứng minh cho tội ác còn để lại của một cuộc hôn nhân thất bại. Hy Lôi không nói với ai chuyện này, đây là một câu chuyện mực cười nhất thế gian, là một scandal đáng sỉ nhục, đau đớn, chỉ có thể mình mình gánh chịu.

Mức độ nguy hiểm của phẫu thuật chữa ngoài tử cung không nói cũng biết, mất máu nhiều, cần phải cắt bỏ buồng trứng, phải có chữ ký của người nhà. Không còn cách nào khác, Hy Lôi đành bảo bác sĩ thông báo cho Mai Lạc.

Mai Lạc vội vàng chạy đến, quá thương bạn, lại trách cứ cô.

Cũng may, coi như giành được tính mạng của cô từ tay Tử thần. Hy Lôi không khóc, lần này chỉ có Mai Lạc là khóc:

- Sao mà cậu ngốc thế, sao không nói cho tớ biết?
- Nói thì có tác dụng gì, mục đích của tớ là muốn ly hôn, muốn tự do, anh ta đã đồng ý rồi thì không cần phải dây dưa thêm nữa, biết rồi thì làm sao? - Hy Lôi nằm trên giường bệnh, mặt trắng bệch.
- Cho dù là phá thai thì cũng phải bắt anh ta cùng đối diện với cậu chứ, ít nhất thì cũng phải bắt anh ta chịu tiền thuốc men chứ! Chưa thấy người đàn bà nào ngu ngốc như cậu, chẳng trách phải đi đến nước ly hôn.

Hy Lôi im lặng không nói gì, những lời của Mai Lạc đã làm cô đau.

Mai Lạc biết mình lỡ lời, vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi, Hy Lôi, tớ xin lỗi, tớ không có ý gì đâu, tớ chỉ hận quá, nhìn cậu một mình chịu đau đớn thế này, tớ buồn lắm.
- Tớ biết, tớ không giận đâu, sao tớ lại giận cậu được. Chúng ta là bạn mà. - Hy Lôi đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt Mai Lạc.
- Sau này làm thế nào?
- Dưỡng bệnh rồi làm việc thật tốt, bắt đầu lại cuộc sống!

Mai Lạc vừa nghĩ tới việc Hy Lôi bị cắt bỏ buồng trứng, cơn giận lại nổi lên, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Gã Hứa Bân chết tiệt, thật hận là không thể đâm chết hắn ta. Ly hôn rồi cũng không để người ta yên, sao lại còn có thai nữa chứ!

Đúng thế! Sao lại có thai nhỉ! Mấy hôm nay Hy Lôi cũng luôn hỏi bản thân câu đó.

4.

Xin nghỉ vài ngày ở nhà tĩnh dưỡng, chiều nào Mai Lạc cũng tới thăm Hy Lôi, giúp cô mua cơm, đun nước, dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, không cho Hy Lôi xuống giường làm việc gì.

Hy Lôi thì luôn thúc giục:

- Cậu mau đi về đi, Đóa Đóa khóc bây giờ.
- Không sao, có bà nội nó đấy! Một mình cậu tớ không yên tâm.
- Có gì đâu mà không yên tâm, không nấu cơm được thì gọi người ta mang tới, nhà bản thì kệ nó, không được nữa thì gọi người quét dọn theo giờ. Tớ không ngược đãi bản thân mình đâu, cũng không tự sát. Cậu yên tâm đi, mau về nhà đi!

Mai Lạc thở dài:

- Nói thật lòng, tớ thực sự không muốn về nhà sớm! Mới nghỉ ngơi được vài hôm, lại bắt đầu căn nhằn rồi. Bắt tớ sinh đứa thứ hai, sinh đứa thứ hai, nói là tìm thầy bói xem cho tớ rồi, nếu tớ sinh đứa thứ hai thì chắc chắn sẽ là con trai. Trời ơi, nuôi một Đóa Đóa đã mệt lắm rồi, một tháng phải tốn tới hơn 2000 tệ, sinh thêm đứa nữa thì cả nhà treo mồm à?
- Cậu nói cho bà ấy nghe tình hình thực tế đi!

- Nói rồi, bà ấy nói, cùng lắm thì đưa Đóa Đóa về quê cho chị dâu của bà nuôi, tớ bị điên à?
- Tớ không đồng ý, con gái nuôi của tớ phải được nuôi dạy tốt, không thể tùy tiện được.
- Yên tâm đi, người ta nói con gái phải nuôi trong sung sướng, từ nhỏ phải được chiều chuộng thì lớn lên mới không dễ bị đàn ông lừa đi mất. Con trai thì phải nuôi trong nghèo khó, để nó hiểu rằng cuộc sống này rất khó khăn, như thế mới chịu nỗ lực. Bởi vậy, tớ phải làm việc thật tốt để tạo ra điều kiện sống tốt nhất cho Đóa Đóa của chúng ta.
- Thế còn không mau về nhà, lát nữa con khóc tìm mẹ thì tớ đau lòng lắm đấy.

Mai Lạc lại dặn dò một thôi một hồi rồi mới yên tâm ra về.

Ăn đồ ăn Mai Lạc mua, uống một ít nước canh nóng hổi, khi cả căn phòng đã yên tĩnh lại, chỉ còn mỗi một mình, cô cũng thấy đau lòng. Cái cảm giác bị phản bội, bị bỏ rơi ấy còn đau đớn hơn những mâu thuẫn với mẹ chồng, không biết nó còn buồn hơn gấp bao nhiêu lần. Người đàn bà đã từng ly dị, đã mang thai rồi lại phá thai, đã bị cắt bỏ buồng trứng, tất cả những từ này đều đủ để khiến hình tượng của một người đàn bà trong xã hội và trong lòng đàn ông bị mất điểm trầm trọng. Nghĩ tới tương lai chỉ là một khoảng không mù mịt, lại dường như có sự chờ đợi nào đó âm thầm và mơ hồ.

Nằm suốt một ngày trời, cảm thấy cơ thể mình đau nhức, Hy Lôi ngồi dậy đi lại trong phòng một chút, nhân tiện dọn dẹp những thứ mà Hứa Bân còn để lại để vứt đi. Một cốc trà anh ta từng dùng, một cái khăn mặt, một cái bàn chải đánh răng, cả một đôi tất, tất cả những đồ dùng của đàn ông, có liên quan tới ký ức về Hứa Bân từ nay phải loại bỏ hết, phải ném hết vào thùng rác. Cô lục tìm trong ngăn kéo, không ngờ còn có một hộp bao cao su, còn nhớ cô mua hai hộp ở siêu thị từ hồi còn chưa chuyển từ nhà Hứa Bân đến đây, hai vợ chồng cứ cãi nhau suốt, chia tay rồi tái hợp mấy lần, ngay cả cuộc sống vợ chồng cũng không còn mặn mà, lắt lắt cái hộp, bên trong hình như vẫn còn mấy cái. Hy Lôi cười chua chát, trong một thời gian rất dài sau này chắc không còn dùng tới món đồ này nữa. Bỗng dưng nhớ ra cái gì đó, cô cầm cái hộp ra, ngồi dưới ánh đèn soi thật kỹ, nhìn lại mới thấy tim mình sao chua xót, nước mắt lại trào ra. Trên hộp đầy những vết kim châm rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì thực sự không nhận ra. Hy Lôi giật mình, lại mở hộp xem mấy cái bao còn trong đó, trên những đầu bao quả thực có rất nhiều vết kim châm.

Hy Lôi ngã ngồi xuống giường, nước mắt rơi lã chã.

Việc như thế này nếu không phải là bà mẹ chồng biến thái đó thì ai có thể làm ra được. Chỉ là đã tới nước này, truy cứu trách nhiệm thì còn ý nghĩa gì nữa đâu.

Nửa đêm mẹ gọi điện thoại tới, vừa nghe thấy giọng nói của mẹ, nước mắt Hy Lôi đã tuôn ra như suối, nhưng cô vẫn cố nén tiếng khóc, không để mẹ nhận ra.

- Hy Lôi, mấy hôm nay sao không gọi điện thoại về, chuyện của con với Hứa Bân rốt cuộc thế nào rồi?

Sau khi làm xong thủ tục ly hôn với Hứa Bân, Hy Lôi vẫn không dám gọi điện thoại ẹ, cô không nhẫn tâm đối diện với sự thất vọng là nước mắt của mẹ, cô biết, người của thể hệ bà vô cùng coi trọng việc ly hôn, Hy Lôi biết, trong thâm tâm của mẹ, bà không muốn hôn nhân của con gái mình đứt gánh giữa đường. Nhưng đứa con gái vẫn luôn khiến bà tự hào mà trong chuyện này lại làm bà phải thất vọng.

- Mẹ, con với anh ấy ly hôn rồi, mấy ngày hôm trước.

Bên kia điện thoại là sự im lặng kéo dài, Hy Lôi không biết phải dùng lời nào để an ủi mẹ, bản thân mình cũng đã đau khổ lắm rồi.

Một lúc lâu sau bên kia mới vang lên tiếng khóc sù sùi của mẹ, sau đó là những tràng “tút tut” kéo dài.

Kết quả nằm trong dự đoán của mình, mẹ không nỡ trách cứ con gái, muốn mắng chửi Hứa Bân một trận, nhưng lại không biết phải nói gì, đành dùng tiếng khóc để phát tiết những nỗi đau trong lòng mình.

Hy Lôi gọi điện thoại cho em trai, bảo cậu an ủi mẹ mình, mình cũng đã buồn lắm rồi, không biết phải làm như thế nào nữa. Cúp điện thoại, cô lại vùi mình vào trong chăn, để mặc những tiếng khóc nức nở tuôn ra. Kết hôn và ly hôn từ trước đến nay chưa bao giờ là chuyện của hai người.

Còn lúc này, ở nhà Hứa Bân đang bận rộn chuẩn bị đám cưới lần thứ hai cho con trai.

22. Chương 22: Rẽ Lối Gặp Ai

Quân Quân dùng khoản tiền thưởng của cuộc thi chơi game để trả cho chị gái. Mẹ sau khi đã bình tĩnh lại gọi điện cho Hy Lôi, dặn cô phải chăm sóc bản thân mình, khi nào không quá bận rộn với công việc thì nên ra ngoài đi dạo hoặc đi du lịch. Từ sau chuyến đi Vân Nam du lịch với Hứa Bân trước khi cưới, suốt năm trời cãi vã nhau, đã lâu lắm rồi cô không đi du lịch. Đề nghị của mẹ không sai, đúng là cô nên đi du lịch cho thoải mái.

Lại là một cuối tuần, buổi trưa cô đến ngân hàng, định nhân tiện tới Công ty du lịch hỏi tư vấn một chút. Nhìn thấy các đôi tình nhân đi trên đường, cảm giác lạc lõng lại dâng lên trong tim, đi qua một khách sạn, có một đôi trẻ đang cử hành hôn lễ, chiếc xe hoa được trang trí rất lộng lẫy dừng bên ngoài khách sạn, cô dâu mặc váy cưới, tay cầm hoa cưới, nụ cười tươi rói nắm tay chú rể, đi vào khách sạn trong vòng vây ấm áp của mọi người. Tất cả chỉ như mới ngày hôm qua, một ngày nào đó của năm ngoái, chẳng phải cô cũng mang theo tất cả những mơ mộng của tuổi con gái, nắm tay Hứa Bân, nhận lời chúc phúc của bạn bè thân thiết, đi vào thánh đường của hôn nhân, và cũng đi vào nắm mồ của tình yêu.

Khi nhìn lại tấm biển đặt trước khách sạn, trên đó viết “Chú rể Hứa Bân”, rồi nhìn lại cái bóng đàn ông đang bước vào trong, chẳng phải anh ta thì là ai.

Hy Lôi bật cười không thành tiếng, thế giới này nhỏ quá. Cô vội vã bỏ đi, sợ tức cảnh rồi sinh tình, khiến sự yếu đuối lại không che con tim, sợ rằng mình không chịu được mà lại rơi nước mắt.

Một lúc sau thì tới công ty du lịch, nói rõ mục đích của mình, nhân viên lễ tân bắt đầu nhiệt tình giới thiệu cho Hy Lôi vài tuyến du lịch đang hot và cả bảng giá thời gian gần đây. Hy Lôi lặng lẽ lắng nghe, cũng không biết cô ấy đang nói gì, chỉ gật đầu.

- Nếu chị đã từng tới Vân Nam thì hay là bây giờ đi năm thành phố ở Hoa Đông, non nước Giang Nam giờ phong cảnh rất đẹp, khí hậu cũng tốt, chơi xong ở Tô Châu thì tới Thượng Hải mua sắm, cảm nhận một chút sự phồn hoa của thành phố lớn, tuyến đi này thú vị lắm.

- Thượng Hải! - Hai chữ “Thượng Hải” nhảy vào đầu Hy Lôi, bỗng dưng khiến cô nhớ ra một người, người đã từng mang lại cho Hy Lôi những nhịp rung động đầu tiên của con tim, rồi cũng để lại cho Hy Lôi nỗi thất vọng vô bờ - Châu Cường. Anh ở Thượng Hải. Giờ anh đang làm gì? Anh vẫn khỏe chứ? Còn nhớ tới cô gái tóc dài váy trắng ở trường đại học năm xưa không?

Bỗng dưng cô muốn gọi điện thoại cho anh, giờ cô đã không còn ước vọng xa xỉ là có được tình yêu của anh nữa, chỉ muốn nghe giọng nói trầm ấm và quyến rũ của anh mà thôi, chỉ cần được nghe anh an ủi là tốt rồi.

Đứng ở cổng công ty du lịch, nhân lúc chút dừng khí và bốc đồng nhất thời còn tồn tại, cô ấn số của anh.

Bên kia điện thoại vang lên tiếng ồn ào, rồi Châu Cường nghe máy:

- Hy Lôi à? Cậu chờ một chút! - Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi vội vã, có lẽ là tìm một nơi nào đó yên tĩnh rồi mới nói, - Hy Lôi!

- Ừm! Tớ... - Điện thoại kết nối rồi Hy Lôi mới phát hiện ra, mình cũng không biết vì sao lại gọi cú điện thoại này, rốt cuộc thì mình muốn nói cái gì.

- Có việc gì không? Sao bỗng dưng lại gọi điện cho tớ? Cậu đã bao giờ gọi điện cho tớ đâu. Lần trước về thành phố A, muốn gặp cậu nhưng cậu cũng không chịu.

Nói tới chuyện lần trước anh tới thành phố A nhưng Hy Lôi tránh mặt, nước mắt cô lại trào ra. Đó là lúc cô đang đau khổ nhất, đang tìm kiếm sự giải thoát, để tránh điều tiếng không hay, cô đành cắn răng từ chối, còn Hứa Bân khi đó lại đã có người mới trong tay. Bao nhiêu tủi thân, uất ức khiến cô lập tức thổ lộ với Châu Cường:

- Lần trước, thời gian đó tớ đang ly hôn! Giờ tớ ly hôn rồi.

Vốn tưởng rằng Châu Cường sẽ nói những lời an ủi, nhưng không, sau một sự im lặng kéo dài, im lặng tới nỗi Hy Lôi tưởng đầu dây bên kia đã dập máy. Một lúc sau Châu Cường nói giọng phẫn nộ:

- Vì sao bây giờ cậu mới nói với tớ? Hy Lôi, cậu ngốc quá. Tớ từng tưởng rằng vì tớ không đủ dũng cảm và lo nghĩ quá nhiều nên mới để mất cậu, bây giờ tớ mới biết, chúng ta quả thực không có duyên phận. Tớ tưởng rằng mình công thành danh toại, có thể tổ tình với cậu thì cậu đã lấy chồng, nhưng tớ bất chấp tất cả, tưởng rằng có thể văn hồi, nhưng đúng vào lúc tớ đã từ bỏ thì cậu lại nói với tớ, cậu ly hôn rồi.

Châu Cường có vẻ rất kích động, Hy Lôi không hiểu vì sao, chỉ hỏi:

- Cậu nói thế là sao?

Châu Cường thở dài một tiếng, dường như đang cố nuốt những cảm xúc phức tạp của mình khi đó xuống đáy lòng:

- Cậu biết không, có một vai diễn, gọi là vợ, trong cuộc sống của tớ cần một vai diễn như thế, thế là tớ đã chọn một người phù hợp với tớ. Hy Lôi, bây giờ là 12 giờ trưa, trưa nay, bây giờ, ngay lập tức, tớ sẽ cử hành hôn lễ, với một người đàn bà.

Bao nhiêu dũng khí và bốc đồng bất chấp tất cả để gọi điện thoại cho Châu Cường ban nãy giờ lập tức tan biến, Hy Lôi máy móc nói:

- Ồ! Thế hả? Vậy thì chúc cậu hạnh phúc!

- Nhưng, Hy Lôi, cậu nghe đây, vừa nãy tớ đã nói, cho dù thế nào, nếu cậu gặp khó khăn tớ cũng sẽ giúp cậu, cho dù là lúc nào, nơi nào, cậu gọi điện thoại tới, nếu cậu cần thì tớ sẽ lập tức xuất hiện. Cậu phải sống cho thật tốt.

Hy Lôi dùng mu bàn tay lau nước mắt, hứa:

- Tớ sẽ sống tốt, cậu cũng phải sống hạnh phúc nhé.

Bên kia có tiếng người gọi từ đằng xa:

- Châu Cường, làm gì thế? Bắt đầu rồi, mau lên, bây giờ còn nghe điện thoại gì nữa?

- Đám cưới sắp bắt đầu rồi, cậu đi đi! Tớ sẽ sống tốt.

- Hy Lôi, nhớ lời tớ nhé, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ.

Cúp điện thoại, cô nói thầm với Châu Cường ở trong lòng: Không đâu, sau này tớ sẽ không gọi điện thoại cho cậu nữa, duyên phận giữa chúng ta đến đây là chấm dứt, nín kéo thêm cũng không được gì, cuối cùng chỉ là sự đau khổ của ba người. Từ nay về sau, bất cứ tình cảm nào mang lại đau khổ cho bản thân, mình đều không được bước chân vào. Hy Lôi phảng phất như nhìn thấy cánh cửa ánh sáng đã đóng sập trước mặt mình.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, thời tiết thật tốt. Hôm nay là một ngày đẹp, rất hợp để kết hôn. Hy Lôi lại bước chân vào công ty du lịch, quyết định đi Giang Nam du lịch, đi Thượng Hải để xem thế giới đô thị phồn hoa. “Cho dù cả thế giới không còn ai yêu bạn, bạn cũng phải học cách yêu bản thân mình”. Đây là lời một bài hát mà cô từng nghe hồi học đại học, hôm nay nghĩ lại mới hiểu được ý nghĩa sâu sắc của nó.

2.

Vùng đất Giang Nam yên hoa tam nguyệt, du khách tới đây như mắc cửi. Mấy ngày đi đều trúng ngày mưa, những hạt mưa khiến bầu trời u ám một màu xanh xám. Đi giữa các đình đài lầu các của Viên Lâm Tô Châu, cô cảm nhận được một cảm giác hoàn toàn khác. Điểm không hài hòa duy nhất trong cái đẹp này là sự vô tâm của Hy Lôi, cô quên đi giày du lịch, một đôi giày da nhỏ mũi vuông khiến bàn chân cô đau nhức, buổi tối về đến khách sạn, chân cô đã nổi mấy cái mụn nước, nhưng ngày nào cũng đi cùng với đoàn du lịch, hành trình đã được sắp xếp kín mít, qua mỗi điểm du lịch chỉ được cưỡi ngựa xem hoa, làm gì có thời gian để mình tự do chi phối, đương nhiên cũng không có thời gian để đi mua giày mới rồi.

Hôm nay, nơi mà họ sẽ đi là Ô trấn. Vừa xuống xe, nhìn thấy những công trình kiến trúc thời Minh Thanh soi bóng dưới dòng sông, cô không kìm nén được sự phấn khích trong lòng. Nhấc chân bước lên cây cầu nhỏ, cô không cẩn thận, bàn chân hơi trượt đi, để chiếc giày bên trái gãy ra. Hy Lôi buồn bã ngồi xuống, xoa xoa mắt cá chân, cũng may chân không bị thương, nhìn những du khách đang lục tục từ trên xe bước xuống, Hy Lôi cau mày, làm thế nào bây giờ? Hành trình tiếp theo chẳng nhẽ phải đi bằng chân trần? Lại nhìn ra xung quanh, biết đi đâu mua giày đây?

Cô hướng dẫn viên trẻ tuổi lại gần, quan tâm hỏi:

- Sao thế ạ, chị bị thương à?

Hy Lôi cau mày:

- Không, chỉ có điều đôi giày bị hỏng rồi, làm thế nào đây?

Cô hướng dẫn viên nghĩ một lát:

- Cũng không thể đi chân không đi chơi được, hay là chị về xe chờ, em dẫn đoàn tham quan xong rồi về thẳng khách sạn.

- Như thế chẳng phải hôm nay mất công đến rồi sao? Đây là nơi mà chị mong đợi nhất, còn chưa được xem tí nào! Nếu không phải là đi theo đoàn thì chị còn muốn ở lại đây thêm một tí nữa!

Cô hướng dẫn viên cũng thấy khó xử, lúc này bên cạnh có một người đi đường xa lạ dừng chân lại. Một người đàn ông trẻ tuổi, ăn mặc có vẻ thoải mái, khoảng 30 tuổi, anh cúi xuống hỏi:

- Có gì cần tôi giúp đỡ không?

Hy Lôi mỉm cười bất lực:

- Chắc là anh không giúp được rồi, giày của tôi bị hỏng, không đi được.

Chàng trai bật cười:

- Tình cờ thật, tôi vừa mua một đôi giày, hay là cô đi thử xem sao! - Hy Lôi lúc này mới để ý trong tay người đàn ông có một cái túi giấy khá lớn, bên trong là cái hộp giày hình chữ nhật.

Hy Lôi hơi do dự, miệng thì thoái thác:

- Dạ thôi, ngại lắm, chúng ta đâu có quen nhau.

Cô hướng dẫn bên cạnh lại giục:

- Chị Diệp, chị quyết định chưa, về xe ngồi chờ hay thế nào?

- Cô cứ thử trước đi! - Chàng trai chủ động mở hộp giày ra, bên trong là một đôi giày thể thao của nữ kiểu rất mới. Hy Lôi do dự xỏ chân vào, không to không nhỏ, vừa khít với chân cô. Cô để ý lại nhãn hiệu đôi giày, là của hãng Adidas, nếu là hàng xịn thì có lẽ phải hơn 1000 tệ! Đây là đôi giày đắt nhất cô từng đi.

Hy Lôi ngượng ngùng cười, hỏi:

- Anh mua tặng bạn gái phải không, tôi đi rồi thì cô ấy làm thế nào?

Chàng trai thoáng cau mày rồi bật cười:

- Bạn gái? À, không sao đâu, cô ấy cũng không vội đi. Tôi đi mua đôi khác là được rồi.

Hy Lôi vội vàng móc ví ra:

- Đôi giày này bao nhiêu ạ, để tôi gửi anh tiền? - Bỏ ví ra mới phát hiện, lúc đi cô chỉ mang theo một ít tiền lẻ, những món đồ đắt tiền và tiền mặt cô để cất cẩn thận ở khách sạn. Hy Lôi lại bật cười ngượng ngịu.

Chàng trai dường như cũng không định đòi tiền của Hy Lôi, nhanh chóng đứng lên chuẩn bị bỏ đi, nói:

- Nếu cô muốn trả tiền cho tôi thì cứ gọi điện thoại cho tôi, hoặc là chờ tôi ở nhà hàng x x vào lúc 8 giờ.

Hy Lôi vội vàng hỏi lại:

- Số điện thoại của anh là bao nhiêu?

- Của cô là số nào, để tôi gọi sang.

Hy Lôi đọc một dãy số, còn chưa nói xong, người đàn ông đó đã gọi điện thoại sang, Hy Lôi vội vàng lưu số đó lại, đứng lên luôn miệng cảm ơn:

- Cảm ơn anh, đôi giày rất vừa với tôi. Tối nay tôi sẽ đi tìm anh.

Chàng trai cười hiền lành:

- Không phải lo, đi chơi thì hãy chơi hết mình đi, đừng để một đôi giày làm lỡ cuộc hành trình. Tạm biệt!

Hy Lôi nhìn theo bóng dáng chàng trai đã rời đi, giống như nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp, thắm thở dài trong lòng, thì ra những người lương thiện vẫn chiếm đại đa số. Đến khi cô hướng dẫn viên giục thêm lần nữa, Hy Lôi mới nhớ ra, mình quên không hỏi tên người ta.

Ngày hôm đó, đi đôi giày thể thao dễ chịu, lúc bước lên cây cầu rồi ngồi trên con thuyền nhỏ ngắm cảnh vật xung quanh, nhìn những ngôi nhà hai bên bờ sông, tâm trạng cô thấy thoải mái vô cùng, phong cảnh tự nhiên của Ô trấn khiến Hy Lôi thấy cuộc sống lại đáng yêu trở lại. Khi theo đoàn về tới khách sạn, ăn xong cơm tối thì trời đã tối.

Hy Lôi cảm phiền, gọi điện thoại cho người đàn ông lạ rồi tới thẳng nhà hàng nơi anh đã nói.

3.

Liêu Phạm, đàn ông đơn thân, 32 tuổi, là học viên chất lượng cao khoa Công trình Thổ mộc, từng du học ở Pháp, sau khi về nước tự thành lập một công ty làm ăn rất tốt. Một năm rưỡi trước, ở thành phố A, anh đâm bị thương một cô gái đang thất thủ đi trên đường, và bồi thường cho cô 5000 tệ; hai tháng trước, anh tới bar Thời gian và gặp một cô gái xinh đẹp đã say mềm, chăm sóc cô gái suốt một buổi tối, hôm sau vì công ty có việc nên phải vội vã bỏ đi. Người con gái mà hai lần anh gặp phải đó là cùng một người, Diệp Hy Lôi.

Cô gái bị anh đâm bị thương ấy khi ở bệnh viện đã từ chối tiền bồi thường của anh, nhưng vì sự tham lam của người nhà mà miễn cưỡng chấp nhận; cô gái ở quán bar hôm đó sau khi uống say được anh dìu đi, nửa đêm cô đi giữa phố và hát lớn: “Không gì có thể ngăn cản sự tự do của tôi”. Dáng vẻ yếu đuối nhưng cố tỏ ra mạnh mẽ ấy khiến anh thấy rung động. Đêm hôm đó ở khách sạn, anh lén dùng điện thoại của cô gọi sang điện thoại của anh, rồi lưu lại số đó, hôm sau trước khi đi, anh còn để lại danh thiếp, hy vọng cô sẽ chủ động gọi điện thoại in, nhưng chỉ là sự chờ đợi trong vô vọng. Anh không biết rằng vào hai lần đó Hy Lôi đều đang khó khăn đối mặt một mình với những trắc trở trong hôn nhân, đầu còn tâm trạng để chú ý tới người đàn ông xuất hiện tình cờ bên cạnh mình. Không ngờ hôm nay, Liêu Phạm định mang một đôi giày tới tặng người chị sống ở Ô trấn lại tình cờ gặp cô.

Liêu Phạm đã tới tuổi “nhị lập” nhưng lại giống như một chàng thiếu niên mới lần đầu chạm ngưỡng tình yêu, anh cố nén niềm vui sướng trong tim, giống như một người qua đường xa lạ, đưa tay ra giúp đỡ cô gái Diệp Hy Lôi, người đã sớm quên anh, lần này, anh linh cảm rằng chắc chắn cô sẽ tới, anh thậm chí nói với bản thân, lần này nhất định không được bỏ lỡ nữa.

Hơn 9 giờ tối Hy Lôi mới tới được khách sạn nơi anh ở. Cô gái trước mắt anh vẫn xinh xắn, đáng yêu, chỉ có điều trong mắt cô đã có chút gì đó thanh thản và thản nhiên. Anh hoàn toàn không biết chút gì về cô, nhưng vẫn mong ngóng được gặp cô, có phải cô vẫn giống như hơn một năm trước, có một người chồng có vẻ thô bạo, một bà mẹ chồng tâm thường, tham lam, hoặc là, đã có con? Tất cả anh đều muốn biết.

Hy Lôi ngồi xuống:

- Xin lỗi, có phải tôi tới muộn rồi không?

Liêu Phạm vẫn giữ nụ cười dịu dàng:

- Không đâu! Tôi cũng chỉ mới vừa xuống lầu.

- Hôm nay thực sự cảm ơn anh lắm, nếu không có đôi giày này thì tôi chỉ còn cách ngồi trong xe đợi họ thôi, đành phải bỏ lỡ hành trình hôm nay, chuyến đi này mà như vậy thì thật là đáng tiếc.

- Cô chơi vui không?

- Ừm. Ô trần quả là danh bất hư truyền, nếu có cơ hội lần sau không đi theo đoàn nữa, tôi muốn ở đây thêm vài ngày nữa.

- Đúng là nên như thế. Cô ăn cơm chưa, tôi gọi vài món ăn của Tô Châu, ném thử nhé!

Nhân viên phục vụ đã lần lượt bày các món ăn mà Liêu Phàm gọi lên bàn.

Hy Lôi nói mình đã ăn rồi, lúc này mới sức nhớ ra mục đích của chuyến đi, thế là cô lấy túi tiền ra:

- Đúng rồi, đôi giày của anh tôi đi mất rồi, bạn gái anh không mắng anh chứ?

Liêu Phàm cười nói:

- Là chị gái tôi, chị ấy cùng mẹ tôi về nước thăm tôi, nhân tiện muốn đi ngắm cảnh, bèn tới Ô trần ở, sáng nay gọi điện thoại bảo tôi mua một đôi giày mang qua cho chị. Không sao đâu, tôi mua cho chị ấy đôi giày khác rồi.

-Ồ, thế à, cái này là tiền gửi lại anh, cảm ơn anh lần nữa nhé. - Hy Lôi không biết đôi giày giá bao nhiêu tiền, bèn lấy ra 1000 tệ đặt lên bàn.

Liêu Phàm nhìn xấp tiền để trước mặt, hứng thú nhìn Hy Lôi rồi nói:

- Sao cô biết đôi giày đó bao nhiêu tiền?

- Tôi cũng chỉ xem nhãn hiệu rồi đoán đại khái thôi, với lại nếu tôi trả thiếu thì tôi nghĩ, với một người có thể tặng một món đồ đắt tiền như thế cho người lạ thì chắc là cũng không tính toán gì đâu, một người sẵn sàng đưa tay ra giúp người thì thứ mà anh ta theo đuổi là niềm vui tinh thần, đúng không? Ngược lại, nếu tôi đưa nhiều, với một người từng giúp đỡ tôi mà nói thì như vậy cũng là xứng đáng.

Lời nói của Hy Lôi khiến hai người cùng vui vẻ bật cười, Liêu Phàm nói:

- Thực ra cô không phải là người lạ.

- Hử? Anh nói gì? - Hy Lôi bỗng dừng nghe Liêu Phàm nói một câu thật kỳ quặc thì ngạc nhiên hỏi lại cho rõ.

Liêu Phàm nhanh chóng nói lái đi:

- Tôi nói, cùng ăn chút gì đi, đi theo đoàn du lịch thì sao ăn ngon được?

-Ồ! - Nhìn vào những đĩa thức ăn ngon bày đầy trên bàn, Hy Lôi thấy thực sự đói. Trên bàn toàn là các món ăn nổi tiếng của Tô Châu, đậu phụ khô, canh cua, bánh quế, cuối cùng còn một đĩa sủi cảo nhân tôm rất ngon, xem ra Liêu Phàm là người chu đáo, đã gọi trước hết rồi, Hy Lôi cũng không khách sáo, nói:

- Vậy được thôi, hôm nay anh giúp tôi, tôi sẽ mời anh.

Trong lúc nói chuyện mới biết chàng trai tên là Liêu Phàm, cũng là người thành phố A, tới đây để công tác, nhân tiện cùng mẹ và chị đi du lịch. Liêu Phàm cũng lần đầu tiên nghe cô trình trọng giới thiệu về họ tên và nghề nghiệp của mình, là một cô gái làm công việc bàn giấy, phụ trách một chuyên mục trên báo, thường xuyên làm bạn với những câu chữ đa sầu đa cảm, bất giác anh lại càng thêm có cảm tình với cô.

Anh cố ý hỏi thăm dò:

- Cô đi du lịch một mình à? Bạn trai hay chồng không đi cùng cô sao?

Hy Lôi cúi đầu, nói nhỏ:

-Ồ, tôi vừa mới ly hôn, đi chơi cho khuây khỏa.

Lời nói của cô khiến anh có cảm giác vui mừng, nhưng vẫn làm ra vẻ lịch sự:

- Xin lỗi!

- Không sao!

Bữa ăn đêm hôm đó trôi qua thật nhẹ nhàng, nhưng hơi vội vã, bởi vì Hy Lôi vẫn thắc thỏm chuyện quay về khách sạn, bởi vậy nên tạm biệt anh trong vội vã. Khi cô định thanh toán tiền thì nhân viên phục vụ nói với cô anh đã trả trước rồi.

Hy Lôi lại cảm thấy ngại ngại với anh, bèn nói:

- Khi nào về thành phố A tôi sẽ mời anh.

Đây đúng là điều mà anh vẫn mong, lập tức đồng ý:

- Được không? Đương nhiên là tốt rồi! Muộn quá, để tôi đưa cô về.

- Không cần đâu, tôi đón taxi về được rồi.

Liêu Phàm rất muốn lái xe đưa cô về, hy vọng cô có thể nhớ lại chuyện trước kia, nhưng Hy Lôi vẫn lịch sự từ chối, anh đành phải thôi. Số tiền cô trả anh cũng thản nhiên bỏ vào túi, đàn ông hơn 30 tuổi đã không còn sự bốc đồng, nóng vội của một chàng thiếu niên nữa rồi, sự rung động trong trái tim anh cũng chỉ là một dòng suối chảy lặng lẽ, bản thân anh có thể chế ngự được nó, để nó thuận lợi chảy về phía trước.

4.

Trong những ngày du lịch vội vã, đi đến nơi nào hầu như Hy Lôi cũng muốn được ở lại. Đi lại giữa những vùng non nước như được thực hiện một lễ rửa tội, vẻ đẹp của thế giới tự nhiên, những câu chuyện đơn giản với những du khách nhưng lại cảm nhận được chân tình trong đó, sự giúp đỡ của người đàn ông lạ khiến cô lại cảm thấy cuộc sống vẫn còn tốt đẹp, tâm trạng cô cũng bình yên trở lại, trên đường quay về, nằm trên tàu hỏa, nghe tiếng tàu nghiêng vào đường ray, tiếng động sao thật vui tai.

Lúc này, điện thoại của cô đổ chuông, cô nhìn kỹ, là của Hứa Bán gọi tới. Từ sau khi ly hôn, cô đã xóa số điện thoại của anh ta trong danh bạ, quyết tâm quên người đàn ông này đi, nhưng con số quen thuộc ấy thì làm sao cô có thể dễ dàng lãng quên. Cô do dự một lát rồi ấn nút từ chối. Vài giây sau, tiếng điện thoại lại vang lên. Lần này thì cô nghe.

Hứa Bán hình như đã uống chút rượu, giọng nói lè nhè không nghe rõ, miệng anh phát ra những tiếng ú ớ:

- Hy Lôi, em đang ở đâu?

- Chẳng phải giờ anh còn đang tân hôn sao? Không ở cạnh vợ, ở cạnh đứa trẻ sắp chào đời, ở cạnh mẹ anh sao? - Hứa Bán gọi điện tới, Hy Lôi vẫn không quên xỏ xiên anh vài câu.

Anh không tiếp lời cô, vẫn cứ thao thao nói:

- Em muốn nói gì anh cũng được, chửi gì anh cũng được, đúng thế, anh nên ở nhà với vợ, với mẹ anh. Nhưng... nhưng anh phát hiện ra mình sai rồi, anh thực sự sai rồi, anh làm gì cũng không đúng, anh không biết nên làm thế nào, em bảo anh phải làm sao? Hy Lôi, anh nhớ em, anh nhớ em, làm sao đây? - Nói mãi, bên kia vang lên tiếng khóc của Hứa Bán.

Anh khóc khiến Hy Lôi thấy tim mình vẫn nhói nhói đau. Cô không nói gì, với một người đã say rượu thì cho dù mắng chửi, sỉ nhục anh ta thế nào, hay an ủi anh thì hôm sau tỉnh dậy, anh ta cũng không nhớ gì nữa. Hy Lôi nhẹ nhàng cúp điện thoại rồi tắt máy. Chạm khế lên khóe mắt, một giọt nước đang đọng trên đó, đèn tắt rồi, một lúc sau, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng tỉnh dậy, xuống khỏi tàu hỏa đã thấy lại thành phố quen thuộc, cô hít sâu một hơi rồi cùng dòng người đi ra khỏi sân ga. Đang định lấy điện thoại ra gọi điện báo bình an cho Mai Lạc thì sờ vào cái túi nhỏ để điện thoại thấy trống không, rồi cô lục tìm kỹ một lần nữa, vẫn không thấy bóng dáng nó đâu. Lúc này mới nhớ ra, vừa nãy đi ra bị chen chúc với người ta, chắc là bị lấy trộm mất rồi.

Cô hơi buồn. Cách ga tàu không xa có một cửa hàng bán điện thoại, Hy Lôi đi vào, chọn một cái điện thoại Nokia. Người bán hàng nhiệt tình giới thiệu dịch vụ gói cước tự thanh toán:

- Chị ơi, chị có muốn đăng ký số điện thoại mới không? Giờ đang có một gói cước nhiều ưu đãi lắm. - Sau đó cô lại nghe cô ta nói một đồng những loại phí này phí kia được miễn, tóm lại là để khách hàng cảm thấy mình đang được lợi. Hy Lôi cười thầm trong bụng, nói đi nói lại, vô thương bất gian, làm gì có chuyện

khách hàng được lợi? Nhưng nhân cơ hội này thay số điện thoại mới cũng được. Để sau này không bị Hứa Bàn làm phiền, coi như là khởi đầu hoàn toàn mới.

Cô nhanh chóng chọn một cái sim rồi lắp vào điện thoại, gọi tới số của Mai Lạc:

- Tớ quay về rồi.
- Cầm điện thoại của ai thế? Có phải giữa đường gặp được tri kỷ hay không mà vui thế?
- Điện thoại của tớ, mới mua, số cũng mới luôn, cái kia bị móc mất rồi, cũ không đi thì mới không tới mà!
- Điện thoại bị móc mất rồi, các số điện thoại lưu trên đó thì làm thế nào, ai muốn liên lạc thì làm thế nào? Thằng trộm này thật đáng ghét.
- Số điện thoại của những người cần liên lạc tớ đều nhớ trong đầu rồi, chẳng phải tớ thuộc lòng số của cậu đấy sao? Người nào muốn liên lạc với tớ thì sẽ tự biết cách để tìm tớ.
- Có thời gian thì đến thăm con gái nuôi của cậu đi, càng lúc càng xinh rồi.

Hai người lại nói chuyện thêm vài câu. Hy Lôi xách hành lý, đi về phía “ngôi nhà” nơi mà chẳng có ai chờ đợi cô.

Còn Liêu Phàm, từ sau khi ở Tô Châu trở về, gọi điện thoại cho Hy Lôi nhưng không tài nào gọi được, bị báo là số máy không tồn tại, trong lòng anh lại thấy thất vọng, không lâu sau thì anh đưa mẹ với chị gái về Canada, bản thân anh cũng phải ở bên đó xử lý công việc tới mấy tháng trời, thế là lại một lần nữa mất liên lạc với Hy Lôi.

Hy Lôi thì thoảng cũng nhớ tớ chàng trai tên Liêu Phàm, con người nho nhã, lịch sự, trái tim cô lại thấy ấm áp hơn. Chỉ có điều cô đã mất số điện thoại của anh, khi đó cũng chẳng hỏi địa chỉ công ty anh ở đâu, nếu không sau khi về thành phố A, chắc chắn cô sẽ mời anh ăn cơm để cảm ơn.

Duyên phận là thứ thật kỳ diệu, nó luôn chơi trò trốn tìm với người ta, khi bạn đã nản lòng và định quay đầu bỏ đi thì nó lại bất ngờ xuất hiện trước mặt bạn.

Mấy tháng sau Liêu Phàm trở về thành phố A, cảm thấy đây là sự an bài của số phận, thế là anh bắt đầu chấp nhận những sắp xếp hảo tâm của bạn bè, thử đi coi mắt.

23. Chương 23: Bà Mẹ Chồng Điền Khùng

Xuân qua hè tới, thời gian trôi nhanh như một cơn gió lướt qua khe cửa. Hy Lôi cũng như đa số các cô gái đơn thân khác, vẻ ngoài thì bình thản nhưng trong lòng thì như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngày nào cũng bận rộn biên tập, viết bản thảo, cuối tuần đi leo núi, có lúc thì đi thăm Mai Lạc và Đóa Đóa, ngày tháng trôi qua êm ả. Các đồng nghiệp cùng tòa soạn rất lâu sau đó mới biết chuyện Hy Lôi ly hôn, họ cũng bắt đầu nhiệt tình giúp cô giới thiệu bạn trai, Hy Lôi đều khéo léo từ chối, tạm thời cô vẫn không muốn có bất cứ người nào hoặc việc gì phá hỏng mặt hồ đang phẳng lặng trong cô.

Quân Quân và Phó Hình Doãn sau khi tốt nghiệp thì tìm được việc làm ở thành phố B, ở lại bên cha mẹ và nhanh chóng cử hành hôn lễ. Hy Lôi quay về dự đám cưới em trai, nhìn họ hạnh phúc, tự trong thâm tâm mình, cô cũng thấy ngưỡng mộ họ, một tình yêu trong sáng, hai đứa trẻ cũng trong sáng, vào thời đại vật chất đi trước mọi thứ này thì những người như họ đã không còn nhiều nữa.

Có lúc nhìn Mai Lạc bế Đóa Đóa, Hy Lôi cũng nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Đóa Đóa đã biết gọi mấy tiếng “bố, mẹ” rồi, nhìn thấy Hy Lôi, lúc nào nó cũng toét miệng ra cười. Ngoại trừ việc có một bà mẹ chồng hay can thiệp thì cuộc sống của Mai Lạc đã không còn gì thiếu thốn nữa.

Hôm nay, làm xong công việc của cả ngày, Hy Lôi tắt điện thoại, đang định ra về thì nhận được điện thoại của Tùng Phi. Nếu Mai Lạc có chuyện gì đó thì đều đích thân gọi điện cho Hy Lôi, lần này là Tùng Phi gọi tới, Hy Lôi bắt máy, có một dự cảm không lành dâng lên trong tim.

Giọng nói của anh có vẻ gì đó thấp thỏm, bất an:

- Hy Lôi, em mau tới đây, xảy ra chuyện rồi, em trông Mai Lạc giúp anh.

- Sao thế?

- Xảy ra chuyện rồi, đứa bé mất tích rồi, hôm nay mẹ anh ra ngoài mua thức ăn, về nhà thì không thấy đứa bé đâu nữa. Giờ Mai Lạc đang khóc dữ lắm, như phát điên lên rồi. Chẳng nói rõ được câu nào cả. Em mau tới đây! Anh báo cảnh sát rồi, người ta đang lấy lời khai, lát nữa sẽ đi tìm con, em mau tới đây.

Cúp điện thoại, Hy Lôi không nghĩ ngợi gì, lao thẳng xuống cầu thang, trong lòng thầm cầu nguyện: cầu trời phù hộ cho không có việc gì xảy ra, đứa trẻ không sao, Mai Lạc cũng không sao.

Buổi chiều, không biết trời đổ mưa to từ lúc này, trời đã tối sầm lại, dòng xe cộ đi lại như mắc cửi trên đường, chiếc taxi nào đi qua cũng vội vàng vàng, không cái nào dừng lại. Buổi sáng ra đường không biết là trời sẽ mưa nên không mang ô theo, cũng chẳng có áo khoác, chỉ mặc một cái váy liền, Hy Lôi run lập cập trong mưa, một cơn gió lạnh buốt thổi tới, cái lạnh từ trong tim cô tỏa ra. Lạnh!

2.

Liêu Phàm lặng lẽ ngồi chờ, cô gái mà anh đang chờ đến muộn.

Cô gái đó có mái tóc dài, xoăn, váy chấm gối, gương mặt ưa nhìn, trang điểm nhẹ nhàng nhưng tinh tế, có vẻ sang trọng và có khí chất. Sau khi ngồi xuống chỗ của mình, cô thoải mái giới thiệu về bản thân:

- Tôi tên là Lưu Di Quân, làm việc ở công ty x x, năm nay 29 tuổi.

Liêu Phàm mỉm cười nghe cô nói xong bèn hỏi:

- Cô uống gì? - Đây là đối tượng mà người mẹ ở tận nước ngoài nhờ bạn giới thiệu cho anh, lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên không thể coi thường.

Hai người gọi món, Liêu Phàm còn chưa nói gì, cô gái đã mở miệng:

- Tôi nói thẳng nhé! Chúng ta đều đã là người trưởng thành cả rồi, cũng cùng chung một mục tiêu nên mới ngồi ở đây, tôi không thấy ác cảm với việc đi coi mắt để giải quyết chuyện hôn nhân đại sự, trực tiếp như vậy sẽ giảm bớt được nhiều phiền phức sau này. Không cần phải như hồi trẻ, yêu nhau, chơi những trò lãng mạn, đến khi kết hôn hai bên lại không thể đối mặt với hiện thực rồi nảy sinh mâu thuẫn.

- Đúng, tôi rất tán thành. - Trong lòng Liêu Phàm dấy lên một tia hy vọng, có thể lần này sẽ không phải thất vọng ra về nữa, ít nhất thì đây cũng là một cô gái nhanh nhẹn, thẳng thắn và đơn giản.

- Vậy tôi nói thẳng nhé! Chúng ta nên nêu thẳng ra điều kiện của mình và hy vọng về đối phương, hai bên cùng cân nhắc xem, nếu cảm thấy được thì tiếp tục qua lại, nếu không được thì cũng không làm lãng phí thời gian của đôi bên.

Liêu Phàm càng thấy có hứng thú:

- Ồ! Cũng không tồi, vậy cô nói đi, cô muốn tìm hiểu điều gì?

Cô gái đỏ mặt, nói:

- Người giới thiệu chỉ nói anh có sự nghiệp thành công, có nhà có xe. Vậy thì anh ở nhà gì, đi xe gì? Yêu cầu của tôi là, ít nhất cũng phải ở nhà rộng 5 phòng, xe ít nhất cũng phải từ 200 nghìn trở lên.

Cô gái nói xong, Liêu Phàm nhìn ra cửa sổ rồi cười.

- Anh cười cái gì? Anh có thể không có, nhưng anh không thể mĩa mai suy nghĩ của tôi, chẳng nhẽ đàn bà không nên có yêu cầu về phương diện kinh tế với đàn ông sao?

Dừng lại vài giây, Liêu Phàm nghiêm mặt đáp:

- Thưa cô Lưu Di Quân, tôi nghĩ tôi thực sự không phù hợp với yêu cầu của cô.

Cô gái có vẻ thất vọng, nhưng vẫn không cam tâm:

- Thực ra cũng không phải tuyệt đối là thế, còn xem người thế nào đã.

Liêu Phàm lại cười:

- Tôi thấy tôi nên đổi căn biệt thự của mình thành ngôi nhà chung cư với 5 phòng và đổi cái xe 1 triệu của tôi thành xe 200 nghìn thì mới phù hợp với yêu cầu của cô.

Cô gái vừa nghe vậy, trong lòng đã chuyển lo thành mừng, cười tươi như hoa, nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng, đang định chuyển chủ đề thì Liêu Phàm đã đứng lên chuẩn bị rời đi:

- Xin lỗi, tôi còn có chút việc, đi trước đây.

Cô gái hơi bối rối:

- Này! Anh như thế là ý gì?

Trước khi đi, Liêu Phàm còn nói một hơi:

- Thực ra tôi thực sự không phản đối việc phụ nữ có một vài yêu cầu với điều kiện kinh tế của người đàn ông, nhưng hoàn toàn có thể tự mình quan sát, và rất dễ để quan sát ra, này, xe tôi để ngay bên ngoài. Không cần thiết lần đầu tiên gặp mặt đã nói ra như thế!

Nói xong anh thanh toán tiền, để lại một mình cô gái ngượng ngùng ngồi ở nơi đó.

Từ quán đi ra, không biết trời mưa từ lúc nào, ngồi trong xe, hút một điếu thuốc, trong lòng anh không thể bình tĩnh lại nữa. Thời tiết này, tình cảnh này khiến người ta dễ khóc dễ cười. Liêu Phàm nhớ lại Diệp Hy Lôi, cái cô gái đã từng bước chân vào cuộc đời anh rồi bỗng dưng mất tích ấy, không biết giờ đây đang làm gì?

Bỗng dưng anh có một ham muốn. Liêu Phàm xuống xe, mua toàn bộ tạp chí phụ nữ của một sạp báo ven đường, lòng nóng như lửa đốt, anh giở xem từng quyển, cuối cùng ở trang bìa của một tạp chí cũng nhìn thấy cái tên của biên tập, cái tên quen thuộc, Diệp Hy Lôi. Sau đó anh lại tìm được địa chỉ của tờ tạp chí đó. Giấy phút đó, niềm vui trong tim anh không khác gì chàng thiếu niên đang chìm đắm trong mối tình đầu, anh đạp phanh, lái nhanh về phía cơ quan của Hy Lôi.

3.

Hy Lôi đứng dưới lầu, chờ đến nửa tiếng đồng hồ mà không đón được chiếc taxi nào. Từ đằng xa lại có một chiếc taxi trở tới, cô bắt chắt tất cả, lao ra, giang rộng tay, lúc này một chiếc xe màu đen cũng lao tới, chiếc xe dừng gấp lại, Hy Lôi không tránh kịp, ngã ngay trước xe.

Chàng trai xuống xe, Hy Lôi nhìn cái là nhận ngay ra anh, hơi kinh ngạc:

- Tình cờ quá, gặp anh ở đây. Xin lỗi, tôi quay về bị mất điện thoại, sau đó lại đổi số khác nên...

Lần này cô không quên anh. Anh đưa tay ra đỡ cô dậy, anh không nói mình tới đây để tìm cô, cũng nói:

- Đúng thế! Tình cờ quá. Cô đi đâu vậy, để tôi đưa đi.

Hy Lôi đang nóng ruột, chẳng nghĩ ngợi gì, ngồi ngay vào xe của anh:

- Làm phiền anh, đưa tôi tới nhà một người bạn, nhanh lên. - Hy Lôi nói địa chỉ nhà Mai Lạc. Liêu Phàm không nói lời nào, lái xe đi về phía trước. Nhìn cô gái yếu ớt như cô bên ba một mình trong mưa gió, cảm giác thương yêu và đau lòng lại dâng kín hồn anh.

*

* *

Căn nhà của Mai Lạc hiện rõ sự lộn xộn và thê thảm, cảnh sát đang lấy lời khai tại hiện trường, bà lão không biết là buồn hay tự trách, thái độ khác hẳn. Mai Lạc thì như người mất hồn, gào thét điên loạn rồi nói với mẹ chồng:

- Bà trông con thế nào hả, nhà nhiều thức ăn thế rồi bà còn đi mua làm gì? Vứt đứa bé ở nhà một mình, bà có dã tâm gì hả? Bà là đồ phù thủy, bà không muốn tôi sống hạnh phúc. Bà trả con cho tôi, nếu con tôi

mà không tìm thấy thì bà đừng hòng sống được với tôi. - Tùng Phi vừa lo vừa tức, kéo Mai Lạc ra, cũng chẳng biết làm thế nào, hàng xóm tụ tập quanh cửa, những lời bàn tán xôn xao vang lên, có người đang nghe cảnh sát thẩm vấn, cả căn nhà cứ loạn hết cả lên.

Hy Lôi đau lòng ôm Mai Lạc vào lòng, Mai Lạc khóc lớn:

- Hy Lôi, Đóa Đóa mất rồi, không tìm thấy nữa rồi, nếu không tìm thấy con thì tớ không sống nữa.

Hy Lôi kéo Mai Lạc vào phòng ngủ, Liêu Phàm này giờ vẫn im lặng đi theo, giờ cũng vào cùng, chu đáo đưa một cái khăn giấy. Hy Lôi nhận tấm khăn giấy, lau nước mắt cho Mai Lạc rồi nói với Liêu Phàm:

- Xin lỗi, gặp phải chuyện này, làm lỡ thời gian của anh.

- Không sao đâu. Không biết tôi có giúp được việc gì không? - Liêu Phàm hỏi.

Hy Lôi bắt lực lắc đầu, đối diện với sự việc bất ngờ này, cô cũng không biết phải làm thế nào, nói:

- Tất cả đều chỉ hy vọng vào cảnh sát thôi.

Bên ngoài đã ghi chép xong các lời khai, cảnh sát đã liên kết điều tra vụ án này với các vụ án bắt cóc trẻ con thời gian gần đây, nghi ngờ đây là hành vi của một đường dây bắt cóc và buôn bán trẻ em, đã yêu cầu các lực lượng cảnh sát điều tra ở các bến xe và bến tàu lớn. Tùng Phi cũng theo cảnh sát tới hiện trường. Bà lão im lặng không nói lời nào, ôm trong lòng hy vọng mong manh, dùng cái cách cổ xưa và ngốc nghếch nhất là đi ra đường hỏi người qua lại, tìm kiếm trong mù quáng.

Mai Lạc cũng muốn tự mình đi tìm con nhưng bị Hy Lôi ngăn lại:

- Cậu đừng gây rối thêm nữa, nếu thực sự bị bọn chúng bắt cóc thì chúng có bế con ra trước mặt cậu không? Tin vào cảnh sát, họ sẽ xử lý tốt việc này, yên tâm đi, đứa trẻ không sao đâu, chắc chắn nó sẽ bình an quay về, cậu chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà chờ thôi. Chờ tin tức tốt!

Nước mắt của Mai Lạc lại lăn rơi ra:

- Nó còn nhỏ như thế, hai, ba tiếng đồng hồ phải bú một lần, không biết giờ đã được cho ăn chưa, nó mà đi tiểu ướt tã sẽ khóc nữa, không biết bọn chúng có biết chăm sóc trẻ con không? Làm thế nào bây giờ? Bọn xấu xa đó bắt cóc trẻ con để mang bán sao? Đóa Đóa của tớ có bị chúng bán đi không?

- Không đâu, không đâu, sẽ tìm thấy ngay thôi, không làm sao đâu, bọn người xấu đó sắp bị cảnh sát tóm được rồi. - Hy Lôi nói những câu an ủi Mai Lạc, nhưng bản thân cô cũng cảm thấy không chắc chắn.

Liêu Phàm trầm tư một lát rồi nói:

- Tôi ra ngoài một lát.

Hy Lôi ngượng ngùng nói:

- Nếu anh có việc gì thì cứ đi trước đi, xin lỗi anh nhé!

- Không, tôi chỉ ra ngoài chút thôi, xem mua cái gì đó về ăn, các cô từ chiều tới giờ vẫn chưa ăn gì phải không?

Mai Lạc tâm trạng đã hơi ổn định một chút, lúc này mới để ý tới người đàn ông bên cạnh Hy Lôi, mặt mỗi hỏi:

- Vị này là ai thế, bạn trai mới của cậu à?

Hy Lôi vội vàng phủ nhận:

- Không phải, chỉ là bạn bình thường thôi.

Mai Lạc phẩy tay:

- Giờ tôi chẳng còn tâm trạng ăn gì nữa. Anh đưa cô ấy đi ăn gì đi!

- Tớ cũng không muốn ăn.

Liêu Phàm không nghe lời hai người, nói:

- Gặp chuyện lớn đến đâu thì cũng không thể không ăn cơm được. Có thể lát nữa sẽ có tin tốt rồi. - Sau đó anh đi thẳng ra ngoài.

Không lâu sau, Liêu Phàm quay về, trên tay là một túi thức ăn và cơm hộp, sau đó vào phòng bếp lấy dụng cụ bày thức ăn ra.

Mai Lạc vẫn còn khóc rầm rức, chẳng có chút cảm giác ngon miệng gì. Liêu Phàm nói:

- Tôi vừa gọi điện ấy người bạn làm ở bến tàu với sân bay rồi, nhờ họ điều tra giúp xem có người nào đáng nghi bế trẻ con hay không, tôi nghĩ chắc chắn họ cũng sẽ làm hết sức.

Nghe những lời Liêu Phàm nói, Mai Lạc dường như nhìn thấy chút tia sáng le lói trong tuyệt vọng, tâm trạng được an ủi hơn rất nhiều, nhìn thấy đồ ăn ngon mới cảm thấy mình cũng hơi đói rồi.

- Cảm ơn anh. - Mai Lạc nói. Cô nhận đôi đũa Liêu Phàm đưa cho.

- Anh cũng ăn chút gì đi!

Hy Lôi nhìn những món ăn trước mắt. Nước quả, canh, trứng sốt, cơm tẻ. Mặc dù là mua vội nhưng món nào trông cũng ngon mắt. Cô bất giác thầm khen ngợi sự chu đáo của Liêu Phàm.

Ăn cơm xong thì điện thoại của Liêu Phàm đổ chuông, thì ra bạn ở bến tàu gọi tới, họ thực sự gặp một người hành tung đáng nghi ôm theo một đứa trẻ, bây giờ người bạn đó đang phối hợp với cảnh sát để điều tra!

Một cảm giác hân hoan và niềm cảm kích dâng lên trong lòng Mai Lạc, cô vui lắm, liên tục cảm ơn Liêu Phàm:

- Cảm ơn, cảm ơn anh! - Trước nay vốn không tin vào Phật, nhưng giờ cô chấp hai bàn tay lại, lẩm bẩm cầu nguyện, - Ông trời phù hộ, phù hộ cho Đóa Đóa của con không sao.

Ba người lại ôm hy vọng chờ đợi, một lúc sau bạn Liêu Phàm lại gọi điện thoại tới, mang theo một tin tức khiến người ta thất vọng. Người đáng nghi đó là một ông bố trẻ không biết trông con, anh ta nói Tùng Phi cũng đã kiểm tra rồi, không phải là Đóa Đóa.

Liêu Phàm bắt lực và ăn năn, thở dài.

Ngọn lửa hy vọng vừa nhen nhóm giờ lại tắt ngúm. Mai Lạc ngồi trên giường, muốn khóc mà chẳng còn nước mắt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Ba người đều im lặng. Mai Lạc ban đầu thì phẫn nộ, sau đó là hy vọng, thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng, ngồi lặng lẽ như một khúc gỗ.

Rất muộn bà mẹ chồng mới về, một mình bà lặng lẽ đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh. Một lúc sau Tùng Phi cũng về, đáng vẻ rất mệt mỏi, ngồi trên salon của phòng khách, hút thuốc liên tục.

Hy Lôi quyết định ở lại với Mai Lạc, rất muộn rồi nên Liêu Phàm cáo từ ra về. Hy Lôi đưa anh xuống lầu.

- Hôm nay xảy ra chuyện này làm lỡ thời gian của anh, tôi xin lỗi!

- Không sao, chỉ cần tìm được đứa bé là được. Cô nhớ khuyên nhủ cô ấy nhé.

- Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Hàng ngàn hàng vạn lời nói nhưng cuối cùng chỉ còn lại từ “tạm biệt”. Đối diện với tình cảnh này, Liêu Phàm đành phải tạm quên những lời mình muốn nói, nhìn Hy Lôi quay người đi lên. Chỉ có điều nó một lần nữa chứng minh ánh mắt của anh không nhìn nhầm, sự rung động của anh là xứng đáng, một cô gái thực lòng lo lắng cho bạn bè thế này rất đáng để anh yêu. Anh chỉ hy vọng chuyện của đứa bé sớm có kết quả như mong muốn, Hy Lôi sớm bình tâm lại, để nghe anh kể câu chuyện về sự tương phùng.

4.

Cả người Mai Lạc như bị hút kiệt sinh lực, cô thực sự đã sụp đổ, khóc khản cả tiếng, cơm nước không ăn, Hy Lôi ngày nào cũng ở cạnh cô, an ủi cô, nghĩ tới việc không biết Mai Đóa đang ở nơi nào là lại cùng bạn rơi lệ.

Mẹ chồng cũng cảm thấy tự trách bản thân mình, thái độ thay đổi hẳn, lúc nào cũng nhỏ nhẹ với Mai Lạc, Mai Lạc giống như một người đàn bà danh giá, mắng chửi bà không tiếc lời, bà cũng không nói lại, chỉ lặng lẽ làm việc nhà, nấu sẵn cơm nước, mang tận vào phòng cho Mai Lạc, thận trọng nhìn sắc mặt của cô rồi nói:

- Ăn chút cơm đi!

Trong lòng Hy Lôi cũng cảm thấy bà lão vô ý làm mất cháu là không đúng, nhưng nhìn dáng vẻ khép nép, tự trách của bà lúc này, cô lại thấy đáng thương, thế là cũng đẩy đẩy Mai Lạc:

- Ăn chút đi! Bác gái nấu món mà cậu thích đấy.

Mai Lạc này giờ vẫn im lặng, nạy hét lên, giơ tay hất đổ mâm cơm:

- Tôi không ăn cơm bà nấu. Bà là phù thủy, muốn hại chết tôi, muốn đầu độc tôi phải không? - Nói rồi cô đứng lên định nhào về phía bà.

Hy Lôi cảm thấy trạng thái thần kinh của Mai Lạc đã gần tới ngưỡng sụp đổ và phát điên, bèn vội vàng kéo cô lại. Bà lão không nói lời nào, lặng lẽ thu dọn đồ đồ vương vãi khắp nơi và mảnh bát vỡ, đi ra ngoài.

Ngày trước khi giữa mẹ chồng con dâu xảy ra tranh chấp hay cãi vã, Tùng Phi đều trách Mai Lạc vài câu, bắt cô phải nhường nhịn bà, đừng làm mẹ anh nổi giận. Sau khi đứa bé mất tích, cho dù Mai Lạc mắng chửi bà lão thế nào, Tùng Phi nghe thấy cũng chỉ biết thở dài.

Thi thoảng Liêu Phàm lại gọi điện tới hỏi thăm, Hy Lôi chỉ có thể nói với anh là không có tiến triển gì, tung tích của đứa trẻ vẫn không thấy đâu, Liêu Phàm muốn hẹn gặp cô, nhưng thấy Hy Lôi có vẻ không có tinh thần gì nên đành thôi.

Thời gian trôi nhanh, một tháng trôi qua từ lúc nào không biết, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nếu để lỡ mấy ngày đầu tiên, thời gian càng dài thì hy vọng tìm thấy đứa bé càng mong manh, nếu bị bán tới một nơi xa xôi nào đó thì giống như mò kim đáy biển, hầu như không thể nào tìm về được nữa.

Hy Lôi cũng nhờ những người bạn làm báo của mình giúp đỡ, đăng lên báo ngày và văn báo một tin tìm người, gắn kèm với bức ảnh Đóa Đóa khi được 3 tháng, trên bức ảnh đó, Đóa Đóa nở nụ cười ngọt ngào, ai nhìn thấy cũng phải xót xa. Gương mặt trẻ con không giống người lớn, không dễ nhận ra. Hy Lôi cũng chỉ đành nghe theo số phận.

Bên cạnh sát lưu lại mẫu DNA của Mai Lạc và Tùng Phi, mỗi khi phá được một vụ án bắt cóc và buôn bán trẻ em nào đó, cứu được những đứa trẻ có đặc điểm tương đồng là lại thông báo cho họ đến nhận, nhưng lần nào cũng đành thất vọng ra về.

Thời gian lâu dần, Hy Lôi đành phải dùng lời lẽ khác an ủi Mai Lạc:

- Nếu thực sự bị bán rồi thì cậu nghĩ đi, nhà nào mua con chắc chắn là vì không sinh được con cái, chắc chắn sẽ đối xử tốt với nó, chỉ cần nó khỏe mạnh thì sẽ này vẫn còn cơ hội, đúng không?

Tinh thần của Mai Lạc đã không còn được như trước kia, đã lâu lắm rồi cô không đi làm, cho dù đi làm thì cũng để tâm trí tận đâu đâu, nghe Hy Lôi nói vậy, cô bật cười, tỏ ý tán đồng, rồi lại lập tức tỏ ra hoảng sợ:

- Nhưng tớ nghe nói, có người không bán cho những người không sinh được con, có một tổ chức phi pháp sẽ lấy các cơ quan nội tạng của nó, sẽ giết người.

Lời của Mai Lạc khiến người ta không rét mà run, những gì cô nói cũng không phải là không có lý, Hy Lôi vội vã ngắt lời bạn:

- Không được nói bừa, không đâu!

Thời gian trầm rãi trôi qua trong sự chờ đợi thấp thỏm và vô vọng, lại đã đến cuối năm. Những ngày này, Hy Lôi và Liêu Phàm thì thoả hẹn gặp nhau, cùng ăn cơm, uống trà, nhưng nội dung những cuộc trò

chuyện đa số chỉ là về Mai Lạc và đứa trẻ, Liêu Phạm cũng giúp đỡ rất nhiều, thi thoảng lại an ủi Hy Lôi để xua tan đám mây đen đang đè nặng trong lòng cô.

Tháng 12, hôm nay lễ ra là sinh nhật của Đóa Đóa. Cả nhà ba người của Tùng Phi ngồi trên mâm cơm, không khí nặng nề, nhớ lại đứa trẻ hoạt bát đáng yêu bỗng dưng biến mất khỏi cuộc sống của mình, biến mất không để lại dấu vết, trái tim lại đau nhói.

Trên bàn, Mai Lạc mua một cái bánh ga tô nhỏ, thấp nển, cô nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì.

Mẹ chồng mở miệng mấy lần, cuối cùng cũng đủ dũng khí nói:

- Mai Lạc, thời gian này câu nói khó nghe nào con cũng chửi rồi, chắc cũng bớt giận rồi, mẹ biết là vì mẹ vô tâm sơ ý, là lỗi của mẹ, bây giờ đã thế rồi chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng cuộc sống của chúng ta thì vẫn phải sống, đúng không?

Mặt Mai Lạc không chút biểu cảm.

Mẹ chồng hơi nghiêng đầu về trước, thận trọng nói:

- Mẹ thấy, hay là các con nhân lúc còn trẻ, sinh thêm đứa nữa, có thêm đứa con nữa thì sẽ không còn nhớ Đóa Đóa như thế nữa, cũng không buồn nữa.

- Im đi! Câm cái miệng thối của bà lại. Những câu độc ác như thế mà bà cũng nói ra được sao? - Mai Lạc đứng bật dậy, ngoác miệng chửi.

Bà lão rụt rè im lặng, Tùng Phi tỏ ra bất nhẫn, quát lớn:

- Mai Lạc!

- Quát cái gì? Anh cũng câm miệng cho tôi, không ai có thể thay thế được con gái tôi, tôi nói cho bà biết, Đóa Đóa của tôi chắc chắn sẽ tìm thấy, chắc chắn! - Nói xong cô đi về phòng, hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau, ngồi trước bàn ăn, thở dài một tiếng.

5.

Vào một buổi sáng, mẹ chồng dậy sớm, quét dọn nhà cửa, làm bữa sáng, sau đó đi tới đồn cảnh sát, thú tội về việc mình đã câu kết với một người đàn bà ở tỉnh khác, bán cháu gái của mình đi. Bà vốn định dùng cách này để bắt Mai Lạc sinh thêm một đứa nữa, hoàn thành giấc mơ có cháu đích tôn của bà, không ngờ cuối cùng lại đưa đến kết cục này. Bà rất hối hận, Mai Lạc thì điên điên khùng khùng, con trai thì than vãn thở dài, mình cũng sống trong dằn vặt, một gia đình đang hạnh phúc giờ đứng trước nguy cơ tan vỡ, bà hối hận lắm. Bà muốn bù đắp cho con dâu, bà miêu tả cho cảnh sát nghe về ngoại hình và giọng nói của người đàn bà đó, cung cấp manh mối, tưởng rằng vẫn có thể tìm được Đóa Đóa. Nói xong, bà như trút được gánh nặng trong lòng, tưởng rằng sẽ nhanh chóng tìm được cháu nội, tưởng rằng cái nhà này sẽ nhanh chóng quay lại với niềm hạnh phúc khi xưa.

- Tôi đi được chưa? - Bà tưởng mình nói xong những điều này là có thể về nhà.

- Bà không thể đi.

- Con trai tôi chắc tan làm rồi, tôi còn phải nấu cơm cho nó nữa. - Bà tưởng rằng mình thực sự có thể về nhà để nấu bữa tối cho con trai.

Cảnh sát lắc đầu cười.

Khi Tùng Phi biết những điều này, anh hầu như không dám tin vào tai mình, anh ngồi trong đồn cảnh sát, khóc rống lên. Mai Lạc hoàn toàn sụp đổ, cô lao vào túm lấy bà mẹ chồng, bao nhiêu lời độc ác nhất đều tuôn ra từ miệng cô:

- Mụ đàn bà độc ác, bà là ma quỷ, tôi biết mà, chính bà, bà là phù thủy. Tôi phải giết bà!

Những móng tay sắc nhọn đã để lại dấu vết trên cổ bà lão. Bà lão cúi đầu, để mặc cho Mai Lạc đánh chửi. Mấy nữ cảnh sát phải chạy lại kéo Mai Lạc ra, nhưng bị cô đẩy mạnh.

Tùng Phi lao tới, quỳ xuống trước mặt mẹ và Mai Lạc, nước mắt rơi lã chã:

- Mẹ! Sao mẹ lại hồ đồ như thế! - Rồi anh phủ phục xuống chân Mai Lạc, - Mai Lạc, Mai Lạc, anh xin em, đừng chửi mẹ nữa, mẹ đã phải chịu sự trừng phạt rồi.

Bà lão bị nữ cảnh sát dẫn đi. Mai Lạc khóc khản cả giọng, trước mắt tối sầm rồi từ từ gục xuống trước mặt Tùng Phi.

Khi Hy Lôi tới bệnh viện thì Mai Lạc đã tỉnh lại, hoang mang nhìn mọi thứ trước mắt, không biết mình đang ở đâu.

Hy Lôi vui vẻ hỏi:

- Tỉnh rồi à? Uống nước nhé, có đói không?

Mai Lạc nhìn cô, không nói gì.

Tùng Phi thấy Mai Lạc tỉnh dậy thì cũng lo lắng hỏi:

- Em dọa anh sợ chết khiếp. Thấy đỡ hơn chưa?

Một lúc lâu sau, Mai Lạc mới hoảng hốt nói:

- Tùng Phi, mấy giờ rồi, cho con bú chưa? Em lại ngủ quên mất rồi. - Rồi cô quay sang bên cạnh, Hy Lôi cũng đứng đó, cười nói. - Hy Lôi, cậu cũng ở đây à, đến thăm con gái nuôi phải không, nó còn đang ngủ!

Hy Lôi và Tùng Phi ngơ ngác nhìn nhau, lo lắng hỏi:

- Mai Lạc, cậu đừng dọa mọi người nữa. Cậu không thể nào có chuyện gì được!

- Suyt! Nói nhỏ thôi, đừng làm con bé thức.

- Mai Lạc! - Hy Lôi khóc lóc cầu xin. Tùng Phi lao ra ngoài gọi bác sĩ.

Đúng thế, sau khi biết mẹ chồng đã bán cháu nội của mình, bán con gái của cô, Mai Lạc bị tổn thương thần kinh và hóa điên.

24. Chương 24: Quay Đầu Lại 500 Lần

Cuộc sống của Tùng Phi rơi vào sự hỗn loạn trước nay chưa từng có, con gái bị bán đi, mẹ thì vào tù, vợ đã phát điên, bản thân anh còn phải đi làm để nuôi gia đình, dường như chỉ trong chốc lát, anh đã già đi tới 10 tuổi, bận rộn chăm sóc hết người này tới người khác. Mai Lạc ngày nào cũng phát điên lên ở nhà, ném đồ đạc, không cho ai được yên ổn, có lúc nhân người ta không để ý còn tự sát, có lúc thì khóc lớn, Tùng Phi chẳng còn cách nào khác, đành đưa vợ tới một viện điều dưỡng tâm thần ở ngoại ô.

Biến cố lớn này khiến Hy Lôi cũng phải sợ hãi. Lúc nào rảnh là cô đi thăm Mai Lạc, cũng may Mai Lạc vẫn còn có lúc tỉnh táo, vẫn nhận ra Hy Lôi, chỉ có điều trong tiềm ý thức của mình, cô luôn cho rằng Đóa Đóa vẫn ở cạnh cô, có lúc phát điên, cô tưởng Hy Lôi là mẹ chồng mà lao vào cắn xé, mấy lần còn cào rách cả cổ Hy Lôi. Nhìn sự đau khổ của Mai Lạc, Hy Lôi chỉ thấy tim mình đau nhói, nhưng mà lực bất tòng tâm.

Không lâu sau lại đến tết, Hy Lôi về nhà đón tết cùng bố mẹ và em trai. Bố mẹ sống cùng với Quân Quân và con dâu Phó Hinh Doãn sau khi hai đứa cưới nhau, cuộc sống có vẻ rất hòa thuận, khiến Hy Lôi nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Lúc rửa bát, Hy Lôi lên hỏi mẹ:

- Sao mẹ và Hinh Doãn sống hòa thuận được thế? Có bí quyết gì à?

Mẹ cười:

- Làm gì có bí quyết gì, cứ bình thường thôi, đừng tỏ ra mình là mẹ chồng, cũng đừng coi mình là mẹ ruột của người ta, lúc gần lúc xa, lúc thân lúc sơ, tự mình phải biết giới hạn, cứ phiên phiên thôi là được rồi. Vả lại con bé này cũng thông minh, không như con.

Nói mãi, mẹ lại phê bình Hy Lôi, Hy Lôi chép miệng cười, không thể không thừa nhận, Phó Hình Doãn là một cô bé vừa đáng yêu vừa thông minh, điều này giờ đây đã ít gặp trong số những cô gái thuộc thế hệ 8X rồi.

Qua tết không lâu, vào một ngày tháng ba là sinh nhật của Hy Lôi, cô cùng đón sinh nhật với Liêu Phàm. Hai người trải qua quá trình làm bạn suốt nửa năm trời, đã nghiêm nhiên trở thành hai người bạn thân thiết, Hy Lôi đương nhiên hiểu dụng ý của một người đàn ông khi tiếp cận với một người đàn bà, chỉ có điều cô không nói rõ ra mà thôi.

Liêu Phàm mang quà ra, đó là một hộp đựng đồ trang sức nho nhỏ, nhưng không tặng Hy Lôi ngay mà nói:

- Anh muốn kể cho em nghe một câu chuyện, một câu chuyện tình cờ. - Từ hai năm trước, khi anh đụng phải Hy Lôi, tới một năm rưỡi trước, khi anh thấy Hy Lôi đau lòng ngồi uống rượu trong quán bar và chăm sóc cô suốt một đêm trong khách sạn, cho đến một năm trước khi lần nữa hội ngộ Hy Lôi tại Ô trấn, tất cả những điều rất bình thường, nhưng qua sự miêu tả của anh, nó giống như một sự khởi đầu đẹp ột câu chuyện tình yêu, những gì mà Hy Lôi đã quên, giờ đây dần dần hiện rõ lại trong ký ức của cô. Cô nhớ lại lần cãi nhau với Hứa Bân, cô đi lang thang trên đường và bị ô tô đụng phải, chàng trai lịch sự, nhã nhặn ấy mà sao cô lại quên mất nhỉ? Cô nhớ lại lần đòi ly hôn với Hứa Bân, một mình cô vào quán bar, uống rượu say được người ta đưa đến khách sạn ở một đêm, tỉnh dậy nhìn thấy một tấm danh thiếp, nhưng mình cũng không lưu tâm, thì ra lại là cùng một người, Liêu Phàm. Qua sự miêu tả của Liêu Phàm, cô ngỡ người nhìn anh, không nói được lời nào.

Anh nói:

- Phật nói, kiếp trước quay đầu nhìn lại 500 lần thì kiếp này mới đổi được một lần đi lướt qua nhau. Nhưng chúng ta đã lướt qua nhau nhiều lần như thế, chẳng nhẽ không phải là kỳ tích sao? Anh tin vào số mệnh, tin rằng có những thứ do số phận an bài, số phận đã an bài cho chúng ta đi lướt qua nhau hết lần này tới lần khác, tương phùng nhau hết lần này tới lần khác, vậy thì lần này chúng ta sẽ không lướt qua nhau nữa, sẽ không để lạc mất nhau giữa dòng người này nữa. Anh tin vào sự chỉ dẫn của số phận, anh tin rằng đây là lần rung động rất chân thực của trái tim. Một người đàn ông hơn 30 tuổi, quãng thời gian sau này sẽ không còn gặp được tình yêu chân thật và đẹp đẽ như vậy nữa, bởi vậy anh muốn nắm lấy nó.

Lời tỏ tình của Liêu Phàm mặc dù nằm trong sự tiên liệu của Hy Lôi, nhưng nó lại khiến cô rung động mãnh liệt. Trái tim đã từng bị tổn thương, bị cửa nát, nay vẫn cảm nhận được niềm hạnh phúc như hoa nở mùa xuân. Anh là người ưu tú, nhưng Hy Lôi lại cảm thấy sự hiểu biết của mình về anh quả thực rất ít ỏi, chỉ có điều, những lần gặp gỡ nhau kỳ diệu ấy vẫn để lại trong Hy Lôi niềm tin vào duyên phận. Cô cố nén cảm giác vui mừng trong lòng, không biết nên trả lời thế nào, chỉ như một cô gái nhỏ, hỏi anh mấy câu:

- Thật không? Hai lần đó đều là anh à? Thật không?

Không thể tin nổi.

Liêu Phàm dịu dàng gật đầu. Anh mở cái hộp màu tím ra, cái nhẫn lấp lánh hiện lên dưới ánh đèn, nói:

- Tin anh đi, chúng ta sống với nhau chắc chắn sẽ hạnh phúc. Anh không xin em làm người yêu của anh, anh muốn em làm vợ anh.

Hy Lôi không ngờ lần đầu tỏ tình của Liêu Phàm lại là cầu hôn, niềm hạnh phúc bất ngờ khiến cô thấy mắt mình như hoa đi, cô bật cười, nói:

- Có phải em nên suy nghĩ một chút không? Em không biết nên làm thế nào. - Cô cảm thấy mình dần mất bình tĩnh.

- Đương nhiên là em cần phải suy nghĩ, nhưng anh có đủ tự tin rằng sau khi suy nghĩ, em sẽ nhận lời anh. Mấy lần trước, em đều không nhớ tới anh, anh cho rằng đó là vì cuộc hôn nhân không như ý làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của em, khiến em không còn đủ sức lực để chú ý tới phong cảnh xung quanh. Hy Lôi, em nên có một cuộc sống và tình yêu phù hợp với mình.

Hy Lôi không trả lời, chỉ gật đầu, giống như đang nằm mơ, không ngờ một năm sau khi ly hôn, lại có một tình yêu đẹp như thế xuất hiện trước mắt cô.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe của Liêu Phàm, cảnh tượng trước kia khi bị anh đụng xe phải lại xuất hiện trong đầu cô, cô dần dần nhớ lại. Bây giờ nhớ lại mới thấy, nó là một cuộc gặp gỡ tình cờ ngọt ngào biết bao, cô nhắm mắt lại. Liêu Phàm đưa tay phải ra, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên môi cô, Hy Lôi vừa sợ hãi vừa xấu hổ mở lớn mắt, tưởng là anh định hôn lên mình, thấy những ngón tay anh vừa lướt qua, cô bẽn lèn cười.

Buổi tối, nằm trong căn phòng trống vắng, cô lại mất ngủ, ngày trước mất ngủ là vì cuộc hôn nhân thất bại của mình, vì Hứa Bân, sau đó là vì Mai Lạc, vì Đóa Đóa, còn lần này, lại vì một người đàn ông. Trái tim Hy Lôi đã thật lòng rung động, tình yêu lại một lần nữa tạo nên một lần sóng trong trái tim vừa mới bình yên của cô. Cô thực sự muốn cứ như vậy nhắm chặt đôi mắt, để mặc anh dắt tay, đi về một nơi mà cô chưa biết đến, nhưng cô cũng thực sự thấy sợ hãi, sợ lại một lần nữa cô hồ đồ, lại một lần nữa thất bại. Làm thế nào đây? Suốt đêm dài, Hy Lôi trần trọc trong suy nghĩ.

2.

Chiếc nhẫn đó cả ngày nằm trong túi áo Hy Lôi, lúc nghỉ ngơi cô lại lấy nó ra, như một cô thiếu nữ mơ mộng, ngắm nghía thật kỹ rồi bật cười một mình. Liêu Phàm không gọi điện thoại tới, anh đang chờ đợi.

Trước khi tan ca, cô tình cờ nhận được điện thoại của Hứa Bân, anh không biết số di động mới của cô nên gọi tới máy bàn ở phòng làm việc, muốn hẹn Hy Lôi ra gặp mặt, nghe ra thì có vẻ như anh không uống rượu, cũng không có vẻ gì là đang kích động, rất bình thường, Hy Lôi nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý.

Chia tay nhau một năm, Hứa Bân gầy đi rất nhiều, trông có vẻ như không ngủ đủ giấc.

Trên đường tới chỗ hẹn, Hy Lôi còn nghĩ, Hứa Bân gặp cô để nói gì, hỏi hận sao? Hay nhớ nhung? Muốn quay lại? Cho dù là thế nào thì Hy Lôi cũng cảm thấy coi như bớt giận, để kẻ từng làm tổn thương tới mình phải buồn bã, hối hận, khóc lóc trước mặt mình để cầu xin sự tha thứ, trong lòng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nghĩ vậy, cô lại cảm thấy mình thật xấu xa, dù sao thì hai người cũng đã từng yêu nhau!

Hy Lôi ngồi ngay ngắn xuống ghế, giọng nói vẫn lạnh lẽo như trước:

- Lẽ ra giờ này anh phải ở nhà bế con mới đúng chứ?

Hứa Bân cười chua chát, nói về cuộc sống tái hôn vội vã của mình, người quây khóc không chỉ là đứa con mà còn là người vợ bú sữa bình, ngang ngạnh và bà mẹ khó tính của anh. Suốt một năm qua, anh chưa được ngủ một giấc an lành nào, chưa có ngày nào trôi qua trong bình yên, ngày nào anh cũng phải sống trong những tiếng cãi vã, khóc lóc. Bởi vì đã có con nên mâu thuẫn khác lại nảy sinh, cuộc sống còn tệ hơn cả hồi sống với Hy Lôi, ban đầu Hứa Bân chán nản, nhưng bây giờ anh đã bất lực, để mặc cho nó muốn ra sao thì ra.

- Anh nói với tôi những điều này để chứng tỏ điều gì, rằng anh đã hối hận? Thực ra tôi cảm thấy một người đàn ông thông minh thì cho dù cuộc sống bất hạnh đến đâu thì cũng nên giả vờ là mình hạnh phúc trước mặt vợ cũ.

- Hôm qua là sinh nhật của em, anh nhớ chứ không quên. Chúng ta đã từng yêu nhau, thế nên trong lòng anh vẫn luôn nhớ tới em, anh nói với em những điều này chỉ là muốn dùng sự thất bại lần thứ hai của anh để nói với em một kinh nghiệm đau đớn, sau khi hôn nhân đã tan vỡ, nếu không có sự tự kiểm điểm và tổng kết kỹ càng, không có đủ lòng kiên nhẫn và can đảm thì đừng vội vàng tái hôn. Hy Lôi, em và anh đều đã thất bại một lần, lần sau nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ, chuẩn bị tốt rồi mới tái hôn. Anh đã thất bại thêm lần nữa, anh không muốn em lại sai giống anh, anh hy vọng sau này em sẽ hạnh phúc.

Những lời của Hứa Bân vô tình lại chạm vào sợi dây thần kinh yếu đuối trong lòng Hy Lôi, cô thấy hơi xúc động. Cô không ngờ Hứa Bân hẹn cô ra đây chỉ để nói với cô rằng, cuộc tái hôn vội vã của anh đã thất bại, anh muốn giúp cô rút ra bài học kinh nghiệm để đừng đi vào vết xe đổ đó.

Cô nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt nơi khóe mắt, một lúc lâu sau mới nói:

- Hứa Bân, anh trưởng thành rồi, anh thay đổi rồi.

- Tin anh đi, cứ từ từ, đừng vội, dù sao thì anh cũng không mang lại hạnh phúc cho em, anh tin là sau này em sẽ hạnh phúc, nhưng em nhất định phải đi từ từ thôi, đừng như anh bây giờ.

- Cảm ơn anh! Hứa Bân. - Hai người đã từng yêu nhau, cuối cùng cũng một lần nữa bắt tay nhau, sau đó quay người bỏ đi.

Khi gặp lại Liêu Phàm, Hy Lôi thấy do dự. Những lời của Hứa Bân đối với cô đã có không ít ảnh hưởng. Cô nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, có lúc cô thấy hơi hoảng hốt, cảm thấy anh vừa thân thiết lại vừa xa lạ, Liêu Phàm mà cô biết từng học ở nước ngoài, có sự nghiệp riêng của mình, làm việc gì cũng chu đáo, cư xử hiền hòa với mọi người, hơn 30 năm qua của anh, cô không biết một chút gì, còn anh thì hiểu cô được bao nhiêu?

- Anh hiểu em không? - Hy Lôi hỏi anh.

- Em mà anh hiểu xinh đẹp, rộng lượng, lương thiện, tao nhã, anh cho rằng như thế là đủ rồi.

- Em đã từng ly hôn, anh không để bụng sao?

- Anh cũng từng ly hôn, chẳng nhẽ em cho rằng anh là một thằng đàn ông thất bại triệt để sao? - Lời nói của Liêu Phàm khiến Hy Lôi khựng lại, và có hơi một chút thất vọng, nhưng sau đó lại thấy được giải thoát.

Các gia đình bất hạnh đều có nỗi khổ riêng của mình, Liêu Phàm chậm rãi kể lại. 8 năm trước, anh cùng cô bạn học bên Mỹ, Lâm Lệ yêu nhau, sau đó cùng về nước kết hôn, sự nghiệp của anh nhanh chóng phát triển, còn Lâm Lệ sau khi cưới thì không đi làm, ở nhà lại không chịu được sự cô đơn, một năm sau khi kết hôn, cô ngoại tình, sau khi phát hiện thì hai người chấp nhận ly hôn. Lâm Lệ cũng không kết hôn với người tình của mình mà một mình quay về Mỹ, bao nhiêu năm nay, họ không còn liên lạc với nhau nữa. Cuộc hôn nhân ngắn ngủi đó đã để lại những vết thương chí mệnh trong lòng Liêu Phàm, nhiều năm sau đó, mặc dù xung quanh có không ít bóng hồng nhưng anh chưa bao giờ giới thiệu ọi người một người bạn gái chính thức.

- Anh không...?

- Nếu anh nói là anh vẫn lặng lẽ chờ đợi em của tương lai thì đó là nói dối, trong khoảng thời gian đó anh cũng đã thử tiếp xúc với nhiều cô gái, nhưng không ai đủ đặc biệt để anh phải yêu hết mình, cũng từng có một vài mối quan hệ ngắn ngủi, nhưng kết thúc vẫn là chia tay.

Cũng là lần đầu tiên Hy Lôi chính thức nói với anh về nguyên nhân và hậu quả của cuộc hôn nhân thất bại của mình, một bà mẹ chồng kỹ tính và hay soi mói, một ông chồng thô lỗ và chưa trưởng thành, cùng với một bản thân nông nổi và bướng bỉnh, mâu thuẫn của ba người khi đã lên đến đỉnh điểm thì không gì còn níu giữ được. Liêu Phàm nhớ lại sau khi đâm phải Hy Lôi và đưa cô vào bệnh viện, những người nhà mà anh nhìn thấy, anh đau lòng nói:

- Những điều này không thể trách em được, không phải lỗi của em, anh có thể hiểu được. Em yên tâm đi, mẹ anh là con nhà danh giá, cư xử rất hiền hòa, cả đời thờ Phật, hơn nữa đa số thời gian đều sống bên Canada với chị anh, thì thoảng mới về nước ở một thời gian ngắn, chúng mình cưới nhau sẽ không nảy ra xung đột trong việc này đâu.

Lời nói của anh cứ như thể Hy Lôi đã đồng ý kết hôn với anh, khiến cô thấy hơi ngượng ngịu.

- Nhưng em vẫn phải nghĩ lại. Anh biết không? Em sợ. Em không thể chỉ nghe theo lời chỉ dẫn của trái tim đang rung động của mình, đem cuộc hôn nhân lần thứ hai của mình vào một canh bạc.

- Em nói là rung động. Thế là đủ rồi, anh cho em thời gian để suy nghĩ. - Liêu Phàm nói.

3.

Chỉ trong một ngày, Hy Lôi đồng ý với lời cầu hôn của Liêu Phàm. Hôm nay, cô đi tham dự đám cưới của một người đồng nghiệp. Đó là một đồng nghiệp mới chuyển đến tòa soạn, Tô Á, sinh năm 85, cùng làm việc với bạn trai trong một tòa soạn báo, cả hai đều mới bước chân vào xã hội và đi làm, tiền lương không cao, không nhà không xe, thuê một ngôi nhà ở gần cơ quan, nói là đám cưới nhưng thực ra rất đơn giản, chỉ tổ chức trong một nhà hàng bình thường, mời mấy đồng nghiệp tới ăn bữa cơm, không có váy cưới, không có nhẫn, chỉ có lời chúc phúc. Đó là kiểu “cưới chay” đang rất thịnh hành hiện nay, ngoại trừ tình yêu và ước mơ, họ không có gì cả. Chú rể trong đám cưới nước mắt lưng tròng, hạnh phúc nắm tay cô dâu, cảm ơn cô:

- Cảm ơn em, bà xã, vào lúc anh vẫn còn trắng tay, em đã sẵn sàng dâng hiến tất cả cho anh. - Tô Á cũng cảm động khóc.

Cảnh tượng này khiến Hy Lôi vô cùng xúc động. Vì sao người ta còn trẻ mà lại có sự nhiệt tình và dũng cảm như thế, đón nhận một cuộc hôn nhân nghèo khó, một hành trình không biết tương lai, còn mình, tuổi lớn dần hơn nhưng ngay cả dũng khí để yêu cũng không có, bởi vì như con chim sợ cành cong, khi hạnh phúc đến gõ cửa, tưởng rằng sau lưng hạnh phúc lại là một mối nguy hiểm mới rình rập, bởi vậy nên từ chối mở cửa.

Dự đám cưới trở về, vừa xuống xe, bỗng dưng có một chiếc xe máy dừng kít lại ngay sát cạnh người cô, chiếc túi trong tay bị người trên xe giật mất. Hy Lôi ngã ngồi xuống đất, một lúc lâu sau mới tỉnh thần lại, cánh tay và đầu gối đều bị xây xước, máu hòa lẫn vào với bụi. Tên cướp đã phóng xe đi. Cũng may điện thoại di động cầm trong tay, cô tỉnh thần lại, phản ứng đầu tiên là gọi điện thoại cho Liêu Phàm. Liêu Phàm cũng đang có việc ở gần đó, chưa đầy 5 phút sau anh đã có mặt. Thấy cô như thế, anh bình tĩnh báo cảnh sát, sau đó đưa Hy Lôi vào bệnh viện băng bó vết thương, mặc dù lòng nóng như lửa đốt nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh. Khi cô từ phòng khám đi ra, anh nhận được thông báo là đã bắt được tên cướp.

Hy Lôi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Ngồi trên hàng ghế dài của bệnh viện, không biết vì sao cô bỗng cảm thấy rất mệt. Liêu Phàm ngồi bên cạnh, Hy Lôi khe khẽ ngả đầu vào vai anh, cô không muốn nghĩ gì hết, cô quá mệt rồi.

Liêu Phàm giang cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng nói:

- Anh kể cho em nghe một câu chuyện nhé. - Hy Lôi gật đầu.

- Từng có người làm một thí nghiệm, nuôi một con cá mập hung dữ và một bầy cá nhiệt đới khác vào một cái đầm, sau đó dùng thủy tích ngăn chia cái đầm đó ra. Ban đầu, ngày nào con cá mập cũng không ngừng húc đầu vào tấm thủy tinh trong suốt đó, nhưng nó không thể nào bơi sang phía bên kia, còn nhân viên thí nghiệm hàng ngày đều thả một ít cá chép vào trong đầm nên con cá mập không thiếu đồ ăn. Chỉ có điều nó vẫn muốn sang bên kia, muốn thử món ngon ở bên đó, ngày nào nó cũng liên tục đâm vào tấm kính, nó thử khắp mọi nơi, lần nào cũng dùng hết sức mình, nhưng lần nào cũng chỉ ôm thêm thương tích đầy mình. Mấy lần liền, cả người nó nứt toác ra, chảy máu, liên tiếp một thời gian dài, khi tấm kính bị nứt là nhân viên thí nghiệm lại thêm vào một tấm kính dày hơn. Sau đó con cá mập không còn húc vào tấm kính đó nữa, cũng không còn để ý đến đàn cá nhiệt đới ngon lành kia nữa, cứ như thể chúng chỉ là những bức tranh treo trên tường. Nó bắt đầu chờ đợi những con cá chép xuất hiện vào một thời gian cố định trong ngày, rồi dùng bản năng săn bắt của mình để kiểm thức ăn, giống như đã quay về với sự oai hùng của mình khi ở biển, nhưng tất cả những điều này chỉ là giả dối mà thôi. Giai đoạn cuối cùng của cuộc thí nghiệm, người ta lấy tấm kính ra, nhưng con cá mập vẫn không có phản ứng gì. Ngày nào nó cũng chỉ săn bắt trong khoảng không gian cố định của mình, nó không chỉ coi như không nhìn thấy đàn cá nhiệt đới kia, mà thậm chí, khi những con cá chép trốn sang phía bên kia đầm, nó lập tức từ bỏ sự truy sát, không bao giờ lao về phía đó. Thí nghiệm kết thúc, nhân viên thí nghiệm cười nó là loài cá yếu đuối nhất đại dương. Câu chuyện này có thể em đã từng nghe kể.

Hy Lôi gật đầu, cô biết dụng ý cả Liêu Phàm khi kể câu chuyện này. Cô nói:

- Nó không yếu đuối, nó chỉ sợ đau, không muốn một lần nữa khiến mình bị thương.

- Tin anh đi, giữa chúng ta không có tấm kính nào cả, không có bất cứ thứ gì ngăn cản chúng ta.

- Em tin. Liêu Phàm, anh đừng nói nữa, em biết. Em tin mà. - Ngay vào lúc gặp tên cướp, Hy Lôi phát hiện ra rằng, người mà mình tin tưởng và muốn dựa dẫm vào nhất là anh, Liêu Phàm, anh đã đi vào cuộc sống của cô một cách từ từ, chậm rãi nhưng không thể xa cách.

4.

Đây là lần đầu tiên Hy Lôi đến nhà Liêu Phàm. Ngồi trong căn biệt thự hai tầng ở một vùng ngoại ô thành phố, bởi vì nó là khu biệt thự được xây dựng từ lâu nên không phải mới lắm, nhưng môi trường xung quanh rất tốt. Đầy cánh cổng sắt ra là một khu vườn nhỏ, Liêu Phàm trồng ở đó mấy cây nguyệt quế và vài khóm hoa.

Hy Lôi hơi ngạc nhiên:

- Điều do anh trông à?

- Ủ! Sao hả, em cảm thấy chỉ có những ông già đã về hưu mới làm việc này hay sao?

- Không thể tin được. - Trong ấn tượng của Hy Lôi thì một người đàn ông hơn 30 tuổi, đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, chẳng mấy ai có được cái nhả hững như thế này. Cô lại có một phát hiện mới về Liêu Phàm. Xem ra lần này cô thực sự đã chọn đúng người.

Bước chân vào nhà, tầng một gian phòng khách rộng lớn, ngoài ra còn có hai phòng ngủ, phòng bếp ở đối diện phòng khách, có một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi đang bận rộn trong đó. Thấy Liêu Phàm về nhà, chị nhiệt tình chào hỏi, mỉm cười chào Hy Lôi. Liêu Phàm giới thiệu đây là người giúp việc của nhà anh.

Theo anh lên tầng hai, hai bên trái phải mỗi bên có một căn phòng, có lẽ là thư phòng hoặc phòng trẻ em, vì không có người ở nên để đầy sách vở và đồ không dùng đến. Đối diện với cầu thang có một phòng ngủ chính, cái giường đôi rộng lớn đặt giữa phòng, một bên có đầu của người ngủ, mấy tờ báo đặt trên giường, kéo tấm cửa sổ sát đất ra là một cái ban công, ánh mặt trời mùa xuân rạng rỡ chiếu vào.

- Trừ người nấu cơm cho anh thì em là người phụ nữ đầu tiên đến đây. - Liêu Phàm nói.

- Xì, em không tin đâu! - Mặc dù miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô lại thấy thật ảm áp.

- Thật đấy, căn nhà này anh mua bốn, năm năm rồi, chỉ sống có một mình, anh chỉ chờ mỗi một nữ chủ nhân nữa thôi, chờ em vất vả quá.

- Sao mà vất vả?

Câu nói ngọt ngào vừa tuôn ra khỏi miệng là Hy Lôi đã thấy hối hận, bờ môi của Liêu Phàm đã ghé sát, giữ lấy cô đang định tránh đi, nói khẽ:

- Vất vả ở đây, cả ở đây nữa. - Hai đôi môi quấn lấy nhau, rồi anh lại đặt bàn tay Hy Lôi lên ngực mình. - Ở đây cũng đau.

Một nụ hôn thật dài trong ánh nắng của mùa xuân khiến Hy Lôi thấy chóng mặt, cô nhiệt tình hôn trả lại anh, đắm đuối, cuối cùng, cô đẩy anh ra.

- Có một chuyện mà em nhất định phải nói với anh.

Liêu Phàm dừng lại, lặng lẽ chờ Hy Lôi nói.

Cô suy nghĩ trong giây lát rồi kể cho Liêu Phàm nghe chuyện sau khi ly hôn, cô phát hiện mình có thai ngoài tử cung và đã bị phẫu thuật cắt buồng trứng, sau đó lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của anh. Liêu Phàm không nói gì, mà tìm một điều thuốc từ chiếc tủ bên cạnh, châm một điếu, sau đó quay người đi.

Phản ứng này Hy Lôi có thể lường trước được. Cô nói trước đó cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu anh tỏ ra do dự hay hối hận, cô cũng không hận anh, cô sẽ lập tức bỏ đi để giữ lại sự tự trọng cuối cùng inh.

Hạnh phúc chỉ cần với tay là có thể giữ lấy, nhưng cuối cùng lại như đám mây tan biến, Hy Lôi ghen ngào nói:

- Liêu Phàm, em biết thế này là không công bằng với anh, vậy nên em mới nói với anh vào lúc này, anh hối hận là đúng. Vậy thì chúng ta coi như chưa từng có việc gì xảy ra.

Giọng nói của Liêu Phàm có vẻ gấp gáp, anh dụi tắt điếu thuốc trong tay:

- Sao có thể coi là chưa từng xảy ra được? Anh hận, hận bản thân mình sao không quen em sớm hơn, không, thực ra anh đã quen em từ sớm, nhưng anh đã không giành lấy em. Nếu anh cố gắng sớm hơn một chút thì đã không xảy ra những việc này, em sẽ không phải trải qua nhiều đau khổ như thế. Đúng vậy, anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sống một cuộc sống không có con cái, bởi vậy khi nghe em nói thế, anh rất buồn, anh rất lo lắng, nhưng anh không định thay đổi ý định của mình, em hoàn mĩ hay buồn bã, hay đây vết thương thì anh vẫn chấp nhận. - Liêu Phàm ôm Hy Lôi vào lòng.

Nước mắt Hy Lôi tuôn trào, cô ghen ngào nói:

- Nhưng như thế nghĩa là em đã mất một nửa khả năng sinh nở.

- Đừng nói nữa. Anh biết. Chúng ta cùng đối diện. Hy Lôi, anh yêu em! - Đây là lần đầu tiên anh nói câu “Anh yêu em” với Hy Lôi, vào ngay lúc này.

Cô không kìm được những giọt nước mắt lăn dài, nỗi đau trong lòng lại nhói lên, sự cảm động và đau lòng cùng đan xen:

- Em cũng vậy.

Hai người dần dần bình tĩnh lại, Liêu Phàm giúp Hy Lôi lau nước mắt, an ủi:

- Ngốc quá, đừng khóc nữa, lại đây, cùng xem nhà của chúng ta, em muốn trang trí thế nào, hay là trang trí lại từ đầu, hoặc nếu em không thích ở đây thì mua chỗ khác.

- Không, ở đây tuyệt lắm, em rất thích.

- Nói cho anh biết, em thích đồ dùng như thế nào, ngày mai chúng ta cùng đi mua. Anh đoán em thích đồ kiểu Trung Quốc đúng không?

Hy Lôi cười:

- Sao anh biết?

- Anh biết từ lâu rồi, anh còn biết em sẽ yêu một người đàn ông tên là Liêu Phàm, sẽ cùng anh ta sống cả đời hạnh phúc.

- Đúng, Liêu Phàm, em yêu anh!

5.

Họ kết hôn chớp nhoáng, ngày thứ 10 sau khi Liêu Phàm cầu hôn, họ bỏ qua giai đoạn yêu đương để tiến thẳng đến đám cưới, nếu nói về tình yêu, vậy thì quãng thời gian suốt 3 năm trước đã đủ rồi.

Mua đồ dùng gia đình, trang trí lại nhà, mua váy cưới, sắp xếp lễ cưới, tất cả đều được sắp xếp rất thỏa đáng và nhanh gọn. Hy Lôi chuyển sách vở và quần áo của mình từ căn nhà trọ đến, biến một phòng trên tầng hai thành thư phòng, để ở đó một cái giá sách thật to, trên đó chất đầy sách. Căn phòng hướng Nam, ánh mặt trời đầy đủ, trên ban công là các chậu cây xanh tốt. Phòng ngủ được thay bằng một chiếc giường gỗ lớn có điêu khắc hoa văn, tấm rèm ngủ buông thông, thoải mái và cổ điển, trên tường treo một bức ảnh cưới của hai người. Nụ cười hạnh phúc nở trên môi của cả hai.

Một ngày trước khi cưới, Hy Lôi và Liêu Phàm cùng tới viện điều dưỡng thăm Mai Lạc. Cô vẫn lúc tỉnh lúc mơ, kéo tay Hy Lôi hỏi:

- Đóa Đóa của tớ tìm thấy chưa? Đóa Đóa của tớ tìm thấy chưa?

Hy Lôi không biết nên trả lời thế nào, chỉ sợ lại kích thích bạn, đang do dự thì bỗng dưng Mai Lạc tròn mắt, hét lên:

- Mụ phù thủy, bà giết Đóa Đóa của tôi, bà giết Đóa Đóa của tôi.

- Là tớ mà, tớ là Hy Lôi mà, cậu tỉnh lại đi, là tớ đây!

- Hy Lôi, nhìn thấy Đóa Đóa không? Cậu hứa sẽ giúp tớ tìm Đóa Đóa mà.

Hy Lôi ngậm nước mắt, gật đầu:

- Cậu yên tâm đi, chắc chắn tớ sẽ giúp cậu tìm thấy Đóa Đóa, chắc chắn.

- Cậu lừa tớ, cậu là kẻ lừa đảo, các người lừa tôi, không tìm thấy Đóa Đóa nữa rồi, không bao giờ tìm thấy nữa rồi. - Nói rồi cô lại bắt đầu cào cấu Hy Lôi, Liêu Phàm thấy vậy, vội vàng chạy đến ngăn lại, y tá cũng chạy đến kéo Mai Lạc ra.

Đám cưới ngày hôm sau được tổ chức trên bãi cỏ của công viên. Đây là ý tưởng của Hy Lôi, tránh xa sự ồn ào của những bàn tiệc, tiếp xúc với thế giới tự nhiên. Bãi cỏ xanh mướt, những bông hoa đào đã nở, vấy trắng quết đất, gương mặt rạng ngời hạnh phúc, Hy Lôi khoác tay Liêu Phàm cùng nhận lời chúc phúc của mọi người.

Mẹ Liêu Phàm cũng bay từ Canada về để tham dự lễ cưới của con trai, bố mẹ Hy Lôi cũng được Liêu Phàm cử xe xuống đón lên. Đây là lần đầu tiên Hy Lôi gặp mẹ chồng của mình, bà cao quý nhưng không cao ngạo, từ người bà tỏa ra khí chất của một người phụ nữ gia đình danh giá của xã hội cũ, đối xử với mọi người rất nhã nhặn, lịch sự, nhiệt tình chào hỏi và trò chuyện với bố mẹ Hy Lôi, cũng rất hài lòng với cô con dâu mới của mình. Mẹ Hy Lôi khi nhìn Hy Lôi uống rượu giao bôi với Liêu Phàm, xúc động tới rơi lệ.

Hôn lễ vừa kết thúc, Liêu Phàm lái xe đưa mẹ và vợ cùng về nhà. Trên đường, mẹ chồng nắm tay Hy Lôi, vui vẻ và gọi cô thân mật bằng cái tên “Lôi Lôi”, Hy Lôi vì đã từng có một bà mẹ chồng như Phương Xảo Trân nên giờ vẫn thấy e dè, đối với bà mẹ chồng mới, cô vẫn còn chút lo lắng, bất an, nên cô cố gắng thể hiện thật tốt để lưu lại ấn tượng trong lòng mẹ chồng.

Liêu Phàm quay đầu lại cười hỏi mẹ:

- Mẹ hài lòng với con dâu không? Hy Lôi là bảo bối của con đấy, mẹ không được nói xấu cô ấy. - Có lẽ Liêu Phàm nhận được sự giáo dục của phương Tây, tư tưởng cũng Tây hóa nên thân nhiên thể hiện tình yêu của mình dành cho vợ, điều này khác rất nhiều so với những người đàn ông Trung Quốc có tư tưởng truyền thống.

Mẹ chồng cười:

- Được, hài lòng, con trai mẹ chọn thì chắc chắn là mẹ hài lòng, chỉ cần hai đứa sống hạnh phúc là mẹ vui rồi.

Hy Lôi thấy yên tâm hơn, đúng lúc này thì chiếc điện thoại trong túi xách không biết điều rung lên, cô nhấc máy, là điện thoại của một người bạn vừa tham gia lễ cưới, cũng là bạn của Tùng Phi và Mai Lạc. Nghe điện thoại xong, trong đầu Hy Lôi như vang lên một tiếng nổ lớn. Cô thất thần buông thông tay, điện thoại rơi xuống chân, gương mặt hồng hào nay trắng bệch.

- Lôi Lôi, con sao thế? Xảy ra chuyện gì sao? - Mẹ chồng căng thẳng hỏi.

Liêu Phàm thấy vậy, vội tắt xe vào lề đường:

- Xảy ra chuyện gì? Sao thế?

- Mai Lạc chết rồi, Mai Lạc tự sát rồi. - Hy Lôi dờ dẩn nói.

25. Chương 25: Lột Xác

Mai Lạc dùng mảnh thủy tinh cửa vào cổ tay một vết rất sâu, lúc thần trí dần mê man đi, trước mặt cô xuất hiện ảo giác, cô nhìn thấy Đóa Đóa đứng từ xa nhìn cô cười, cô vui mừng chạy qua, chân dẫm vào một khoảng không rồi từ cầu thang ngã xuống, linh hồn cô bay xa, không bao giờ còn tỉnh lại nữa.

Hy Lôi gần như ngất đi. Cô không thể tin được. Mấy ngày trước còn nhìn thấy Mai Lạc, vẫn còn là một cô gái vui buồn bất chợt, vậy mà giờ đây đã đi rồi. Cô nhớ lại quãng thời gian sống cùng Mai Lạc, thời gian thân mật khi hai người ở chung nhà với nhau, dường như nó mới chỉ ngày hôm qua, họ cùng nhau có người yêu, cùng đi shopping, cùng đi ăn cơm, những hình ảnh xuất hiện chớp nhoáng trong đầu, Hy Lôi biết, sau này quãng thời gian đó sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Cái chết, đó chính là khi một người biến mất khỏi thế giới này, không phải một ngày, không phải một tháng, mà là vĩnh viễn.

Từ sau khi Đóa Đóa mất tích, các sự việc liên tục xảy ra khiến cô trở tay không kịp. Liêu Phàm ở bên Hy Lôi, cùng Tùng Phi lo liệu hậu sự cho Mai Lạc. Tùng Phi, người đàn ông đáng thương, những biến cố liên

tiếp đã khiến anh gục ngã hoàn toàn, trong tang lễ, anh không nói lời nào, anh cũng đã không còn nước mắt, chỉ đập mạnh vào ngực mình, thở hổn hển mà không khóc thành tiếng.

Từ nghĩa trang đưa Tùng Phi về nhà, hai người hết lời an ủi anh, nhưng lại cảm thấy những gì mình nói ra không hề có chút tác dụng gì. Cũng may mấy người đồng nghiệp và bạn thân cũng luôn ở cạnh Tùng Phi, Hy Lôi mới yên tâm theo Liêu Phàm về nhà.

Về tới nhà cô mới phát hiện ra mình đã bỏ quên mất mẹ chồng. Bản thân cô đến hôm làm đám cưới mới gặp mẹ chồng lần đầu tiên, còn chưa về tới nhà cùng bà nói chuyện, giữa đường đã bỏ đi, bận rộn suốt hai ngày trời. Mẹ chồng đang ngồi ở phòng khách uống trà một mình, hành lý cũng đã thu dọn xong, thấy Hy Lôi và con trai mệt mỏi trở về, bà mỉm cười gọi:

- Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, mẹ bảo người giúp việc nấu cơm cho các con rồi, lát nữa mẹ phải đi thôi.

Hy Lôi thấy vậy, giữ bà lại:

- Mẹ vừa mới về sao đã đi, mẹ ở thêm vài ngày nữa đi!

- Đúng đấy, chẳng mấy khi về nhà một lần, mẹ ở thêm vài ngày đi.

- Mẹ ở với chị con quen rồi, với lại các con tân hôn, còn phải đi du lịch nữa chứ.

Hy Lôi đáp:

- Con với Liêu Phàm công việc đều bận rộn, nên chờ đến mừng 1 tháng 5 được nghỉ dài ngày rồi mới đi, mẹ yên tâm.

- Thế cũng được, thế thì mẹ ở thêm vài ngày nữa, mẹ cũng đang nhớ mấy món ăn ngon của thành phố A.

Cả nhà cùng ngồi ăn cơm, trên mâm cơm, Hy Lôi không quên gấp thức ăn cho chồng và mẹ chồng, mẹ chồng cũng dặn dò Hy Lôi phải ăn thêm một chút, thể hiện rõ sự thân mật của bà. Ăn cơm xong, Hy Lôi giúp người giúp việc thu dọn bát đĩa vào trong bếp, chứ không còn tranh cãi việc ai rửa bát như trước đây nữa. Cô vốn định ngồi xuống trò chuyện với mẹ chồng, nhưng bà mẹ chồng chu đáo biết hai con đã vất vả suốt mấy ngày nên bảo họ đi ngủ sớm, bà cũng về phòng riêng.

Lần đầu tiên chung sống với nhau nhưng không có việc gì xảy ra, Hy Lôi thậm chí phào một hơi.

2.

Đây là đêm tân hôn thực sự theo đúng ý nghĩa của nó, là lần đầu tiên cô có sự tiếp xúc da thịt thân mật với Liêu Phàm. Hy Lôi thấy hơi bất an, cô không còn là cô gái trinh trắng nguyên vẹn nữa, trong cơ thể cô đã chất chứa nhiều hồi ức và vết thương đau đớn.

Liêu Phàm giống như một dòng suối dịu dàng, không gấp gáp, anh chạm khẽ vào cô, mở ra thân thể cô. Vết sẹo mờ ở bụng hiện rõ dưới ánh trăng, Hy Lôi xấu hổ quay đầu đi. Cô không muốn nhìn thấy biểu cảm của Liêu Phàm.

Anh im lặng hôn vào chỗ đó, không nói lời nào. Nụ hôn đó nhẹ nhàng nhưng cuồng nhiệt, khiến trái tim thấp thỏm, bất an của Hy Lôi dần dần tan chảy trong ham muốn mãnh liệt, trong cơ thể cô dường như có một dòng nước ngọt đang tuôn trào, nó tưới ướt trái tim cô, và cả đôi mắt cô.

Giây phút lên tới cao trào, Liêu Phàm nói khẽ bên tai cô:

- Hy Lôi, em đẹp lắm, anh yêu em.

Cô bật khóc. Đây không phải là giọt nước mắt như khi mất đi đêm đầu tiên thiêng liêng, mà là những giọt nước mắt hài lòng khi có được hạnh phúc, cô dựa vào ngực Liêu Phàm, nói thầm với lòng mình, nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải trân trọng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy đã là 10 giờ. Trên giường trống không, Liêu Phàm đã dậy trước cô.

Xuống lầu thấy Liêu Phàm đang ở trong bếp làm bữa sáng, thấy Hy Lôi xuống, anh nói:

- Anh đang định gọi em dậy, nào, ăn sáng đi.

Hy Lôi nhẹ nhàng hôn lên gò má Liêu Phàm, đôi mắt ướt ướt:

- Chồng ơi, anh tốt thật.
- Ôi, đừng khen anh, chuyện tốt này không thường xảy ra đâu.
- Đáng ghét!

Mẹ chồng cũng đã đi tập thể dục sáng về, ba người cùng ngồi ăn sáng. Hy Lôi vẫn đang thấy ngại vì việc dậy quá muộn, mẹ chồng thì tỏ ra rất tâm lý:

- Kết hôn mệt lắm, phụ nữ phải nghỉ ngơi đầy đủ thì mới xinh đẹp được. Liêu Phàm nhà chúng ta từ nhỏ đã thích phụ nữ xinh đẹp rồi, mẹ nhớ hồi đó nó còn thích nghịch bím tóc của một bạn gái trong lớp nữa!
- Mẹ, mẹ nói gì thế? Hy Lôi sẽ ghen đấy.

Cả nhà ba người vui vẻ nói cười, ăn sáng xong, Hy Lôi thu hết dũng cảm, rủ mẹ chồng đi dạo phố, mẹ chồng cũng vui vẻ đồng ý.

Liêu Phàm lái xe đưa hai người tới siêu thị lớn nhất thành phố, sau đó đi làm. Hy Lôi khoác cánh tay mẹ chồng, trông như một cặp mẹ con thân mật, khi dạo phố, thi thoảng cô lại nhớ lại trước kia, khi ở cùng với mẹ Hứa Bân, lúc ấy cô rất ích kỷ, không bao giờ nghĩ tới việc mình phải bảo vệ mối quan hệ này, lúc nào cũng chỉ chìm vào thế giới riêng của mình với Hứa Bân, quên hết mọi người xung quanh, đồng thời còn thấy ác cảm với sự quan tâm và tham dự của bố mẹ chồng, bởi vậy nên mối quan hệ mới ngày càng xa lạ.

Hy Lôi đưa mẹ chồng vào một tiệm bán xường xám tên là “Tì bà”. Xường xám và các bộ trang phục cưới truyền thống mà cô mặc đều đặt làm ở đây, Hy Lôi đoán một người truyền thống như mẹ Liêu Phàm chắc chắn sẽ có tình cảm với những món đồ mang quốc hồn, quốc túy của dân tộc, quả nhiên, mẹ chồng vừa vào cửa hàng, hai mắt đã sáng lên, đưa tay lên xoa xấp lụa đặt trên bàn, chặc lưỡi khen ngợi:

- Đẹp quá! Ở nước ngoài mẹ chẳng bao giờ tìm được một cửa hàng bán xường xám truyền thống! Mỗi lần về đều vội vàng vàng, Liêu Phàm cũng không có thời gian đi cùng mẹ, Hy Lôi, sao con lại phát hiện ra chỗ này thế?
- Hồi học đại học có một lần bọn con phải biểu diễn văn nghệ, các bạn đều đến đây đặt quần áo, sau đó cũng thịnh hành việc mặc xường xám ra đường, thế là con thường đến đây, bộ lễ phục màu đỏ con mặc hôm đám cưới cũng là đặt ở đây đấy, đẹp không mẹ?
- Ủ, đẹp lắm.
- Con cảm thấy khí chất của mẹ rất hợp với xường xám, hay là mẹ may một cái nhé.
- Được thôi, con giúp mẹ chọn vải đi!

Mẹ chồng hào hứng chọn một xấp vải và kiểu dáng, Hy Lôi giống như một người bán hàng chuyên nghiệp, so sánh hoa văn, giới thiệu chất vải nào phối hợp với màu chỉ ra sao thì đẹp, rồi lại hỏi mẹ chồng thích nơ bướm hay nơ nụ, nơ bằng lụa hay bằng đồng... Mẹ chồng lập tức có một cái nhìn khác về những lời giới thiệu chuyên nghiệp của Hy Lôi, dường như được quay về với xã hội cũ, bà cười nói:

- Mẹ còn tưởng con là nhà thiết kế thời trang nữa chứ! Giỏi hơn cả mẹ.

Hy Lôi ngượng ngùng cười:

- Con chỉ là thích thôi. À, mẹ xem mảnh lụa màu xanh đen này thế nào?

Mẹ chồng gật đầu:

- May một cái đi, cúc thì chọn hình tròn, đơn giản một chút.

Chọn xong vải và kiểu dáng, lấy số đo xong xuôi rồi điền vào hóa đơn, chỉ phải chờ hai ngày là có thể đến đây lấy áo. Đi ra khỏi cửa hàng, mẹ chồng vẫn còn vui lắm, nói với Hy Lôi:

- Liêu Phàm nói với con chưa, quê hương của mẹ ở Tô Châu, hồi đó nhà mẹ là một gia đình giàu có nổi tiếng trong vùng Tô Châu, từ nhỏ đã cất quần áo ở những cửa hàng nổi tiếng nhất nơi đó, cảm giác đó lâu lắm rồi không có.

- Mẹ thích thì lần sau về con lại đưa mẹ đến đây.

Ở cửa hàng bán đồ trang sức tầng một siêu thị, mẹ chồng kiên quyết bắt Hy Lôi phải mua một món đồ trang sức, coi như là quà cưới bà tặng cho cô, Hy Lôi từ chối:

- Những món đồ này con đều có rồi, thực sự không cần nữa.

Mẹ chồng vẫn xem rồi nói:

- Cái này thế nào? - Bà chỉ vào một cái vòng vàng long phượng, nói, - Cái này đẹp lắm, hợp với con. Mẹ biết Liêu Phàm có lòng với con, đồ gì cũng chuẩn bị rất chu đáo rồi, nhưng cái này là tâm ý của mẹ.

Mẹ chồng kiên quyết đòi mua cái vòng đó rồi đeo vào tay cô, sang trọng và hơi nặng, mẹ chồng dùng thẻ tín dụng để vào ngân hàng thanh toán, dáng vẻ thanh thoát, nhanh nhẹn của bà khác với những bà già nhà quê.

Hai mẹ con đi một lát thì mệt, bèn vào nhà hàng trong siêu thị để uống trà và ăn điểm tâm, sau đó chuẩn bị ra về. Lúc đi ra khỏi cửa lớn của siêu thị, mẹ chồng bỗng dừng đường như gặp người quen, mắt bà sáng lên, quay đầu nhìn thấy một dáng người, miệng gọi khẽ:

- Lâm Lệ?

- Lâm Lệ. - Cái tên này bỗng dừng từ miệng mẹ chồng thốt ra, và cũng xuất hiện trong ký ức của Hy Lôi, người này từng được Liêu Phàm nhắc tới, là vợ cũ của anh.

- Mẹ gặp người quen à?

Mẹ chồng nhìn theo cái dáng đã đi xa, sự tĩnh:

- Chỉ là sau lưng có vẻ giống, nhưng chắc là nhìn nhầm.

Trên đường về, mẹ chồng chỉ im lặng, trong lòng Hy Lôi cũng âm thầm thấy không vui, Lâm Lệ rốt cuộc là một người phụ nữ như thế nào, vì sao mẹ chồng mới chỉ nhìn thấy một người nhang nhác giống mà tâm trạng đã đi xuống như thế.

Buổi tối, khi cùng nằm trên giường với Liêu Phàm, anh hỏi:

- Thế nào, mẹ anh được chứ, dễ nói chuyện lắm đúng không?

- Dạ vâng.

Nhìn chiếc vòng trên tay Hy Lôi, Liêu Phàm cười:

- Ôi, quà gặp mặt của mẹ chồng à! Anh nói mà, mắt anh không sai đâu, chắc chắn là mẹ sẽ thích em.

- Ừm. - Hy Lôi chỉ đáp vậy.

- Sao thế, em không khỏe à?

- Em chỉ hơi mệt thôi.

- Thế thì nghỉ sớm đi! - Liêu Phàm tắt đèn rồi đưa tay ra, kéo Hy Lôi vào lòng, cảm giác hạnh phúc thật chân thật và vững chãi.

3.

Buổi sáng ăn cơm xong, Liêu Phàm ra ngoài. Khi thực sự hòa nhập vào cuộc sống của anh rồi mới biết, thì ra hàng ngày anh đều rất bận rộn. Khi Hy Lôi từ phòng bếp đi ra, thấy mẹ chồng đang ở trong phòng thu dọn hành lý.

Cô gõ cửa bước vào:

- Mẹ, sao mẹ lại thu dọn hành lý thế? Chẳng phải nói là ở thêm vài ngày sao? - Thấy mẹ chồng định đi, nỗi lo lắng lên trong lòng Hy Lôi, cô hoảng hốt hỏi. - Có phải con có chỗ nào không tốt khiến mẹ buồn không?

Mẹ chồng cười hiền lành:

- Không, sao có chuyện đó được? Liêu Phàm ở cùng với con, mẹ thấy rất yên lòng.
- Thế sao mẹ lại vội đi thế? Con còn định cuối tuần này cùng mẹ leo núi Hoa Sơn cơ.
- Mẹ cũng không phải định đi luôn, cứ thu dọn đồ trước, chờ Liêu Phàm đi làm về, tạm biệt nó rồi mai mới đi.

Hy Lôi không lên tiếng, một lúc lâu sau, cô thu hết dũng khí để hỏi:

- Mẹ, hôm qua mẹ nhìn thấy một người rồi gọi là Lâm Lệ, sau đó mẹ không vui nữa, có phải vì cô ấy không? Vì sao?

Mẹ chùng chình buông quần áo trên tay xuống, im lặng rất lâu rồi mới đáp:

- Con muốn biết sao?

Hy Lôi gật đầu.

- Con cảm thấy mấy hôm nay ở với mẹ, mẹ là người như thế nào? Với tư cách là một bà mẹ chồng.
- Rất tốt ạ, mẹ dễ gần, thân mật, lại khoan dung.

- Nhưng mẹ ngày trước không phải như thế. Đúng vậy, Lâm Lệ là vợ cũ của Liêu Phàm, chắc là nó cũng đã kể cho con nghe. Sau đó chúng nó ly hôn, nguyên nhân là vì con bé ngoại tình, khi đó Liêu Phàm rất đau lòng, bất chấp tất cả để ly hôn. Nhưng mẹ biết không phải như thế, tất cả đều là do mẹ, vì mẹ! Khi bọn chúng mới về nước, công ty của Liêu Phàm vừa thành lập, rất bận, sức khỏe của Lâm Lệ thì không tốt, hơn nữa làm công việc thiết kế nên đa số thời gian đều ở nhà, hàng ngày trong nhà chỉ có mẹ với nó, chắc là con chưa từng trải qua đâu. - Hy Lôi nghĩ thầm, có lẽ Liêu Phàm không nói với mẹ anh việc cô cũng từng ly hôn, thực ra cái cảm giác khó chịu khi mẹ chồng, con dâu phải ở chung với nhau, cô hiểu sâu sắc hơn bất kỳ ai.

- Hàng ngày nhìn nó vui vẻ, âm thầm với con trai, trong lòng mẹ thấy trống trải lắm, tâm trạng khi đó rất phức tạp, rất khó hiểu, thực ra bây giờ mẹ cũng không thể nói rõ được, tóm lại là sau khi Liêu Phàm đi làm, thái độ của mẹ đối với Lâm Lệ hoàn toàn khác, như một người xa lạ, hà khắc, độc ác, soi mói quần áo rồi cách ăn mặc của nó, cả cách nói chuyện, thậm chí là đi đứng của nó, chỉ trích nó tiêu tiền bừa bãi, chỉ trích nói trò chuyện với đàn ông, cứ như thế tất cả mọi điều ở nó mẹ đều thấy chướng mắt. Hai mẹ con dần dần hay cãi nhau, mẹ dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để sỉ nhục nó, còn mỗi lần có mặt Liêu Phàm, mẹ lại luôn mỉm cười ngọt ngào với nó. Thực ra nó là đứa rất hiểu chuyện, không bao giờ nói gì với Liêu Phàm, Liêu Phàm cũng vô tâm lắm, hồi đó bận nên không phát hiện ra những sự thay đổi nhỏ nhỏ đó, Sau đó Lâm Lệ thấy buồn nên thích ra ngoài dạo phố, đánh bài, làm đẹp, vào quán bar, rồi sau đó xảy ra chuyện ngoại tình như Liêu Phàm đã nói. Thực ra sau đó mẹ mới nói, cái sự ngoại tình đó chỉ là một chuyện giả dối mà nó cố dựng ra, nó chỉ muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân khiến nó khó thở này, thoát khỏi người mẹ chồng như mẹ. Ngày chuyển từ nhà ra, mẹ vẫn không quên được câu nó nói với mẹ, nó nói, chắc chắn nó sẽ giúp mẹ giữ hình tượng một người mẹ tốt trong tim con trai của mẹ, nhưng nó cũng sẽ không tha thứ ẹ. Sau khi Liêu Phàm ly hôn, suốt mấy năm trời nó không yêu ai khác, mẹ rất hối hận, sau đó mẹ theo chị nó sang Canada định cư, mấy năm nay, trong môi trường phương Tây, mẹ cũng dần dần thay đổi, biết là cách làm của mình năm xưa thật là ngu ngốc, trong quan niệm của người phương Tây, vị trí của người bạn đời trong lòng nhau luôn luôn là số một, hiểu thuận với bố mẹ là điều nên làm, nhưng họ không bao giờ hỏi những câu đại loại như mẹ và vợ cùng rơi xuống sông thì bạn cứu ai trước. Bởi vậy Hy Lôi ạ, khi nó có được con, mẹ biết, nó đã thực lòng rung động, mẹ cũng như con trai mẹ, rất trân trọng con, trân trọng cuộc hôn nhân của các con, do đó mẹ quyết định đi sớm, không để bản thân mình biến thành một bà mẹ chồng đáng ghét.

- Không đâu, chẳng phải hai mẹ con mình vẫn sống tốt với nhau đó sao?

- Đúng thế, bởi vậy hãy để cái tốt này cứ kéo dài mãi và càng ngày càng tốt.

Ngày hôm sau, sau buổi nói chuyện giữa Hy Lôi với mẹ chồng, bà quay về Canada. Hy Lôi nhận được lời chúc phúc của bà, thầm nghĩ, nhất định mình sẽ càng ngày càng tốt, không trở thành một người vợ khiến chồng phải khó xử đôi bên.

4.

Mẹ chồng vừa đi thì người giúp việc theo giờ cũng đi, căn nhà vốn yên tĩnh nay chỉ còn lại hai vợ chồng. Hy Lôi vui đầu vào vòm ngực vững chãi của Liêu Phàm, dịu dàng nói:

- Liêu Phàm, bọn mình sinh đứa con nhé!

- Được thôi! - Lời nói của Hy Lôi khiến Liêu Phàm rất cảm động, anh lại hôn cô tới tấp.

Trong sách nói, tình yêu sâu sắc nhất mà một người đàn bà dành ột người đàn ông, là muốn sinh cho anh ta một đứa con. Hy Lôi cảm thấy cuộc sống và tâm trí mình giờ đây đã đầy đủ, giờ là lúc thích hợp để sinh con.

Sáng sớm, Liêu Phàm đưa Hy Lôi ra khỏi nhà. Anh lái xe đến bệnh viện. Hai vợ chồng cùng làm rất nhiều xét nghiệm, kiểm tra. Mọi thứ đều bình thường, tuy Hy Lôi đã bị cắt mất một bên buồng trứng, nhưng như những gì bác sĩ nói, chỉ cần cô an dưỡng tốt thì vẫn có cơ hội mang thai.

Mua một đồng thuốc Bắc về, những ngày tháng sau đó, ngày nào Hy Lôi cũng nấu những nồi thuốc Bắc mùi vị kỳ quái, hương thuốc bay khắp nhà, trên mặt cô luôn luôn là một nụ cười, cảm thấy hạnh phúc đang bước chân về phía mình.

Mấy tháng trôi qua, cái bụng nhỏ của cô vẫn không thấy có động tĩnh gì, kinh nguyệt vẫn đến đều đều, Hy Lôi hơi buồn và nản lòng. Liêu Phàm thì luôn an ủi cô:

- Cứ từ từ, việc này không thể nóng ruột được. Công chúa phải chọn vị hoàng tử khỏe mạnh nhất, anh tuần nhất, thế nên phải từ từ.

Cái công việc “sáng tạo con người” bình thường nhất lại được Liêu Phàm nói thành một việc vô cùng lãng mạn và thú vị khiến Hy Lôi không nhịn được, bật cười.

Sáng nào Hy Lôi cũng dậy sớm nửa tiếng để làm đồ ăn sáng cho Liêu Phàm, bánh mì, mìn thầu, trứng gà ốp la, hoặc là sữa, nước đậu, mặc dù đơn giản nhưng nó lại mang theo tình yêu của cô dành cho anh. Ăn sáng xong, Liêu Phàm sẽ lái xe đưa Hy Lôi tới cơ quan, sau đó anh cũng đi làm, anh mua cho Hy Lôi một chiếc xe, nhưng cô rất ít đi, cô thường nói thích ngồi xe Liêu Phàm lái, như thế cô có thể nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp ban đầu khi họ mới quen nhau.

Mùng 1/5 đã tới, Liêu Phàm thực hiện đúng lời hứa, tặng cho Hy Lôi một kỳ trăng mật muộn, chuyển đi lãng mạn tới đảo Bali, trời xanh, nước xanh khiến Hy Lôi thấy lòng mình lắng lại, một niềm vui trước nay chưa từng có, cô được ăn hết các món ăn đặc sản của địa phương, sau chuyến du lịch trở về, cô tăng lên mấy cân.

Tết Trung thu sắp đến gần, những bông hoa quế trong vườn đã thoang thoảng hương thơm, Hy Lôi không quên gửi ẹ chồng và chị dâu ít đặc sản nổi tiếng của quê hương. Cô thường xuyên nhận được những tin tức kịp thời từ Liêu Phàm:

- Mẹ khen em đấy!

- Hy Lôi, em tuyệt quá!

Hy Lôi cũng thầm thấy vui, từ lúc nào mình lại trở nên tận tâm, chu đáo và hiền thực như thế! Cảm giác chân thực và hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này khiến cô cảm thấy mình từ một bông hoa với những cái cánh mỏng manh đã biến thành một quả ngọt tràn đầy sức sống.

Cô đọc trong sách có một câu nói: Hạnh phúc không có khổ đau thì thật nhỏ bé và yếu đuối. Cuối cùng cô cũng hiểu, kinh nghiệm của người khác chỉ là bản chuyện nhà bình trên giấy tờ, con người phải trải qua một số đau khổ thì mới hiểu ra được nhiều đạo lý.

Cô lên mạng đọc về quá trình từ ngài biến thành bướm bướm, cảm thấy nó thật đẹp. Nếu ông trời ban cho họ thêm một đứa trẻ nữa thì cuộc sống của cô sẽ thực sự trọn vẹn.

Vĩ thanh

Một năm sau khi kết hôn, ngày nào Hy Lôi cũng làm bạn với các loại thuốc Bắc, cơ thể cô lúc nào cũng nhẹ bẫng, mỗi khi cô đứng một mình trong phòng bếp để đun thuốc, thấy ánh mắt dịu dàng và khoan dung của

Liêu Phàm, trong lòng cô lại cảm thấy áy náy. Nhưng ngoại trừ việc nhanh chóng khiến cơ thể mình khỏe hơn thì cô còn biết làm gì đây?

Còn Tùng Phi, từ sau khi Mai Lạc qua đời, anh như biến thành một người hoàn toàn khác, nghiện rượu, đánh bạc, bỏ bê công việc, thường xuyên đi muộn về sớm, khi xem chương trình truyền hình của tỉnh, Hy Lôi thấy một bài phỏng vấn của anh, anh lúc nào cũng quay mặt vào ống kính, thì thoảng lại có những lúc ngẩn ngơ. Cuối cùng, trong một vụ tai nạn của lần đi phỏng vấn đó, anh bị xe đâm phải và chết ngay tại chỗ. Vụ tai nạn liên hoàn đã đánh một dấu chấm hết cho cuộc sống hỗn loạn của Tùng Phi.

Tháng thứ tư sau khi Tùng Phi qua đời cũng là kỷ niệm hai năm ngày cưới của Hy Lôi. Hôm đó, cô uống xong một bát thuốc đắng nghét, mặc một bộ quần áo mới xinh đẹp, cùng Liêu Phàm vào một nhà hàng sang trọng nhất thành phố để kỷ niệm ngày cưới. Hai năm sau khi cưới, tình yêu Liêu Phàm dành cho cô vẫn như ngày nào, thậm chí là sâu sắc hơn, đây là tình yêu trưởng thành của một chàng trai đã trưởng thành, bởi vậy đối diện với rất nhiều cám dỗ, tình cảm đó vẫn tươi mới như ngày đầu. Anh trân trọng cô, cô cũng trân trọng anh.

Đúng vào hôm đó thì anh nhận được điện thoại của phòng công an gọi tới, thông báo là vụ án của Đóa Đóa đã có manh mối, giải cứu được một nhóm các trẻ bị bắt cóc và mang bán, có một cô bé có hoàn cảnh rất giống với đứa bé mà năm xưa Mai Lạc bị mất. Hai người họ đều đã qua đời, bà lão thì vẫn ở trong tù, Hy Lôi lúc này là người thân duy nhất của Đóa Đóa trong cái thành phố này.

Cô và Liêu Phàm cùng lái xe tới đồn, trong vòng tay của một nữ cảnh sát, cô nhìn thấy Đóa Đóa. Khi bị bán, Đóa Đóa vẫn là một đứa trẻ còn nằm trong nôi chưa đầy một tuổi, giờ nó đã trở thành một cô bé hơn 3 tuổi xinh đẹp, đôi mắt to, gương mặt tròn bầu bĩnh nhưng hai má đỏ ửng y như bọn trẻ con sống ở nông thôn, ăn mặc sạch sẽ, nhưng có vẻ không được đẹp lắm, đang bị bỏ trả lời câu hỏi của nữ cảnh sát, giọng nói mang rõ khẩu âm địa phương. Hy Lôi nhìn nốt ruồi trên hàng lông mày của con bé, lập tức nhận ra nó ngay. Nhìn thấy nó, cô như nhìn thấy Mai Lạc đã khuất, Hy Lôi nghẹn ngào, chạy lại nắm tay nó, vui mừng kêu lên:

- Đóa Đóa! Thực sự là Đóa Đóa! Mẹ là mẹ nuôi đây.

Đứa bé mở lớn mắt, líu lo đáp:

- Dì ơi, con không phải là Đóa Đóa, con tên là Búp Bê.

Hy Lôi lau nước mắt, nhoen miệng cười:

- Mẹ vui quá nên quên mất, hồi đó con còn nhỏ xíu, chưa hiểu gì, cũng không biết nói, sao mà nhớ được? Ngay bố mẹ cũng chẳng còn nhớ nữa. Đứa trẻ đáng thương.

Nghe cảnh sát kể lại mới biết, khi đó Đóa Đóa bị bán ột cặp vợ chồng nông dân người Hà Nam không có con cái với giá 2000 tệ, ai ngờ sau khi nuôi Đóa Đóa được không lâu thì họ sinh được một thằng con trai, thế là Đóa Đóa không còn được cưng chiều nữa, người bố nuôi nghèo đói lại thô bạo, bởi vậy đối xử với con bé cũng không ra gì. Thời gian trước, khi đứng ở bến đợi tàu, ông ta đánh chửi Đóa Đóa, thế là khiến cảnh sát nghi ngờ, bèn đưa về thẩm vấn, tình cờ phá được một vụ trọng án về đường dây buôn bán trẻ em, những kẻ năm xưa cũng bị bắt, nghi phạm khai các tin tức về Đóa Đóa, cũng phù hợp với những gì bố nuôi của Đóa Đóa khai.

- Mặc dù họ vi phạm pháp luật nhưng đứa trẻ cũng có tình cảm nhất định với bố mẹ nuôi, bố mẹ đẻ của đứa bé thì đã qua đời, trừ phi người chú ở Giang Tây của nó chịu nuôi, hoặc, ừm, không thì để nó sống tiếp với bố mẹ nuôi cũng được. Vấn đề đi ở của những đứa trẻ cứu được sau khi bị bán luôn là một vấn đề khiến chúng tôi đau đầu, đây cũng là vấn đề của xã hội. - Viên cảnh sát định nói gì đó lại thôi.

Hy Lôi hướng ánh mắt sang Liêu Phàm, Liêu Phàm xoa xoa gương mặt bầu bĩnh của Đóa Đóa, trong ánh mắt hiện lên sự xót xa, nói với cảnh sát:

- Nếu nhận nuôi thì cần có điều kiện gì, phải làm thủ tục gì? Bọn tôi có được không?

Liêu Phàm đã nói thay Hy Lôi những lời cô muốn nói, niềm vui mừng tốt độ trong tim Hy Lôi lúc đó thật không gì diễn tả được, trước mặt mọi người, cô hôn anh một cái:

- Liêu Phàm, anh tốt quá!

Đóa Đóa còn nhỏ nên nó nhanh chóng làm quen với Hy Lôi và Liêu Phàm. Quần áo mới và đồ chơi mới khiến nó quên ngay bố mẹ nuôi của mình, và sự thương yêu thật lòng của Hy Lôi với Liêu Phàm cũng đã để lại dấu ấn trong trái tim nhỏ bé của nó, nó bắt đầu gọi họ là bố mẹ. Ở nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian, vết đỏ trên má con bé dần dần nhạt đi, thay vào đó là vẻ hồng hào khỏe mạnh. Hy Lôi cũng đưa nó đi cắt tóc mái, mặc bộ đồ xinh đẹp, đi ở trong tiểu khu, ai nhìn thấy cũng phải dừng lại khen con bé vài câu. Không lâu sau thì cô cho Đóa Đóa đi học ở trường mầm non gần đó, ngày nào tan học về, Đóa Đóa cũng kể cho Hy Lôi nghe rất nhiều câu chuyện mà đã được nghe cô giáo kể ở trường, chỉ một từ tiếng Anh mới học được ở trường cũng khiến Hy Lôi và Liêu Phàm vui mừng rất lâu. Cuộc sống của Hy Lôi càng thêm bận rộn, nhưng lại có nhiều ý nghĩa mới.

Một buổi sáng tỉnh dậy, cô kinh ngạc thấy cơ thể mình có sự thay đổi nho nhỏ, cái sự khó chịu kỳ diệu ấy khiến cô giật mình. Cô mang thai rồi, đây là món quà mà ông trời đã ban tặng cho cô, là vận may mà Đóa Đóa mang lại. Liêu Phàm vui mừng đến phát điên, càng thêm yêu thương cô, và cũng vẫn yêu thương Đóa Đóa. Hy Lôi nhớ lại những chuyện cũ, nhớ lại một số người, thực sự mọi thứ giờ đây chỉ như sương như khói, xoay tròn trước mắt cô, nhưng những người, những việc đó đều là để có ngày hôm nay, có một tình yêu sau cuộc gặp gỡ tình cờ, để cô làm quen với một cái tôi khác hơn, cái tôi của hiện tại.

Buổi hoàng hôn, cả nhà ba người, không, phải là “bốn người” mới đúng, cùng nhau đi tản bộ trong khuôn viên tiểu khu, Đóa Đóa nhảy chân sáo trên thảm cỏ trong ánh tịch dương, cảnh tượng này thật tròn đầy.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-chung-voi-me-chong>